

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

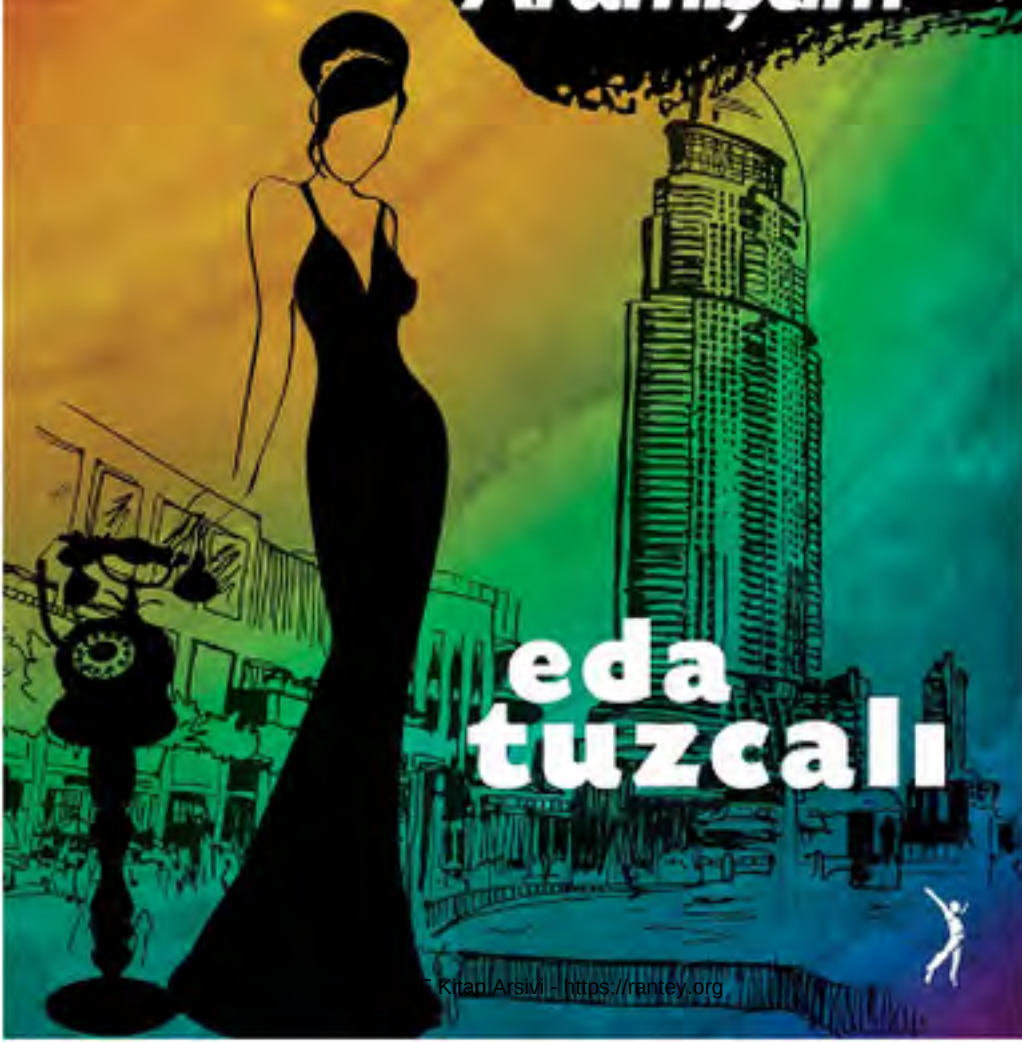
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sadece Seni Sevdiğimi Söylemek için Aramıştım

EDA TUZCALI

*

SADECE SENİ SEVDİĞİMİ SÖYLEMEK İÇİN ARAMIŞTIM

Genel Yayın No: 99
Türk Edebiyatı Kitaplığı: 22

Sadece Seni Sevdiğimi Söylemek için Aramıştım

© Eda Tuzcalı, 2014
© Altın Bilek Yayınları, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Altın Bilek Yayınları”na aittir.
Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı
izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan
Dizi Editörü Emel Balkan
Son Okuma Çağla Songül Baş
Kapak Tasarımı Cenk Kayakuş
Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları
Baskı Kenan Ofset – Hamit Işık
Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi Kat:3 No:21
Davutpaşa – Zeytinburnu İstanbul
Matbaa Sertifika No: 12641
Yayınevi Sertifika No 23274

Birinci Basım Eylül 2014, İstanbul (2000 adet)

ISBN 978-605-5831-72-1

ALTIN BİLEK YAYINLARI

Taksim, İstiklal Cad. Zambak Sok. No:12/4 Beyoğlu İstanbul

Tel: 0212 292 18 80 Faks: 0212 292 18 60

web: www.altinbilekyayinlari.com Arşivi - <https://rantey.org>

e-posta: info@altinbilekyayinlari.com

EDA TUZCALI

**Sadece Seni
Sevdiğimi
Söylemek için
Aramıştım**

-ROMAN-

altın bilek

YAYINLARI

Sadece Seni Sevdiğimi Söylemek için Aramıştım

EDA TUZCALI

1979 yılında İzmir’de doğdu. Annesinin genç yaşta vefatı nedeniyle öğrenimini lise ikinci sınıfta yarım bırakarak iş yaşantısına başladı. Çok geçmeden evlendi ve yirmi yaşında anne oldu. Üç çocuk annesi olan Eda Tuzcalı, üçüncü çocuğunun doğumundan kısa bir süre sonra amatör hikâyeler yazmaya başlayarak yazım dünyasına ilk adımını attı. İlk olarak internet sitelerinde *fanfiction* adı verilen eserleri yazıp yayınladı. Yazım uğraşını geliştirmeye başladığında eğitimine kaldığı yerden devam etme kararı aldı. Bu sıralarda çocuklarının doğumu nedeniyle bırakmak durumunda kaldığı iş hayatına geri döndü ve çalışmaya başladı. Bu sırada yazılarıyla aktif olarak ilgilenmeye devam etti ve kendini geliştirebilmek adına sürekli bir okuma ve araştırma sürecine girdi. Çabalarının sonucu olarak 2014 yılı Ağustos ayında Altın Bilek Yayınları’ndan ilk kitabı olan “Sadece Seni Sevdiğimi Söylemek İçin Aramıştım” adlı eseri yayımlandı.

**SADECE SENİ SEVDİĞİMİ
SÖYLEMEK İÇİN
ARAMIŞTIM**

Teşekkür

Her öykünün, her masalın, her kitabın bir ortaya çıkma hikâyesi vardır. Benim için Sude ve Mert'in masalı da bir doğum günü hediyesiyle hayat buldu. Bana verdiği bu güzel masalla bu harika kitabın ortaya çıkmasını sağladığı için Selenay'ıma teşekkür ederim. Benim için en önemli ve zor teşekkür buydu sanırım. Onlardan çaldığım vakitte kardeşleriyle ilgilenen kızım Ece'ye, eşime, en başından beri yanımda olan hatunum Ebru'ya, bebeğim Cafer'e, Miruna'ma, bana bu hikâyenin başarısız olacağını söyleyip daha da hırslandıran Sinem'e ve son anda fikirleriyle bana katılan ve bu masalın bir kitap olması için beni dürtten Burçin'ime teşekkür ederim. Hepsi de bu masala oldukça çok şey kattılar.

Yazım aşamasından yapım aşamasına geçerse, beni heyecandan heyecana sürükleyen editörüm İlker Balkan'a, kapak tasarımında başarılı bir çalışma ortaya çıkaran Selenay Kaya ve Cenk Karakuş'a ve son olarak yayınevimi Altın Bilek'e teşekkür ederim.

Kızım Ece'ye...

Ilık güneş onu ısıtmak için çabalıyormuş gibi içine işlerken; genç kadın elindeki tas yardımıyla çiçekleri suluyor ve o an ilgisini çekmeye çalışan güneşi umursamıyordu. Keyifle parıldayan gözleri, sanki kimsenin duymadığı bir espriye gülümsüyormuş gibi ısl ıslıldı.

Birkaç kat aşağısındaki caddenin gürültüsü ondan çok uzaktı. Kulağına taktığı kulaklıklar en sevdiği parçaların listesini beynine adeta sırayla enjekte ediyordu. Belki de gözlerindeki mutlu ifadenin sebebi buydu. Çiçekle işini bitiren genç kadın, balkondan içeri girerken onun peşine düşecekmiş gibi *görünen ilkbahar güneşini dışarıda bırakmak isteyerek sürgülü kapıyı çektikten sonra; ne işe yarayacağına net olarak karar veremediği perdeyi, kapadı.*

Sadece bir yatak odası ve Amerikan mutfağı olan küçük dairesinin içinde çok fazla mesafe kat etmesine gerek kalmadan istediği yere ulaşabiliyordu. Balkonu ile yatağı arasındaki mesafe ancak kırk adımdı. Poposunu koyduğunda, yatak hafifçe yaylanmış ve onu kabul etmişti. Kenarına iliştiği yatağın

ucunda giysilerini katlamaya başlayan genç kadın, kulaklıklarından taşan melodiye eşlik ediyordu.

İstemsiz bir şekilde üst üste attığı iki bacağından üstte kalanı, bir ritim tutturmuştu ve müziğe uyum sağlayarak hızlanıp yavaşlıyordu. Beş dakika kadar katladığı giysilerle oyalandıktan sonra, az önce yumuşakça koyduğu poposunu bu kez hızla yataktan kaldırdı. Ritme uyarak kalçasını sallarken özenle katladığı giysileri sırayla yerlerine yerleştiriyordu.

Son giysi de dolapta yerini aldığı anda, oldukça hızlı tempoya sahip bir şarkı çıkmıştı ve genç kadın bu tempoya ayak uydurarak çılginca dans etmeye başladı. Omuzlarının hemen bitiminde sona eren siyah saçları, başını sallamasının şiddetiyle bir o yana bir bu yana savrulurken yeşil gözlerini örten gözkapakları kapalıydı. Yuvarlak kalçalarını saran siyah şortu aynı başarıyı bacaklarında gösterememiş; uzun, biçimli ve ilkbahara göre bronz görünümünü ortada bırakmıştı.

Askılı bluzunun bir yerleri örtme gibi bir çabası olmadığı aşikârdı. Tabii genç kadın evindeydi ve istediği gibi gezinebilirdi. Çıplak bile olsa... Çalan telefonu müziğin sesini birden keserken sallanan kalçası boş bir ritimle bir iki kez gidip geldi. Müziğin kesilip telefonunun yapması gereken asli görevini icra ettiğini anladığında, normalde bir genç kadına asla yakışmayacağı düşünülen küfürlerden bir kaç ağzından döküldü.

Kalçasının hemen üzerindeki cepte duran telefonu çekerken, nefeslerine bir düzen vermeye çabalıyordu. Aramanın, çift hatla kullandığı telefonun iş amaçlı olanından geldiğini fark ettiğinde nefes egzersizini boş verdi. *Ne de olsa soluk soluğa bir nefes işinin bir parçasıydı değil mi?* Telefonu açmak için parmağını ekran üzerinde sağa doğru kaydırды ve kulaklığı ile birlikte takılı olan mikrofona konuştu:

"Su..."

"Şey... Merhaba... Su?"

Su, birkaç dakika önce kalktığı yatağa yürüyerek kalçasını yeniden yumuşak yere yasladı. Müşteri için erken bir saatti.

“Sana nasıl hitap etmemi istersin?”

“Ali.”

Su, Ali olduğuna pek emin olmadığı Ali’yi gerginlikten kurtarmak için, “İyi ki aradın Ali, canım oldukça sıkılıyordu,” dedi.

Karşı tarafta süregelen kısa bir duraksamanın ardından Ali olmayan Ali cevap verdi.

“Sevindim. Yani. Şey. Sevinmedim ama.”

“Ali... Birlikte can sıkıntımı gidermeye ne dersin?”

Konuşurken yeniden ayağa kalkmış ve az sonra müşteri-sine söyleyeceğinin aksine, ellerini bedeninde değil de birkaç saniye evvel kenarına oturarak bozduğu örtünün üzerinde dolaştırarak kırışıklıkları düzeltmeye başladı.

Yalnızca üç dakika sonra telefonunu kapadığında Su, gerçek adıyla Sude, oldukça mutsuzdu. On dakika önce parıldayan ilkbahar güneşi artık onu ısıtmak istemiyor gibiydi. Gelen arama kendinden daha çok bahseden birinden olsaydı Sude daha çok mutlu olacaktı. Ancak sahte Ali sadece kendini tatmin etmek isteyen ergenin tekiydi. Sude yatak odasından çıkarak mutfak tezgâhına doğru yürüdü.

Mezun olması için gerekli olan “tez”i ilk duyduğunda bunun çok basit olacağını düşünmüştü. Yakın arkadaşlarına insanların hiç tanımadıkları biri olarak onunla konuşmasını sağlamak için bulduğu yöntemi söylediğinde hepsi onun delirdiğini düşünmüştü. Ama Sude inatçıydı. Bu işi yapabilmeyin yolu, iki yerden geçiyordu.

İnsanlar tanımadıkları kişilere iki şekilde açılırlardı. İlki, bir psikolog divanında, ikincisi ise bir fahişenin altında... Tesadüfe bakın ki iki işlem için de gerekli olan tek şey bir divandı. Sude’nin düşüncesini duyan arkadaşları onu fikirlerinden caydırabilmek için oldukça çabalamışlardı ancak

Sude kararlıydı.

Ailesine tezi için seyahat etmesi gerektiğini söyleyerek altı aylığına ortalarda olamayacağını haber verdikten sonra, ilk işi onu kimsenin tanımayacağı bu şehre gidip bir daire tutmak olmuştu. Birkaç gün boyunca internette gezinip ne yapacağını tasarlayıp kararlarından emin olduktan sonra, gerekli aramaları yapmış ve daha önce adımını atmadığı bu dünyaya tepeden inme bir dalış yapmıştı.

İlk başlarda oldukça eğleniyordu ancak aradan geçen bir ay sonunda sıkılmaya başlamıştı. Gelen aramaların ancak onda birinde istediği bilgileri elde edebiliyordu. İlk başlarda eğlenceli gelen fantezi kısmı zamanla onu sıkmaya başlamıştı. İlerliyordu tamam, ancak bu ilerleme istediğinden çok daha yavaş geliyordu.

Bir kez daha çalan telefon onu düşüncelerinden sıyırdı. Bıkkın bir nefes vererek ilk başlarda uzun antrenmanla çıkarılamayı başardığı şuh sesini takınarak telefonu yanıtladı:

"Su..."

"..."

Bir de bu sessiz aramalar vardı işte... Sude kaçınıcı defa olduğunu bilmediği, çok kez yüzüne kapatılan telefona, birkaç dakika boyunca baktı.

"Su..."

"..."

"Su..."

"..."

Gününü bomboş geçiren Süde, yapacak hiçbir şeyi olmasının verdiği rehavetle eline aldığı kitabı okurken uyuyakalmıştı. Kanepeden aşağı sarkan elinin işaret parmağı kitapta son kaldığı sayfanın arasında duruyordu.

Uyandığında, rüyasında ne gördüğünü sorsalar kesinlikle söyleyebileceği bir şey olmazdı ancak o an, mutlu olduğu ke-sindi. Dudağının kenarına oturan kıvrımlar gülümsediğinin bir işaretiydi. Aralık balkon kapısından hafifçe içeri süzülen rüzgâr, çıplak tenini adeta yalayarak geçerken hafif bir ürper-tiyle tüylerinin havalanmasına sebep oluyordu.

Telefonun çalışması onu bedenini okşayan esintiden, parmağını arasında tuttuğu kitaptan, kimilerine göre rahatsız görünen ama Süde için o an dünyanın en rahat mekânı olan kanepeden ve uyandığında ne kadar mutlu olduğunu düşüneceği rüya-dan çekip çıkardı.

Birkaç dakika boyunca etrafına boş bakışlarla baktı. Rüyası o kadar tanıdık, o kadar huzur dolu ve o kadar ona yakındı ki uyandığında nerede olduğunu algılamada sorun yaşadı. Tele-fonun kaçınıcı kez olduğunu anımsamadığı çalışını fark etti-ğinde gerçek birden bire tüm ağırlığıyla üzerine bindi. Telefonu açmak için parmağını bir kez daha ekran üzerinde sağa kaydırdı. Sesi elinde olmadan bıkkın çıkmıştı:

“Su...”

“Ben sadece... Şey... Sanırım kapatsam daha iyi olacak.”

“Bekle! Sen hep konuşmadan kapatansın, değil mi?”

“...”

“Neden konuşmuyorsun?”

“Rahatsız etmek istemiyorum.”

Sude, kapanan telefonun ardından şaşkınca bakakaldı. İlk kez konuşmuştu. Derinden gelen, etkileyici bir sesi vardı. Sü-de’nin aylardır duyduğu en güzel sestiydi belki de. Genç kadın, telefona bir açıklama bekliyormuş gibi bakakalmıştı. Onun cevap vermesini beklemeden aceleyle söyleyeceğini söylemiş ve kapamıştı.

Sude, onu anlamak istiyordu. Onunla konuşmak, düşüncelerini öğrenmek istiyordu. Utangaçtı. Sude bundan kesinlikle emindi. Hem... Hem neden rahatsız ettiğini düşünüyordu ki? Sude'nin işi buydu. Müşteri arar, Sude ile istediğini konuşurdu. Sude'nin işi karşı tarafta olmak, dinlemek, bazen de dinletmekti.

Kaşları hafifçe çatıldı. Gizemden nefret ediyordu. Burada gizemli olması gereken bir kişi varsa o da Sude'den başkası olmamalıydı. Herhangi bir açıklama alamayacağını bildiği telefonu kanepenin üzerine bıraktı. Uykusuna kesinlikle dönemeyeceğinden emindi. Mutfağa yürüyüp kendine bir fincan kahve hazırladıktan sonra güneş ışıklarının vedalaşmaya hazırlandığı balkona yürüdü.

"Su..."

"..."

"Rahatsız etmiyorsun."

Su, bir kez daha cevap alamamıştı. Öfkeyle yüzünü buruşturdu. Ona açılması için bir fırsat vermişti. Hem o da konuşmak istiyordu, değil mi? Yoksa neden Sude'nin bir kez daha çabalamasını beklesindi ki?

Genç kadın, bu kez vaktin bir önceki güne oranla biraz daha geç olmasından faydalanmaya karar verdi. Eskiden bir sesi olmayan, ancak şimdi de sesini ondan esirgeyen adama öfkelenerek telefonu kanepede bıraktı. Onu cezalandırmak istiyordu. Her şekilde. Ancak onun buna izin vereceğinden emin değildi.

Buzdolabından çıkardığı bira şişesinin kapağını çekmece-den aldığı açacak yardımıyla açtı. Şişenin soğukluğu sayesinde dışı terlemişti ve o anda Sude'ye dünyadaki her şeyden daha çekici geliyordu. Sude elini ıslatarak kolundan yukarı bir uyuşukluk yayılmasına neden olan şişeyi bir an olsun elinden bı-

rakmadan balkona yürüdü.

Bir ritüeli tekrarlıyormuş gibi yalnızlığına kadeh –bu durumda şişe– kaldırmadan önce balkonun emsallerinden farklı olan duvarına oturup şehrin ışıklarına doğru kolunu uzattı. Bu telefon aramaları son dönemde sosyallik adına yaptığı tek şeydi. Depresyonda değildi ancak dışarıda yapacak bir şeyi de yoktu.

Tanımadığı bu şehir, tuzlu deniz kokusu ile ona kendi şehrini anımsatsa da tadı bambaşkaydı. Sude, derin bir nefesin ardından kahverengi şişeyi dudaklarına dayadı ve iri bir yudum aldı. Bira boğazından aşağı yakarak ilerlerken ensesinin ve omuzlarının soğüğün etkisi ile karıncalandığını hissetti.

Bu adam neden konuşmuyordu ki?

“Su...”

“Ne konuşmalıyım?”

“Gününü anlatabilirsin.”

“Günümü? Günüm ilgini çekmez.”

“Benim ilgimi çeken şey anlatacakların değil, sen olacaksın.”

“...”

“Yine kapatacak mısın?”

“Ben ilgini çekmem.”

“Bunu bilemezsin.”

Telefon bir kez daha kapandığında Sude ne hissedeceğini bilemiyordu. Bu kez duvarları aşmış gibiydiler. Ama yine de suskunluğunu tamamen bırakamamıştı. Bunu ne olarak alması gerekiyordu, emin olamadı.

Emin olduğu tek bir şey vardı. İsimsiz aramaların sahibini bir an önce aklından çıkarması gerektiği. Öyle yaptı. Kendini şehrin gecelerine atarken aklında ne o olacaktı, ne aramalar, ne okul. Sadece kendini düşünecek ve eğlenecekti. Ani kararla

hazırlanıp dışarı çıktı ve cep telefonunu evde bıraktı.

"Su..."

"Bugün mimarlık tarihi dersinden dışarı atıldım."

"Tebrik ederim."

"Sence bu iyi bir şey mi?"

"Dersten atıldığın için şu an benimle konuşmuyor musun?"

Aptal! Bulabildiğin en zekice cevap bu muydu? Tamam, hislerini söyledin. Ama bunlar onu telefonda tutmak için yeterli olmuyor.

Sude bir kez daha kapanan telefonun ardından kendi kendine söylenmeye başladı. Bu adam, ilgisini aşırı derecede çekiyordu ama daha onun adını bile bilmiyordu. Kendisinin de bu konuda pek dürüst olduğu söylenemezdi ancak -hey- sonuçta adının ilk iki harfini yani ilk hecesini vermişti, değil mi?

Kendi kendine sıraladığı bahaneleri de alarak günlük işlere odaklanmaya çalıştı. Çok geçmeden çalan telefon, umutla yerinde sıçramasına sebep olmuştu ancak gelen aramanın önceleri sesi, şimdi de ismi olmayan gizemli adama ait olmadığını anladığında hayal kırıklığıyla, ancak bunu karşı tarafa yansıtmadan işini yaptı.

"Su..."

"Ben iyi biri değilim."

"Merhaba! Bir telekız ile konuşuyorsun kötü çocuk."

"O ismi kullanma."

"Hangisini?"

"Telekız."

"O değilsem neyim ben peki?"

"Bilemiyorum... Psikolog."

"Psikolog fantezin mi var? Hastam olacaksan neden olmasın?"

Sude, her çalan telefonla kalp atışlarının hızlanmaya baş-

lamasına anlam veremiyordu. İtiraf etmeye çekiniyordu ancak bu neredeyse her gün onun aramasını beklediği gerçeğini değiştirmiyordu. Kendi kendine kızsada da çalan her yeni telefonla ikinci çalışı beklemeden cevap vermek âdeti olmuştu.

Gizemli –Sude ona bu ismi takmıştı– belki utangaç biriydi kabul, ama Sude onun utanması için bir sebebi olabileceğini asla düşünemiyordu. Tamam, sesi fevkalade olabilirdi. Ya tipi? Sude kendi kendine kızdı. Onu arayanlar nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı. Doksan kilo ağırlığında ve şaşa olabilirdi. Ama yine de onu arıyorlardı, değil mi? Kafasını kurcalamaktan öteye gitmeyen adama bir kez daha öfkelenildi.

Sude’nin yaptığı işi yadırgıyordu ama onu arıyordu. Nasıl biriydi? Madem tiksiniyordu, neden aramalarını sürdürüyordu? Sude, ona bunları tek tek sorabilmeyi istedi ama bunu yaparsa onun aramalarını kaybedeceğini biliyordu. Yine de her ne olursa olsun bir sonraki aramada adını öğrenmeye karar verdi.

“Su...”

“Gerçekte ne iş yapıyorsun? Yani tek işin bu olamaz.”

“Daha adını bile bilmediğim birine gerçek işimi söyleyemem.”

“...”

“Belki bir gün söylersin kötü çocuk.”

“Mert.”

“...”

“Belki bir gün sen de gerçek Su ile ilgili bir şey söylersin.”

“Beni aradığın için mutluyum Mert. Bu gerçek Su’dan bir şey...”

Gülümsüyordu. Sude telefona bakarken gülümsüyordu. Tamam, yine son sözü söyleyen o olmuştu ama hiç olmazsa ilerleme kaydetmiş ve adını öğrenmişti, değil mi? Mantığı ona

ismin sahte olabileceğini hatırlatırken Sude tüm kalbiyle ismin gerçek olduğuna emindi. Ne yani, günde onlarcası ile konuşuyor, her seferinde hangisinin sahte, hangisinin gerçek olduğunun tahmin ediyor ve hiç birinde mantığı ona karşı çıkmıyordu da şimdi neden çıkıyordu?

Sude, Mert'e gerçek Su'dan yani kendinden bir şey söylerken yüzde yüz dürüsttü. İlk kez aramalarda bu kadar kendi olmuştu ve bundan zevk almıştı. Hatalıydı. Kendine ait hiçbir ipucu vermemesi gerektiğini de çok iyi biliyordu. İş almadan önce başına gelebileceklerle ilgili neredeyse bir seminer almıştı. Gözü bundan oldukça korkmuştu ancak Mert'in ona anlatılanlardan, korkması gerektiği üzerine basa basa belirtilenlerden farklı olduğunu hissedebiliyordu. Tuhaf da olsa Sude onun "adı" gibi güvenilir biri olduğundan emindi.

"Su..."

"Sana gerçek adımlı söyledim."

"Ve bu gerçekten hoş bir hareketi."

"Sen kendinle ilgili bir şey söylemeyecek misin? Mesela gerçek adın gibi..."

"Kurallarımız var Mert. İki taraf da buna uymak zorunda."

"..."

"Kuralları biliyor musun?"

"..."

"Benimle bu görüşmeler dışında temas kuramazsın. Gerçek ben ile ilgili hiçbir şey bilemezsin. Beni bulmaya çalışamazsın. Karşılığında ben de seninle olan görüşmelerimi gizli tutarım."

"..."

"Bilirsin. Tıpkı doktor ve hasta arasındaki ilişki gibi..."

Sude, sıkıntıyla telefonu masanın üzerine attı. Bu kadar içine kapanık olmak zorunda mıydı? Onu tanımayı deliler gibi istiyordu. Mantığı ona hatırlattı; adını bile öğrenmesi iki

buçuk ayını almıştı. Yetersizdi, yetmiyordu, yetmeliydi.

Sude kendi kendine öfkelenmişti. Neden kendini buraya kapatıyordu. Neden kimsenin ona ulaşmasına izin vermezken ulaşılmazın peşinde koşuyordu ki? Konuşacak kimsesi yoktu. Mert'in aramalarına bu yüzden sımsıkı tutunmuştu. Onun anlatmasını isterken; kendi anlatmak istiyordu.

Yaşadığı aydınlanma ile birlikte bu kez sadece çıkmış olmak için değil sosyalleşmek, birileri ile konuşmak için kendini dışarı attı. Telefonunu bir kez daha evde bırakmıştı. Ne de olsa kovulmak umurunda değildi.

"Su..."

"Tez konum belli oldu. Arkadaşımın aldığı eski bir binayı restore ederek bar yapacağım."

"Heyecanlı! Bunu başardığında, ilk müşterilerinden olmak istiyorum."

"Senin için bir yer ayarlayabileceğime eminim."

"İki kişilik 'vip'lerden olsa iyi olur!"

"İki?"

"Beni oraya tek başıma mı göndereceksin kötü çocuk? Bu çok ayıp..."

"Gülme ama ben içki konusunda o kadar iyi değilim."

"Ben iyiyim bana güvenebilirsin."

"Güvenebilirim."

Kendine kızmalı mıydı, yoksa sevinmeli miydi bilemiyordu. Onun hakkında değerli bilgi kırıntılarından birine daha sahip olmuştu. Bir adı olduğu gibi bir karakteri de vardı. Mimarlık tarihi dersi aldığına göre bir mimar adayıydı. Sude onun hiçbir zaman ıpsız sapsız olduğunu düşünmemişti ve bu son konuşmaları ona haklı olduğunu gösteriyordu.

Mert ona güveniyordu. Sude için bunu duymak oldukça önemliydi. Karşılıklı güven duygusuyla birbirleri ile görüşme-

leri daha kolay ilerleyebilirdi nihayetinde. Sude o anda bir şeyi fark etti; aramalar boyunca hep onun kendisine güvenmesini beklemiş ve bunun yavaş yavaş olduğunu fark edememişti. Ayrıca bir de şu vardı. Mert son sözü söylemişti. Sude'nin vereceği herhangi bir cevabı beklememişti.

Genç kadın, bu kadar mutluluğun arasında kendine kızmayı unutmadı; ne demeye bir görüşme önce anlattığı kuralları çiğneyecek sözler etmişti ki? Kendine oldukça sert birkaç küfür ettikten sonra sakın kafayla düşünmeye çalıştı. Mert saplantılı olduğuna delalet herhangi bir belirti göstermemiştir. Sude'yi taciz edecek bir tipe benzemiyordu. Söylediklerini ciddiye almamasını umdu. Bir gün Mert, onu bara davet etseydi ne cevap verirdi?

Mimarlık tarihi... Mimar adayı... Telekız... O bir telekız değildi ki. O da tıpkı Mert gibi bir öğrenciydi. Kendi kendine bir kez daha söylendi. Ne fark ederdi? Onunla birlikte olmak istemiyordu. O sadece bir ödevdi, hepsi bu.

"Su..."

"Söyleyecek bir şeyim kalmadı."

"Hımm. Üzerimde ne olduğunu sor."

"Hımm. Hayır."

"Sor!"

"Bilmek istemiyorum."

"İstiyorsun."

"Bunu sorarsam beni pişman edeceksin."

"Belki, belki de sadece tahrik edecek."

"Pişman olmaya başladım bile."

"Sor!"

"Su... Üzerinde ne var?"

"Hiç bir şey..."

"..."

“Mert?”

“Lanet olsun.”

“Şu anda yatağımda çırılçıplak uzanmış konuşuyor olmam lanet olsun’u hak ediyor evet.”

Sude telefona bakarken kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonunda telefonun kapandığını bildiren o metalik ses duyuldu ve genç kadın, tuttuğu gülüşü serbest bıraktı. Yatağındaydı tamam, ama üzerinde ne olduğu kısmı tamamen kurmacaydı. Bunu her arayana yapıyordu ancak Mert’e yapmak...

“Su...”

“Bugün fakültenin kantininde uykusuzluğumu geçirecek bir şeyler ararken tam arkamda konuşan bir kadının sesini duydum.”

“Ben değildim.”

“Olmadığını nereden bilebilirsin. Benim neye benzediğimi bilmiyorsun. Konuşmadığım zaman beni görsen tanır mısın?”

“Mert, biz aynı şehirlerde bile değiliz.”

“Öyle miyiz? Bir gün... Bir gün karşılaşsak Su, beni tanır mısın?”

“Mert.”

“...”

“Seni tanımamı mı istiyorsun?”

“Sen istemiyor musun?”

İşte Sude’nin buna verebileceği bir cevabı yoktu. İstiyor muydu? Bunu daha önce hiç düşünmediğini fark etti. Telefonu yavaşça yatağının üzerine bırakırken aklını kurcalayan sorunun cevabının onu ne kadar etkileyeceğini düşünmek istemedi. Mert’i tanımıyordu. Mert de onu...

Mert’e gerçek benliği ile ilgili hiçbir şeyi yansıtmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de bilinçaltı küçük ipuç-

larını genç adamın önüne sürmekten çekinmiyordu. Sude, Mert'i tanımayı istiyor muydu? Ya Mert'in onu tanımasını? Eğer yüzyılın sorusu diye bir şey olsaydı, Sude, bu soruya cebindeki son meteliğe kadar yatırırđı.

Balkona doğru yürürken düşündü. Gerçekten Mert ile ayrı şehirlerde miydiler? Yoksa aynı havayı soluyup, aynı gökyüzünün bir battaniye misali üstlerine örtüldüğünü görmezden mi geliyordu. Sorunun cevabını orada bulacakmış gibi bulutları incelemeye başladı. Gerçekten de ne istiyordu?

"Su..."

"Kuralı bozdum, değil mi?"

"..."

"Üzgünüm..."

"İstiyorum. Seni bir gün görürsem tanımayı istiyorum."

"Nasıl?"

"Bana kendini anlat Mert... Kör bir sokak ressamına kendini tarif eder gibi anlat, dokunuşlarla seni hayalimde şekillendirmemi sağla. Gözlerinle başla."

"Yeşil... Baharda yeniden açan canlı yaprakların yeşilinden..."

"Özel bir yeşil, bunu kıskanan pek çok kişi olduğundan eminim. Saçların?"

"Kumral... Kısa, belki önleri biraz uzun, düz ve karışık."

"Karışıklığı severim. Dudakların?"

"Kalın... Her yere benden önce gidecek kadar."

"Kaç kişiyle öpüştün?"

"Bunun çizime katkısı ne?"

"Öpüşme sayısına göre bir şişkinlik vereceğim belki de; ressamlar sorgulanmaz."

"Bilemiyorum, az."

"Daha akıllı davranmalısın kötü çocuk, dudaklara yazık."

“Öpmeye doyamayacağım bir kadınla karşılaşmadım.”

“Seni öpmeye doyamayacak kadınlar eminim seninle karşılaşmışlardır ama belli ki her biri aptal.”

“Sen akıllı mısındır?”

“Yüzün?”

“Yüzümde çiller var. Genelde güneşin altına çıktığımda iki yanımı da saran hafif çiller ve kirli sakalım var. Çoğunlukla hafta boyunca tıraş olmamayı tercih ederim.”

“...”

“Su? Ne yapıyorsun?”

“Saçlarına dokunuyorum. Bir kâğıdın üzerinde bile olsa nasıl hissettirebileceklerini hayal ediyorum. Yumuşak... Belki uzandığımda elime çarpan o yumuşaklık tenimi gıdıklar. Sert... Belki de asılıp çekmek isteyeceğim sertlikte. Yine de parmaklarımı sararlardı, değil mi? Buna izin verir miydin?”

“Bunun için önce beni tanıman gerekiyor...”

Sude telefona uzun bir süre yanıt vermeyince Mert kapattı. Elindeki çizime bakan genç kadın ne düşünebileceğinden emin değildi. Dudağının bir kenarı hüznünlü bir tavırla aşağı sarkmış olan Mert’in diğer dudağı hafifçe yukarı kıvrılmış, gülümsüyor gibiydi. Sude, bunu neden böyle çizdiğinden emin olamadı. Da Vinci hayranı değildi, çok yetenekli bir ressam hiç değildi ancak Mert’i bu şekilde resmetmişti.

Mert böyle biri miydi yoksa Sude ne hissediyorsa onu mu çizmişti, emin olamadı. Mert, onu değişik duygu karmaşasına sürüklüyordu. Elinde olsa onunla görüşmeyi keserdi. Kesmeliydi. Ama yapamazdı. Hedefine ulaşması için Mert’le görüşmeye devam etmeliydi. Kendi kendini kandırmaya çalıştığını fark edince oturduğu yerden kalktı. Eskiz defterini de alarak balkona yürürken kucağından düşürdüğü kalemi fark etmemişti.

"Su..."

"Su... Bu duyduğum en güzel isim."

"Mert? Sarhoş musun?"

"Aslında bu, hangi pencereden baktığına bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben kendimi sarhoş değil mutlu tabir ediyorum."

Sude kahkahalarına engel olamazken telefon kapanmıştı. Mert'in bakış açısından bakıldığında mutlu olması iyiydi tabii ancak Sude, onun sabah ayıldığında aynı hissedip hissetmeyeceğinden bir türlü emin olamıyordu.

"Su..."

"Seni aramamalıydım, neden aradım bilmiyorum. Kapatmamı ister misin?"

"Sesin kontrolsüz, nefeslerin düzensiz ve biraz daha düşünürsem hayal gücüm bana ellerinin nerede olduğunu bulabileceğimi söylüyor."

"Kapatmamı iste."

"Nerede olduğumu sormanı istiyorum."

"Bilmek istemediğim bir yerdesin."

"Mert..."

"..."

"Mert..."

"Neredesin?"

"Duşta... Telefonu kendimden sadece bir kaç adım uzağa bırakmış, suyun bedenimi sarmasının sağladığı rahatlığın içinde senin hoparlöre verilmiş derin sesini dinliyorum. Sen?"

"Odamda."

"Ayrıntı, Mert."

"Adımı kullanman yardımcı olmuyor."

“Yardımcı olmak istediğimi kim söyledi Mert?”

“Odamda, yatağımın üzerinde, seninki kadar edebi olamayacak şekilde uzanmış, seninle konuşuyorum.”

“Peki, üzerinde ne yok?”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Neden Mert? Beni aradığında aklında ne vardı?”

“Sesinin güzel olduğu...”

“Tek güzel olan sesim değil Mert.”

“Hayallerimde çizdiğim resimde kesinlikle sesinden çok daha güzel bir kadın görmüştüm.”

“Ve o kadınla bir şey yapmak ister miydin?”

“Ben... Yapamam... Sanırım kapatsam daha iyi.”

“Mert! Bir kadını böyle bir durumda bırakmak çok büyük nezaketsizliktir.”

“...”

“Mert? Ellerinin nerede olduğunu tahmin etmemi mi istersin yoksa ellerinin bedenimin neresinde olmasını istediğimi söylememi mi istersin?”

“Su... Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım.”

“Biliyorum kötü çocuk. Sana öğretmemi ister misin?”

“...”

“Mert... Şu anda tenimden aşağı akan suyun yerinde ne olmasını isterdim, biliyor musun?”

“...”

“Senin ellerin.”

“Su?”

“Ellerini yumuşak tenimin üzerinde gezdirmeni isterdim.”

“...”

“Sonrasında ise ellerinin yerini dilinin almasını isterdim.”

“Su... Ben...”

“Şu an tam olarak ne yaptığımı bilmek ister misin Mert?”

“Sanırım bunun için cehenneme gideceğim ama evet istiyorum.”

“Ellerimi kendi bedenimde gezdiriyor ve onların senin ol-

duğunu hayal ediyorum."

"Su..."

"Sen de hissediyor musun Mert?"

"Ah, Su!"

"İyi uykular kötü çocuk..."

Su, telefonu kapattıktan sonra havluya uzandı. Kendini garip hissediyordu. İlk kez bir aramada baştan sona dürüst olmuştu. Bu zaten karmaşık olan düşüncelerini çok daha fazla karıştırmaktan öteye gitmemişti.

Kesinlikle hatalı olduğunu farkındaydı. İki hafta öncesine kadar tanımadığı biriydi Mert. Şimdi onunla nasıl bir duruma ilerlediğinin farkında değildi. Kendine sordu: Mert hakkında neler düşünüyordu. Dürüst olmayı bekledi. Mert ilginç biriydi ve sadece tezi önemliydi. Peki ya Mert için Su neydi? Sude kendi kendine ne kadar dürüst olduğunu bilmiyordu. Tıpkı Mert için ne ifade ettiğini bilmediği gibi.

"Su..."

"..."

"Neden sessizsin Mert?"

"..."

"Bunları aştığımızı sanıyordum. Sonuçta artık eskisinden daha yakınız, değil mi?"

"Hayır değiliz!"

"Ah sonunda konuştu."

"Benimle oynama Su."

"Seninle oynamak aklımın ucundan bile geçmiyor kötü çocuk..."

Mert'le yapmak istediği şeylerin bir listesini yapabiliirdi, ancak listede 'onunla oynamak' kesinlikle yer almıyordu.

Tamam, dürüst olmak gerekirse onu utandıran oyunlar liste başına geliyordu ama... Sude derin bir nefes verdi.

Ne yapıyordu böyle? Asla yapmaması gereken bir hataya düşmek üzereydi. Normalde kendine güvenen, istediği erkeği istediği anda elde edebilen, her zaman ilk terk eden ve hiç aşk acısı çekmeyen bir kadındı. Zaten tez çalışmasını telekızlık yaparak tamamlamak istemesi de kendine olan bu güveni yüzündendi. Erkekleri her şekilde elde edebilen biri için geriye onların gizli kalmış sırlarını, düşüncelerini ve arzularını öğrenmekten başka ne kalmıştı ki?

"Suuuu..."

"Neyin var?"

"Hiçbir şey..."

"Hiçbir şey için mi ağlıyorsun?"

"Hayır ağlamıyorum."

"Aylardır sesini duyan birini kandırması zor."

"Pekâlâ ağlıyorum. İzlediğim filmdeki adi herif kızı kar-nında bebeğiyle bırakıp gitti, tamam mı?"

Su, yalan söylemekten nefret ediyordu ancak bu aralar bunu alışkanlık edindiğinin de farkındaydı. Kendi kendine Mert'e yalan söylemediğini sadece gerçeği saptırdığını söylerken yine yalan söylediğini fark ederek sinirlendi.

Evet, film izliyordu; evet kızı hamile bırakıp giden biri vardı, evet, bu onu duygusallaştırmıştı ama gerçek şuydu ki onu hamile bırakıp gidecek bir sevgilisi bile olmadığı gerçeğine hepsinden daha fazla üzülmüştü. Aylardır görüştüğü bir sürü erkek vardı ama hiçbiri onun için bir anlam ifade etmiyordu. Tıpkı Sude'nin onlar için bir anlam ifade etmediği gibi.

“Su...”

“Benim—”

“Mert, biliyor musun sen bir meleksin!”

“...”

Sude, Mert’in kısa bir an sustuktan sonra kapattığı telefona bakarken gülümsüyordu. Mutluydu, gerçekten çok mutluydu ve Mert bunu paylaşabileceği tek insan gibi görünmüştü o an. Mert bir melek miydi, Sude bunu bilmiyordu ama son günlerde kendine en yakın hissettiği insan oydu.

Sude, profesörü ile görüşmüş ve tezi hakkında ön rapor vermişti. Profesörü raporu inanılmaz etkileyici ve başarılı bulmuştu. Sude’nin yöntemini bilmiyordu ancak bu kadar kısa sürede bu kadar derinlemesine bir çalışma kesinlikle beklentilerinin çok çok üzerindeydi. Sude’yi hararetle tebrik ettikten sonra tezinin ona sağlayabileceği başarıdan bahsederek genç kadını mutluluğa sevk etmişti. Yarım saat küçük dairesinde kendi kendine şarkılar söyleyerek dans eden Sude, Mert’in araması ile patlamıştı. Mert...

“Su...”

“En sevdiğin yemek ne?”

“Beni yemeğe çıkarmayı mı düşünüyorsun?”

“Belki bir gün...”

Sude’nin cevap vermesinden korkarak hızla kapatmıştı telefonu. Zaten Sude de ne cevap vereceğini bilmiyordu. Bazen Mert ile konuşurken zekice cevaplar veremiyordu. Bunun sebebinin ne olduğunu araştırmamıştı ama her şeye cevabı olan biri için sessiz kalmak oldukça küçük düşürücüydü.

Bir dahaki sefere Mert’e sağlam bir cevap vermeye karar verdikten sonra, onu bekleyen günlük işlerine odaklanarak

Mert'i ve eğer yemeğe çıkmış olsalardı nasıl olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

"Su..."

"Masallara inanır mısın?"

"Hayır. Aslına bakarsan insanların masalları yarattığına inanırım."

"Kendi masalın var mı?"

"Henüz yok ama olacağı günü hevesle bekliyorum..."

"İçinde ben var mıyım?"

"Sen söyle..."

Bu da neydi şimdi böyle? Zekice cevap vermesi gerekiyordu. Hiç tanımadığı, onunla telefonda konuşmaktan bile çekinen bir adama ümit vaat eden bir şeyler söylemesi değil. Mert onun söylediklerinden istemediği bir anlam çıkarırsa ne olacaktı?

"Su..."

"Başım dertte. Yardıma ihtiyacım var."

"Hey bayım burası yüz on iki değil."

"Su!"

"Tamam pekâlâ. Senin için ne yapabilirim Mert?"

"Lanet olası fırını çalıştıramadım."

"Pekâlâ, öncelikle sakın ol. Ne pişireceksin?"

"Lazanya."

"Hım leziz."

"Tadının da öyle olmasını umuyorum."

"Umma. Şimdi fırının nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bir kapağı ve üzerinde düğmeleri var."

"Anlaşılan iki de gözün var. Büyüklüğünü falan soruyorum zeki şey. Ocağın altında mı yoksa tezgâh üzeri minik şeylerden mi?"

"Bir daha ki sefere öyle sor madem."

"Erkekler."

"Bir de boyut önemli değil dersiniz."

"İşte o dünyadaki en büyük yalan."

"Tezgâh üstü."

"Tamam, saat yönünde çevirebileceğin iki düğmesi var. Bunlardan biri sıcaklık derecesini diğeri de pişirme dakikasını ayarlamak için. Lazanya hazır mı?"

"Beni ne sandın Su? Elbette dondurulmuş."

"Erkekler."

"Erkekler?"

"Her neyse, üzerindeki talimatlarda pişirme derecesi ve dakikası yazılıdır. Talimatlara uyarsan sorun çıkmaz."

"Emin misin?"

"Bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum."

Tabii ki güveniyordu. Ne zaman arasa Sude'yi telefonun başında onun aramasını beklerken buluyordu. Sude'den daha güvenilir biri var mıydı? Mesela Mert, kim bilir kim için pişireceği yemek için Sude'yi aramıştı. Sude de talimatları ona verdikten sonra kim bilir kiminle yiyeceği lazanyayı pişirmek için telefonu yine kapatmıştı.

Sude kıskanmıyordu. Hayır efendim, neden kıskansındı ki? Mert onun için hiçbir şey değildi. Sude'nin onu ya da yemek yiyeceği insanları kıskanması için bir sebep olamazdı. Offf, neden yanlış tarif vermemişti ki? Lazanyayı kömür olmuş bir servisle çıkarsa... Sude plancılığı karşısında elinden gelse kendine bir tokat atacaktı. Mert ona güveniyordu ama o, güvenini boşa çıkarmak üzereydi.

"Su..."

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Yemek nasıldı?"

"Başarılı."

"Peki kimin içindi?"

"..."

"Söylemek istemezsen anlarım."

"Hayır sorun o değil. Ailemleydim."

"Güzel... Aileler güzeldir."

Aileler o kadar güzeldir ki Sude elinden gelse şimdi beş çocuk yapabilirdi. Kendi kendine beş çocukla ne kadar eğleneneğine dair yaptığı imalardan sonra aklını Mert ve ailesinden uzaklaştırmak için yemek yapmak istedi. Mutfağa attığı adımlar neredeyse dans eder gibiydi. Bu dansın Mert'le, ailesiyle, lazanya ile kesinlikle alakası yoktu. Sude yemek yapmayı çok seviyordu, hepsi bu.

Kuru erzak ve makarnalarını sakladığı dolabı açıp, lazanya yapmak için hazır satılan makarnaları aldığı anda yapacağı yemeği tek başına yiyecek olduğunu düşünmüyordu. Sadece lazanya yapmak istiyordu. Birden bire lazanyayı ne kadar sevdiğini hatırlamıştı.

"Su!"

"Sanırım kötü bir an."

"Evet o anlardan biri."

"Kapatmamı ister misin?"

"Sorun değil Mert. Sadece üşüttüm. Ciğerlerim yerinden sökülecek gibi oluyor."

"Ateşin var mı?"

"Bir daha hiç ısınamayacakmışım gibi hissediyorum."

"Sıcak bir şeyler iç ve bir doktora görün."

"Randevu aldım."

“İlaçlarını düzenli almayı unutma.”

“Peki doktor bey.”

“Su... Sana bakacak biri var mı?”

“Merak etme Mert, ben iyi olacağım.”

Yaz ortasında sarındığı battaniyeye ona, her şeyin boş olduğunu, asla ısınamayacağını çünkü yalnız insanların sonunun hep böyle olduğunu söylemek ister gibiydi. Sude yatağında battaniye inat dizlerini birbirine çekti ve üşüyen sırtının asla ısınmayacakmış gibi görünen kısmının ısınmasını ummaktan başka bir şey yapamayacağını aklından çıkarmaya çalıştı.

Sıcak, güneşli bir gün hayal etti. Kumsalda uzanmış, tenini yakan güneşten korunmak için şapka takmıştı. Hatta başının üzerinde bir de şemsiye vardı. Sude, şemsiyeden çok fazla faydalanmak istemiyordu. Güneş, onu iliklerine kadar ısıtsa yeterdi.

Ona elini uzatan birinin yanındaki şezlongda uzanan varlığını fark edince hafifçe başını o yöne çevirdi ve yüzü belli belirsiz, fakat çizdiği bir resimdeki adama benzeyen birini gördü. Yan komşusu onu tepesinde parıldayan kızgın ağustos güneşinden daha fazla ısıtmıştı. Sude gülümseyerek ona uzanan ele doğru uzandı.

Eli yatağın soğuk çarşafını kavradığında Sude ne kadar üşüdüğünü hatırladı. Sıcak ağustos güneşinden de Mert olduğunu düşündüğü adamın varlığından da çekilmiş, koparmıştı. Doktor randevusuna gidebilecek kadar iyi olabilmeyi dileyerek bir başka kumsalda uyanmak için gözlerini kıstı.

“Su...”

“Bugün gökyüzünü gördün mü?”

“Hayır Mert. Sabahtan beri evden çıkamadım.”

“Hava müthiş ve gökyüzü alabildiğine mavi...”

“Aynı gökyüzünü paylaşmadığımızı biliyorsun, değil mi?”

“Sana kendi gökyüzümü göstermeyi isterdim.”

“Belki bir gün... Neden olmasın?”

Hastalıktan kurtulamamıştı, hatta bu ateşli hastalık humma falan olmalıydı çünkü anlaşılan aklını da alıp götürmüştü. Burun deliklerinden nezle ile birlikte silip attığı bir mendilde akan beyninin parçalarının olduğuna, yüzde bir milyar falan emindi.

Ne demeye Mert’le böyle konuşuyordu. Sanki Mert aradığında Sude’nin bedenini başka biri ele geçiriyor gibiydi. Sude’nin tüm düşüncelerinin hâkimiyetini alıyor ve o telefonu kapatana kadar Sude tüm yetilerini kaybediyordu. Onun yerine bir başkası konuşuyordu. Bu gidişle bir gün Mert’i kapısında bulsa şaşırmazdı. Adama o kadar yürek vermişti ki...

“Su...”

“Biliyorum kurallara aykırı. Ama yine de sormak istedim. Hayatında biri var mı?”

“Hayatımda yüzlercesi var Mert.”

“Demek istediğim o değildi.”

“Bir sevgilimin olup olmadığının önemi yok. Ama birine değer verdiğimi bilmelisin.”

“ ”

Gerçekten de var mıydı? Yaklaşık dört aydır Mert ile görüşüyordu. Önceleri çok daha az gelen aramaların mesafesi süre arttıkça kısalmıştı. Sude tezi ile ilgili tüm notları toplamıştı. Ellerindeki tüm kayıtları boş vaktinde dinlemişti. Hatta artık Mert’in aramaları dışında hiçbir aramayı kaydetmiyordu bile.

Kendine bir kez daha dürüst olması gerektiğini hatırlattı.

Artık sadece Mert ile görüşüyordu. Artık başka görüşmeler yoktu. Onun aramadığı zamanlarda müşteriye tersleyip kapatıyordu. Mert'in onu aramasını bekliyordu. Sadece tez için. Hayatında başka bir değeri yoktu. Olmamalıydı.

"Su..."

"Benimle buluşmaya ne dersin?"

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyor olmalısın."

"... Biliyorum. Onu kastetmemiştim."

"Pekâlâ, bahsettiğin nedir?"

"Bir gün anlatırım..."

Sude onunla buluşmayı istemiyordu. Onunla buluşmak için çıldırıyordu. Mert'in bir buluşmada ne kadar nazik olabileceği, tüm ilgisi onun üzerindeyken, gözlerini bir an ondan ayırmıyorken karşılıklı içtikleri birer fincan kahvenin kendisine vereceği mutluluğun hayalini kuruyordu... Tabii bunları söylemek yerine kurallardan bahsetmek zorundaydı. Kahrolası kurallar.

Mert'in ne demek istediğini bilmiyordu, ama kendi kurallarını yıkıp onla bulaşabilecek olsa, tereddütsüz evet derdi. Her şeye rağmen...

"Su..."

"Yorucu bir gündü."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Neden yoruldu?"

"Sadece yoğun ve yorucu bir gündü. Benimkini boş ver. Sen neden yoruldu?"

"Bar işine başladım."

"Harika!"

"Bilemiyorum."

"Bilmelisin..."

"..."

"Kötü olan ne?"

"Paylaşacak kimse olmaması."

"Ben varım ya..."

"Gerçekten var mısın?"

"..."

Daha birkaç gün önce Sude aynı soruyu kendi kendine sormuştu; Mert gerçekten var mıydı? Yoksa sadece telefondaki metalik bir sestten mi ibaretti? Telefona baktı, gerçektir. Kendi kollarına baktı, o da gerçektir. Balkondan içeri süzülen sonbahar esintisi de gerçektir, caddenin gürültüsü de. Neden Mert gerçek olmasın?

Sude gerçektir işte. Mert, ona gerçek olup olmadığını sorarken Sude'nin de aynı şüpheyi duyduğundan habersizdi. Sude gerçek olmak istiyordu, kendisinin de Mert'in de gerçek olmasını istiyordu. Gerçek olmak için ne yapmalıydı?

Biliyordu, bilmek istemiyordu. Bu kadar kapılıp gitmek... Hayır, Sude kapılmıyordu. Sadece. Sadece merak ediyordu, hepsi o. Mert gerçek miydi? Olabilir miydi? Sude bu sorunun cevabını bilmek istiyordu, Mert'i değil.

"Su..."

"Sana bir gün seninle buluşmak istediğimi söylemiştim."

"Ben de sana bunun kurallara aykırı olduğunu söylemiştim."

"Evet, ama kuralları bozmadan vakit geçirmenin bir yolunu biliyorum."

"Öyle mi? Dinliyorum..."

“Bu haftasonu ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum. Her hangi bir planım yok.”

“O halde sana bu haftasonu İstanbul’u gezdirmek isterim. İhtiyacın olan tek şey bir bilgisayar ve internet bağlantısı.”

“...”

“Gülme, ben ciddiylim.”

“Pekâlâ, Mert, bu haftasonu bana İstanbul’u gezdirmeni istiyorum. Nerde ve kaçta?”

“Saat ikide Taksim Meydanı’nda... Seni ararım.”

Sude avuçlarının içine baktı. Terden sıırıksıklandı. Sımsıkı tuttuğu telefon avuçlarını pembeye boyamış ve alabildiğine ısıtmıştı. Sude, avuçlarına bakarken gülümsüyordu. Gözlerinin önünde ne terli, pembe avcu vardı ne de az önce mutfak tezgâhının üzerine attığı telefon. Gülümsüyordu... Gülümsüyordu.

Birden bire minik bir sevinç çılgılığı atıp durduğu yerde tepindi. Az önce terden yapış yapış olan ellerini göğsünün üzerine bastırdı. Göğüs kafesini delip çıkmak istermiş gibi hızla çarpan kalbi heyecan ve mutluluğunun derecesini anlatmaya yetemezdi. Sude, titreyen ellerini göğsünden çekip yanaklarına bastırdı. Alev alev yanan yanakları kesinlikle kıpkırmızı olmalıydı. Sude bundan emindi. Gözü bir kez daha tezgâhın üzerinde masumca yatan telefona takıldı.

Uzanıp telefonu aldı ve dudaklarına sertçe bastırdı. Sanki plastik kapaklı aptal metal kutuyu değil de Mert’i öpüyormuş gibi hırsıyla ve tutkuyla bastırmıştı dudaklarını. Işıl ışıl parlayan gözlerini etrafında unuttuğu bir şeyi ararmış gibi dolandırdıktan sonra, ne aradığını hatırladı ve telefonu az önceki yerine bırakıp ses sisteminin yanına koştu.

Tüm apartmanı ayağa kaldıracak müzik, salonunu, hatta dairesini, hatta apartmanı doldururken Sude deliler gibi dans etmeye başladı. Onunla buluşacaktı. Tamam deliceydi, ama mutluluk vericiydi. Sude vaktin nasıl geçeceğini bilmiyordu. Haftasonu gelecek miydi?

"Su..."

"Hazır mısın?"

"Yedi dakikadır beni bekletiyorsunuz Bayım."

"Üzgünüm..."

"Pekâlâ, Bayım. Şu an Taksim Meydanı'nın ortasında sizi bekliyorum."

"Evet, seni görüyorum. İki dakika içinde yanında olabileceğim."

"Ah evet ben de seni gördüm... Şu an gerçekten de tuhaf hissediyorum."

"Neden?"

"Bir bilgisayar ekranından Taksim Meydanı'nın uydu görüntüsünü izliyorum ve seninle konuşuyorum."

"Sanki yanımdaymış gibi. Biliyorum biraz delice. Ama bundan zevk almanız için elimden geleni yapacağım Matmazel."

"Teşekkürler Mösyö."

"Şu an sağımızda oldukça tatmin olmuş gibi görünen bir kalabalık, sokak müzisyeninin etrafını sarmışlar. Dinlemek ister misin?"

"Neden olmasın?"

"... Is it me your looking for? But I wander where you are..."

"Sesi çok güzel... Ona biraz bozukluk atabilir miyiz?"

"Elbette."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Gezi Parkı'na gitmeye ne dersin?"

"Atatürk Kitaplığı'na da uğrayacak mıyız?"

"Neden olmasın?"

"Uzun bir yürüyüş olacak."

"Evet, yolda biraz laflarız diye düşünmüştüm."

"İyi fikir..."

"Hey, bir kütüphaneye gideceğimize göre... En sevdiğin

yazar hangisi?"

"Senin ki?"

"Hımın, belki Ayn Rand..."

"Peki neden?"

"The Fountainhead'i okudun mu?"

"Sanırım okumam gerekiyor. Peki başka?"

"Dalga geçmeyeceksin!"

"Söz veriyorum..."

"Mevlana..."

"Ah bunu sana hiç yakıştıramadım kötü çocuk..."

"Dalga geçmeyecektin!"

"Geçmiyorum! Din konusunda kesinlikle eksper olacak kapasitede olmadığımı kabul etmeliyim."

"Okudun mu?"

"Yanından bile geçmemeye özen gösteriyorum. Peki sen kötü çocuk. Kandil günlerini takip eder misin?"

"Benimle yine dalga geçeceksin... Aslında delikanlılığımdan beri pek de iyi takip etmiyorum."

"Utanmalısın."

"Sevdiğin yazardan bahsetmedin. Aslına bakarsan kendinle ilgili hiçbir şey söylemiyorsun. Okuduğun kitaplardan seni bulamayacağım açık, değil mi?"

"Kuralları biliyorsun. Ama haklısın. Tüm kitap satışlarını kontrol edip beni bulman sanırım asırlar sürer."

"Yani?"

"Bu çok zor bir soru... Sevdiğim birçok yazar var. Ama beni en çok etkileyen kitap Angela'nın Külleleri'dir. Frank McCourt'un yazımını sevmiştim. Ama yazar olarak dersin Stephen King, Agatha ve Tolkien arasında bir savaş olması gerekir."

"Korku, gerilim ve fantastik... Hatta biraz da gizem... Tıpkı senin gibi..."

"Aslına bakarsan çok da karmaşık biri değilim. Basit zevkleri olan basit bir kız."

"Sen kesinlikle basit değilsin."

“...”

“Eeee, kütüphaneye girmeden önce parkta oturmak ister misin?”

“Elbette Mösyö. Solundaki ağaçları görüyor musun?”

“Gördüm.”

“Orada biraz dinlenebiliriz.”

“Köpeklerden korkmuyorsun, değil mi?”

“Aksine çok severim.”

“O halde sorun yok.”

“Sen korkmuyor musun?”

“Ben de oldukça severim.”

“Hım, seni hiç köpek adamı olarak düşünmemiştim.”

“Neden?”

“Yani nasıl söylesem... Sen daha çok kedi insanısın.”

“O nasıl oluyormuş?”

“Bence insanlar ikiye ayrılır.”

“İnsanları ikiye ayırmak ha?”

“Evet, ne var? Ben insanları ikiye ayırıyorum, kedi insanları, köpek insanları.”

“Tamam.”

“Tamam ne?”

“Devam et, benim kedi insanı olmamı nereye bağlayacaksın merak ettim.”

“Sinsiliğine.”

“Hey, kızmama gerek yok.”

“...”

“Tamam, özür dilerim.”

“...”

“Konuşmayacak mısın?”

“Konuşacağım.”

“Şükür.”

“Mert!”

“Pekâlâ, sustum ama önce şu an istediğin yere geldiğimizi söylememe müsaade et.”

“Zaten söyledin, değil mi?”

“... Haklısın.”

“Pekâlâ, ben seni hep daha uysal, daha evcil, daha evine bağlı biri olarak düşünürdüm. Bu yüzden kedileri köpeklere tercih edeceğini sanmıştım.”

“Peki, köpek insanları? Onlara böyle demek zorunda mıyım?”

“Tabii değilsin. Köpek insanlarıma gelince, onlar da tıpkı benim gibi oyunbaz oluyorlar sanırım. Yani insanların karakterlerine göre seçecekleri hayvanı tahmin ediyorum, hepsi bu.”

“O halde tezini tamamen çürütmüş oluyorum, öyle mi?”

“Aslında değil. Bence senin sevdiğin köpekler benim sevdiğim aksine daha küçük ırka aittir.”

“Küçük ırk?”

“Süs köpeği türleri.”

“Şey, yani...”

“Gördün mü? Benim Danua’mla boy ölçüşemez.”

“Hey, onlar köpek bile değil.”

“Ne demek o? Elbette köpekler.”

“Bir insanla neredeyse aynı cüseye sahip olanlara köpek denmemeli!”

“Ya ne denmeli? Fifi mi?”

“Tamam, oldukça inatçısın biliyor musun? Peki, onların nesini seviyorsun? Yani çok... Aptal hayvanlar.”

“Aptal olduklarını kabul edebilirim. Bunu şöyle düşün, erkekler sarışınları neden sever?”

“Bilmem, hiç düşünmedim. Sarışın sevmem.”

“Hım bak bunu bilmem iyi oldu.”

“Sarışın mısın?”

“Tanrıya şükür. Her neyse, erkekler sarışınları sever ve sarışınlar aptaldır. Erkekler onları güzel oldukları için severler, akıllı oldukları için değil.”

“Yani sen Danuaları güzel oldukları için seviyorsun ve tüm

sarışınların aptal olduğuna yüzde bin eminsin, öyle mi?"

"Oldukça..."

"Bence sarışın güruhundan binlerce düşmanın olmalı."

"Danuaları bacakları benimkiler gibi uzun diye seviyor olmam, iri göğüslü bir aptalı sevmem gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Hım, bundan ne çıkardım biliyor musun?"

"Ne?"

"Uzun bacaklı, esmer ve iri göğüslü olduğunu..."

"... KAHRETSİN!"

Aptaldı işte. Aptal. Aptal. Telefonu kapatır kapatmaz pişman olmuştu ama ne yapacağını bilememişti. Ona göre o an için verebileceği en iyi tepki telefonu kapatmaktı. O da kapatmıştı. Telefonun bir kez daha çalmayacağından korkarak bakarken nasıl bir hataya düştüğünü düşündü.

Kendi kendine dürüst olmaya karar verdi. Mert'e kendisi ile ilgili bilgi vermekten çekinmemişti. Bunu deli gibi istiyordu. Mert'in onun nasıl biri olduğunu bilmesini, ondan etkilenmesini istiyordu, tanıdığı veya tanımadığı tüm diğer erkekler gibi. Sırf o yüzden bilinçaltı konuşmayı böyle yönlendirmişti. Başını şiddetle bir yere vurma isteğiyle dolup taştı.

Eğer Mert, ona mesajı aldığını söylemeseydi bir sorun yoktu. Kendini kandırmaya devam edecekti ama Mert açık olmayı seçmişti. Mert'i iyiden iyiye çözdüğünü düşünmeye başlıyordu. Mert o utangaç kabuğunun altında eğlenceli bir adamdı. Ama bunu sadece samimi olduğu insanlara gösteriyordu. Sude, son birkaç konuşmasında bunu iyice anlamıştı.

Mert, onu kendine yakın görüyordu ve bu konuşurken eskisine oranla daha rahat olmasını sağlıyordu. Sude aklına gelen düşünceyle irkildi. Mert ne demişti?

"Tezini tamamen çürütmüş oldum."

Sude derin bir iç çekti. Bilmiyordu, sadece bir tesadüftü. Bir daha çalmayacağını düşündüğü telefona dolu gözlerle

baktı. Boğazına bir yumru tıkanı. Aramayacaktı. Mert'in numarasını biliyor olmayı diledi. Çöken omuzlarını duvara dayarken bakışlarını telefondan çekip gözlerini yumdu. İlk damla kirpiklerinin kenarından süzülürken telefonunun melodisi kulaklarından içeri süzüldü. Hızla açılan göz kapakları zümrüt ışıltılar saçan yaşlı gözlerini ortaya çıkarmıştı. Telefonu bıraktığı yerden kaptı ve ikinci kez çalmasına fırsat vermeden açıp kulağına götürdü:

"Alo?"

"Su?"

"Benim..."

"İlk kez Su demedin."

"Aramayacağından korktum."

"Ben de açmayacağından..."

"..."

"Üzgünüm."

"Olma."

"Amacım bu değildi."

"Biliyorum."

"Kapatmamı ister misin?"

"Hayır! Sadece... Sadece geziye devam etmek istiyorum."

"Peki."

"Anlat bana."

"Neyi?"

"Ne gördüğünü... Gözlerimi kapatıp senin gözlerinle görmek istiyorum."

"Su?"

"Efendim?"

"Kızmadın, değil mi?"

"Hayır. Kızmadım kötü çocuk."

"Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama senin için dene-yeceğim."

"..."

"Ağaçların yaprakları sararmaya başlamış. Serin bir esinti

aralarından dolaşırken yavaşça sallanıyorlar. Gökyüzü birkaç beyaz bulut dışında alabildiğine mavi... Çimlerin üzerine düşen ağaç gölgeleri dışında etrafımda pek kimse yok. Az ötede park alanında toplanmış tüm kalabalık. Birkaç genç paten kayıyor, bir iki tanesinde de kaykay var. Yaşları on dört ile on yedi arasında değişen kız ve erkek grubu. Çocuk parkı kısmında da anneler ve çocuklarının oluşturduğu birkaç konuk dışında bir iki de yaşlı çift var.”

“Edebiyatçı olmalıydın kötü çocuk, mimar değil.”

“Yine dalga geçiyorsun.”

“Aksine, sadece anlattıkların öyle şiirseldi ki, seçtiğin kelimeler, hepsi gözümün önünde gibiydi.”

“Su...”

“Efendim.”

“Bir gün... Bir gün sen de gözümün önünde olacak mısın?”

“Kim bilir...”

“Sen...”

“...”

Sude yanıt vermediğinde telefon bir kez daha kapanmıştı. Sude onun üçüncü kez aramayacağından emindi. Her şeyi berbat etmişti yine. Mükemmel bir günü batırmıştı. Anlaşılan ne istediğini bilmemek onun sorunuymuştu.

Mert’i istiyor muydu? Tezi bitirmek mi istiyordu? Onunla görüşmek mi istiyordu? Yoksa ondan kaçmak mı istiyordu? Sude karar vermeliydi ve verdi de.

“Su...”

“Nasılsın.”

“İyiyim kötü çocuk, sen?”

“İyiyim, sanırım.”

“İyi olup olmadığını bilmiyorsan iyi değilsindir.”

“Merak ediyorum.”

"Neyi?"

"O gün bana ne kadar kızdığını."

"O yüzden mi bir haftadır aramadın."

"Hayır... Sekiz gün."

"O kadar oldu mu?"

"Bilmiyor musun?"

"Saymadım. Günde onlarca telefonla görüşüyorum."

"..."

"Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Tam olarak yüz doksan sekiz saat, yani sekiz gün altı saat olmuştu. Ama kim sayıyordu ki? Sude sekiz gündür kimseyle görüşmemişti. Artık kimse onu aramıyordu. Mert de. Hiç biriyle görüşmek istemediğini iyice belli etmişti. Mert'e de. Ona aracılık yapan yere işi bıraktığını söylemişti. Hattın iadesini istediklerinde onlara hayır demiş, hattı birkaç hafta daha tutmak istediğini söylemişti. Karşılığında bedelini de ödeyecekti. Nakit olarak. Onu arayanların telefon şirketi arayıcılığıyla ödedikleri gibi... Nakit.

Onu kimse aramıyordu, Mert de aramamıştı. Sude kapıdan dışarı adımını atmamış, telefon çalar ve Mert arar diye beklemişti. Özlemle beklemişti, ama Mert aradığında ona bunu hissettirmedi. Mert onun hislerini bilmemeliydi. Mert onu aramayı kendi bırakmalıydı. Sude'nin tek istediği Mert'in onu unutmasıydı.

Sude evden dışarı çıkmadı, dolaptaki sebzelerin çürümesine aldırmadı, kuruyan ekmeğin yenisini almadı. Günlerini stokunu tüketene kadar bira, ardından kahve içerek geçirdi. Kahvesi de bittiğinde kahveyi bırakmaya karar verdi. Tıpkı Mert'i bırakmaya karar verdiği gibi.

"Su..."

“...”

“Konuşmayacak mısın?”

“Ne demeliyim?”

“Ne istersen.”

“Sadece iyi olup olmadığını merak ettim.”

“İyiyim.”

“İyisin.”

Sude bu dünyadaki en büyük yalancıydı. İyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Bu işe başlayan ve altı ay sürdüreceğini düşünen kız gitmişti. Yerine kasım güneşinin bulutlar arasından süzülerek zorlukla aydınlattığı balkonunda oturmuş, onu sarmalayan battaniyesinin verdiği ısıdan başka tutunacak dalı, kimsesi olmayan biri gelmişti.

Sude tez döneminde birçok şey öğrenmişti. İnsanlarla nasıl konuşulacağını zaten biliyordu. İnsanların ona açılmasını da sağlamıştı. Tezi için gerekli tüm bilgileri de toplamıştı. Ama öğrendiği en önemli şey bunların arasında değildi. Sude ateşle oynamaması gerektiğini öğrenmişti. İnsanlarla oynamamayı öğrenmişti. Sude oyuncak sandığı birinin elinde oyuncak olmuştu. Mert’in bundan kesinlikle haberi yoktu. Olmamalıydı da. Sude basıp gittiğinde arkasında kendisini arayacak bir adam kalsın istemiyordu. Mert onu unutmali, üzerine bir sünger çekmeliydi. Sude verdiği kiloların karutı olan kemikleri fırlamış bileklerinin kırılacakmış gibi görünen görüntüsünün de, kaçamak balkon ziyaretleri dışında hasret kaldığı güneş ışıklarının ulaşamadığı ve artık neredeyse cesedi andıran tenin rengini de umursamadan salona döndü.

Halsizlikten titreyen bacaklarını mutfığa doğru sürüdü. Üzerinde ne kirli bir tabak, ne de bir çöp bulunan tezgâhın yuvarısındaki dolabı açtı. Aldığı bardağı musluğa dayayıp içine ancak yarısını dolduracak kadar su koyduktan sonra bataryayı aşağı indirdi. Kurumuş dudaklarına dayadığı bardak, çatlamış toprağın yağın yağmuru bir anda içişi gibi bedenini serinletti ancak bu onun midesini bulandırmaktan başka bir işe yara-

madı. Bardağı tezgâha bırakıp kanepeye yürüdü.

"Su..."

"Bir kız ile tanıştım."

"..."

"Söylediklerini yapıyorum. Kadınlar suskun erkekleri sevmez, onunla konuşuyorum. Kadınlar utangaç erkekleri sevmez, onun üzerinde ne olduğunu görebiliyorum. Kadınlar içkiye dayanıksız erkekleri sevmez, nasıl dayanıklı olacağımı öğreniyorum."

"..."

"Artık susan tarafın değişmiş olması ilginç, değil mi?"

"En azından ben kapatmıyorum."

"Doğru."

"Bir kız bulduysan beni neden arıyorsun Mert?"

"Sadece..."

"Sadece ne?"

"Kendine iyi bak Su."

Su telefona bakarken gülümsüyordu. Deliceydi evet ama gülümsüyordu. Mert birini bulmuştu. Bir kız... Sude'nin yerini dolduracak biri vardı artık. Sude'yi aramayacak, ona okuldan, derslerinden ya da barından bahsetmeyecekti. Sude'nin nasıl olduğunu merak etmeyecek, fırını çalıştırmak için yardım istemeyecekti.

İstanbul'u gezmek istediğinde biri ona eşlik edecek, telefondaki metalik bir sesi dinlemeyecekti. Mert ona dokunabilecek, üşüdüğünde sarıp sarmalayabilecekti. Saçlarını okşayıp, dudaklarını tenine bastırabilecekti.

Mert'in, Sude'ye ihtiyacı kalmamıştı artık. Ya Sude'nin Mert'e? Asla... Sude'nin asla ona ihtiyacı olmamıştı. Sude'nin onu bırakıp gidecek bir erkeğe ihtiyacı olmazdı. Sude'nin hiç-

bir erkeğe ihtiyaı olmazdı. Erkekler ona ihtiyaç duyardı.

Telefon bir kez daha çaldığında Sude şaşırdı. Boğazını tıkayan yumruyu yuttu ve gözpınarlarından taşıp ona ihanet eden damlaları elinin tersiyle sildi. Arayanı biliyordu. Açmaması gerektiğini de biliyordu. Parmağı ekranın üzerinde sola doğru kayarken gözünden bir damla yaş da yanağına kaydı.

“Su...”

“Sadece seni sevdiğimi söylemek için aramıştım.”

“Biliyorum kötü ocuk,” derken onu cevaplayan sadece boş dairenin sessizliğı olmuştu. Sude kapanan telefonun ardından gözyaşlarının akmasına müsaade etti.

Hıçkırıkları boş duvarlardan yankı yaparak ona geri çarparken Sude, tüm duygularını serbest bırakarak ağladı. Aldığı son telefon olduğunu biliyordu. Bir daha aramayacaktı. Sude zaten arayamazdı.

Birden bire içi pişmanlıkla yoğruldu. Mert telefonu kapatmadan duraksadığı üç saniye içinde ondan cevap beklemiş miydi? Sude ona cevap verse ne olurdu? Sude kanepeye uzanarak bacaklarını kendine doğru çekti. Telefonu kendinden bir santim bile uzaklaştırmadan avucunun içinde sımsıkı tutuyordu. İçinde ne var ne yoksa boşalana kadar ağladı. Bir daha göremeyeceğı, aslında hiç görmediğı bir adamın ardından ağladı. Gerçek mi hayal mi olduğunu bilmediğı konuşmaları saklayan dört duvara bakarak ağladı. Uyku onu sarmalayıp kâbuslarla, hıçkırıklarla dolu dünyasına alana kadar ağladı.

Son telefonun ardından iki gün geçmiş ve Sude tuvalete gitmek dışında yattığı kanepeden bir an ayrılmamıştı. Mert'in bir kez daha aramayacağından emin olduktan sonra kurumuş göz pınarlarından akmayan yaşların yerine, durduramadığı iç ekişlerle telefonuna uzandı. Uzun zamandır çevirmediğı, ama yıllardır hafızasına kazılı olan bir numarayı tuşlarken aklında

aradığı kişinin bu numarayı bilmediği yoktu. Aradığı numaranın bir telekızın numarası olduğunu da unutmuştu.

“Hakan?”

“Su? Bebeğim? Sen misin?”

Sude hıçkırıkları arasından zorlukla yanıt verdi.

“Benim.”

“Ne oldu? Neyin var? Neredesin?”

Sude boğazına tıkalı yumrudan kurtulmak için birkaç kez yutkunduktan sonra cevap verdi.

“İyi değilim... İstanbul'dayım. Beni al.”

“Bebeğim, ilk uçakla yanına geliyorum. Merak etme. Üç saat sonra yanında olacağım.”

Sude'nin gözleri bir kez daha yaşlarla ıslandı. Kuruyan pınarlar Hakan'ın sevgisiyle yeniden ıslanmıştı.

“Çabuk gel...”

Bulutların ardına saklanmış ilkbahar güneşi yüzünü göstermekten kaçınıp, hava mevsim normallerinin birkaç derece altında seyrettiğinden İstanbul ilkbaharı değil de sonbahardan kalma bir günü yaşıyor gibiydi.

Elinde taşıdığı çantası ve ona uygun ayakkabılarıyla sanki mevsime ayak uydurmuş gibi görünen bir adam öte yanında esen rüzgârda sürüklenen kâğıt parçasına şöyle bir bakış attıktan sonra kaldırımdan indi ve birbirini neredeyse ite ite ilerleyen trafiğin arasından usta hareketlerle sıyrılıp geniş caddeyi aşarak karşıya geçti.

Karşı kaldırıma ulaştığında acelesi varmış gibi adımlarını iyiden iyiye sıklaştırmıştı. Az önceki araç kalabalığının bir benzerini oluşturan insanların arasından, kaldırım boyunca kendine yol açarak ilerlerken bu saatlerde buraların hep böyle dolu olduğunu düşünüyordu.

Sonunda istediği mekâna ulaştığında, onu kapıda karşıla-

yan güler yüzü görevli bir baş selamı verdikten sonra geçmesi için kenara çekilmişti. Genç adam emin adımlarla mekânın köşesinde büyük bir yer kaplayan ve siyah bir tezgâhla kapatılmış bara doğru ilerledi. Barın en sonuna kadar ilerledi ve başını eğerek görevliler için bırakılan boşluktan içeri girdi.

Elindeki çantayı alışkın olduğu üzere yerine bıraktıktan sonra tezgâhın arkasına geçtiğinde bardakları kurulayan delikanlıya dönüp kısaca selam verdi. Yirmili yaşlarına henüz girmedeği belli olan çocuk, saygıyla selamı kabul ederken kurulamayı sürdürdüğü bardakları dikkatli bir biçimde yerine yerleştiriyordu.

Genç adam sırtındaki ceket çıkarttı ve askıdaki yerine astı. Boynundaki kravatı gevşettikten sonra gömleğinin yakalarını dikerek ona çıkış yolu hazırladı. Kravat da askıdaki yerini almıştı, gömleğinin üstten iki düğmesini çözdü ve sonra bileklerine geçti. Manşet düğmelerini açtıktan sonra kollarını kıvrırdı ve bileklerinin üzerinden yukarı çıkan sarı-kızıl tüyleri ortaya çıkardı.

Lavaboya geçip ellerini yıkadığında hazırды. Az önceki mimar görüntüsünden sıyrılmış ve gecenin getireceklerine hazır bir barmene dönüşmüştü. Clark Kent'in telefon kulübesine girip Süpermen olarak çıkması kadar havalı olmayabilirdi belki ama yine de onun için büyük değişimdi. Ellerini kuruldığı havluyu omzuna attığında kapıdan girecek tüm müşterilere göğüs gerebileceğini biliyordu.

Mert, bara gireli bir saat kadar olmuştu fakat onun ardından bastıran yağmur on beş dakikadır aralıksız yağmaya devam ediyordu. Bahar havasına uygun giyinmiş İstanbul ahalisi, bu ani baskına ayaklarında terliklerle, altlarında bacaklarını bile örtmeyen şortlarla yakalanmış, başlarına örttükleri poşetlerle kendilerini korumaya almaya çalışmışlardı. Kış

aylarının yağmurlu günlerinden köşe başlarına çıkan işportacılarından eser yoktu ama meteorolojiyi sıkı takip eden ve tüm o kaosun ortasında ellerinde şemsiyeleri ile burnu havada bakan birkaç kişi vardı.

Gündüzleri bir kafe olan ancak akşam olduğunda canlı müzik, hoş sohbetler ve elit bir ortam bulabileceğiniz bara dönüşen mekânın kapısı önünde birkaç kişi kendini, bu kaostan korumaya çalışıyordu. Kapının önünde cereyan eden hareketliliğe inat içerisi sakin, Mert'in seçtiği yumuşak müziklerin dışında sessizdi.

Mert biten şarkıyı değiştirmek için müzik çaların yanına gittiğinde kapıdaki hareketlilik artmış, hareketlilikle birlikte kapıdan içeri oldukça gürültülü biri girmişti. Koluna astığı çantası, üzerindeki açık renk, dizlerini ancak örten ve mevsim normallerine uygun fakat dışarıdaki havaya kesinlikle uymayan çiçekli bir elbiseyle, sıırıslık saçları yağın yağmurun etkisi ile kıvr kıvr olmuş, burnundan soluyan bir müşteri tüm dikkatleri toplayarak içeri girmişti.

Elinde tuttuğu telefon da tıpkı kendisi gibi ıslanmıştı ama onun, bunu görececek hali yoktu anlaşılan. Öfkesi düştüğü duruma mı yoksa telefondaki kişiye miydi bilinmezdi fakat tüm öfkesini karşı taraftan çıkardığı ortadaydı:

"Anneler günü olması umurumda bile değil, onu aramanı kesinlikle yasaklıyorum."

Mert, paldır küldür içeri dalan kadına gözlerini kısarak baktı. Mabedi yapılan gürültüyle bozulmuş bir keşiş kadar rahatsız olmuştu.

"Kimin annesinin anneler gününü kutlarsan kutla umurumda değil ama benimkinden uzak dur!"

Mert bara kadar gelip, gürültüsünü ona olabildiğince aksettiren kadına bakarken, kaşları o kadar çatılmıştı ki neredeyse ikisi bir duruyordu. Kadın sıırıslık görünen çantasını barın üzerine bıraktıktan sonra saçlarını bir eliyle topladı ve ucundan tutup çevirerek üstündeki tüm suları sıktı. Saçların-

dan dökülen sular taş zemine hızla düşerken Mert'in bakışları bu kez de onun akıttığı sulara gitmişti. Bu yaptığı yetmiyor-muş gibi telefona bir kez daha çemkirdi:

"Benden, hayatımdan, özellikle annemden uzak dur! Onun anneler gününü kutlayarak benim hayatımda yer alamazsın. Bunu o kaz kafana sok artık."

Kadın son sözünü de söyledikten sonra hırsla telefonu kapatıp tezgâhın üzerine attı. Sonra varlığını yeni fark ediyormuş gibi Mert'e döndü ve "Ne var?" diye bir kez de ona çemkirdi.

Mert, kendi kendine sabır dileyip, müşterinin velinimet olduğunu hatırladıktan sonra kadına tek kelime etmeden omuzlarını yukarı kaldırıp hiçbir şey olmadığını belirtti. Kadın ise onun sessizliğinden etkilenmiş gibi sakinleşmişti. Ancak özür dilemekten uzak bir tavırla:

"Beni ısıtabilecek bir şeyin var mı?" diye sorduğunda Mert ne cevap vereceğini bilemedi.

Oldukça sinirliydi belli. Bu kadar kızgınken ısınacak bir şeyler istediğine göre yağmur onu epey ıslatmış olmalıydı. Sıcak mı soğuk mu diye soracakken yanlış anlayacağını düşünerek vazgeçti. Ona bir konyak uzatmak yerine bir fincan kahve hazırlamaya karar verip kahve makinesine yürüdü.

Ne istediğini sormamıştı. Nasıl istediğini de. Acaba kahveyi sütlü mü içerdi yoksa sade mi? Bu kez de bunun muhasebesini yaparken kadın arkasından seslendi:

"Süt değil krema olsun."

Mert imdadına yetişen cevabın emir kipini göz ardı etmeye çalışarak, kahveyi hazırladı ve kadının önüne koydu. Yeşil gözlerinin etrafına sürdüğü ve yağmurun etkisiyle akmış kalemle, dudaklarının soğuktan mı, kullandığı dudak boyasından mı yoksa doğal haliyle mi kırmızı olduğu belli olmayan yüzüyle oldukça masum görünen; ancak zehirli dili ile ne kadar cadı olduğunu daha ilk beş saniye de kanıtlamış kadından uzağa, tezgâhın öteki ucuna yürüdü ve müzik çaların ba-

şına geçti.

Göz ucuyla barda oturan asabi kadını izliyor ve ardı ardına çalması için sevdiği parçalar arasından seçim yapıyordu. Barda takıldığı akşamlarda canlı müzik başlayana kadar Dj'lik ona bırakılır, kimse çaldığı parçalara karışmazdı. Bu ilk günden beri anlaşmasız bir kural olmuştu. Mert'in yardımcılığının da bedeli buydu işte.

Kadın, onun bakışlarının farkında değilmiş gibi eline aldığı akıllı telefonundan bir yerlere girip çıkıyordu. Yüzündeki asabi çizgiler telefonu kurcaladıkça yumuşuyor, gülümser bir hale dönüşüyordu. Mert, kadının gülümsediğinde bir iki yaş daha genç görüldüğünü fark etti. Gülümsemek ona yakışıyordu. Keşke biraz cesaretli olup da bunu ona söyleyebilseydi. Yerinde başka bir barmen olsa hiç tereddüt etmeden onunla bir sohbete girişirdi ancak Mert öyle biri değildi.

Oldukça güzel bir kadındı, elbisesinin ıslaklığı sayesinde vücut hatlarını belli ediyordu. Mert onun göğüs uçlarının fark edildiğini gördüğünde başını hemen önüne eğdi. Ne yapıyordu böyle? Kadını resmen gözleriyle taciz etmişti. Kendi kendine kızdı. Islanmak onun suçu değildi.

Birkaç dakika boyunca başını kaldırmadan, tezgâhın iç kısmındaki baraklarla oyalandı. Sonunda başını kaldırdığında kadını hâlâ telefonu ile oynarken fakat bu kez iyiden iyiye gülümserken bulmuştu. Hatta hafifçe dudağın kenarını dişlemişti. Mert onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu görebilmek isterdi.

O, tüm dikkatini önündeki işine vermiş, kadın da tüm dikkatini telefonuna vermiş gibi görünürken geçen dakikalar boyunca Mert, onun barda oturan varlığına alışmıştı. Ancak onu kaçamak bakışlarla inceleme isteğini bir türlü bastıramıyordu. Arada attığı bakışları olabildiğince kısa tutmaya çalışarak işine devam etti.

"Peki sonuç?"

Mert irkildi. İşine öyle dalmıştı ki müşterisi aniden konuş-

tuğunda oldukça şaşırmişti. Onu incelemeyi keseli ne kadar olmuştu bilmiyordu ancak kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki kadının kime hitap ettiğini bile kaçırmıştı. Kiminle konuş-tuğunu görebilmek için başını hafifçe kaldırdı.

Tahminlerinin aksine ne yanında biri vardı ne de telefonu kulağındaydı, doğrudan Mert'e bakıyordu. Mert arkasını dönüp biri var mı diye kontrol etmek istedi. Hemens sonra vaz-geçti. O artık değişmişti. Çenesini hafifçe öne çıkartırken ba-sını dikleştirdi ve sahip olduğu tam özgüveni odaklayarak:

"Neyin?" diye sordu.

Müşterisi hafifçe kahkaha atarken başını geriye salmıştı. Gülüşünü çok fazla tutmadan başını ve duruşunu değiştirip öne doğru eğildi:

"Bir sesin varmış."

Mert'in kaşları çatıldı. Tam kadını tersleyeceği sırada kapı-dan içeri giren Kaan'ı görüp arkadaşının hatırına bir kez daha sessizliğine gömüldü. Kaan bara doğru ilerlerken Mert yine bardaklarına dönmüştü. Genç kadın da bir kez daha konuşa-cakmış gibi görünürken Mert'in son anda fark ettiği ve Ka-an'ın hemen ardından bara kadar gelmiş olan genç bir adam ona engel oldu.

"Bebeğim?"

Genç kadın ona samimiyetle seslenen adama dönerken Mert'in bir kaşı merakla havalanmıştı. Telefonda anneler gü-nünü kutlamaya çabalayan zavallının, Kaan'ın tanıdığı olması ve fırça yediği kadını burada bulması hangi adaletin tecelli-siydi acaba?

"Hakan? Burada ne işin var?"

Hakan denen adam tabureden kalkan kadını kendine çe-kerken, Mert, bu sahneyi izlemesinin görgü kurallarına uyma-dığının farkındaydı ama yine de bakışlarını kaçırmadı.

"Asıl senin burada ne işin var? Seni İzmir'de sanıyordum."

Sarılmaları çok fazla uzamadan ya da Mert'in deyimiyle cı-vımadan genç kadın kendini geri çekti.

“Anlatırım, ama bunun sizin aile ile alakalı olduğunu söylemem yeterli olur sanırım.”

Genç kadın, cümlesini tamamladıktan sonra sağ elini öne doğru uzatıp avucunu yukarda tutarak sordu:

“Sıra sende.”

“Bebeğim, bunu daha sonra konuşsak?”

Genç kadının kaşları çatılırken adam hızla ekledi:

“Yalnızken.”

Genç kadın derin bir nefes verdikten sonra bıkkın bir tavırla yanıtladı:

“Pekâlâ...”

Barın üzerinde duran çantasını aldı. Arkadaşının yanından geçerken ona yanağını uzattı. Adam hiç bekletmeden öpücüğünü bırakırken genç kadının bakışları Kaan’a kaydı. Başıyla hafif bir selam verdikten sonra bara döndü. Mert’e göz kırptıktan sonra hemen hemen kurumaya yüz tutmuş elbisesinin zorlukla sakladığı kalçalarını sallayarak kapıya yürüdü. Mert onun arkasından bakan üç adamın da farkında olduğundan, adı gibi emindi.

Kaşlarını çattı ve ona istediğini vermemek adına bakışlarını kalçalarından kopardı ve önündeki bardaklara odaklandı. Yeterince temizlenmemiş gibi görünen bardaklardan hıncını çıkarmaya kararlıydı.

İki adam, kapıdan çıkıp kaybolana kadar genç kadının ardından bakmayı sürdürmüştü. Kaan sonunda Mert’e dönüp Hakan’ı tanıttı:

“Mert, seni Hakan Tekin ile tanıştırmak isterim.”

Hakan Tekin, Mert’e elini uzatınca Mert de hızla elindeki bardak ve havludan kurtulmuştu. İkisinin elleri birbirini sertçe kavrar ve erkekliğin ritüelini tekrarlayarak birbirini tartarken Kaan ekledi:

“Açacağımız yeni şubeler için bir ortağa ihtiyacım vardı biliyorsun. Hakan yeni ortağım.”

Hakan iki parmağını alnına götürüp hayali bir şapkaya do-

kunarak asker gibi selam aktığında Mert başını hafifçe sağı doğru eğerek karşılık verdi.

Serin arşıafların ısıtamadığı Sude, battaniyesinin altında büzülebildiği kadar büzülmüş, kendini ısıtmak için uykusunu bölmeye bile teşebbüs etmiyordu. Ne kadardır o şekilde büzülmüş durduğu bilinmez yatağın derinliklerinde çalan telefonu onu zaruri bir uyanışa davet etti.

Sude uykusunu bölen densize haddini bildirmeye kararlı, arşıafların arasında kaybolmuş lanetli hazinesini bulmak için epey bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Sonunda telefonuna ulaştığında ekranda gördüğü isim derin bir nefes vermesine neden olmuştu.

“Sude, derhal kışını o yataktan kaldır.”

“Yatağım ve kışım şu an oldukça muhteşem bir ikili olmalarına rağmen sen onların huzurunu kaçıyorsun.”

“Bebeğim... Bu güzel mi güzel pazar gününde, lanet olasıca işimin beni bunaltmadığını ve nasıl bir mucizeye dayanarak olduğunu bilmesem de herhangi biri tarafından aranmadığım bir sabah, Sırf Senin İsteğın Üzerine Erken Kalkmışken Bana Huzurdan BAHSETMEMELİSİN!”

“Bebeğimden sonra ne demiştin?”

“Beş dakika sonra kapındayım, unutma anahtarım var.”

Sude, telefonu yatağın içine geri atıp başını yastığa sertçe vurduktan sonra birkaç uzun saniye boyunca gözlerini sıkı sıkıya yumulu tuttu. Kaçışının olmadığını hatırlatan ayak sesleri merdivenleri döverken çok uzun süre yatamayacağı aşikârdı. Öfkeyle söylenerek az önce sıkı sıkı sarıldığı battaniyesi ile vedalaştı.

O banyoya doğru ilerlerken biraz önce arayan nazik arkadaşını kapıyı kırarcasına açtı ve eve girdi. Ezbere bildiği adımlarla salona geçip çantasını gelişigüzel bir yere bıraktıktan

sonra gözlerini devirip ona sinirle bakan Sude'ye aldırmadan mutfağa ilerledi.

"Diğerleri daha gelmediği için şanslısın. Ela geldiğinde hemen kahvaltı isteyecek, Deniz de açken ne kadar çekilmez oluyor, biliyorsun."

Sude, onu kahve makinesi ile baş başa bırakarak banyoya ilerledi ve çabucak bir duş aldı.

Üzerindeki havluyla dışarı çıktığında kapının önünde Ceylin'i kahve fincanı ile adeta aşk yaşarken buldu ve onun bu zevkini hunharca bölerek elindeki fincanı aldı. Ceylin itirazlarını anlatan küfürlerini Sude'ye ikram ederken; o, büyük bir memnuniyetle kabul etmiş ve leziz kahveden aldığı yudumlarla yatak odasına yürümüştü.

"Hakan'ın ne işler karıştırdığını biliyor musun?"

Ceylin, omzunu silkerek hâlâ dağınık olan yatağın üzerine oturdu.

"Bilmem; muhtemelen yattığı kadın sayısında yeni bir rekora ulaşmıştır."

Sude, çıplaklığından utanmaktan çok uzak bir şekilde üzerindeki havluyu bırakarak eşyalarına uzandı.

"Siz ikizsiniz."

"Ve çift yumurtayız. Adamın ne halt yediğinden anne karında bile haberim olmuyordu." Sude'nin gözlerini devirmesi ile eş zamanlı olarak çalan kapı beklenen diğerlerinin de geldiğini haber verdi.

Sude'nin, Deniz'in de yardımıyla hazırladığı kahvaltı sofrasına kurulan Ceylin, Ela ve Hakan kahvaltı seremonisinin kendilerine ait kısmını yerine getirerek hazırlanan her şeyi çekirge sürüsü edasıyla tüketmişlerdi. Deniz de hazırlayarak hak ettiği kahvaltıdan bolca nasibini almış, Sude ise onlara kısa bir süre eşlik edip izleme pozisyonuna geçmişti. Asla bu

dördü kadar iştahlı olamazdı.

Sonunda karınlarını doyuran ekip köşelerine çekilmiş, toplamayı bir an için akıllarından geçirmedikleri kahvaltı masasının karşısında tercihlerine göre, çaylarını ya da kahvelerini yudumluyorlardı. Tıpkı her genel toplantı gününde yaptıkları gibi. Hakan arkasına yaslanıp, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bir süre kızlarının sohbet etmesini izledi. Sonra ortama bomba gibi düşüp tüm sesleri susturan şu sözleri oldu:

“İstifa ettim.”

Bir anda sohbet bıçak gibi kesilirken genç adam, hiç bir değişiklik göstermeden durmaya devam etti.

“Kafana bir şey mi düştü —”

“Ateşin mi var, hayal falan mı görüyorsun —”

“Sen kimsin ve Hakan’a ne yaptın —” Genç adam ellerini kaldırarak hepsini susturmak istedi.

“Hanımlar,” diye çıkış yaptı ve Sude’ye dönüp ekledi, “Ve bebeğim, bildiğiniz gibi bugün size söylemek istediğim bir şey vardı.”

Her biri ilgisini genç adama çevirdiğinde Hakan da bu durumdan memnun sorusunu sordu.

“Bilin bakalım kim, Hope’un yeni ortağı oldu?”

Ela, “Chad Murray?” diyerek tabakta kalmış domatesleri tırtıklarken Hakan, ona bakıp yüzünü buruşturdu. Ceylin, Hakan’ın söylediklerinin onlara getirilerini düşünmüş, sonuçtan memnun, kardeşine laf atan Ela’nın eline vurdu.

“Dalga geçme ikizimle!”

Deniz konuya yorum getirdi:

“Yani bir barımız oldu.”

Hakan itiraz etti:

“Hayır, BENİM bir barım oldu.”

Su, Hakan’ın itirazına aldırmadan bitmiş kahve fincanını doldurmaya kalktığı anda son cümlenin tercümesini yaptı:

“Bizim de ücretsiz VIP üyeliklerimiz oldu!”

Sude’nin son sözü üzerine kimse tek kelime bile etmemiş,

aksine bütün başlar bilmiş bir tavırla Hakan'a dönmüştü. Sude'nin sözüne bir itiraz gelmeyeceğini beşi de çok iyi biliyordu. Sude mutfağa giderken Hakan'ın bu adımı atma kararının detaylarını dinlemek için çok heyecanlandığını fark etti. Büyük bir holdingin gelecek vaadeden finans müdürlerinden biriydi. Nasıl olmuştu da istifa edip Hope gibi bir bara ortak olmuştu?

Sude, detayları öğrenmek için çıldırıyordu ancak Hakan'ın, kızların yanında bu konudan bahsetmeyeceğinden yüzde yüz emindi. Bunu daha müsait oldukları bir zamana bırakmak en iyisiydi. Hakan ne demişti "Yalnızken"...

Hope'a gelince, Sude bar hakkında pek bir detay bilmiyordu. Hatta iki gün önce ilk kez tesadüfen oraya girmişti. Yağmurdan kaçmak için girdiği mekânda Hakan'la karşılaşmıştı ve çıkışta adına bakmayı akıl etmişti. Hakan'dan hesap sorarken detaylara ihtiyaç duyacaktı ne de olsa...

Hope ne kadar umut vaat edici bir yer olsa da o barmenle pek ilerleyemezdi. Sude, kahvesini fincana boşaltmış ve ne kaddır mutfakta olduğunu unutmuş gibi düşüncelere dalmıştı. Tamam, şeker bir barmenleri vardı ama hepsi o. Utangaç erkeklerden kaçmayı, üç yıl önce çok önemli bir dersle öğrenmişti, değil mi?

Onun telefonuyla ilgilendiğini zannederek kaçamak bakışlarla onu süzmesi, incelemesi ve kendi içinde bir analiz yapması eğlendiriciydi. Sude, bardan çıktıktan sonra onu unutmuştu bile. Ama şimdi Hope konusu gündeme gelince, tuhaf bir şekilde yine onu hatırlamıştı. Sude, Hakan gelmeden önce ona kendi hakkında ne sonuca vardığını sormuştu. Ancak barmen cevap veremeden Sude, Hakan'ı görmüş ve her şeyi unutmuştu. Şu ana kadar...

Hakan bir omzunu duvara yaslamış, Sude'nin her bir par-

ayı makineye yerleştirmesini izliyordu. Sude ise onun varlığını umursamayarak işini yapmayı sürdürüyordu ancak bir süre sonra Hakan'ın orada durup onu seyretmesi, Sude'yi rahatsız etti ve gösterinin kâfi olacağına karar verip:

"Ne istiyorsun Hakan?" diye sordu.

Hakan, günler önceden bu anın geleceğinin bilincinde ve en az bir o kadar süredir aklında hazır tuttuğu cevabı hızlıca verdi.

"Barın ortağı olarak sunulduğum zaman, yanımda güzel bir kartvizite ihtiyacım olacak."

Sude gözlerini kısarak bir süre konuşmadı.

"Bundan benim ne kazancım olacak?"

"Benim gibi bir adamla bir gece geçirmiş olmak?"

Sude, tek kaşını kaldırmakla yetindiğinde Hakan, omuzlarını düşürerek pes etti.

"Sana borçlu olurum."

Sude hâlâ ikna olmamıştı:

"Kardeşinle gitsene."

Hakan sıkıntıyla derin bir nefes verdi:

"Senin de dediğin gibi o benim kardeşim."

"Eeee?"

"Eee'si ya kardeşimi tanıtmam gerekirse? Onu kardeşim olarak tanıtmam da sinir bozucu."

"Beyin devrelerimi yakmadan önce sus. Deniz?"

Hakan gözlerini devirdi:

"Hadi ama... Söz konusu olan Deniz... Beni sevmelerini istiyorum, nefret etmelerini değil."

"Deniz'in nesi var ki?"

"ok fazla dikenini var."

"Peki Ela?"

Hakan ufak bir kahkaha attı.

"Yapma Su... Ben oraya yeni ortak olarak gitmek istiyorum, taze ceset olarak değil. Bilirsin. Ufaklık ve ben yalnız kaldığımız anda, beni öldürür."

Sude, bir kez daha ağzını açacakken Hakan elini kaldırıp onun dudaklarının üzerine dayadı ve konuşmasını engelleyerek alelacele ekledi:

“Bana kapıcıyı önermek üzereysen, ne olur sus.”

Sude dudağının üzerindeki parmaktan kurtulurken kıkırdadı:

“Anlaştık. Bana borçlusun.”

Sude kartvizitlik gülümsemesini atarak anlamayı mühürlerken aklında hiç de Hope yoktu. Arkadaşını memnun ediyordu, hepsi o...

Askının üzerindeki elbiseyi kısa bir süre inceledikten sonra sağ tarafına uzattı. Eli havada birkaç saniye bekledikten sonra uzanan başka bir el askıyı alarak diğerlerinin üzerine ekledi. Sude, reyonda ağır adımlarla ilerlerken askılardaki kıyafetlere kısa bakışlar atıp diğerlerine yöneliyordu. İşine öyle odaklı görünüyordu ki tüm dünyadan koparıldığını sanabilirdiniz. Ancak o anda içinde bulunduğu konuşma az önceki odaklı tavrının sadece görüntüden ibaret oluşunun kanıtıydı.

“Daha kaç tane seçeceksin.”

“Yeteri kadar.”

“Elimdeki on tane yeterli değil mi?”

Sude, eline aldığı taba rengi bir elbiseyi askısından tutarak kendine doğru tuttu. Başını aşağı eğmiş elbise detaylarını incelerken Hakan’a cevap verdi:

“Asla yeterli değildir.”

Hakan, gözlerini devirerek onun uzattığı on birinci elbiseyi de alıp kolundaki yığının üzerine bıraktı.

“Düşüğüm duruma inanamıyorum. Koskoca finans müdürlüğünü Sude’nin giysilerini taşımak için bırakmışım.”

Sude, yeni bir reyona ilerlerken peşine düşen Hakan’a acımadı:

“Hakan, bana borçlu olmanın anlamını bilmiyor olamazsın.”

“Bilmez olur muyum? Beni, elime bir koz geçirene kadar sömüreceksin.”

Sude on ikinci elbiseyi incelerken:

“Başından beri ilişkimiz böyle yürümüyor mu? Sen beni, ben seni sömürüyorum. Güç, dengeyi değiştiriyor.”

Hakan on ikinciyi de yerine yerleştirirken kendini bazen onun arkadaşı değil de şoförü gibi hissettiğini düşünüyordu. Sude eski Türk filmlerindeki şımarık zengin kızı Belgin Doruk, Hakan ise basit şoför Ayhan Işık’tı. Tek bir farkla, onların ilişkisi mutlu bir sonla bitmeyecekti. Tabii bu, bakış açısına göre değişirdi. Onlar sevgili olmayı asla akıllarından geçirmemiş iki dosttular. Biri düştüğünde diğeri kaldırmak için yanında olur, ağlayana diğeri mendil uzatırdı. Hakan burnunu kırıştı-rarak düşüncelerine sövdü, onun gibi bir erkek ağlamazdı. Tamam, belki bir kez...

Onun düşüncelerinden habersiz kendi dünyasına dalmış olan Sude ise; geçen üç yılda Hakan ile aralarındaki ilişkinin daha da derinleşmesinin sebebinin ne olabileceğinin muhasebesini yapıyordu. Eğlenceli geçeceğine emin olduğu altı aylık süreç onda, çok derin izler bırakmıştı ve o süreçte yaşadıklarını, duygu ve düşüncelerini bir tek Hakan’a açmıştı.

Hakan ile ikiz olan Ceylin, Sude’nin sosyoloji bölümünde okurken tanıştığı ve ondan iki sınıf aşağıda olmasına rağmen sağlam bir dostluk kurmayı becerdiği Deniz ve aralarında ne aradığını bilmedikleri ancak hepsinin göz bebeği olup hâlâ üniversite köşelerinde sürünerek bir yüksek lisans daha yapma çabasında olan Ela hiçbir şey bilmiyordu.

Sude, Hakan’la yaptığı ‘o’ görüşme sonrasında kendini yine gözyaşlarına boğmuştu. Hakan ise İzmir’e vardığında onu ‘iş telefonundan’ arayıp adresini almış, Sude’nin küçük dairesine geldiğinde aylardır görmediği arkadaşı yerine adeta canlı bir cenaze bulmuştu. Kapıyı açan yaşayan ölü kesinlikle

onun bebeği değildi.

Sude'ye sıkıca sarılıp; onu hıçkırıkları dinene, yorgunluktan uyuyakalana kadar sıkı sıkıya tutmuştı. Sude uyuduğunda da kalkıp ona ait eşyalardan sadece kişisel olanları toplamış, bu evde ne yaptığına ya da ona ne olduğuna dair hiçbir şeyin peşine düşmemiştir. Giysileri, ayakkabıları, makyaj malzemeleri, her şeyi geride bırakırken, sadece çantasını, kişiliğini ve benzeri evraklarını almıştır.

Yatak odasında bulduğu albümlerde Sude'nin gülen yüzüyle süslediğı resimleri de almayı ihmal etmemiştir. Önemli detaylar dışında her şeyi küçük bir çantaya sığdırmıştır. Su uyandığında ona, her şeyi bırakıp çıkmasını söylemiştir. Su her şeyi bırakabilirdi. Her şeyi, göz ucuyla telefonuna bırakmıştı. Sonra bırakamayacağı tek bir şey olduğuna karar vermiş gibi bilgisayarının durduğu köşeye ilerlemiştir.

Küçük aleti açıp hazır olmasını beklerken Hakan yanına gelmiştir. Sude, destek almak için onun karnına başını yaslar ve sistemin açıldığını haber veren o tanıdık sesi beklerken gözlerini sıkı sıkıya yummuştı. Açılan bilgisayardan tez notları ya da diğer konuşma kayıtlarına dokunmadan kişisel belgelerini koyduğu klasöre girmiştir. Klasörün içinde 'KÇ' yazan bir klasör daha vardı. Ona tıklamış ve içinde tarih sırasına göre listelenmiş kayıtlara ulaşmıştır. Varlıklarından emin oldukları sonrakı yapılacak tek bir şey kalmıştır.

Klasörü olduğu gibi bir flash diske atmış ve korumalı sistem dosyalarının olduğu yere giriş yapıp içlerinden bir tanesini silmiştir. Sude, her şeyi geride bırakmıştır. Dört yıl verdiği sosyoloji bölümünü de bedel olarak kalbini verdiğini zini de. Onun için bir tez yoktu artık.

Sude silkinerek anıların etkisinden kurtulmak istedi. Dalgınca elinde tuttuğı on iki numaralı elbise düşünce akışını yunca önünde durmuş ve Sude onu süzmüştü. Hakan, "Orkesimini yalayıp yuttun, dikiş detaylarını kavradın, hatta lüks maşının hangi fabrikada dokunduğunu söyleyebilecek

ğil mi?" dedi.

Sude elindeki elbiseyi yerine astı ve dönüp onun karnına nin tersiyle vurdu.

"Kasaya geldiğinde aynı performansı bekliyorum dâhi."

"Ha yani seninle bu işkenceye katlanmam yetmiyor bir de erine parasını da ben ödüyorum öyle mi?"

Sude, kabine girmeden önce ellerini öne doğru uzatıp Han'ın tuttuğu elbiseleri kucakladı. İçeri girerken:

"Ne diyebilirim ki tatlım. Ben pahalı bir etiketim," diye ekneyi ihmal etmedi.

Hakan, gözlerini devirdikten sonra başını iki yana salladı. de'nin kapının ardında omuzlarından yukarısı ve ayak biderinin on beş santim üzeri görünüyordu. Hakan kabinin n karşısına denk gelen bir koltuğa adeta çökerken işkencenin ikinci yarısının başlamasını bekledi.

Sude üstündekilerini çıkarttığını belli eden kıpırtıları ve maş seslerinin arasından konuştuğunda, Hakan, bakışlarını binden çekerek etrafta dolaşan sıfır beden müşterilerden biye sabitledi. Hiç olmazsa işkencenin haz boyutunu arttırmeyi umuyordu. Az önce Sude'nin eline tutuşturduğu biselerden her birini hayalinde kızın üzerine giydirip çıkarıyor ve değerlendiriyordu.

"Pekâlâ, istifa olayı nedir? Finans bölümüne yanık olmadı nı biliyorum ama bu, bar işine girmek istemeni açıklamaz."

Hakan beşinci elbisede yüzünü buruşturdu. Konu, onu lli ki rahatsız ediyordu ama kaçma şansı olmadığını da farındaydı. Sude gerçeği öğrenmeden onun yakasını bırak azdı. Tıpkı kemik bulmuş bir köpek gibi... Hakan "Ama o nim kemiğim," diye itiraz eden iç sesini susturup kapının dından çıkan arkadaşını yanıtladı:

"Ankara'dan uzaklaşmam lâzımdı, biliyorsun."

Sude üzerinde beyaz bir elbiseyle dışarı çıkıp sol elini kalşının kenarına koyarak yorum bekledi. Hakan onun karnı n hemen altında bir büzgüyle tutturulmuş ve dikiş barındır

mıyormuş gibi görünen elbisesine bakarak başını iki yana salladı. Sude de onu onaylayarak başını iki yöne salladıktan sonra içeri girerken, "Hayır, senin İstanbul'a taşınman lâzımdı. Uzak duramıyorsun değil mi?" dedi.

Sude, içeri girip yeniden soyunmaya başladığında Hakan yüzünü buruşturup itiraz etti:

"Neden bahsediyorsun? Neyden uzak duramıyormuşum? İstanbul'dan mı?"

"Hayır ondan..."

"Alakası bile yok. Hem bana diyene bak. Neden İzmir'de değilsin?"

Sude dışarı çıktığında üzerinde az öncekinin aksine siyah, dar, ön kısmı dizlerinin üzerinde arka kısmı ise daha uzun bir elbise vardı. Hakan dudağını büzerek düşündü, dilini damağı arasında şaklatarak onaylamaz bir ses çıkardı.

"İzmir de iş olanakları sınırlı diyelim. Hey, hem burada bana ev tutturan sen ve o çok bilmiş kardeşindi."

Hakan kabinin içine girip kaybolan Sude'nin kaçamak cevabının arkasına düşmedi.

"Okuduğun dört yılı çöpe atıp saçma sapan bir bölümde okursan olacağı buydu."

"Ne varmış bölümümde? Hem ben o defteri kapattım. İki yıllık da olsa bir okulu bitirdim ve şimdi kendime iş arıyorum."

"Moda tasarım okumuş olmanın beni bugünkü işkenceden kurtarması gerekmiyor muydu?"

Sude kabinden çıkarken Hakan'ın gördüğü görüntü onu o kadar rahatsız etti ki elini öne uzatıp Sude'nin görüntüsünü kapatmaya çalışırken başını eğip diğer eliyle gözlerini korumaya almıştı. Sude derin göğüs dekoltesine aynada bakarken Hakan'ın gecikmiş cevabını verdi:

"Böyle bir elbiseyle gelip seni tüm gece kör gibi dolandırmanın istiyorsan kapı orada..."

"Senden nefret ediyorum bebeğim."

Sude kabine dönüp elbiseyi üzerinden çıkarırken cevap verdi:

“Ben de senden bebeğim.”

Mert, haftasonlarını seviyordu. Bunun cuma günleri tıraş olmak zorunda olmayışıyla bir alakası yoktu. “Tamam, belki biraz,” diye kendine itiraf etti Mert. Her cuma sabahı yaptığı gibi o gün de tıraş olmadan, hafifçe çıkmış sakalını sıvazlayarak aynadaki görüntüsüne bakıp kendinden memnun bir gülümsemeyle banyoyu terk etmişti.

Şimdi akşam olmuş ve Hope’a gelmiş, bir kez daha üzerindeki mimar havasından tamamıyla sıyrılmıştı. Bardaki yerini alıp günlük rutinini tekrarlamak için müzikçaların başına geçmişti. Kapıdan içeri giren birilerini fark ettiğinde o yöne dönüp baktı.

Kaan, eliyle ona selam vererek şef garsonuna doğru yönelirken yeni ortağı Hakan, bara doğru ilerlemişti. Bar sandalyesine oturmadan önce elini Mert’e uzattı ve tokalaştılar. Oldukça yorgun görünüyordu. Mert, ona bir şeyler isteyip istemediğini sorduğunda Hakan, “Alışverişin yasaklanmasını istiyorum” dedi.

Mert şaşkınca, “Efendim?” diye sordu.

Hakan öne doğru eğilip bir sır vermek istiyormuş gibi Mert’e parmağıyla gelmesini işaret etti. Mert söylediğini yaparak ona doğru eğildiğinde Hakan, “Hiçbir kadını asla memnun edemeyeceğini düşündün mü? Elinde ne varsa ona verirsin ama o senin elinde olmayanı da ister,” dedi.

Mert, onun söylediklerinden net olarak bir şey çıkaramasa da geçen günkü kadından bahsettiğini anlamıştı. Mert’in çok fazla ilişkisi olmamıştı ama yaşadığı o birkaç ilişki içinde kadınlara kendini kaptırmamaya özen göstermişti. Bir kez o hataya düşmüştü. Bunun o sayıda kalmasına kararlıydı.

Hakan'ın ondan bir cevap beklediğini görünce, "Onlarla yaşanmıyor, onlarsız da hiç olmuyor öyle değil mi?" dedi.

Hakan işaret parmağını ona doğru sallayarak ne kadar haklı olduğu konusu üzerine parmak basar gibiydi. Kaan'ın yanlarına gelişle Hakan'ın cevap vermesine gerek kalmamıştı.

"Beyler, ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Kadınlar."

Hakan'ın bıkkın bir şekilde telaffuz ettiği kelimeyi duyan Kaan, sanki tüm konuşma boyunca ordaymış gibi onlara katıldığını belirtmek için başını aşağı yukarı salladı. Sadece erkeklerin ya da sadece kadınların bulunduğu ortamlarda karşı cins hakkında konuşuldu mu nedense herkes hemfikir olur ve birbirini desteklerdi. Şu an burada olan da buydu.

"Hayatlarımızı alıp, mahvediyorlar."

Mert, Kaan'ın yorumu karşısında bir kaşını havaya kaldırdı. Eğer yalnız olsalardı Kaan'a 'kaç genç kızın kalbini kırdığı' konusunda laf sokabilirdi ama Hakan'ın yanında susmayı tercih etti. Kaan Yavuzalp... Nam-ı diğer kalp kıran... Mert'in üniversitede tanıştığı, İstanbul'un ileri gelen ailelerinden birinin, sürgününü devlet üniversitesinde okuyarak tamamlayan çapkın, şımarık oğlu...

Mert, Kaan'ın dikkatini nasıl çekti bilmiyordu, belki de dış görünüşü sayesindeydi; ancak içine kapanık biri olmasına rağmen Kaan'ın sürekli etrafında görmesi o zamanlar çok umurunda değildi. Tek hedefi bir an önce okulunu bitirmek ve iş hayatına atılmaktı.

Kızlar konusunda uzman olan Kaan'ın aksine onun tek önemseydiği okuldu. Ders giriş çıkışlarında çevresi kızlarla çevrili olan Kaan, ona arada sırada laf atar ve Mert'in cevap vermesini beklerdi. Mert, kötü görünmediğinin farkındaydı ama bu, onun kendine güven duymasına yetmiyordu. Zamanla Kaan ile aralarında bir arkadaşlık gelişmeye başlamıştı. Kaan, Mert'in onunla yalnızken daha rahat konuştuğunu fark etti-

ğinde yaklaşımını değiştirmişti.

Yanındaki kızları bir baş işaretiyle gönderip Mert'e selam veriyordu. Mert, onun bu tavrının farkındaydı ama bir şey demiyordu. Zamanla daha çok vakit geçirip daha çok konuşmaya başlamışlardı; ama Kaan'ın konuşmaları hep kızlar üzerineydi. Mert, onu saatlerce dinleyebilirdi. Yine de kendisi de konuşmak istiyordu; anlatmak, paylaşmak...

evresinde Kaan dışında herkese kapalıydı ve ondan başka kimsesi yoktu. İhtiyacı olduğunu da hiç düşünmemişti. Okulu bitirmeye yaklařtıķa ihtiyaçları değişmeye başladı, dşnceleleri de. Arada kızlarla görüşüyordu ama anlaşılan yakışıklılığı onları elinde tutmaya yetmiyordu. Kızlar konuşkan erkekleri seviyordu.

Mert, bir gün Kaan'ın notları arasından düşen bir kâğıt parçası gördü. zerinde bir isim ve numara yazan küçük bir kâğıt parçası. Yerden aldı ve Kaan'ın arkasından seslendi ancak Kaan çoktan arabasına binmişti bile. Ona el salladıktan sonra arabayı alıştırmıştı. Mert, kâğıdın arkasına bakmış ve boş olduğunu grmşti. Tam kâğıdı cebine koyacakken üzerinde yazan ismi okumuştu:

"Su..."

Mert, dudağını büzüp kâğıda birkaç saniye daha baktıktan sonra bir daha gördüğünde Kaan'a vermek için onu cüzdanına koydu ve unuttu. Aradan  gün geçmişti. Gece yarısına kadar ders çalışmış ve ertesı gün gireceği sınav yüzünden heyecanlanmıştı. Yatağın içinde bir sağa, bir sola dönerken uyuyamayacağını anlamıştı. Biriyle konuşmaya ihtiyaı vardı. Kaan'ı aramayı dşnmşti ama sonra aklına Kaan'ın düşürdüğü numara gelmişti.

Telefonunu eline almış ve numarasını gizledikten sonra kâğıtta yazan numarayı çevirmişti. Kim olduğunu bilmiyordu ancak bu ilginç ismin sahibini merak etmişti. Kaan'ın kız arkadaşları arasında daha önce hiç böyle bir isim duymamıştı. Belki de sadece arkadaşıydı, bilemiyordu. Ama bu numaranın

cevap vermesini beklerken heyecanlanmasına mani olmamıştı. Karşı tarafın cevap vermesi birkaç saniye sürmüştü. Sonunda telefon hışırtıları arasından uyku bir ses o iki harften oluşan ismi söylemişti:

“Su...”

Mert, gece yarısı onu uyandırdığı için rahatsız olmuştu. Cevap vermeden hızla telefonu kapatmıştı. Yeniden uyumayı denedi ancak bir türlü beceremiyordu. Bu kez bunun sebebi sınav stresi değildi. Az önce yaptığı telefon görüşmesiydi. Uyku da olsa çok etkileyici bir ses tonu vardı. Hem... Hem kim telefonu alo ya da efendim yerine ismi –Mert onun adının Su olduğundan emin olmuştu çünkü su gibi berrak bir sesi vardı- ile açardı ki?

Mert, sınav da dâhil üç gün boyunca o sesi düşünmüştü. Sonunda dayanamayıp bir kez daha aramıştı. Bu kez onu uyandırmayacağından emin olmak için gündüz saatlerinde aramıştı. Yine açıp ismini söylemişti. Mert ise telefonu hızla kapatarak cevap vermişti.

Mert, uzun bir süre her ihtiyaç duyduğunda onu aramıştı. Onun sıcak sesi huzurla dolmasına sebep oluyordu. Tüm günlerini hatta yatağında yalnız yattığı ve sadece mimariyi düşündüğü gecelerini artık onu düşünmeye harcıyordu. Acaba nasıl biriydi. Güzel olmalıydı. Sesi gibi, adı gibi...

Bir gün en sonunda Mert, kendinde konuşma cesareti bulup, hayatında duyduğu en aptal cümleyi kurmuştu. Mert bu kadar aptal değildi ama...

Mert kendini anılardan çekip çıkarmaya zorladı. Üç yıl geçmişti artık. Onu kaybedeli koca üç yıl. Son aramasında onu sevdiğini itiraf etmişti ama o susmayı tercih etmişti. Mert kendinde onu bir kez daha arayacak cesareti bulduğunda; son konuşmalarının üzerinden iki gün geçmişti. Ona ulaşamadı.

Çok uğraştı, çabaladı. Kaan’a bile gitti. Kaan, Su’nun kim olduğunu hatırlamadan ona yardım etmeye çalışmış ve sonunda onun çalıştığı telefon şirketine ulaşmasını sağlamıştı.

İki aylık çabalarının sonucunda Mert'in öğrendiği tek şey onun duygularının aksine Su'nun buhar olup uçtuğuydu.

"Sen ne dersin Mert?"

Mert, Kaan'ın sesiyle anıların etkisinden sıyrılırken içinden ona sessiz bir teşekkür sundu. Ancak ne cevap vereceğini bilmiyordu.

"Efendim?"

Kaan onun sırtını yavaşça pat patladı.

Siyah elbisesinin dantelli yakası V dekoltesini Hakan'ın katlanabileceği boyutlarda kapatırken Sude'nin uzun bacaklarını örtmedeki başarısı aynı oranda gelişmiyordu. Hakan elbiseyi gördüğünde itiraz etmişti ancak Sude kendine aynada bir kez baktıktan sonra diğer elbiselerin onun için hiçbir önemi kalmamıştı. Sona bıraktığı üç elbiseyi denemeden Hakan'ı kasa sürüklemişti.

Hakan, elbisenin parasını ödememekle tehdit ettiğinde kendi cüzdanını çıkarmıştı. Onun ne kadar kararlı olduğunu gören Hakan da ödemeyi mecburen yapmıştı. Ancak bu yol boyunca Sude'ye işkence etmesine engel olamamıştı.

Cumartesi akşamı "Hope, Hoş geldin" partisine Sude'yi kuaföründen almıştı. Beş karış suratıyla gözünü yola dikmiş ve Sude'ye sadece soğuk bir selam vermişti. Sude, onun bu tavrını umursamıyordu. Ne de olsa Hakan'ın kıskançlıklarına alışkındı. Sevgili olsalardı bile onu bu kadar kıskanacağını düşünmüyordu. Çok şükür Ceylin'den aldığı tüyolarla Hakan'ı idare etmeyi bir şekilde öğrenmişti.

Araçlarını otoparka bırakıp Hope'un kapısından içeri girdiklerinde parti çoktan başlamıştı. Sude birkaç gün önce geldiği sakin mekân ile alakası olmayan Hope'un nasıl bir evrim geçirdiğini merak ediyordu etmesine ama barın bir köşesinde

mahcup bir gülümsemeyle bir kadınla konuşan barmeni görünce evrim geçirenin sadece bar olmadığına karar verdi.

Mert, onunla flört etmeye çalışan müşterisine hafifçe gülümsediğinde kirli sakalının gizleyemediği ince çizgiler yanığının üzerinde belirmişti. Yoğun bir akşamdı, o yüzden onunla fazla vakit kaybetmek istemiyordu. İsteddiği içkiyi uzatıp ona gülümsedi ve kadının bir peçetenin üzerine karaladığı numarayı küçük bir tebessümle aldı.

Kapıda yaşanan hareketliliği hissettiğinde bakışlarını o yöne çevirdi. Kaan'ın yeni ortağı Hakan ve anlaşılan üzerinde dün bahsi geçen alışverişin ürünü olan bir giysiyle kız arkadaşını kapıdan girerken gördü.

Saçlarını serbest bırakıp hafifçe dalgalandıran kadın, sadece iki yanından tutturmuştu. Mert'in durduğu mesafeden net göremediği yüzü, bu kez yağmurun etkisinden uzak ve kusursuzdu. Bedenini olması gereken noktalarda, olması gerektiği gibi saran siyah elbisesi onun için yaratılmış gibiydi. Mert bakışlarını ondan kopararak etrafa baktı. Yalnız değildi. Kadın çevrelerindeki tüm başların ona dönmesine neden olmuştu. Kadınlar da istisna değildi.

Kaan, onların yanına gitti ve her biriyle tokalaştı. Genç kadın etrafındaki insanların ilgisinin kesinlikle farkındaydı ve bundan adeta haz duyuyor gibiydi. Mert, onun bu kendine güvenli halinden rahatsız oldu. Tıpkı Kaan gibi duruyordu. Elde edemeyeceğim hiç kimse yok...

Mert, ona doğru harekete geçtiklerini gördüğünde bakışlarını Sude'den kaçırmak istedi. Oysaki Hakan ile Kaan konuşarak yürürlerken genç kadın bakışlarını bara sabitlemiş ve hafifçe gülümsüyordu. Mert ona mı güldüğünden emin olamadı.

İnat etti. Bakışlarını kaçırmaktan vazgeçti. Gözlerinin içine

içine bakacaktı ki ondan çekinmediğini ya da etkilenmediğini anlasın. Genç kadının gülümsemesi, kendine yaklaştıkça büyüyor muydu yoksa Mert'e mi öyle geliyordu?

Hakan, Kaan'ın söylediği bir şeye kahkahalarla gülerken bara ulaştılar. Mert ile selamlaşan Hakan, son anda hatırlamış gibi elini genç kadının sırtına dayadı ve Mert'e:

"Dostum, seni bebeğim ile tanıştırmamıştım değil mi?" diye sordu.

Genç kadın ilginç bir şey görmüş gibi bir ifade ile ona bakarken Mert:

"Hayır," dedi.

Hakan, kız arkadaşına döndü ve eliyle onu işaret edip:

"Bebeğim bu Mert, Kaan'ın en yakın--"

O sırada araya giren biri tanışma merasimini yarıda kesmişti ancak genç kadın bundan rahatsız olmadan elini ona uzattı.

"Merhaba Mert, Ben Suuuude."

Mert'in barın üzerinden uzanan eli onunkini kavrayacakken havada donup kaldı.

Üç saniye, tam olarak üç saniye boyunca Mert'in eli havada asılı kaldı. Ama bu üç saniyede onun hissettikleri ve düşüncelerini açıklayabilecek ve üç saniye içinde söylenebilecek hiçbir kelime yoktu.

Su... Sude...

Mert gülmek istedi. Ağlamak istedi. Kızmak, bağırmak çağırmak istedi. Onu tutup kendine çekmek ve göğsüne sıkı sıkı bastırıp saçlarını koklamak istedi. Mert ondan üç yılın hesabını sormak istedi. Mert onu yine sevmek istedi.

Ancak üç saniye dolduğunda Mert sadece "Memnun oldum," diyebilirdi.

Kalbi göğsünü delecekmiş gibi atmasına rağmen ona uza-

nan eli tuttu ve hafifçe sıktı. Avucuna değen yumuşacık el tenini adeta kavurdu. Mert, elini hızla geriye çekti ve kısa bir baş selamı verdikten sonra Su'dan, Sude'den uzaklaştı.

Sude, elini yanmış gibi geri çeken Mert'in arkasından bakakaldı. Kısa bir selamın ardından barın öbür ucuna yürümüştü. Yüzüne bile bakmamıştı. Sude'nin kaşları çatıldı. Yakından baktığında oldukça tanıdık gelmişti. Bir yerlerden çıkaracağına emindi ama nerden? Aklına gelen düşünceyi hızla ekarte etti.

'O' olamazdı. 'O' mimarlık okumuştı. Şimdiye çoktan bir mimar olması gerekirdi. Bir barda sürünmesi değil. Sude isim benzerliği olduğuna emindi. Tabii belli ki biraz da huy... Ah keşke biraz daha konuşsaydı. Belki o zaman sesinden tanıyabilirdi ama toplam iki görüşmede, toplam iki cümle zor dökmüştü ağzından. Tıpkı 'onun' başlarda davrandığı gibi.

"Yüzüme bile bakmadı," diye düşündü bir kez daha. "Yüzüme bile bakmadı."

"Tanrım gözlerine bir de gün ışığında bakabilseydim ya da o gözlerini benimkilere dikecek kadar cesur olsaydı." Sude düşünceleriyle bir kez daha kavga etmeye başladı. "'O' olmalı ama 'o' olamaz ki nasıl olabilir? Neden olmasın?"

Sude onun, 'o' olmasını isteyip istemediğine karar veremiydi. Sonra durdu ondan tamamen uzakta, normal müşterileri ile normal bir şekilde konuşan adama baktı. Peki, 'o' Sude'yi tanımış mıydı? Sesini yeterince duymuştu. Adını da. Sude bir kez daha aptallığına güldü. Hangi telekız kendi isminin kısaltmasını kullanırdı? Anlaşılan bir tek o...

Sude tanıdığı tüm erkekleri genelleyerek bir hesaplama yaptı. Sude'yi tanısaydı bunu belli ederdi, değil mi? Sonra Mert'in bir istisna olduğunu hatırladı. Mert... "Tanrım, lütfen o olsun."

Sude'nin düşüncelerini ya da kendi iç çatışmasını bölen Hakan oldu.

"Bebeğim benim bir iki kısa görüşmem olacak. Seni Kaan'a bırakmamda bir sakınca var mı?"

Sude bakışlarını sırtına diktiği adamdan bir saniye olsun ayırmadan Hakan'a cevap verdi:

"Sorun değil Hakan."

Hakan, onun ismini telaffuz edişinde bir tuhaflık sezdi. Hem ona da bakmamıştı. Sude'nin bakışlarını takip etti ve barın diğer ucundaki Mert'e baktığını gördü. Neden? Mert kesinlikle Sude'nin tarzı değildi. Hakan kendinden biliyordu. Sude ilk tanıştıkları gün ona sarışınlardan hoşlanmadığını söylemişti. Hem de Hakan ona asılırken, yüzüne karşı. Hakan gözlerini kısıp Sude'ye bakmış ve iki avcının karşı karşıya olduğunu o anda anlamıştı. Sude'yi elde etmek için yapacağı her şey Sude'yi ondan daha da uzaklaştıracaktı.

Hakan, avcılar arasındaki o asırlık anlaşmayı bir gülümsemeyle onaylamıştı. İkisi de birbirlerinin sahasına girmeyecek, ikisi de birbirinin yoluna çıkmayacaktı. Ama beraber avlanmakta sakınca yoktu. Hakan bunu seve seve kabul etmişti. Şimdi Sude'nin sarışın ve Hakan'ın gördüğü kadarıyla Sude'nin nefret edeceği bir karaktere, daha doğrusu ikinci kez dönüp bakmayacağı bir adamın sırtına kenetlenmiş bakışlarının altında yatan sebebi merak etti.

Bir de hitap sorunu vardı. Sude, sevdiği insanlara lakap takmayı seven biriydi. Bebeğim, ufaklık, sürtük. Bunlar onun için sevgi ifade eden sözcüklerdi ve isim yerine bunları tercih ederdi. Doğal olarak burada ona ismi ile hitap etmesinde kesinlikle bir sorun vardı.

"Su? Bir sorun mu var?"

Sude öyle bir hızla Hakan'a döndü ki Hakan bir adım geri çekildi. Sanki Sude, onu tokatlayacakmış gibi gelmişti. Sude, Hakan'ı görünce sakinleşir gibi oldu. Kolunun üzerine elini koyup hafifçe sıktı.

“Hayır, sen git. Zaten benim de Kaan’a sormak istediğim birkaç şey vardı.”

Gözlerindeki kaygılı ifade, onun kurduğu tüm bu cümleyi yalanlarken Hakan, bir kez daha şansını deneyecekti ki Sude’nin Kaan’a dönerken takındığı avcı ifadesini fark etti. Bir şey vardı. Ama ne? Hakan geride onu bekleyen iki mekân sahibine baktı. Sonra Kaan’ın koluna giren Sude’ye baktı ve karar verdi. Sude her zaman başının çaresine bakan biri olmuştu. Bir kez hariç... O bir kere şimdi bakmasına engel teşkil etmezdi nasılsa. Hakan gülümseyerek iki elini birbirine vurdu ve avuçlarını birbirine sürterek onu bekleyen adamlara doğru yürüdü.

Sude Hakan’ın ona hitap şekliyle neye uğradığını şaşır-mıştı. Tamam, o zamanlar kullandığı isim buydu. Ondan önce de kullanıyordu ve yakın arkadaşları arasında da kullanılı-yordu. Kötü anıları anımsatsa da açıklama yapmak zorunda olmamak için kimseden aksini istememişti. Başta daha çok acıtsa da zamanla alışmıştı. Ama şimdi, düşüncelerle bu kadar doluyken, sanki Tanrının bir işareti gibi Hakan’ın bu sözü seç-mesi onu derinden etkilemişti.

Kaan ile baş başa kaldıklarında onun da Hakan gibi bir avcı olduğunu anladı. Etkilemek kolay değildi, ancak Sude için im-kânsız diye bir şey yoktu. Bakışları istemsizce barın öteki ucuna kaydı. Sonra Kaan’a döndü ve hafifçe eğilerek kırmızı dudaklarını Kaan’ın tenine yaklaştıırıp fısıldadı:

“Söylesene bana, Kaan bu bara gelmeden önce kimdi?”

Kaan ona hitap eden Sude’ye hafifçe gözlerini kısarak bak-tıktan sonra gülümsedi.

“Çok da kayda değer bir hikâyem yok.”

Sude’yi baştan aşağı inceledi. Anlaşılan Hakan ile arasın-daki ilişkinin yatak odasına taşmadığını idrak edebilecek kap-

asitede olan ender insanlardan biriydi. Sude'yi ona nasıl yaklaşacağına karar vermek istiyormuş gibi incelerken Sude bir hamle daha yaptı.

"Bence yüzeyin altında çok daha farklı bir adam var."

Kaan hafifçe gülümsedi.

"Zengin ailenin sürgünde okumuş çocuğundan başka birini bulacağını sanmıyorum."

Sude hafifçe kahkaha attı. İsteddiği bilgilere adım adım yaklaşıyordu.

"Haklısın, derinde de aynı adam varmış."

Kaan ona doğru eğilip fısıldadı:

"Bu onu ne kadar tanımak istediğine bağlı..."

Sude bir an durup düşündükten sonra cevap verdi:

"Sürgününü nerede geçirdiğini öğrenmek isteyecek kadar. Ancak aynı yatak odasına girecek kadar değil."

Kaan bir kaşı havaya kalkarken kahkahasına engel olmadı. Sude'nin kesinlikle eğlenceli olduğuna karar vermiş gibiydi. Bir sır vermek istiyormuş gibi eğildi.

"Haklısın, bar işi sadece göz boyama. Aslında çok daha derin bir adamım."

Sude gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bakıyordu. Kaan gizemli pozlarını kesmeden ekledi:

"İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi..."

Sude nefes almayı unuttu.

Hâlâ şık durmayı başaran elbisesinin içerisinde topuklarıyla yeri döverek ilerleyen Sude yol boyunca ona laf yetiştirmekten yorulmamış, hemen ardından gelen sarışına elindeki küçük çantayı fırlattı. Çanta havada yakalanırken Hakan hiç etkilenmemiş yüzünde sırtışıyla konuşmaya devam etti.

"Biliyorum, bilmeliydim, bebeğim ama bu kadar mı kızdın bana?"

Sude ona cevap vermek yerine merdivenleri çıkmaya başladı. Hakan bir kez daha şansını denedi.

“Bebeğim, Su!”

Buna bile cevap alamadığında yaptığığın çok büyük bir şey olduğunu anlayanın verdiği hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Sude’yi yakalayabilmek için bacaklarını açıp merdivenleri ikişer ikişer atladı.

“Bir halt karıştırdım, değil mi? Kötü bir şey yaptım!”

İçtiği sigaralarla işbirliği yapmış gibi görünen akciğerlerinden kaçan nefeslerinin arasından büyük bir merakla sordu:

“Sakıncası yoksa ne olduğunu ben de öğrenebilir miyim?”

Sude, hâlâ cevap vermiyordu. Hakan, onun bu inadına inledikten sonra isyanla kollarını iki yana açtı.

“Yoksa bütün bunları kafanda kuruyor olmayasın?”

Hakan’ın, daha aralarında hiçbir şey yokken Sude ilgili öğrendiği ilk şey, bir şeylere kızdığı zamanki inadı ve konuşmayarak insana yaptığı işkenceleri olmuştu. Karşısındaki insanın ona yalvarmasından adeta zevk alır ve hatasının ne olduğunu kendisinin bulmasını beklerdi. Sude’nin bunu yaparak insanları bezdirişine birçok kez şahit olmuştu.

Aslında bunu, hatalarını anlasınlar diye onlara ikinci bir şans vermek için yapıyordu. Hatanı anlarsan ne âlâ; anlamazsan bu konuşmamalar sonsuza kadar uzuyor, pişmanlıkla, karşı tarafın hüsrânı ve geri çekilişi ile noktalanıyordu.

Su, onun söylediği şeyi duyunca bir eli tırabzanda olarak dönüp Hakan’a baktı. Sude’nin bakışlarıyla sapladığı bıçaklardan anlaması gerekeni net bir şekilde anlayan Hakan, geri çekildi.

“Hayır hayır, yapmışım, garanti yapmışım!”

Sude kapıya ulaştığında minik çantasından anahtarını çıkardı ve arkasından gelen adama aldırmadan kapıyı açtı. Ağır kapı hiçbir direnç göstermeden açılmıştı ancak Sude, salonun ortasında kamp kurmuş gibi görünen Ela’yı bulmuştu.

Kapının sert çarpışıyla yerinden sıçrayan Ela kafasını uza-

tarak gelen kasırmanın şiddetine baktı. Sude, salonla kapı arasındaki birkaç metreden ibaret mesafeyi birkaç saniyede aştı ve üzerindeki koltuktan kalkarak kendini koltuğa bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi. Ela kaşlarını çatarak nefes nefese kalmış Hakan'a döndüğünde, Hakan başını iki yana sallayarak, "Benden bu kadar! Ağzından tek kelime alamadım. Kızları çağır," dedi.

Sude, Hakan'ın söylediğini duyunca, onu rahat bırakmayacaklarını anlayarak koltuktan hızla kalktı. İnsan kendi evinde bile rahat edemeyecekse nerede ederdi? Yatak odasına doğru yürürken Hakan'ın gelmemesini garanti altına almak için elini arkaya atıp fermuarına uzandı. Arkasındaki ayak sesleri kesilince Hakan'ın geri döndüğünü anlamıştı.

Sude anlam veremiyordu. Koskoca dünyada bula bula onun çalıştığı barı mı bulmuştu? Bir de yetmiyormuş gibi oraya ortak olmuştu. Hakan'ın barı bırakmayacağını adı gibi biliyordu. Sude de Hakan'ı bırakmazdı. Açıklama yapmak zorundaydı yoksa biraz sonra evi basacak olan sürü onu hiç rahat bırakmayacaktı. Ayrıca açıklama yapmazsa Hakan'ın barına gitmemek için çok uzun süre boyunca bahane göstermek zorunda kalacak.

Tanrım nasıl o olduğunu anlamamıştı ki? Onu nasıl tanımamıştı? Kaan'ın okuduğu fakülteyi öğrendiğinde Sude'nin bir şüphesi kalmamıştı. Kesinlikle oydu, buna emin olmuştu. Kaan da her şeyden habersiz arkadaşını yanına çağırmıştı.

"Sude'ye bir şey ikram etmemişsin Mert," demişti. Mert ise cevap olarak Sude'ye bakmıştı ve "Ne istersin?" diye sormuştu.

Kibarlıktan uzak, mecburiyetten... Sude, onula konuşmak istemediğini anladı. Sebebi neydi peki, Su oluşu mu? Onun kendisini tanıyıp tanımadığından emin olmak isteyerek "Su," dedi kısaca.

Mert, ona meydan okuyan bir ifadeyle cevap verdikten sonra bir bardak soğuk suyu barın üzerinden ona uzatınca Su-

de'nin hiçbir şüphesi kalmamıştı. Oydu ve kendisini de tanı-
mıştı. Sude uzatılan su bardağına kısa bir bakış attıktan sonra
Kaan'a dönmüş, özür dilemiş ve Hope'un kapısına yürüm-
üştü. Kaan ne olduğunu anlayamamış ve Hakan'ı bulmuş ol-
malıydı çünkü Sude daha taksiye binmeden Hakan, onu
kolundan yakalamış ve etraflarındakilerin ilgisini çekmelerini
umursamadan ona neler olduğunu sormuştu. Sude, o an Ha-
kan'ı öldürmek istemişti. Başını hafifçe sola yatırıp gözlerini
kısmış ve tek kelime etmeden onu süzerken, Hakan'ı kaç şe-
kilde öldürebileceğini merak etmişti.

"Neden birden bire bu ruh haline büründüğünü zahmet
edip bize de açıklamak ister misin?"

Sude, tepesinde dikilmiş kalabalığın baskısından bezmiş
gibi derin bir nefes verdikten sonra sarıldığı yastığın üzerin-
den tek tek arkadaşlarına baktı. Hepsi birden başına toplanmış
ve bir yanıt bekliyordu. Deniz, birazdan çok daha dikenli ola-
cak ve iğnelemeleriyle Sude'yi çileden çıkaracaktı. Sonrasında
Sude patlayacak ve onun kalbini kıracaktı.

Sude, bu olmadan önce pes ederek yattığı yerden kalktı ve
yatağının yanında rastgele yerleşmiş kabalalığa baktıktan
sonra bacaklarını kendine çekti ve anlatmaya başladı.

"Üniversitede sosyoloji okuduğum yıllarda sosyal ilişkiler
ile ilgili bir tez hazırlamam gerekiyordu. İnsanların çeşitli ki-
şilik özellikleri inceleyebilmek için hiç tanımadıkları biri ola-
rak benimle konuşmalarını sağlamalıyım. Bunun için çok
derin araştırmalardan sonra altı aylığına telekızlık yapmaya
başladım. Numaram gerçek numaram olmamasına rağmen,
her nerede olursam olayım kendi telefonuma yönlendirmiş-
tim. İnanın orada tanıştığım insanlar kadar ilginçlerini hâlâ ta-
nımış değilim."

Sude, söylediklerinin net olarak anlaşılabilmesi için bir süre

susmuştı. Deniz, kaşlarını kaldırarak tepkisini belli ederken Sude, ona bir el hareketiyle onları konu dışı bıraktı.

“Siz üzerinize almayın, bu farklı. İtiraf etmeliyim eğleniyordum, insanların fantezilerini öğrenmek bazen onlara ayak uydurmak. Tüm bunlar kendime olan güvenimi de arttırıyordu.”

Ela ağzının içinden, “Bazı şeyler şimdi daha iyi anlaşılıyor,” diye geveledi.

Ceylin, onu susturdu ve Sude’nin devam etmesini istedi.

“Bu sırada diğerlerinden farklı bir arama almaya başladım. Utangaçlar oluyordu ama bu... Başlarda ben cevap verdiğim zaman telefonu kapatıyordu. Bir gün farklı bir şey yaptı, konuştu. Tek bir cümle, kesik ve çekingen... Beni şaşırtan asıl şey neden konuşmadığını sorduğumda verdiği cevaptı. Rahatsız etmek istemediğini söylemişti. Ben bir telekızdım, işim beni arayanlarla konuşmak olmasına rağmen o beni rahatsız etmek istemiyordu.”

“Peki sen ne yaptın? Yani konuşmasını nasıl sağladın?”

Sude, gelen soruyla daldığı düşünceden çıkarken elinde olmadan o anı anımsayıp gülümsedi.

“Rahatsız etmediğini söyledim.”

Hakan dışında odada bulunanlardan derin bir iç çekiş gelirken genç adam gözlerini devirdi.

“Konuşmaya başladık. Tüm o süreçte bazen her gün bazen iki günde bir konuşuyorduk. Başlarda o bana gününü anlatıyordu bense ona kızların nasıl erkekleri sevdiklerini falan. Utangaçlığı hoşuma gidiyordu. Çoğu zaman bu yönüyle uğraşıyordum, fanteziler, cinsel şakalar ile onu zorlamak eğlenmeli geliyordu.”

Ela tüm romantikliğiyle sorma ihtiyacı duydu:

“Hiç mi karşılaşmadınız?”

Sude’nin gözleri bulutlandı.

“Hiç... Mimarlıkla ilgili yüksek lisans yapıyordu. Bu kadar yıl sonra bile onu hatırlıyorum, her cümlesine kadar.”

Ceylin çenesini tutamayıp sordu:

“Anlamıyorum, adamı bu kadar unutamamışken nasıl oluyor da şu anda hayatında yok.”

Sude, alnını yastığına dayayarak kendine bir kaç saniye kazandırdı. Gözlerini nemlendiren yaşları diğerlerinden saklamak istiyordu.

“Çünkü beni sevdiğini söyledi.”

Karşısında dört çift göz, ona boş bakışlarla bakıyordu. Sude’nin cevabına anlam vermedikleri aşikârdı. Sude az önce gözünü yakan yaşlardan kurtulmuş olarak isyan etti:

“Benimle ilgili hiç bir şey bilmiyordu. Hiç... Adımın tamamını bile bilmiyordu. Bense onuna ilgili her şeyi biliyordum; en sevdiği dondurma çeşidinden, hangi pozisyonlarda sevişmeyi tercih ettiğine kadar. Buna rağmen kalkıp beni sevdiğini söyledi, nasıl beni sevebilir ki?”

Sude, ardı ardına cümleleri sıralarken yastığı çoktan fırlatıp ayağa fırlamıştı. Ceylin onu kollarından yakalayarak tuttu ve zorla kendisine bakmasını sağladı.

“O söyledi ama sen söylemedin.”

“Söylememe gerek yoktu onu sevmiyordum.”

“Sude, şimdiye kadar çıktığın -dikkat et lütfen çıktığın diyorum- tüm erkekleri sen terk ettin. Terk edişlerin temelinde hep aradığın erkek olmamaları vardı. Hatta bir tanesinde kullandığın nedenin: gözünün üzerinde kaşının olması olduğunu oldukça net hatırlıyorum.”

Sude bir çıkış yolu arayarak, “Onun fazla kaşı vardı!” dedi.

Ceylin, onu kollarından sarsıldığında yüzünü buruşturdu.

“Tatlım, aradığın erkeği sen zaten bulmuş, hatta elinden kaçırmışsın.”

Sude, ağzını açarak buna itiraz edecekken Deniz, ondan önce davranarak kıvrak zekâsını konuşturdu ve odaya bomba gibi düşecek soruyu sordu.

“Bu yine de senin bu kadar ‘delirmeni’ ve bizim burada toplanmamızı açıklamıyor, değil mi?”

Sude'nin az evvel açılan ağzı bu soruyla tak diye kapanır-ken; Ela yerinde zıplayarak bağırdı.

"Onu gördün. Onu gördün, değil mi?"

Bunun üzerine tüm bakışlar tekrar Sude'ye dönünce, genç kadın yatağına gömülerek onlardan kaçmak istedi. Ama Deniz geri çekilecek gibi durmuyordu:

"Onu görünce ne yaptın?"

Anlamli geçen sessizliğin ardından gelen soruyla Sude derin bir nefes aldı.

"Kaçtım."

Sesini kontrol altında tutmaya çalıştığı belli olan Deniz tekrar denedi:

"Neden?"

"Çünkü kızdım. Beni son aradığında bir kız bulduğunu söyledi. Kızı benim ona öğrettiklerimle bulduğunu açıkladı. Ben de kızdım!"

"Aptalsın."

"Aptal değilim, kızgınlım!"

"Aptalsın! Şu haline bir bak! Seni bu hale sokabilen adamı aradan geçen onca yıldan sonra ilk karşılaşmanızda, ki gerçek anlamda ilk karşılaşmanızda, bırakıp kaçmışsın!"

Sude, onlara söylediğinin aksine kızgın değil de üzgün bir şekilde duruyorken; Ceylin, biraz daha yumuşayarak devam etti.

"Bizden saklayacak kadar içinde yer etmiş bu adama en azından bir konuşmalık daha hak veremez misin?"

Sude, soruya cevap olarak sadece yutkundu. O Mert'e bir şans daha verebilirdi, peki Mert, ona bu şansını vermek istiyor muydu?

Mert, heyecanla titreyen ellerine baktı. Bir mucize eseri suyu ona uzattığı sırada titrememişti. Ne yapmak istiyordu?

Mert'in dengesini tamamen bozmak mı? Eğer öyleyse başarmıştı. Onun uzattığı suyu almadan arkasını dönüp gitmişti. Mert, onun ardından sadece bakmıştı. Sonra da başını aşağı eğmişti.

Ne kadardır olduğunu unuttuğu bir süredir titreyen ellere bakıyordu genç adam. Etrafındaki kalabalık o an için sadece bir uğultudan ibaretti. Mert'in tek gördüğü titreyen elleri, tek duyduğu Sude'nin ona fısıldayan sesiydi. Her seferinde farklı şeyler söyleyen, onunla eğlenen, onu tahrik eden, onu güldüren, onu üzen sesi.

Mert'i kendine getiren, bir müşterinin ona seslenmesi olmamıştı, Kaan'ın iyi olup olmadığını sorması da... Koluna dokunan bir elin temasıyla kendine gelmişti. Başını çevirip elin sahibini gördüğünde gerçek dünyaya döndü. Boş bakışlarla birkaç saniye boyunca çalışma arkadaşına baktı. Sonra arkasını dönüp, bar tezgâhının altından geçerek Hope'u terk etti.

Ne gittiği yolu ne de çevresinde akan insanları görüyordu. Adımları, onu ezbere bildiği sokaklarda bir sağa bir sola yönlendirirken onun düşünceleri, Su-Sude'yi görmüş olmasının verdiği şaşkınlık ve ne yapacağını bilmezlik içinde kaybolmuştu.

Su-Sude diye düzeltti bilinçaltı onu. Eh, Sude hiç olmazsa bu noktada dürüst olmuştu. İsminin bir kısmını söyleyecek kadar dürüst. Yolları nasıl tekrar kesişmişti bilmiyordu. Hakan'ın onun geçmişini bilip bilmediği gibi... Sude hiç de bir telekız gibi görünmemişti ona. Daha çok zengin bir ailenin, kendine güvenli, megaloman, narsist, şımarık, insanlarla oynamayı seven kızı gibiydi.

Sude kimdi, hâlâ Mert için evrenin en büyük sorusuydu ama Mert bunu araştırarak, Sude'nin peşine düşecek cesareti kendinde bulamıyordu. Uğruna aylarını zaten bir kez feda etmişti. İkinci bir kez onun peşinde kaybolmayı istediğinden hiç mi hiç emin değildi.

Sude onu tanımıştı, şey en azından başlangıçta tanımamış

olsa da sonrasında kim olduğunu çıkartmıştı anlaşılan. Bunu Mert'e de belli etmeye kararlı olmalıydı. Yoksa neden su istesindi ki? Mert bir bardak suyu yüzüne çarpma isteğiyle tutuşmuştu o anda. Ancak yapmadı, kendisini kontrol edebildi ve şimdi düşününce kendi ile gurur duymasına sağlayacak şekilde davranmıştı.

Mert, ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu, kendini Gezi Parkı'nda bulana kadar yürümüşü. Adımları, tıpkı üç yıl önce Sude'yi kaybettiğinde sık sık olduğu gibi bilinçsizce buraya getirmişti onu. Vakit epey ilerlemiş ancak bu Taksim müdavimlerini her zamanki gibi engellememişti. Mert, Sude ile konuştuğu ağacın dibine kadar gitti ve çimlerin üzerine adeta çöktü. Sırtını dayadığı ağaç ona yapraklarının arasından adeta Sude'nin o gün neşeyle çınlayan sesini gönderiyordu. Mert gözlerini sıkı sıkıya yumdu ve o günün onu ısıtan, aydınlık güneşini teninde hissetmeyi bekledi. Telefona bağlı kulaklık, olması gereken yerde duruyor ve ergonomik olarak ne kadar rahat bir tasarım olduğunu kanıtlarken Sude'nin, o berrak sesini iletliyordu. Ya da Mert öyle hissediyordu.

Ona göre asaletin şehri olan İstanbul'da bir gün daha bitmiş ve sanki Sude'ye inatmış gibi akşam olmuştu. Genç kadın, bu kez üzerinde bir önceki geceye kıyasla çok daha sade ama yine de şık bir kıyafetle, siyah camlarla görenleri etkileyen binanın önünde dikiliyordu. Kafasını kaldırarak binanın üzerinde büyük, parlak, canlı ve tek el hareketinin kayışından çıkmış gibi duran yazıya baktı: Hope...

Sude, kendini tanımayarak güldü. Gülüşü aldığı keyiften değil barın ismi ile kendi durumu arasındaki ironidendi. Duyduğuna göre haftanın yedi günü açık olması kuralını bir kere bile bozmamış olan bar, Sude'nin tüm içten dileklerine rağmen bu gece de açık ve kendi kendine verdiği söz doğrultu-

sunda içeri girmesini bekliyordu.

Sude, cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve bir gece önce koşarak terk ettiği bardan içeri adımını attı. Henüz tam kararmamış olan hava ona yardımcı olurken, Sude, bakışlarını barın atmosferinde gezdirerek etrafına şöyle bir baktı.

Bir sürü âşığa sahip olmak onun için doğal karşılanabilir bir şeyken, birine âşık olmak kesinlikle Sude'ye göre değildi. Aylarca telefonda konuştuğu bir adamı resmen saplantılı bir şekilde kafasına koymuştu. Kimdi, neydi, sevgilisi var mıydı? Aklındaki her bir mantık hücresi ona bunun büyük bir hata olduğunu haykırmasına rağmen, genç kadın, nedenini düşünmeden onları zihninden savuşturdu.

Sude, aradığı kişiyi bulduğunda hızlı adımlarla ilerleyip bar taburelerinden birine oturdu. Mert, diğer müşterileri ile ilgileniyor gibi görünüyordu. Sude, şimdilik onu fark etmeyen adamı, o kendisini fark edene kadar iyice bir inceleme fırsatı buldu. Kumral kısa saçları ve kaslı vücudu en az spot ışıklarının altında olabilecek kadar çekici görünüyordu. Sude'nin çizdiği resme bire bir uymasa da benzerlik aşikârdı ve gerçekten -Sude derin bir nefes aldı- etkileyiciydi.

Mert oldukça sevecen bir şekilde ilgilendiği müşterisinin yanından ayrıldı ve Sude'nin önünden geçip gitti. Sude şaşkınca taburesinde dönerken; bar tezgâhının altından geçip mutfağa yönelen Mert'in arkasından kaşlarını çattı. Mert değil ona bakmak onu fark etmemişti bile ve bu Sude için savaş demektir. Kollarını göğsünde birleştirerek sırtını bara yasladı.

Sude, bir saat içinde bitirdiği üçüncü bira şişesinin boşunu da öne itti. Üç bira ile sarhoş olacak yaşı çoktan geçmişti. Onun için üç bira sadece ısınma turları demektir. Peki, neden böyle hissediyordu? Gün boyu içtiği kahveleri düşündü. Bir insan aşırı kafein yüklemesinden sarhoş olabilir miydi veya sinir-

den, hırstan, kahrolası herhangi bir şeyden dolayı?

Sude kendini gerçekten sarhoş gibi hissediyordu. Kanında dolaşan adrenalini adeta hissedebiliyordu. Siniri ve öfkeyi... İçine doluşan cesareti, her şeyi yapabilecek olma duygusunu... Bir saattir burada oturuyordu, bara yeni gelen müşterilerle ilgilenen, onun dışında kalan herkese gülümseyerek yaklaşan, onlarla sohbet eden Mert, onun yanına yanaşmamıştı bile. Sude'nin servise ihtiyacı olduğu her seferinde yirmili yaşlarında görünen bir görevli yanına yanaşmış ve genç kadının talepleriyle ilgilenmişti. Mert onu görmezden geliyordu ve bu Sude'yi çileden çıkarıyordu. Sude başını ellerinin arasında tutmuş tüm bunları aklından geçirirken tam önünde duran adamın varlığını fark edip bakışlarını yukarıya çevirdi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Sude, Mert'in sorusuyla tek kaşını havaya kaldırırken, onun kendisine daha beş dakika önce başka bir kadına sunduğu çekici gülümsemelerinden biriyle baktığını görüp ayağa kalktı. Bar taburesinde otururken sıyrılmış olan eteğini düzeltmeden önce parmağıyla bir dakika işareti yaptı. Duruşu dik, onun kendisini izlediğinden emin, barın kenarına giderek tezgâhın altından iç tarafa geçti.

Mert'in tam önüne gelene kadar yürüdü ve ilk kez aralarında bir tezgâh olmadan karşısında durdu. Mert'in kaşları hafifçe çatılmış, ne olduğunu anlamamış bekliyorken Sude ayıldığında tüm suçu alkole atacağı şeyi yaptı: Mert'i yakasından tutarak kendine çekti.

Ahşap kaplama giydirilmiş çelik kapının sağlamlığını denetlemek istermiş gibi sırtını yasladı. Koşarak çıktığı merdivenlerin ona sağladığı nefes nefese kalma durumu ile soluk almak güçleşmişti. Göğsü zorlukla aldığı nefeslerle inip kalıyorken bacaklarının titrediğini hissetti ve kendini bıraktı.

Sırtı, dayandığı kapıdan aşağı doğru kayarken gözyaşları da yanaklarından aşağı bir yol tutturmuş akıyordu. Sude kendini tanıyamıyordu artık. Neler yapıyordu böyle? O hiçbir erkeği tutup öpmez ve karşılık beklemezdi. Öpülmek istediğini bakışları ile anlatır, adam da onun bakışlarındaki ateşe teslim olurdu hepsi bu. Kalçası soğuk mermere temas ettiğinde, omuzlarını serbest bıraktı ve hıçkırıklarla sarsılmasını umursamadı.

On dakika kadar orda öylece ağladıktan sonra kuruyan boğazı, dinmeyen susuzluğu ve sarhoş olma güdüsüyle yerinden kalktı. Viski şişesine ulaştığında kapağını açtı ve kristal kadehin içine yeteri kadar koydu. İçine herhangi bir ekleme yapmadan içkiyi kafasına dikti.

İçkinin tadına eklenen sıcaklığı boğazından aşağı yakarak ilerlemiş, midesine adeta bir ateş topu oturmuştu. Onu kavuran bu ateş ensesinden beline kadar uyuşmasına neden olmuştu ki Sude'nin şu anki isteği hiçbir şey hissetmemektir. İkinci kadehi doldurduğunda biraz daha keyifliydi. Buzdolabına ilerledi ve avucunun içine iki adet buz aldıktan sonra bardağın içine bıraktı.

Dolabın kapağı, rahatsız edici bir şekilde açık olduğunu belli etmek için sinyal verince kapağı kapattı ve bilgisayarına yürüdü. Uyku modunda bekleyen cihazın açılmasını bekledi. Sonra sabit disk sürücüsünü içinde göz önünde olmayan bir yere sakladığı klasöre gitmek için gerekli yerlere tıkladı. 'KÇ' isimli klasörün içine girdi ve rastgele bir tane dosya seçti. Odayı dolduran önce kendi sesi olmuştu. Ardından onu duydu:

"Bugün gökyüzünü gördün mü?"

"Hayır Mert. Sabahtan beri evden çıkamadım."

"Hava müthiş ve gökyüzü alabildiğine mavi..."

"Aynı gökyüzünü paylaşmadığımızı biliyorsun değil mi?"

"Sana kendi gökyüzümü göstermeyi isterdim."

"Belki bir gün... Neden olmasın?"

Sude bilgisayarın yanındaki koltuğa adeta çöktü. İkinci bir dosyayı daha tıkladı:

"Masallara inanır mısınız?"

"Hayır. Aslına bakarsan insanların masalları yarattığına inanırım."

"Kendi masalın var mı?"

"Henüz yok ama olacağı günü hevesle bekliyorum..."

"İçinde ben var mıyım?"

"Sen söyle..."

Sude tıpkı üç sene önceki gibi kendini bıraktı ve ağlamaya başladı.

Deniz adeta patladı:

"Ne yaptım dedin!"

Ceylin ise daha insafli ve detaycıydı, hızla kendi sorusunu sordu:

"NASILDI?"

Ela ondan beklenmeyecek bir gerçekçilikle:

"Gerçekten öpüştünüz mü? Yani neredeyse kör kütük sarhoşsun doğru noktayı isabet ettirebildiğinden emin misin?"

Ela bacağına yediği darbe ile ciyaklarken Sude, Hope'dan ikinci kez kaçtıktan sonra eve gelip yuvarladığı viskilerin de etkisiyle, karşısında sorularını sıralayan üçlüye aldırmadan bakışları tavanda; "Öpüşmekten çok ben öptüm ve evet dudaklarını da tutturmayı başardım," dedi.

Bakışlarını arkadaşlarına indirdiğinde bu kez gözlerinde alkolün getirdiği mayhoşluktan çok daha farklı bir karmaşa vardı. Sude bu karmaşanın içinde boğulacakmış gibi hissederken yardım dileyen gözlerini onlara dikip devam etti:

“Kötü olan şu ki; öpüşmemiz bittikten sonra, bir saniye için birbirimize baktığımızda tekrar yapmak istedim. Sarhoşluk değildi, tüm o salak saçma şeylerin etkisi de değildi. Tamen, o anda, o kadar doğal ve kendimce hissettim ki tekrar yapmak istedim.”

Arkadaşlarının kolları her bir taraftan çevresini sarana kadar, Sude’nin gözleri çoktan dolmuş, bardayken savuşturduğu tüm mantık kırıntıları şimdi acı bir şekilde karşısına dikilip hesap soruyordu. Sude onu çevreleyen kolların ona acıyor oluşuna aldırmadan ağlamaya başladı. Nasıl bir hata yapmıştı ki bir türlü düzeltemiyordu?

En başta tez için o yöntemi seçmemiş olmayı diledi. Ama artık her şey için çok geçti. Sude, onun telefonlarına cevap vermiş, onun ihtiyaçlarını karşılamış, karşılığında kendi egosunu tatmin etmişti. Mert’in ondan istediği tek şeye cevap verecek kapasitesi olmadığını düşünmüştü hep. Sude sevemezdi, o hep sevilirdi. Sude şu anda yanılmamış olmayı her şeyden çok diliyordu. Ama gözlerinden akan tüm o yaşlar Sude’ye nasıl da yarıldığını haykırıyordu.

Mert yumruklarını sıktı. Kısa kesilmiş tırnakları avuç içlerine batıp acıtıyordu. Sude bakışlarını onun gözlerine sabitlemişti, Mert de bakışlarını kaçırmadı. Parmakları gevşemek, avuçları açılıp Sude’nin kolundan kavramak, onu kendine çekmek, az önceki öpüşü devam ettirmek, o öpüşün acısını çıkarmak, onun canını yakmak istiyordu. Ama Mert hiçbirini yapmadı. Birkaç saniye boyunca iki çift yeşil göz birbirinin içinde yandı. Sonra Sude bir kez daha arkasını döndü ve kaçtı.

Mert, göğsünü derin bir nefesle şişirdi bu kez. Katlanamıyordu artık... Dayanamıyordu bu bir görünüp bir kaybolmalara. Sanki Sude, onun canını yakmak için yürüyordu bu dünyada. Mert hayatına devam etmek istediği her seferinde

Sude karşısına çıkıyordu. Onu darmadağın edip, arkasında bir enkaz bırakıp gidiyordu.

Mert, bir kez daha bardan çıkarken bu kez etraflarındaki izleyiciler ne olduğunu bire bir görmüş, onun gidiş sebebini idrak edebilmişti. Az önce Hope'da yaşananları konuşuyordu herkes; müşteriler, müdavimler ve çalışanlar. Mert hiçbirini duymuyordu ama saklamaya gerek görmedikleri bakışlarla onu süzerken yanlarındakinin kulağına fısıldıyorlardı. Kaan da duyardı birazdan... Ortağının sevgilisinin onu neden öptüğünü merak edip gelip sorardı.

Mert, kapıdan çıkarken Kaan'a nasıl bir cevap verebileceğini düşündü: "Babana ayarlamak için bulduğun telekız vardı ya, ben onu aradım. Sen hatırlamazsın, çünkü onu hiç aramamışsın. Sonra ben, o telekıza âşık oldum. Hatta sonra onun izini de kaybettim. Sana gelip yardım istedim. İşte o kız, bu kız. Senin ortağının sevgilisi..."

Konduramadı Mert... Kendi düşüncelerine kızdı... Onun Su'su ne bu kızdı, ne de bir telekızdı. Onun Su'su ne öyle biriydi ne de böyle. Mert biri ile konuşmazsa delireceğini düşünüyordu. Hope'dan uzaklaşmayı düşündü. Onu bir kez daha görmemek için bu kez de o kaçmayı düşündü.

"Neden?"

Mert, barın üzerinden eğilerek kendisine soru yönlendiren kadına bakışlarını çevirdiğinde onun gözlerinde bir önceki gece gördüğü ve hâlâ anlamını çözemediği şeyi görerek bir an için sessiz kaldı. Sonrasında iç çekerek elindeki bezi omzuna atıp bir sıra ileride içki isteyen adama ilerledi.

Sude, tüm gece kendi beynine işkence etmişti. Anlaşılan şimdi sıra Mert'teydi ve pes etmeye hiç niyeti yoktu. Yerinden kalkarak yürüdü ve içkisini almaya çalışan adamın önüne geçti.

“Neden bana karşılık vermedin?”

“Hey, sıranızı bekleyin bayan.”

“Sana hey! Buranın sahibinin kim olduğunu biliyor musun sen? Elbette ki hayır ama ben biliyorum ve defolup gitmezsen bizzat gelip kışını tekmelemesini isteyeceğim. Ya da buldum ‘hey’ bunu ben neden yapmıyorum?”

Anlaşılan o ki adam Sude’nin delirmiş olduğuna karar vermişti. Mert, adama hazırladığı içkiyi uzattıktan sonra Sude’ye başı ile işaret edip yanına çağırdı. Mert’in çağırısı üzerine tezgâhın arkasına yürüyen Sude, onun karşısına dikilip kollarını göğsünün üstünde birleştirdikten sonra konuştu:

“Cevabı alana kadar soruyu tekrarlayabilirim, ne de olsa sesime alışkınsın?”

Mert, derin bir nefes alarak yeşil gözlerini Sude’ninkilere doğrulttuğunda Sude bir an için herkesin karşısında büründüğü o dişli duvarını indirmek istedi. Mert’in bakışlarında onu tutuşturan bir şeyler vardı. Sude’nin anlamını bilmediği, peşine hiç düşmediği aksine bucak bucak kaçtığı bir şeyler.

“Doğru, sesine alışığım.”

Barın o geceki tüm gürültüsüne rağmen Mert’in derin sesi doğrudan Sude’ye ulaşınca genç kadın ürpermesine engel olmadı. O kadar tanıdık, o kadar Mert’ti ki, Sude onun ‘o’ olduğunu daha önce nasıl fark edemediğine şaşıtı.

“Neden?”

“Çünkü sen Su’sun...”

“Su’yu öpmek istemiyor musun?”

“Su... *O benim sadece sesini duyabildiğim bir hayaldi.*”

“Ben Su’yum ve gerçeğim.”

Mert, başını iki yana sallarken Sude’nin daha önce masa servisinde gördüğü biri, belli ki konuşmalarını gördüğü için Mert’in yerine geçip işi devralmış ve ikisine biraz daha zaman kazandırmıştı. Mert, Sude’nin daha önce fark etmediği bir köşede duran, şişeler arasında kalmış bir kapıyı açtı ve gözden kayboldu. Sude de onu izleyince kapının bir koridora açıldı-

ğini ve koridordan barın arka kısmında kalan bir bahçeye çıkıldığını keşfetti.

Temiz havada Mert'in yanına ulaştığında ne diyeceğini bilemedi. Bar, her ne kadar Mert'in arkadaşının da olsa ve Mert'in mekânı sayılsa da Sude'nin kendini evinde gibi hissettiği yerlerden biriydi. Sude orda rahattı. Şimdi burada, bu steril ve gürültüden olabildiğince arındırılmış havada o her zaman taşıdığı kendinden emin tavrı bir yerlere saklanmıştı.

"Okuldan mezun oldum. Oldukça iyi bir yerde mimarlık yapıyorum, akşamları ise buraya gelip Kaan'a barda yardım ediyorum. Her gün bara gelen kadınlarla flört ederek onlarla konuşuyorum. Birçok kadınla çıktım. Pek çoğu ile de yattım."

Sude, onun her bir sözüyle tokat yemiş kadar irkilmiş ve farkına varmadan attığı küçük adımlarla geri geri gitmeye başlamıştı. Mert ise onun bu yaptığının farkındaymış gibi ona doğru yürüyerek aralarında açılan mesafeyi her adımında kapatıyordu.

"Ama senin karşında olduğum zaman o Mert oluyorum. Ne konuşacağını bilmeyen, bir öpüşe bile karşılık veremeyen o adam. Bir hayalin —"

Sude, Mert'in sözünü tamamlamasına müsaade etmeden araya girdi:

"Ben gerçeğim!"

"Gerçek olmak için bir şey yapmadın!"

"Karşındayım."

"O zaman yapmadın! Bir kez bile gerçek olmak için çabalamadın. Hiç bana doğru adım atmadın. Bana kendini anlatmadın!"

Sude'nin gözleri dolmuştu. Ellerini yumruk yaparak arkasını dönüp bir kaç hızlı adım attı. Sadece bir kaç metre uzaklaşmışken durdu ve yavaşça tekrar genç adama döndü. Cebindeki telefonu çıkartarak bir kaç yere dokundu. Ardından kulağına götürerek beklediği sırada Mert'in telefonu çalmaya başladı.

Mert telefonu çalarken Sude'nin gözlerine bakmak dışında hareket etmedi. Sude'nin inatla beklediğini görünce açmak için gerekli yere dokunup sessizce telefonu kulağına götürdü. Sude titreyen sesine aldırmadan, bakışlarını onun gözlerinden çekmeden, sadece tek bir şey söyledi.

"Sadece seni sevdiğimi söylemek için aramıştım."

Telefonu kapatarak bu kez arkasına bakmadan dönüp giderken Mert'in hâlâ elini indirmemiş durduğunu görmedi.

Yoğun düşünceler onu sarıp sarmalamış, pamuktan yapılmış bir dokunun aksine tüm dikenlerini batıran bir tel gibiydi. Ne yapması, nasıl davranması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kolu hâlâ yukarıda, telefon ise kulağındaydı. Eğer kolunu indirirse; bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı ve beyni uyuşmuş gibiydi.

Sude'nin ağzından kesinlikle duymayı beklemediği bir şeydi bu duydukları. Kulaklarına inanamadı. Onunla oynuyor olmalıydı. Sonra hafızasından bir anı süzülüp geldi ve kulaklarını bu kez de ona farklı bir şey söyleyen sesi doldurdu:

"Seninle oynamak aklımın ucundan bile geçmiyor kötü çocuk..."

Bal gibi de oynamıştı. Hem de öyle bir oynamıştı ki... Mert, kendi adını bir başkasının ağzından duyunca düşüncelerinden sıyrılıp az önce Sude'nin kaybolduğu kapıda Kaan'ın durduğunu gördü.

"İyi misin?"

Mert, uyuşmaya başlamış olan kolunu aşağı indirirken arkadaşına kaybolmuş bir çocuğun gözleriyle baktı.

"Hayır..."

Kaan birkaç saniye Mert'e baktı. Sonra kolunu kaldırıp spor

saatine bakış attıktan sonra arkasını dönerek koridora baktı. Düşünceleri rotasını çabuk bulmuş olmalıydı ki Mert'e döndüğünde kararını vermişti:

“Çıkıyoruz.”

Mert, itiraz etmedi. Bacaklarına hareket etmesi için gerekli komutu veren beyninin hâlâ nasıl işlev gördüğüne şaşırmişti. Beyni o kadar uyuşmuştu ki. Kendi kararlarına ve beyin aktivitelerine güvenmediğinden Kaan'ın söylediklerine uymaya karar verdi ve onu izledi.

Israrla çalan kapı hiç susacakmış gibi görünmüyordu. Zil seslerine karışan yumruk sesleri genç adamın kaşlarını çatmasına neden olurken üzerine geçirdiği tişörtü ile kaslarını ve az önce dilini üzerinde gezdirmekten hoşlanan bir kızın adonisine yaptıklarını örttü. Çatılmış kaşları ile kapıya ulaştığında aklında kızın sevgilisinin mi abisinin mi gelmiş olabileceğini tartıyordu. O gözbebeğini deliğe dayamadan yatak arkadaşları oyun odalarının kapısından seslendi:

“Kim geldi Hakan?”

Hakan, Tanrının neden zekâ ile güzelliği bir arada bulundururken bu kadar cimri olduğunu düşünerek kıza bir bakış attıktan sonra yeniden sıçramasına neden olarak yumruklanan kapıya döndü. Delikten gördüğü pek hoşuna gitmemiş gibi hızla kapıyı açtı ve fırtınanın içeri girmesine müsaade etti.

Sude, açılan kapıdan sımsıkı tuttuğu çantası ile içeri dalar-ken başını ondan ancak on santim uzun olan adama doğru kaldırdı ve yaşlardan sıırıslık olmuştuk gözleriyle kısa bir an baktı. Yatak odasının kapısının önündeki hareketlilik dikkatini çekince bakışları hızla o yöne kaydı ve üzerinde beyaz bir çarşaf olan oyun arkadaşını gördü:

“Böldüm mü Hakan? Üzgünüm, çok üzgünüm. Ama nereye gideceğimi bilemedim. Üzgünüm Hakan.”

Hakan, hızla ona doğru geldi ve ardı ardına söylediği cümlelerin arasında gözyaşları sel olmuş akan ve ondan af dileyen Sude'yi kendine doğru çekip başını göğsüne bastırdı. Sude'nin hıçkırıkları onun göğsünde boğulurken tişörtü gözyaşlarına havlu olmuş kuruluyordu. Saçlarına bıraktığı öpücüklerin arasında oyun arkadaşının sesini duydu:

"N'oluyo Hakan?"

Hakan, çatık kaşlarını ve beton gibi sert bakışlarını kıza dikti. Kız, alması gereken mesajı almış gibi odanın kapısında kaybolduğunda Hakan az önceki sert bakışlarını yalanlayan yumuşak sesiyle Sude'ye: "Bebeğim neyin var?" diye sordu.

Cevap olarak tek alabildiği hıçkırıkların daha da şiddetlenmesi olmuştu. Hakan, ona biraz zaman tanımaya karar verdi. Sude biraz sakinleşene, aptal oyun arkadaşı onları yalnız bırakana kadar... Hakan'ın sıkı sıkıya göğsüne bastırdığı Sude dış kapının kapanması ile o an içinde bulundukları ana geri dönmüş gibi kendini hafifçe geri çekmeye çabaladı. Mesajı alan Hakan'ın mengene kolları anında gevşemiş ve Sude'yi serbest bırakmıştı. Kıpırmızı olmuş bir burunla, şişmiş gözlerle ona bakan Sude'yi kanepeye yönlendirirken bir kez daha sordu:

"Bebeğim, ne oldu sana?"

Sude, Hakan tarafından koltuğa oturtulmuştu. Hakan tam karşısına geçip diz çöktü. Genç kadın ağlamaktan şiş, kıpkırmızı gözlerini Hakana dikti:

"O-Ona gittim."

Hakan devam etmesi için başını hızla aşağı yukarı salladı:

"O-nu öptüm ve- ve o bana karşılık vermedi."

Hakan, elini uzatıp onun gözünün önüne düşen saçları çerken mırıldanmıştı.

"Önemli değil."

Sude, buna alışkın değildi ama bu kadar üzölmeye değeri mi diye düşünmeden edemedi Hakan. Ancak Sude, devam etti:

“Son-sonra yine gittim.”

Hakan’ın kaşları çatıldı. Bu serseri bebeğine ne yapmıştı böyle?

“Onu sevdiğimi söyledim- ama o- o sadece sustu.”

Hakan hızla ayağa fırladı. Yumrukları sıkılı, çenesi öfkeyle seğiriyordu. Sude açısından bakıldığında matadorun karşısında duran kızgın bir boğa gibi görüldüğünün farkında değildi. Yüzü bir anda kıpkırmızı kesilmişti.

“Adi piç. Ona haddini bildireceğim.”

“Hakan-”

“Kimse benim bebeğimi üzemez.”

Hakan kapıya doğru hamle yapınca Sude onu bileğinden yakaladı ve bir kez daha denedi:

“Hakan!”

Hakan öfkeyle ona dönüp bağırdı:

“Ne?”

Sude boğazına tikanan yumruyu zorla yuttu ve çatlayan sesiyle zorla olsa konuştu:

“Beni üzüyorsun.”

Sude’nin, Hakan’ın kolunu tutan eli yanına düşerken Hakan bir kez daha onu kendine çekti ve eve ilk geldiğinde yaptığı gibi göğsüne sımsıkı bastırıp başının üzerine bir öpücük kondurdu.

“Özür dilerim bebeğim.”

Mert, alnını parmak uçlarıyla sıkıştırarak ağrıyı azaltmak için başını ovdu. Gözlerini kapatmış, ağrının etkisinin böylece azalacağını umarak; yaslandığı kanepeye iyice yerleşti. Kaan, yol boyunca arabanın ne kadar hızlı gidebileceğini test etmeye odaklanmış gibi tek kelime etmemişti. Zaten Mert’in istediği de tam olarak buydu.

Kaan’ın uzun boyu ve heybetli bedeninin yanında hep ufak

tefek kalan ama normal standartların üzerindeki boyuyla bacaklarını zorlukla kanepa ile sehpanın arasına sığdırmaya çalıştı. Ondan neredeyse on santim uzun olan Kaan buraya nasıl sığıyordu merak etti.

Çok geçmeden sorusunun cevabını aldı. Kaan elinde taşıdığı iki kadeh viski ile yanına gelmiş, kadehlerden birini ona uzattıktan sonra kanepenin diğer ucuna yürüyüp oturmuştu. Ayaklarını birer birer kaldırıp sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra ikisini üst üste koydu. İçkisini yudumlamadan önce Mert'e:

"Neler oluyor Mert?" diye sordu.

Mert onun sehpa üzerine uzanmış uzun bacaklarına vurup indirtmeyi istese de içkisini ağzına götürmekle yetindi. Viski boğazını yakınca yüzünü buruşturdu. Zaten çok içmezdi, içtiğinde de tercihini viskiden ziyade biradan yana kullanırdı; ama Kaan'ı kırmamak için kadehi bırakmak yerine ikinci bir yudum aldı. Bu işin sonunu pek de iyi görmüyordu. Muhtemelen göremeyecekti de.

Kaan, Mert'in konuşmayacağını anlayınca bacaklarını sehpadan çekerek ayaklandı. Mert onun böyle hemen pes edeceğini düşünmemişti. Ağzından bir şeyler alana kadar zorlamasını bekliyordu, kalkıp gitmesini değil... Kaan'ın yatak odasına doğru gittiğini gören Mert'in kaşları hafifçe çatıldı.

Çok geçmeden Kaan odanın kapısında görünmüştü ve elinde bir dosya vardı. Diğer elinde tuttuğu viski bardağını da bırakmamıştı. Bara yürüyüp içkisinin dibinde kalanını içti ve kadehini ikincisiyle doldurduktan sonra Mert'in yanına yürüdü.

Mert'in sırtı gerilmiş, oturduğu yerde dikleşmişti. Dosyada ne olduğunu merak etti. Kaan, geniş sehpanın üzerine dosyayı bırakıp az evvel kalktığı yere geri yürüdü. Mert, dosyanın önüne bırakılma nedeninin okuması gerektiği olduğunu farkındaydı ama içinde ne olduğunu bilemediğinden eline almaya cesaret edemiyordu. Kadehini bir kez daha boşaltan

Kaan'ın da onu aydınlatmaya niyeti olmadığını gördü. Kaan, kadehini sehpaye bırakarak ikinci kez kalktı ancak bu kez viski şişesi ve buz kovanını alarak geri dönüştü. Mert, cesaret arar gibi viskiyi başına dikti ve kadehi Kaan'a yani şişeye doğru iterek dosyayı eline aldı.

Mert, dosyanın kapağını kaldırırken Kaan kadehi kavramış ve doldurmaya başlamıştı. Mert, Sude'nin resmini gördüğünde kaşları çatıldı. Dosyanın içeriğine bakmak yerine açıklama bekler gibi Kaan'a döndü. Kaan omzunu silkti ve kadehini dudaklarına dayamadan evvel, "Öpüştüğünüzü duydum," dedi.

Mert'in kaşları çatıldı:

"Ve?"

Kaan aldırılmaz bir şekilde devam etti:

"Ve'si; iki gün önce birbirinizi tanıımıyordunuz ama dün öpüştünüz."

Mert çatık kaşlarıyla ona öyle bir baktı ki Kaan, iki elini havaya kaldırıp tuş işareti yaptı.

"Sen beş dakika önce tanımadığın bir kızı öptüğünde böyle bir konuşmaya başladığımızı hiç hatırlamıyorum."

Kaan kahkaha attı:

"İşte seninle benim farkımız bu."

Mert, başını önüne eğip dosyaya baktı.

Sude Taşpınar / 26 / İzmir

"Aynı gökyüzünü paylaşmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Sana kendi gökyüzümü göstermeyi isterdim."

Mert başını kaldırmadan bir kez daha sordu:

"Ve?"

Kaan pes etmiş gibi yerinde doğruldu ve az evvelki gevşek havasından uzak, "Ve'si Mert Bey, onu araştırdım. Kim olduğunu merak ettim ve işte hakkındaki her şey," dedi.

Mert, Sude hakkında yazılan bilgilere aceleyle göz attı. Annesi bir lise öğretmeni babası ise bir şirkette üst düzey yöneti-

ciydi. İkiisi de emekli olmuşlardı. Sude ortaokulda normal bir okulda okumuş ancak bursla koleje geçiş yapmıştı. Mert onun zeki olduğunu tahmin etmişti ama sosyoloji eğitimi ile ilgili tarihleri gördüğünde kaşları çatıldı. Dört yıl eğitim almıştı. Dördüncü yılın bitimi de bundan üç yıl öncesine tekabül ediyordu.

Hızla aşağıdaki kayıtlara baktı. Sude'nin izi bir süre kaybolmuştu. Nerede olduğu veya ne yaptığı kayıtlarda yoktu. Sonrasında ise iki yıllık bir yüksekokula gittiği kaydedilmişti. Altı ay önce mezun olmuş ve kısa bir süre öncesine kadar İzmir'deki yaşantısını sürdürmüştü.

Daha aşağıya indiğinde kişisel yaşamı ve Hakan'la olan ilişkisinin detaylarını gördü. Her detayı incelemek istedi fakat dosyayı kapatıp Kaan'a uzattı. Kaan kaşlarını çatarak dosyayı aldı ve kapağını açıp içinin dolu olup olmadığını kontrol etti.

"Demek onu tanıyorsun."

"Hayır tanımıyorum."

Kaan sinirle ayağa fırladı:

"Neden ağzından laf almak bu kadar zor? Bazen dışçı olmadığımı pişman oluyorum!"

Mert de kızmıştı ve aralarındaki samimiyetin ona verdiği cesaret ve izinle karşılık verdi:

"Tabii durma, baban bir diploma daha satın alacak kadar zengin ne de olsa."

Kaan'ın kaşları çatıldı, kısılmış gözlerinin ardında alev topu olmuş bakışlarını saklıyordu. Birkaç saniye boyunca Mert'e yumruk atacakmış gibi görünmüştü. Büzdüğü dudakları arasından da tek kelime çıkmadı. Sonra bakışları yumuşadı dudakları gevşedi ve, "Şu ulaşılmaz duvarını aşalı çok uzun zaman oldu Mert. Sıkıntını paylaşmak istiyorsan buradayım. Ama istemiyorsan..." deyip sustu.

Mert ne ara içtiğini unuttuğu viski kadehini ona uzattı ve yenilemesini bekledi. Kaan onun isteğini ikiletmezken Mert, ağrıyan ve viskinin etkisi ile dönen başını ellerinin arasına alıp

önüne eğildi. Nereden başlamalıydı bilmiyordu. Anlatmalı mıydı onu da bilmiyordu. Ama biri ile konuşma ihtiyacı içinde olduğunu biliyordu.

Sonra aklına onunla tanışma nedeninin de bu ihtiyaç olduğu geldi. Tam vazgeçecekken Kaan'ın ona seslendiğini duydu. Uzattığı kadehi eline alırken hiç olmazsa o zamanın aksine şimdi biraz içkiye dayanıklı olmasına seviniyordu. Onun sayesinde...

Kaan, onu konuşmaya çekmenin yolunun konuyu başlatmak olduğunu anımsamış gibi yanına oturdu. O gece ikinci kez konuyu o açtı ve Mert'in bu kez anlatacağına güvendi.

"Son birkaç gündür yoğun olduğumu biliyorsun, bu Ankara'da şube açma konusu, ortaklık... Etrafında bir şeylerin olduğunun, bir şeyler yaşadığının farkındayım ama bunun detaylarına inemeyecek kadar yoğun bir dönem. Ama görüyorum ki ben ne kadar uzak kalırsam iş o kadar büyüyecek. Yalnız olmanı istemiyorum Mert. Yalnız değilsin."

Mert, cevap olarak viski kadehini bir dikişte içti. Kaan, onun kendisine açılmasını sağlamak için farklı bir yol denedi.

"O, değil mi? Bir zamanlar bana geldiğin ve bulmamı istediğin."

Mert, ağzını açtığında konuşamayacağını sandı. Dili uyuşmuş gibiydi ancak beklediği olmadı.

"Olmamasını istedim, çok istedim; ama o."

Kaan, onun konuşmasıyla biraz da olsa rahatlamıştı. Geriye yaslanırken derin bir nefes vermemek için kendini zor tuttu ama aslında bu kadar çabalamasına gerek yoktu. Mert onu fark edemeyecek kadar dalgındı.

"Karşıma dikilip büyük bir cesaretle benden su istedi. Düşünebiliyor musun? 'Su'!"

Mert, alkolün ve ilk cümlelerin ağzından çıkmış olmasının verdiği rahatlamayla Kaan'ın sorulara cevap vermesini beklemeden devam etti.

"O suyu onun yüzüne atmam gerekirdi ama ben ona sa-

dece bardağı uzattım. Basıp gitti. O zamanki gibi. Bir açıklama yapma gereği duymadan basıp gitti. Sonra bil bakalım ne oldu; yine geldi ve onun peşinden koşmamı bekledi. Onunla ilgilenmediğimi görünce de beni öptü!”

Mert, hiddetle ayağa fırlamıştı artık, sesinin git gide yükseldiğinin farkında değildi. Kaan ise onun rahatlaması için müdahale etme gereği duymuyordu.

“Yine kaçtı ama bu da yetmedi. Bir kez daha geldi ve bu kez son konuşmamızda ona söylediklerimi söyledi bana.”

Mert’in gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Elini göğsüne koyup kendini işaret etmişti ve devam etti:

“Aynı kelimeleri, aynı şekilde, beni telefonla arayarak söyledi.”

Kaan arkadaşının alkolün ve Sude’nin etkisiyle perişan bir halde olduğunu görüyordu. Az evvelki boş vermişliğini bırakıp ayağa kalktı ve Mert’in gözlerine bakarak sordu:

“Ne söyledi?”

“Beni sevdiğini...”

Kaan, Mert’in gözünden bir damlanın yuvarlanarak kendine yol açtığını izlerken Sude’nin kaltaklık derecesinin yüz üzerinden yüz olduğuna karar vermişti. Mert gibi bir insanın canını bu kadar yakmak isteyen, onunla bu derece oynamak isteyen nasıl bir varlık olabilirdi ki?

“Beni nasıl sever Kaan? Beni sevdiyse neden gitti? Kaan? Neden Kaan?”

“Uyuyor... Biraz sessiz olun.”

“Ne olmuş?”

Usulca kapanan kapının ardından Hakan’ın karşısında dikilen Ceylin ve Deniz, çantalarını bırakacak yer ararken ikizi ona her zamanki detaycı tavırla sormuştu. Hakan çatık kaşlarının ardından başını sallayarak onları balkona davet etti ve

peşlerinden gitmeden önce buzdolabına uğradı. Aldığı üç şeyi tezgâhın üzerindeki açacakla açtıktan sonra, kızların peşinden balkona çıktı. İstanbul serin bir örtüyle sarmalanmışken Hakan sesinin tonunu yükseltmemeye çabalarak onlara çıkıştı:

“Size inanamıyorum. Sude’nin bu yaptıklarını bana anlatabilirdiniz.”

Deniz’in kaşları çatıldı:

“Pardon? Üç yıl önce olanları bizden saklayan biri mi söyledi bunu?”

Hakan’ın kaşları çatıldı ve başparmağını sallayarak Deniz’e, “Bu onun kararıydı. Bana saygı duymak düşer,” dedi.

Deniz hiç de oralı olmadı.

“Evet, bu onun kararıydı. Biz de saygı duyup sana söylemedik.”

Hakan, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığı anda Ceylin araya girdi:

“Didişmeyi bırakın da detayları anlatın, ne olmuş? Sude’ye ne demiş? Yoksa bir şey mi yapmış? Gerçi söz konusu Sude! Ne yapabilir ki? Hadiiii anlatsana!”

Hakan ikizinin bu merakı karşısında gözlerini devirdi:

“Bugün ona gitmiş ve onu sevdiğini söylemiş.”

Denizin kaşları hızla çatıldı. Ceylin ise sadece “Hiiiiii,” diyebilmişti.

“Yok, yanılıyorsundur. Yani Sude’den bahsediyoruz. Hoşlandığı adamı görebilmek için otel odasında çantasını unuttuğunu söyleyip kapısına dayanabilir ancak kalkıp da birine seni seviyorum diyemez!”

Hakan başıyla yatak odasını işaret etti:

“Eh işte der mi demez mi bilemiyorum ama Sude’nin iddia ettiğine göre sonucu böyle oluyormuş.”

Ceylin isyan etti:

“Aranızda der mi demez mi diye tartışacağınıza onun ne cevap verdiğini söylesene be adam!”

Hakan bir kez daha gözlerini devirdi:

"Sen bizim ikiz olduğumuza emin misin? Hayır, bak benzerlik de yok. Beşiktaş formasındaki siyah ve beyaz gibiyiz."

Ceylin ona dirseğini geçirirken Hakan inledi:

"Bir şey dememiş!"

"Ne?"

Hakan ikisinin de 'ne' diye bağırdığını duyunca isyanla uyarma gereği duydu:

"Şiişşş! Zaten zor uyuttum"

Deniz dayanamadan laf soktu:

"Bebeğin ya, uyut bakalım."

Hakan, Denize dönüp "Kıskanma prensesim," dedi.

"Kraliçe..."

"BANA DERHAL NE OLDUĞUNU ANLAT HAKAN YOKSA ONU UYANDIRACAĞIM!"

Ceylin'in yükselen sesinin etkisiyle daha cümlelerin son kelimesi sarf edilmeden Hakan içerde kapanan bir kapı sesi duyup isyan etti:

"Aferin."

Sude kendini biraz toparlamıştı. Saat gecenin ikisi olmasına rağmen; Hakan'ın evindeki tüm içkileri tüketmişler ve genç adamı bir büfe bulmaya, hiç olmazsa Hope'dan bir iki kasa bira getirmeye ikna etmişlerdi. Tabii biraları 'O'ndan alması koşuluyla... Hakan kızların yanında olmaktansa kendini dışarı atmayı tercih ederek bira almaya gitmişti.

Sude, olanları bir kez daha -tüm detaylarıyla- kızlara anlatmış ve hep birlikte Mert'in aptallığına kadeh kaldırmışlardı. Sonuçta Sude, ona bir şans vermişti ama Mert bunu kullanmamıştı, değil mi? Her biri Sude'yi avutmak için bu tarz kelimeler kullansalar da aslında kalplerinden geçenler, dillerinden dökülenlerle aynı değildi.

Sude, ilginin biraz üzerinden dağılması ile birlikte telefonunu eline almıştı ve sıklıkla kontrol ediyor, tuş kilidini açıyor, bir şey kaçırıp kaçırmadığına bakıyordu. Mert'in numarasını bulmak çok kolay olmuştu. Hope'un ortağının kolunda içeri girmek çalışanların saygısını kazanmasını sağlamıştı sağlamasına ama barın ortasında durup Mert'i öpüşü ile epey dedikoduya yol açtığına emindi. Ama bu dedikodular numarasını ele geçirmesine engel olmamıştı.

Kızlara baktı, alkolün etkisiyle keyifleri yerine gelmiş, kahkahalar atıyorlardı. Sude'nin o an yaptığından ziyade Rafael Nadal'ın kasları ile Kellan Lutz'un adonisini konu alan bir sohbetle ilgileniyorlardı. Sude usulca yerinden kalktığında Deniz ona döndü:

"Ne oldu?"

Sude, cebine kaydırduğu telefonu onlara hissettirmeden cevap verdi:

"Tuvalete gidiyorum Deniz. Senin içtiklerini depolayacak kalçan olabilir ama bende o kadar büyük kalça yok."

Deniz laf sokuşuna aldırmadı:

"Hiç olmazsa bende kalça var."

Sude, gözlerini devirerek banyoya yöneldi, içeri girdikten sonra kapıyı ardından kapatıp kilitledi ve sırtını kapıya yaslayıp boş bakışlarını banyo da gezdirdi. Oldukça geniş olan banyo siyah beyaz tonlarda döşenmişti. Sude'nin habersiz olduğu bir sohbette bahsi geçen Beşiktaş takımının renklerini yansıtıyordu. Sude ironiyi düşündü: Bir Fenerbahçe taraftarı olarak siyah beyazı tercih etmesi hoştu. Sarı lacivert bir banyo hayal etti ve yüzünü buruşturdu.

Cebinde ona varlığını hatırlatmak ister gibi bacağına batan telefonu hatırlayınca düşünce yapısına şaşıp kaldı. Odaklanma ile ilgili bir sorunu olup olmadığını düşündü ve hemen ardından bir doktora görünmeye karar verdi. Yine düşünceleri dağılmıştı. Otuz saniye içinde hem de! Bilinçaltı kaçmaya çalışıyordu. Sude telefonu eline aldı ve son aranan numaraya

baktı.

Neredeyse altı buçuk saat olmuştu ve karşılığında hiçbir cevap gelmemişti. Sude dayanamadı ve yeşil noktaya dokundu. Yutkunup telefonu kulağına götürdü. Uzun süre çalan telefon açıldığında karşı taraftan ses gelmemişti. Sonunda Sude tek bir kelime duydu:

“Mert...”

Sude hızla telefonu kapattı ve gözlerini yumdu.

Mert çalan telefona uzun bir süre baktı. Algıları yanılmıyorsa ekrandaki Sude’nin numarasıydı ya da Mert içtiği viskilerin etkisiyle çoktan sızmış ve rüya görüyordu. Dönen başına aldırmadan bakışlarını telefondan koparıp Kaan’a yöneltti. Kaan onun iç dünyasında ve telefonu ile arasındaki savaştan habersiz İstanbul’un eşsiz manzaralarından birine hâkim balkonuna çıkmış ve Mert’in kim olduğuna dair fikir yürütmeyi aklından bile geçirmediği biriyle telefonda konuşuyordu.

Mert bakışlarını ondan çekip telefona odakladı. Açmalı mıydı? Açmamalı mı? Ne diyecekti ki? En son Sude konuşmuştu. Şimdi konuşma sırası Mert’teydi. Ama Mert’in söyleyecek çok şeyi olmasın rağmen bunları aktaracak kelimeleri yoktu ki... Kendisi ile girdiği iç savaşı kim kazandı bilemedi. Bir kazanan var mıydı onu da bilemedi. Tek bildiği telefonu yanıtlamak için ekrana dokunduğuydu.

Birkaç saniye bekledikten sonra onu kulağına götürmek aklına geldi. Şimdi ne yapmalıydı? Hatırlayamadı ve aklına gelen ilk şeyi yaptı:

“Mert...”

Karşı taraftan gelen tek ses telefonun kapatıldığını bildiren o metalik tını olmuştu. Mert, telefonu kendinden uzaklaştırıp bekledi. Sanki ona neden kapandığını söyleyecekmiş gibi ba-

kıyordu. Gözlerini kısıp odaklanmaya çalıştı. Başına saplanan ağrı ona hiç yardımcı olmayınca işbirliği yapmaya niyeti olmayan telefonunu koltuğun üzerine attı ve oturduğu yerde iyice aşağı kaymış kalçasını biraz daha kaydırıldı. Ayaklarını birer birer sehpanın üzerine uzattı ve iki bacağını üst üste koyduktan sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kapanmak isteğiyle tutuşan göz kapakları onunla inat etmek bir kenara coşkuyla birleşmişti. Karanlık, onu yumuşak bir battaniye gibi sararken Mert'in tek düşündüğü telefonu yüzüne kapatan kadından başkası değildi. Üzerini örten gerçek bir battaniyenin dokusu ve ona verdiği ısıyla birlikte gözleri açıldığında bacakları uzattığı yerde durmaktan uyuşmuştu.

Kanepeden uzaklaşan Kaan'ı gördü. Battaniyeye biraz daha sıkı sarıldı ve rüyasında 'o'nu görmemeyi umarak az evvel sıyrıldığı uykunun kollarına geri dönmek için gözlerini yumdu. Viskinin etkisi onu adeta bir beşik gibi sallarken çok geçmeden uykuya yenik düşmüştü.

Sude tam arkasına patlayan yumruklarla yerinden sıçradı. Anlaşılan daldığı düşünceler o kadar yoğunlu ki ona seslenenleri duymamış, Deniz'in kapıya dayanmasına neden olmuştu. Deniz'in kapıyı döven yumruklarının ardından meşhur iğneli dili devreye girdi:

"Alt tarafı çorba kâsesi kadar kıçın var ama anlaşılan o kâsede epey şey biriktirebiliyorsun."

Sude, sırtını yasladığı kapıdan hızla çekerek iki adımda lavabo tezgâhının önüne yürüdü. Yanaklarının üzerinde nereden çıktığını bilmediği yaşlar birikmişti. Parmak uçlarıyla onları kurularken hâlâ söylenmeyi sürdüren, Deniz'e cevap verdi:

"Seninki kazan gibi ama anlaşılan sen bir şey biriktiremiyorsun."

Denizin yumrukları şiddetini arttırırken kapanan bir kapı

sesi Sude'nin kulağına çalındı.

"N'oluyor orda?"

Sude, kapının kilidini açmadan evvel derin bir nefes aldı. Kilit yuvasında döndükten sonra daha o kapı kolunu çevirmeden açılan kapıyla birlikte içeri Deniz düşmüştü.

"Çiş kavgası."

Ceylin kendi söylediğine kendi gülerken Deniz, Sude'ye söylenmeye başladı:

"Kilidi açtığını söyleyebilirdin!"

"İçeri dalan sensin kabahatli olan nasıl ben oluyorum?"

"Kızlar kesin yoksa sizi kapının önüne koyacağım. Bütün komşuları uyandıracaksınız."

Anlaşılan Ceylin iyiden iyiye uçmuştu:

"Yatak odasında ve evin bilumum köşelerinde çıkardığın sesler onları rahatsız etmiyorsa bizlerinki hiç etmez."

Deniz, Sude'yi banyonun dışına iterken sesini duyurmak için bağırdı:

"Haklısın, biz hiç olmazsa inlemiyoruz."

Sude düşmemek için kendini zor toplayıp dengesini sağlamıştı ve onun da Hakan'a verecek bir cevabı vardı:

"Ayrıca kapıya koyarsan orada daha çok gürültü yaparız."

Hakan, geldiği kapıdan geri çıkarken ardında kahkahalarla gülen üç genç kadın bırakmıştı.

Sude, akşamdan kalmalığın etkisini üzerinden atamamış olsa da çalan telefonun gazabından bir an önce kurtulmak için gözlerini açmıştı. Israrla ve Sude'nin favori şarkılarından birini çalan telefon, genç kadının o şarkıdan nefret etmesine sebep olmaya kararlıydı. Sude gözleri yarı kapalı, elini telefona uzattı ve bir gözünü açarak arayanın kimliğine baktı.

Telefonun sesini kısmak, meşgule almak ya da kökten kapatmak gibi seçenekleri hızlıca değerlendirirken sesi kapat-

mak için yaratılmış tuşa dokunmuştu bile. Telefon ısrarla çalmayı sürdürünce açma tuşuna bastı ve telefonu kulağına tuttu:

"Efendim."

Sude gözlerini kapatıp annesinin sesinin dünyanın en mantıksız sorusunu sormasını dinledi:

"Sude? Hâlâ uyuyor musun?"

"Sayende hayır anne..."

"Sen bana laf mı soktun?"

Sude, kafasını yastığın içine gömmek ve bir daha çıkarmamak istiyordu:

"Ne haddime anne?"

"O zaman neden dalga geçiyorsun?"

Sude yattığı yerde doğruldu ve dirseğinden destek alarak çatılmış kaşlarıyla annesine:

"Anne benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

"Günaydın Sudeeeee..."

Sude kendini yine yatağa attı ve annesinin kahkahaların sona ermesini beklerken:

"Ha-ha-ha," dedi.

Annesi gülüşünü bitirdiğinde oldukça şen, daha doğrusu neşe taşan bir sesle ekledi:

"Benim güzel kızım akşamdan mı kalmış?"

"Evde olsam kamera yerleştirdin diyeceğim ama şükür ki değilim."

"Ha utanmadan annene gece başkasının evinde yattığını söylüyorsun, öyle mi?"

Sude elinde olmadan gülümsedi:

"Hayallerini gerçekleştiremeyeceğim için üzgünüm anne ama Hakan'da kaldım."

Annesi Hakan'ın da iyi bir damat adayı olduğu ile ilgili söyleye başladığında Sude, zorla koparıldığı yatakla vedalaştı.

"Bitti mi?"

"Hayır, sadece nefes alıyordum."

Sude gözlerini devirdi.

“Anne başım zonkluyor, gözlerim neredeyse yerinden çıkacak sen benimle uğraşıyorsun. Bir an önce ne olduğunu söyle ve beni huzur içinde bırak.”

“Sen benimle ne biçim konuşuyorsun Sude?”

“Anneeee!”

Sude, çileden çıkmış gibi bağırınca annesi son bir kez kırıldı:

“Tamam, tamam sustum. Sen de çok oyunbozansın.”

“Aslında ne kadar eğlenceli olduğumu bilirsin anne ama bugün günümde değilim işte.”

Annesi derin bir iç çekti ve sesine verdiği kederli tonla:

“Çok yazık,” dedi.

Sude’nin kaşları çatıldı. Bir taraftan akşam sızmadan önce bir şekilde üzerinden çıkarıp attığı pantolonu bacağından geçirirken sordu:

“Neden?”

“Baban sana bir görüşme ayarlamış.”

Sude’nin kaşları olabildiğince birbirine yaklaştı, anlamaya çalıştı.

“Anne, babamın ayarladığı görüşmenin mezun olduğum bölümle alakası olduğunu düşünemiyorum.”

Annesinin az evvelki şakacı tavrından eser kalmamıştı. Anlayış dolu bir sesle ve Sude’nin onu bölmesine müsaade etmeden konuştu:

“Haklısın Su. Ancak babanın bir arkadaşı üniversite notlarının derecesinden oldukça etkilenmiş. Seninle bir görüşmek istediğini söyledi. Holding çerçevesinde sana göre bir pozisyon mutlaka bulabilirmiş.”

“Moda tasarım ile alakalı bir şey ise seve seve anne. Ama HOLDİNG’in bir modacıya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

Sude pantolonunu tamamen giymişti. Hakan’ın yatağının yanında yere attığı yorganlardan oluşan yığınını toplarken; telefonunu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı.

“Neden bu kadar inatçısın?”

“Ben, senin kızınım hatırlatırım.”

Sude, annesinin isyan dolu bir inilti çıkardığını duydu. Hakan’ın yatağına baktı. Hiçbir güç onu o yatakta yatıramazdı. Yatak odasından salona çıktığında; kızları da kanepeler yerine yerde yatarken bulmuştu. Anlaşılan hiçbir güç onları da kanepelerde yatıramıyordu. Ne demişler insanın adı çıkacağına canı çıksın.

Annesinin sessizliğini koruduğunu fark edince kendine inadını kimden aldığını hatırlattı:

“Anne, babama bana arkadaşı ile ilgili bilgileri yollamasını söyle. İnceleyeceğim.”

Salondaki saate baktığında on biri gösterdiğini gördü. Kızları uyandırmak ile basıp gitmek arasında gidip geliyordu. Annesi umuttan uzak bir sesle:

“Peki Sude. Öpüyorum” dedi.

“Görüşürüz anne.”

Genç kız, telefonu kapatıp Ceylin’e baktı. İşe geç kalmıştı, onu uyandırması şarttı ama uyandırırsa başına gelecekleri biliyordu. Aklına iş arkadaşlarının da bunu bildiği geldi. Onu kimse aramayacaktı ve Ceylin fazla mesai yapacaktı. Onu uyandırmamaya karar verip Deniz’e baktı.

Esasında Deniz’i uyandırmasına da gerek yoktu; ama uyandırmazsa da uyandırmadığı için kızacağını biliyordu. Arkadaşlarından nefret ediyordu. Birbirinden uzak, bu kadar zıt karakterli insanların nasıl olabiliyor da bu kadar birbirleri olmadan yapamadıklarını anlamak istiyordu. Deniz’i telefonla arayıp uyandırmaya karar verdi. Kapı ardından kapanırken Hakan’ın feneri nerede söndürmüş olabileceğini merak etti.

Mert güne alışkın olduğu saatte ancak alışkın olmadığı bir yerde ve şekilde uyanmaktan hoşnutsuzdu. Kaan’ın uyanmasına daha vakit olduğunu bildiğinden gürültü yapmadan ban-

yoya yürüdü. Lavaboyu kullanıldıktan sonra üzerinde bir gün evvel giydiği kıyafetlerin oluşundan rahatsız, sessizce kapıyı çekip çıktı.

Evine gidip aldığı duş ile yenilendikten sonra baş ağrısını görmezden gelmeye çalışarak her zamanki dakikliğinden uzak, bir saat on beş dakika gecikmeyle ofis binasından içeri girdi. Güvenlik görevlisi saygıyla başını eğip onu karşıladıktan sonra asansöre yürüdü. Elinde tuttuğu çantasının yerini değiştirip saatine bir göz attı. Hiç hoş değildi.

Gözlerini kapatıp baş ağrısının dinmesini beklerken asansörün geldiğini haber veren o tiz zil sesi duyuldu. İçeri girdi ve ofisinin bulunduğu on altıncı katın düğmesine basıp, yüzü kapıya gelecek şekilde durdu. Çantasını tuttuğu elini diğer avucuna alarak önünde birleştirip kapının kapanmasını bekledi. Bekleyiş beş saniye kadar sürecekti ancak kapının oradan elini kolunu sallayarak gelen birini fark etti.

“Asansörü tutun. Asansörü tutun,” diyordu.

Çantasını uzatıp kapanmaya başlayan kapının sensörlerini tetikledi ve kapının yeniden açılmasını sağladı. Bu esnada davetsiz yolcu da asansöre ulaşmıştı:

“Teşekkür ederim.”

Mert, ağzının içinden “Önemli değil,” diye gevelerken asansörün diğer ucuna yürüdü.

“Tanışıyoruz, değil mi?”

Mert başını kaldırıp yol arkadaşına baktı. Hiç tanıdık gelmemişti ama kadın onu tanıdığını iddia ediyordu. Kısaca:

“Anımsayamadım,” dedi genç adam.

“Siz Desen Mimarlık’ta çalışmıyor musunuz?”

Mert’in kaşları çatıldı:

“Evet?”

“Merhaba, ben sizin yeni asistanınızım.”

Mert, ona uzatılan ele şaşkınca baktı. Asistanı değişeli on gün olmuştu herhâlde. Bu yeni asistan da nereden çıkmıştı şimdi?

“Pardon, adım ne demiştiniz?”

“Söylememiştim Mert Bey. Ben Pınar, yaklaşık on gündür birlikte çalışıyoruz.”

Asansörün kata geldiğini haber veren o zil sesi şimdi Mert’in konuyu ancak anladığını haber vermek istiyormuş gibi ötmüştü. Mert nasıl oluyordu da yanında çalışan, ona kahve getiren kadını tanımıyordu bilemedi; ama açılan asansör kapısı ona cevap vermek için vakit kazandırmıştı. Asansörden çıkan Pınar’ın arkasından yürürken özür diledi:

“Pardon, zor bir geceydi de.”

Pınar -ki konuşmalarının başlangıcı ve gidişatına bakılırsa oldukça esprili biriydi- hafifçe gülümseyip cevap verdi:

“Bir de bana sorun.”

Mert’in kaşları hafifçe çatıldı. Asistanı onunla birlikte işe geliyordu ve bundan hiç rahatsız değildi anlaşılan. Hafifçe boğazını temizleyip geçmesi için bekledikten sonra aralarındaki ilişkinin seviyesi hakkında küçük bir hatırlatma yapma gereği duydu:

“Sun Plaza Projesi’nin taslaklarını getirir misin?”

Pınar çantasını masaya bırakırken az önceki ses tonundan uzak tekdüze bir şekilde yanıtladı:

“Elbette efendim.”

Deniz’e göre küçük, Sude’ye göre tam kıvamında olan kalçalarını kapatan kalem eteği, dizinin hizasında bitiyor, ayak bileklerini ince bir bantla saran topuklu ayakkabıları ona beş santim daha kazandırıyor. Beyaz ipek bluzu hiç ona göre olmasa da bir iş görüşmesi için uygun bir seçimdi. Sude görünümünün toplantıya katılan insanlar üzerinde bırakacağı etkinin farkındaydı.

Uzun boyu ile Türk standartlarının üzerinde oluşu bir yana, birçok erkeğe tepeden bakacak ve onlar üzerinde baskın

bir hava yansıtacaktı. Siyah eteğinin rengi ciddiyetini, boyu ise kendine güvenini ifade edecekti. Beyaz gömleği ise sadece göğüslerine dikkat çekmek içindi. Sude, memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Onu toplantı odasına yönlendiren ve kıskanç bakışlarla süzen resepsiyon memurunu umursamadan; omuzları üzerine gelen saçlarını geriye attı ve tüm özgüveniyle kapıyı açıp içeri girdi. Büyükçe bir odanın ortasına yerleştirilmiş oval bir masanın çevresinde bir bayan bir de erkek iki kişi bulmuştu. Sude, kadının varlığından hiç rahatsız olmadı. Masanın iki yanında ayaklanan ev sahiplerine doğru ilerledi ve tam ikisi arasında durdu.

“Merhaba, ben Sude Taşpınar.”

Sude, bilerek masanın ortasında durmuştu. İlk hamlenin kimden geleceğini merak ediyordu.. Tahmin ettiği üzere ev sahiplerinden erkek olanı ona elini uzattı ve, “Hoş geldiniz Sude Hanım. Ben, Burak Öztürk,” dedi.

Sude, saygıyla uzatılan elin avucunu kavramasına izin verirken gülümsedi. Burak Öztürk, Sude’nin elini gerektiği kadar sıktıktan sonra sol tarafına dönerek ayakta tanıtılmayı bekleyen kadını gösterdi:

“İnsan kaynakları yöneticimiz Handan Hanım.”

Sude gülümseyerek ona uzatılan ele cevap verdi:

“Memnun oldum Handan Hanım.”

Selamlaşmanın ardından Burak Bey ondan oturmasını rica etmiş ve bir şey isteyip istemediğini sormuştu. Sude otururken hafifçe sıyrılan eteğine kayan bakışları fark etti. Kolay işlerden sıkılmaya başlamıştı. Burak, otuzlarında, başarılı bir iş adamı görüntüsü ardında kadınlardan çabuk etkilenen ve bu etkiye oranla aşağıya rahatça çekilebilecek bir adam olduğunu daha o anda kanıtlamıştı. Sude yüzüne oturttuğu sahte bir tebesümle insanları bu kadar kolay tanıyabilmesini sağlayan eğitime küfürler ediyordu.

Mert bara geldiğinde tedirgindi. Her zamanki rahatlığından uzak, gözü hep kapıda, onun gelmesinden korkuyor, onu görmeyi istiyordu. Kapının önünde ne zaman bir hareketlenme görse bakışları kapıya kayıyor, odaklanamıyor, kendini işine veremiyordu. Tüm günü zaten böyle geçirmişti. Telefonu eline alıp, uzun uzun onun numarasına bakmıştı.

İlk kez kendini uzansa ona dokunabilecekmiş gibi hissediyordu. Bunun, onun numarasına sahip olmasıyla alakası yoktu. O zaman da onun numarasına sahipti; ancak bu kez farklı olan onun kimliğine dair bir iki şey biliyor oluşuydu.

Aynı gökyüzünü paylaşıyorlardı işte. Mert gözlerini yumdu ve yirmi metre ötesinde çalan orkestranın sesini göz ardı ederek geçmişe daldı. Daha beş saniye geçmemişti ki onu daldığı anılardan çıkaran bir müşterisi olmuştu. Bikkın bir şekilde gözlerini açtı ve bir gece öncesinden yadigâr baş ağrısının bedenini ne zaman terk edeceğini merak etti.

Müşterisinin içkisini hazırladıktan sonra nefes alma isteğine yenilerek bir gün önce Sude arkasında olduğu halde geçtiği kapıyı açtı. Orkestranın solistin sesi, kapanan kapının ardında kalmıştı ancak tamamen kesilmemişti. Mert, gözünü adeta oyarak ilerleyen ağrının şiddetini çok az da olsa azaltmasına memnun olmuştu.

Köşeye konmuş bira fiçilerine kadar ilerledi ve birinin üzerine oturdu. Yıldızların aydınlattığı bahçe küçüktü ancak Mert'e o anda Hope'dan çok daha fazla çekici geliyordu. Telefonunu cebinden çıkardı ve arama kayıtlarına girdi. Sanki kaybolup kaybolmadığından emin olmak istiyordu. Bir kez daha numaraları okudu. Gün boyunca numaraya bakmaktan her bir rakam hafızasına kazınmıştı ve şimdi hepsi aklındaydı. Sessizliği yırtan ve Mert'in irkilmesine neden olarak titreyen telefon oturduğu yerden fırlamasına neden oldu.

Az evvel baktığı numara arıyordu. Mert kendisinin yanlış-

lıkla aramadığından emin olmak istedi. Ekranda 'gelen arama' yazısını gördüğünden tamamen emin oldu. Gözlerini yumup bekledi. Ne demeliydi? Açmaya ne zaman karar vermişti ki ne diyeceğini düşünüyordu? Ekran dokundu ve telefonu kulağına götürdü. Hafifçe yutkundu:

"Mert..."

Telefonun kapat tuşuna bastığı gibi elini yakıyormuş gibi kanepenin üzerine attı Sude. Neden? Neden böyle açıyordu? Daha da önemlisi Sude neden onu arıyordu? Terleyen avuçlarını şortuna silip kurulamak istedi. Sadece saatler önce bir iş görüşmesinde insanları kendine -her açıdan- hayran bırakmıştı ama şimdi bir telefona cevap veremiyordu. Kendine bir kez daha sordu: Neden telefonu öyle açıyordu? Sude'ye eziyet etmek için mi? Yoksa bir şey anlatmak için mi?

Sude ikisi arasında bir seçim yapamadı. Gülümsedi... Sesini duymak iyi gelmişti. Mert'in sesine o kadar alışkındı ki duymadığı zamanlar onun için çok zor geçmiş, görüşme kayıtlarını kendini mutsuz hissettiği her dönemde açıp dinlemişti. Her biri onu gülümsetmişti. Ardından gözyaşlarına boğulsa da Mert onu hep gülümsetiyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Mert'in oyun oynayıp oynamadığını düşündü. Bir kez daha denemeli miydi? Bu kez Mert'e kendini anlatmalı mıydı acaba? Bunu mu bekliyordu? Mert, onu tanımayı mı istiyordu? Az önce fırlattığı telefona uzandı ve telefonunu aldı. İç hesaplaşmasına bir süre daha devam etti. Dudağını ısırды. Telefona uzun uzun baktı. Tuş kilidini açıp kapattı. Sonunda arama tuşuna bastı ve bekledi.

Bu fena halde alışkanlık yapıyordu. Telefonu bir kez daha

aynı şekilde açmış ve yüzüne kapanmasına izin vermişti. Parmakları telefonun üzerinde epeyce gezinmiş, aramak ile aramamak arasında bir kez daha gidip gelmişti. Neden kapatmıştı? Konuşmak istemiyorsa neden arıyordu?

Yoksa bu da varlığını unutturmamak için yaptığı işkencelerden biri miydi? Eğer öyleyse gayet başarılı ancak bir o kadar da gereksizdi. Mert, geçen üç yıl boyunca onu bir an için aklından çıkaramamıştı ki. Kızsa da öfkelenirse de o, orada hep varlığını sürdürmüş, gece onunla uyumuş sabah onunla uyanmıştı. Varlık olarak yanında olmasa da düşünce olarak daima onunlaydı işte.

Mert aramaya karar verdi. Onu arayacak ve ne istediğini soracaktı. Alacağı cevabın ne olacağından yüzde yüz emin değildi ama bir şekilde atlabileceğini düşünüyordu. Tuş kili-dini açtı ve onu son arayan numaraya dokundu. Henüz arama komutunu vermeden ekran değişti ve gelen arama olduğunu bildirdi. Mert yutkunup avucunun içinde titreyen telefonu açtı ve kulağına götürdü.

“Mert...”

Kısa bir sessizliğin ardından Mert bir kez daha kapatacağını düşündü ancak onun sesini duyduğunda yanıldığını anladı:

“Bugün bir iş görüşmesine gittim.”

Mert, gözlerini kapattı ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Telefonu tutan elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti. Sessizlik uzarken Mert cesaretini topladı ve tek kelimeden ibaret sorusunu sordu.

“Nasıldı?”

Cevabın gelmesini çok uzun süre beklemesine gerek kalmamıştı. Sude her zamanki gibi kontrollüydü anlaşılan.

“Hangi açıdan baktığına bağlı...”

Aynı zamanda hazırcevap diye kendine hatırlattı Mert.

“Açılar?”

Mert hâlâ tek cümlelik sorular soruyordu ama Sude’nin an-

latacakları vardı anlaşılan.

“İlki işi almak istiyor olmam. Bu açıdan bakarsan oldukça iyi geçti.”

Mert tahmin edebiliyordu. Kim bilir onlara ne yalanlar söylemişti. Bir kaşını havaya kaldırırken başını hafifçe sola yatırıp kendi düşüncesini onayladı ancak yine tek kelimedenden ibaret bir soru sordu:

“Diğeri?”

“Diğeri? O işten ve getirilerinden bucak bucak kaçmak. Bu açıdan baktığında çuvallamış oluyorum.”

Mert’in içsesi ‘Tıpkı senin yapman gerektiği gibi’ diyordu ancak Mert sadece, “Üzgünüm,” dedi.

Bilgisayarın klavyesi üzerinde parmakları hızla geziniyor ve son projesinin notlarını sayısal ortama aktarıyordu. Normalde herkes bu gibi işleri için asistanına giderdi ancak o notlarını kendisi aktarmayı severdi. Bunun güven duygusu ile uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece fikirlerine bir kez daha göz atmak ona hata yapmış olabileceği bir yeri gösterebiliyor ya da yeni bir fikre sahip olmasını sağlıyordu.

Beyaz gömleğinin dirseklerine kadar kıvrılmış kolları manşetlerinin olması gereken yerde saatini ortaya çıkarmıştı ve saatin hizasındaki beyaz yapraklı defterle uyum sağlıyordu. Sol tarafındaki defterde tuttuğu bakışlarını ara sıra ekrana çeviriyor, kısa bakışlar atarak yazdıklarının doğruluğunu teyit ediyordu. Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki o an aklında sadece projesinin ölçüleri, stiller ve nümerik değerler vardı.

Tabii telefon çalıp, onu tüm bu konsantrasyonundan, ölçülerden ve projesinden çekip koparana kadar. Masanın üzerinde duran ve asistanı Pınar’a rahatsız etmeme konusundaki tembihine rağmen çalan telefon kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. Bikkın bir tavırla telefona uzandı:

“Mert...”

Kahretsin... Öyle alışmıştı ki, telefon açış şekli bile değişmişti. Acele ile düzelterekken Pınar'ın konuşmaya başlaması ile vazgeçti:

“Mert Bey, rahatsız etmememi istemiştiniz ancak Haldun Bey, sizi beklediğini iletmemi istedi.”

Mert, zamanlı zamansız onu çağıran patronuna müsamaha göstermekten bıkmıştı ancak ona olan saygısından tek kelime edemiyordu. Sıkıntılı bir nefes verdikten sonra Pınar'a teşekkür edip telefonu kapattı. Her ne kadar patronu da olsa olup olmadık zamanlarda ve olup olmadık şeyler için Mert'i yanına çağırmayı adet edinmiş olan Haldun Bey, bunca yıldır bu şirketi nasıl yönetiyordu, Mert çözemedi.

Tekrar işine dönene kadar odaklanamayacağını biliyordu. Bilgisayarını kilitlemek için gerekli tuşlara bastı ve ekranın değişmesini izledi. Sandalyesini geri itti, ayağa kalkarken manşetlerini indirmeye başladı. İkinci kola geldiğinde bu kez de cep telefonunun çaldığını duydu. Gözlerini bıkkınca devirdi. Aklına gelen düşünceyle eli bileğinde dondu. Telefon bir kez daha çaldı. Mert, bakışlarını telefona kaydırды. O'ydu. Telefona uzandı ve numaraya dalgınca baktı. İsmi yazmalı mıydı? O, kendisinin ismini yazmış mıydı? Kaşları sorunun cevabını bilemeyecek oluşundan çatıldı. Telefonu açtı ve kulağına götürdü:

“Mert...”

“Karar verdim.”

Mert, neye karar verdiğini tahmin ediyordu. Dün akşam aradığından beri konuşmalarının tüm detayları aklına kazınmıştı ve bir an için olsun aklından çıkmamıştı. Canını yakmak istemese de dayanamadı:

“Neye?”

Karşı taraftan bir süre cevap gelmedi. Sude'nin onun ilgisiz tavrına içerlediğini anlayabiliyordu. Bir an için pişman olup daha ilgili olmaya karar verdi ancak geç kalmıştı.

“Hiçbir şeye...”

Mert’in cevap vermesine müsaade etmeden telefonu kapattı Sude. Mert, bir süre numaraya dalgınca baktı ve altüst olmuş bir şekilde odasından çıktı. Pınar, onun odadan çıktığını görünce hızla oturuşunu düzeltmişti ancak Mert bunun farkında değildi. Haldun Bey’in odasına yürüdü.

Sude sinirle telefonu yere attı. Telefonun parçalarına ayırması onun sinirlerini yatıştırmaya yeterli olmamıştı. İki ayrı yere düşen kapağı ve telefonu eline aldı ve bir kez daha attı. Sinirdi. Si-nir! Bir insan bu kadar ilgisiz olabilir miydi? Neden hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu? Neden bu kadar umursamıyordu?

Resmen peşinde fino köpeği gibi dolanıyordu ama adam ilgilenmiyordu onunla! Nasıl ilgilenmezdi? Kör müydü? Hayır, o muhteşem gözlerini birkaç kez kaçamak bakışlarla bedenini süzerken yakalamamış mıydı? Bal gibi de kör değildi işte!

Sude, ona gününü göstermeye karar verdi. Erkekler onun peşinden koşardı, o erkeklerin peşinden değil. Ona ne kaybettiğini göstermenin vakti kesinlikle gelmişti. Sude, hırsla yatak odasına girip elbise dolabının başına yürüdü. Kısıtlı giysi seçeneği daha ilk anda vazgeçmesine neden oldu. Neden İzmir’de değildi. Bu küçükçük dolapla kimi etkileyebilirdi ki?

Dolabın kapağını kapattı ve yatak odasından çıktı, çantasını alıp yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Gardırobunu genişletmesi lazımdı ama önce gardırobun kendisini genişletmeliydi, değil mi? Az önce parçalara ayrılan telefonu aklına geldi ve geriye döndü. Kaşlarını çatıp telefonun çatlamış ekranına baktı. Sonra içindeki kartı söktü ve evden çıktı. Anlaşılan her şeyden önce telefonunu yenilemeliydi. Etrafında kimse olmayınca kendine batırdığı o meşhur iğnesine okkalı bir küfür sa-

vurup kapıyı çekti.

Asansöre yönelmeden alışkın olduğu üzere merdivenlere döndü ve ayağındaki topukları umursamadan hızlı adımlarla basamakları inmeye başladı. Son kata geldiğinde kapıdan sızan gün ışığı çekici bir şekilde dışarı davet etmişti onu.

Kapıdan dışarı çıktığında Sude'yi güneşin yanında günlük yaşamın gürültüsü de karşılamıştı. Bakışlarını akan trafiğe yöneltip kaldırımın ucuna kadar yürüdü ve sağ elini havaya kaldırıp geçmekte olan taksiye işaret etti. Araç onu son anda fark edip aniden frene asılmıştı. Sude, mini elbisesinin eteklerini hafifçe havalandıran rüzgâra aldırmadan kapıyı açtı ve araçtan içeri girdi.

Araca yerleştikten sonra şoföre gitmek istediği alışveriş merkezinin adını söyledi. Yanından akan trafik akşam olduğunu haber verircesine akışını yavaşlatmıştı. Sude, dura kalka ilerleyen aracın içinde trafiğin farkında değildi. Her zaman insanların dikkatini üzerine çekmekten hoşlanmış ve bunun için asla çaba göstermemiş biriydi. Ama şimdi öyle bir durumdaydı ki normalde yolda görse ikinci kez dönüp bakmayacağı bir adamın onu fark etmesini istiyordu. Bir kere onun aşkını elde etmişti, şimdi neden etmesindi?

Şoförün geldiklerini bildiren sesini duyduğunda kendini toparladı ve cüzdanını çıkarıp ücreti ödedi. Dev alışveriş merkezi kapılarını ona açarken; Sude'nin ilk işi elektronik aletler satan bir mağazaya girmek olmuştu.

Telefon reyonunun görevlisi, onunla oldukça yakından ilgilenmişti. Sude, telefonda aradığı özellikleri kısaca söyledikten sonra, onun önüne sunduğu seçenekleri değerlendirmiş ve bir tanesinde karar kılmıştı. Ödemesinin kredi kartından çekilmesini beklerken, az önceki reyon görevlisi hâlâ yanındaydı ve hattını telefona yerleştirmekle meşguldü. Sude giysilere harcayacağı parayı telefona vermekten hoşnutsuzdu ama bu sonuçta kendi suçuydu. Tüm işlemleri tamamladıktan sonra dalgın adımlarla çıkışa yürüdü.

Bir elinde telefonu, senkronizasyonlarını yapıyor ve rehberini düzenliyordu. Ev dekorasyonu adına her şeyin satıldığı bir mağazaya girdi. Mobilya reyonuna yürürken Hakan'ın numarasını da çevirmeyi ihmal etmemişti. Kulağına tuttuğu telefonda Hakan'ın sesi geldi:

"Bebek?"

"Hakanın, canım sıkılıyor, akşam n'apıyorsun?"

Sude, başka erkek olsa rahatça kandırabileceği bir şekilde söylediği cümlelerin ardından Hakan'ın keyfinin iyi olması için dua etti. Hakan cevap verdiğinde Sude, onun kaşlarını çatışını tahmin edebilmişti:

"Ne işler peşindesin?"

Sude'nin sesi gergin tonuna yeniden kavuştu:

"Canım sıkılmış olamaz mı?"

Hakan minik bir kakhaha attı.

"Hiç sanmıyorum Su. En azından beni etkileyecek bir ses tonuyla arayacak kadar sıkılabileceğini hayal bile edemiyorum."

Sude, elbise dolabının kapaklarını incelerken sırtıttı:

"Hakan, şu an alışverişteyim. Mobilya bakıyorum. Onları taşımak zorunda olmak ister misin?"

"Bunun ne derece imkânsız olduğunu tahmin ediyorsundur."

Sude, dolabın raflarına başını uzattı.

"Her neyse Hakan! Kızlara haber vermeli miyim yoksa onları sen davet eder misin?"

"Bir dakika, bir dakika nereye davet ediyorum?"

Sude aradığını bulmuş gibi gülümseyen bir ifade ile dolabı incelemeye son verdi. Kararını vermişti. Hakan'a cevap vermeden önce görevliye seslenmek için arkasını döndü ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyi çok daha fazla büyütecek bir şey gördü.

"Elbette ki Hope'a..."

Sude, onu gördüğünü bir baş selamı ile belli eden Burak

Öztürk'e doğru ilerlerken Hakan'ın itirazlarını dinlemeyerek kapat tuşuna bastı.

Mert her zamanki gibi bar ile ilgilenmek yerine bir köşeye geçmiş ve laptopunu açmıştı. Çatılmış kaşları ne kadar meşgul olduğunun habercisiydi. Can, etrafında dolanıyor, barı yeni yeni doldurmaya başlayan müşterilerin istekleriyle ilgileniyordu. Etrafı saran hafif müzik yine Mert'in eseri idi.

Bu akşam da yine, bir gün olsun izin yapmadan bara gelmişti. Tabii Haldun Bey'in panik kişiliğinin onu Hope'a kadar izleyeceğini tahmin etmesi gerekiyordu ancak beyni bu aralar o kadar meşguldü ki şu an Hope müşterileriyle ilgileneneğine projenin üzerinde oynama yapıyordu. Dalgınlığını dağıtan tanıdık bir ses duyması oldu.

"Merhaba, ben Mert Bey'i arıyordum."

Mert, başını kaldırıp çatılmış kaşlarıyla barın ucunda duran Pınar'a baktı. Laptopun başından kalktığı sırada Can, o tarafa doğru dönmüştü. Pınar'ın bakışları Can'ın hareketini izleyerek Mert'e yöneldi. Can bir şey söyleyecekken Mert, "Teşekkürler Can. Sen de hoş geldin Pınar," dedi.

Pınar şaşkınca Mert'e bakarken ona uzatılan eli barın üzerinden kavradı.

"Sizi burada bulacağımı söylediğinizde, barın arkasında değil de önünde olacağınızı düşünmüştüm."

Mert'in dudakları hafifçe kıvrılırken başını aşağı eğip gülümsemesini Pınar'dan sakladı. Asistanı, onun ek iş yaptığını düşünmüş olmalıydı. Gülümseyişiyle kısılmış gözlerini tekrar Pınar'a yöneltmeden evvel dudaklarını olabildiğince sıktı.

"Genel kanı o yönde ama boş vaktimi burada değerlendirmek hoşuma gidiyor."

Pınar teklifsizce bar taburesine otururken boynundaki çantayı çıkarıp tezgâhın üzerine koydu.

“Pekâlâ, bu fırsatı değerlendirmeme izin verin.”

Mert ne demek istediğini anlamadı.

“Nasıl?”

Pınar hafifçe kıkırdayıp barın üzerinden eğildi:

“Yani her zaman size servis yapıyorum. Şu an buradayım ve hey şu işe bakın, tezgâhın ardında hizmet etmek için duran kim?”

Mert, gülmemek için dudaklarını iyice birbirine bastırdı. Bu kız ofis içinde sınırlarını ne kadar biliyorsa dışarıda da ne kadar eğlenceli olunacağını biliyordu. Onun oyununa katılmaya karar verdi. Ne de olsa en çok on dakika sonra bardan gitmesi gerekiyordu.

“Pekâlâ, size ne ikram etmemi istersiniz Pınar Hanım?”

Pınar hafifçe kıkırdadı.

“Ben bir bira alabilirim.”

Mert’in hafifçe kaşlarını çatmasıyla, “Hey sonuçta mesai saatimin dışındayım, öyle değil mi?” diye eklemeyi ihmal etmedi.

Mert, bu kez gülümsemesini hiç çekinmeden sergilemişti. Bu kız cidden eğlenceli birine benziyordu.

Sude, yol boyunca sohbet ettiği Burak ile Hope’un kapısından içeri girerken oldukça keyifliydi. Bir arkadaşına düğün hediyesi bakmaya geldiğini söyleyen Burak ile keyifli bir sohbe girmişler; Sude, onu akşam için Hope’a davet etmişti. Burak’ın bir randevusu yoktu ancak böyle tepeden inme davete katılırsa arkadaşlarını rahatsız edeceğinden çekinmişti. Sude, onu ikna etmek için çok fazla uğraşmadı. Henüz iş arkadaşı değillerdi. İş alması Sude’nin inisiyatifindeyken ikisinin dışarıda görünmeleri herhangi bir yanlış anlaşılmaya da yol açmazdı. Sude, iş konusunda verdiği kararı ona sonra söylemeye karar verdi.

Burak da, onu işi almasını sağlayacaksa o gece konuğu olmaktan mutlu olacaktı. Şimdi ikisi birlikte kapıdan içeri girerken Sude mutluydu. Burak gerçekten çekici bir adamdı ve ikisinin birlikte içeri girişi bazılarına neler kaybettiğini göstermek için, ideal bir yoldu.

İçeri girdiklerinde Sude'nin, Burak'ın yaptığı espriye gülen yüzü dondu ve kaşları hafifçe çatıldı. Burak, yanında bir şeyler söylüyordu ancak Sude'nin bakışları bara sabitlenmişti. Mert bir kadına gülümsüyordu! Herkese gülümsüyordu ama Sude'ye gülümsemedi. Sude bir kez daha dişlerini sıktı. Burak koluna hafifçe dokunduğunda öfkeli bakışlarını barda bir kadınla konuşup, gülümseyen Mert'in üzerinden çekmek zorunda kaldı. Lanet olsun!

"Sude bir şey mi oldu?"

Sude, Burak'ın yüzüne birkaç saniye boş boş baktı ancak onun cevap vermesine vakit kalmadan tam arkalarından içeri giren grup ortamı kargaşaya sürükledi.

"Su..."

Sude'yi görüp hararetle el sallayıp seslenen Ela, tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Sude, arkasını dönüp bakamıyordu ancak az önce kendi zehirli oklarını sapladığı adamın yeşil gözlerinden ona saplanan sert bakışlarını sırtında hissediyordu. Ya da Sude'ye öyle geliyordu. Sude, ona selam veren grubu Burak'a tanıttı:

"Burak tanıştırayım, herkesin dikkatini üzerimize toplamayı başaran bu ufaklık Ela."

Ela, Sude'ye dil çıkardıktan sonra Burak'ın elini sıktı; ama yine de Sude'ye eğilmişti:

"Burada mı? Hangisi?"

Sude, dirseğiyle onu hafifçe dürttü. Avuç içi yukarıyı gösterecek şekilde elini öne uzattı ve Hakan'ı gösterip:

"Hope'un yeni ortağı, yani ev sahibimiz Hakan Tekin."

Hakan ve Burak sertçe tokalaşırken; Sude, Hakan'ın kolundaki Deniz'i işaret etti:

“Deniz Kılıç.”

Deniz, tanıtılırken bir kaşını hafifçe kaldırarak bekledi ama tek kelime söylemeden tokalaşmakta kararlı olduğunu belli etti.

“Ve son olarak Hakan’ın ikiz kardeşi Ceylin...”

Burak’ın kaşları çatıldı. Birbirinden farklı renklere ve görünümüne ait iki kişiye kısa birer bakış attı. Ceylin elini uzatırken:

“Çift yumurta. Biz *ying ve yang* gibiyiz.”

Sude onun her zamanki açıklamasını yapmasını bekledikten sonra Burak’ı gösterdi ve “Burak Öztürk. Yalçınlar Grubu’nun Proje Yöneticisi. Hangi proje diye sormayın, ben de bilmiyorum,” dedi.

Hep birlikte Sude’nin yaptığı espriye gülerlerken Hakan, “Eh, isterseniz kapının önünden çekilelim de mekân para kazanmaya başlasın,” dedi.

Sude, ona takılmadan edemedi:

“Her yerde muhasebe yapıyorsun, değil mi?”

Kapıdaki büyük grup ister istemez Mert’in dikkatini çekmişti ve o tarafa döndü. Durduğu mesafeden ancak profilini görebiliyordu ama o olduğuna emindi. Sanki orada durarak Mert’e yaptığı işkencenin farkında değilmiş gibi arkadaşları ile konuşuyordu. Mert, az önce hissettiği neşenin ondan zorla koparıldığını hissetti. Bakışlarını ondan çekti ve kendine onu gördüğü her anda zayıfladığı için küfrederek önüne eğdi. Parmaklarına oyalanacak bir şey vermek istiyordu. Pınar’ın sesi onu bulunduğu durumdan çekip çıkardı:

“Efendim...”

Mert başını kaldırıp Pınar’a baktı. Pınar, çoktan birasını bitirmiş gitmeye hazırlanıyordu. Mert, zamanın hangi ara aktığını anlayamadı. Sorgulamadı da. Boş bakışlarla asistanı bir

süre süzdü ve asistanının Hope'da ne aradığını düşündü.

İçsesi ona, "Projeyi almaya gelmişti," diye hatırlatınca arkasındaki bilgisayarı aklına geldi. Hafif bir baş hareketi ile Pınar'a beklemesini söyledikten sonra laptopunun başına gitti ve dosyayı bir flashdiske atıp Pınar'a verdi. Pınar, ondaki tuhaflığı sezmiş gibi az önceki neşeli tavrından uzak ofisteki gibi mesafeli bir tavırla teşekkür etti ve projeyi Haldun Bey'e götürmek üzere Hope'dan ayrıldı.

Mert, etrafıyla ilgilenmemeye karar vermişti. Kaan yanına gelip dikkatini çekene kadar da gayet başarılı olmuştu:

"Selam Mert, Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Mert, Kaan'a şöyle bir baktı cevap vermek yerine Hope'un tam merkezinde, en iyi masalardan birinde oturan grubu göstermek için başıyla işaret etti. Onun çenesinin gösterdiği yere doğru yönelen bakışları, Hakan'ın masasını bulduğunda Kaan, az evvelki duruşunu değiştirip dikleşti. Hafif çatılan kaşları ile Hakan'ın masasını süsleyen birbirinden güzel - aralarındaki Sude'yi fark etti- dört kadının iki erkek için fazla olduğuna karar vermişti. Mert'i ardında bırakıp masaya doğru yürürken seçimini hangisinden yana yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Tabii öncelikle Hakan'ın tercihlerine saygı duyacaktı.

İçlerinde tanıdığı tek kadın olan Sude'yi bir hamlede elledi ve Hakan'ın yanında oturan ve neredeyse meleze benzeyen dilberi ikinci plana koydu. Büyük ihtimalle Hakan'ın arkadaşındı. Yüzünde olabildiğince etkileyici bir gülümseyiş yerleştirip ev sahibi edasına büründü:

"Hakan misafirlerimiz olduğunu bilseydim daha erken gelirdim," diyerek dikkati üzerine çekti.

Mert, bardan başını iki yana sallayıp önüne eğdi. Bu gece uzun bir gece olacağına benziyordu. Sude'nin Kaan'a gülümseyen yüzünü, gözünün önünden çekmek için başını önüne eğdi. Daha ancak birkaç saniye geçmişti ki dayanamayıp tekrar baktı. Sude gülümsüyordu. Mert sanki kendisine gülüm-

süyormuş gibi kalbinin sıkıştığını hissetti.

Sude, ensesinin karıncalandığını hissetti. Bara ilk geldiğinde de aynı şeyi hissetmişti. Ona bakıyor olmalıydı. Kendinden emin bir tavırla oturduğu yerde sandalyesini biraz kenara kaydırıp Burak'a yaklaştı ve Kaan'dan oturmasını istedi. Kaan itaatkâr bir şekilde yerine yerleşirken, Sude gülümsemi.

"Biz aslında pek de misafir sayılmayız Kaan."

Kaan, alaycı bir gülümseme ile ancak Sude'yi kızdırmamaya dikkat ederek ona baktı:

"Sen öylesin elbette Sude. Ancak arkadaşlar..."

Sude, Burak ile başladı:

"Seni Burak Öztürk ile tanıştırmama izin ver o halde. Burak, Kaan, Hakan'ın ortağı ve Hope'un diğer yakışıklı hissedarı."

Kaan Burak ile tokalaşırken, "Hım beni çekici bulduğundan habersizdim Sude," dedi.

Sude hafif bir kahkaha attı:

"Hadi ama..."

Hakan araya girdi:

"Haremimi de ben tanıtayım." Elini göğsüne götürüp kendini gösterdi "Ben Charlie," diyerek kızları işaret etti ve ekledi "Bunlar da meleklerim."

Kaan, her biri bir melek ile baş edebilecek güzellikteki bayanları süzerken, "Sen Charlie misin bilmem ama arkadaşlarının birer melek olduğu kesin," dedi ve yeniden ayağa kalıp Ela'ya elini uzattı.

Ela ismini söyleyip elini Kaan'a uzattığında onunla tokalaşacağını sanıyordu ancak Kaan, eli dudaklarına götürüp öptü. Ela kıkırdarken, "Ben Ela, memnun oldum," dedi.

Ela'nın aksine Deniz bu klişe tavırdan hiç hoşlanmamış,

bunu da karşısındakine belli etmeye kararlı, oturduğu yerde istifini bozmadan kendini tanıttı:

“Ben de Deniz, demek meşhur Kaan sensin.”

Kaan, bir baş selamı ile onu doğrularken sıra Ceylin’e gelmişti. Ceylin kendini tanıtmaktan nefret ederdi. Bir insan kendini karşısındakine nasıl anlatabilirdi? Ceylin’e kalsa “Ben mükemmelim,” diye başlayan bir tanıtım olurdu ancak gerçek dünya bunu kaldıramayacak kadar dar kafalıydı. Masaya yaşanan bir görevli, Ceylin’i bu kargaşadan ve Kaan ile tanışmaktan kurtardı. Kaan, özür dileyerek masadan izin isteyip çalışanının peşine takılmıştı. Ceylin, başını hafifçe sola yatırmış, onun poposunun ardından bakarken görüntüye ikizinin bedeni girdi. Eli ile Hakan’ı poposundan itti:

“Çekilsene, manzaramı bozuyorsun.”

Onun nereye baktığını daha o anda anlamış olan kızlar kahkahalarla yıkılırken Kaan’ın peşinden sorunun kaynağını merak edip kalkan Hakan sadece söylenerek uzaklaştı.

Bir buçuk saat boyunca bar tarafına bakmayan Sude, zaman zaman ensesindeki karıncalanmanın harekete geçtiğini hissediyordu. Bu hareketlenme ona her seferinde izlendiğini haber veriyordu ve Sude, Burak ile daha da yakın bir görünüm sergiliyordu. Elini koluna, kaslarının üzerine koyuyor, onun omzunun arkasına kolunu atmasına müsaade ediyor, yaptığı esprilere kahkahalarla gülüyordu. Burak ise bu fırsatı değerlendirip sık sık kulağına eğilip fısıldıyordu.

Saat ilerleyince, çıkan Hope’un özel grubu insanların kendi aralarındaki sohbete ara vermelerini sağlamıştı. Herkes etkiileyici grubu ve oldukça hareketli, oradan oraya koşan, masaların arasında dolanıp, yüzünü şekilden şekle sokan solisti izlemeye başlamış, coşkuyla onlara eşlik etmişlerdi. Masadan ayrılan Kaan, bir daha dönmemişti ancak Hakan meleklerinin

yanında yerini almıştı. Kızlar sorunun ne olduğunu sormamışlar, kendilerini ortama kaptırmışlardı.

Hope'un, orkestranın hemen önünde duran küçük pisti tika basa dolmuş, insanlar masalarının aralarında dans edip müziğe eşlik etmişlerdi. Başarılı grup Türkçe şarkılardan sonra yabancı repertuarlarını da sergilemeyi ihmal etmemişti. Sude, sırtını Burak'ın göğsüne dayamış, kollarının bedenini sarmasına müsaade etmiş, solistin söylediği Cake grubuna ait Perhaps şarkısına eşlik ediyordu. Deniz, "Yalnız, aksanı çok iyi," diye seslenince Sude, ona hak verircesine yanıtladı:

"Haklısın, İngiliz ya da İskoç aksanına benziyor."

Deniz yüzünü tuhaf bir hale getirince Sude gülerek ekledi:

"Bu da kesinlikle ilgiyi hakediyor."

Deniz, iki kaşını havaya kaldırıp onayladığını belli etti. Aksanı, sesi, gamzeleri, gülüşü, mimikleri, kasları, POPOSU-UUUUU. Evet, kesinlikle ilgiyi hak ediyordu. Deniz'in yanında ayakta bir sağa bir sola salınarak dans eden Ceylin müsaade istedi:

"Kızlar, malum boşaltım işlemini yapmaya gideceğim. Gelmek isteyen?"

Sude, Burak'ın dudakları arasına uzattığı fıstığı ağzına alırken dilinin ucunu hafifçe parmağına dokundurmuştu. Sırtını yasladığı kaslı göğüs kalp atışındaki ritmin hızını saklayamazken Sude cevap verdi:

"Ben böyle iyiyim tatlım."

Deniz tüm dikkatini soliste yöneltmiş, hayatının en iyi şovlarından birini izlerken, başını iki yana salladı. Bu adam eğlendirmek için yaratılmıştı madem, Deniz eğlenmeyi severdi. Ela ise içtiği ikinci biranın etkisi ile solistin söylediği ile alakası olmayan bir şarkı tutturmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. Ağzına götürmeye çalıştığı bira bardağını onun elinden kapan Hakan:

"Bunun bir yere gelebileceğinden emin değilim," dedi.

Ela, ona dil çıkarıp bardağı elinden geri kaptı ve ağzına gö-

türdü. Dudaklarını tam olarak denk getiremeyince içkisinin birazı çenesine dökülmüştü. Ela kıkırdarken; Hakan eline aldığı bir peçete ile onun çenesini silmeye başladı. Ceylin bu manzaraya arkasını dönerken; Sude ile Hakan'ın bakışları çarpıştı. Hakan sadece bakarken Sude anlayışlı gözlerini onun üzerinden çekti. Yutkundu ve kendine engel olamadan bakışlarını ona çevirdi.

Bu gece yoğun olmasına rağmen Mert boş kaldığı her fırsatta bakışlarını istemeden ona yönlendiriyordu. Kendine gelip de bakışlarını onun üzerinde yakaladığında ise sinir oluyordu. Farkında olmadan ve hiç âdeti olmamasına rağmen o da içmeye başlamıştı. Sude'nin yanındaki adam ile yakın duruşu onu çileden çıkarıyordu.

Nasıl bir oyun içindeydi, ne istiyordu bu kadın? Bunların cevabını bilmiyordu ama Sude'nin bu hareketi ona aslında kim olduğunu hatırlatmıştı. Onun telefonlarına cevap veren telekızdan başkası değildi o. Sonra bunu düşündüğü için kendine bir kez daha kızdı. İnsan bir kez bile olsun sevdiği birine böyle bir sıfatı yakıştırır mıydı? O, kendine bunu her ne kadar yakıştırsa da, Mert, ona yakıştıramadı.

Derin bir nefes aldı ve aşırıya kaçmadığını umarak kadehinden bir yudum aldı. Bara yanaşan garson isteklerini sıraladığı adisyonu ona uzattığında; Can hemen koşmuştu. Mert, *Can'a bir el hareketi ile halledebileceğini anlattı ve siparişleri hazırlamaya koyuldu.* Bu onu meşgul ediyordu. Düşüncelelerini olmasa da bakışlarını ondan uzak tutabiliyordu böylece.

Onu sevdiğini söyleyen kadın şimdi az ilerisinde oturan ve yanındaki adamın göğsüne sırtını dayamış duran kadın mıydı? Nasıl bir kişiliği vardı? İki farklı kadın, iki farklı karakter gibiydi. Bir an masum Sude oluyor bir an, Su'ya dönüşüyordu. Sorun şu ki Su ve Sude birbirine de karışıyordu.

Onun Su'su karşısında duran ve bir telekızdan daha aşağılık görüntü sergileyen Sude'nin yanında o kadar saf ve dokunulmamıştı ki.

Mert, içini kavuran ateşle birlikte farkında olmadan hazırladığı kokteyli bir kerede içti. Kokteylin içindeki tekila, ateşini söndürmek yerine onu daha da kavururken ne yaptığının farkına vardı ve anında pişman oldu. Bu geceyi olaysız atlatmayı diledi. Gitmeli miydi? Gözleri ile Kaan'ı aradı. Kaan ortalarda görünmüyordu ancak etrafa bakması kalmaya karar vermesine neden olmuştu. Bu gece gerçekten de yoğundu.

Mert'in görüş alanının dışında kalan Kaan, Ceylin'in lava-boya gidişini bakışlarıyla takip etti. Misafirlerinin söylediklerine başını eğerek cevap vermişti ancak konuşma boyunca bakışları lavabo yönünde kaldı. Hakan'ın haremının son üyesi ile henüz tanışmamıştı. Neredeyse Hakan ile birkaç santim boy farkı vardı. Uzun bacaklarını saran dar pantolonunun altında topuksuz düz ayakkabılar giymişti. Kaan topuklu giyse de ona yetişemeyeceğinin farkındaydı ama Hakan'ı geçmemek için giymemiş olabilir miydi? Kaan yeterince oyalandığını düşünüp misafirinden izin istedi. Lavabonun bulunduğu yere giden koridorun hemen başında beklemeye başladı. Çok beklemesine gerek kalmadı.

Ceylin, lavabodan çıkıp dalgınca koridoru dönerken birine çarptı. O kadar hızlı hareket etmişti ki kime çarptığını göremediği gibi epey sert bir yerine çarpmıştı. Elini anlına götürüp başını ovarken isyan dolu bir sesle:

"Dikkat etsene!" diye çıkıştı ancak çarptığı kişinin yüzü görüş alanına girdiği anda söylediğine pişman oldu. Kaan gamzelerini ortaya koyan bir gülüşle ona bakarken yapısal olarak kısık gözleri iyice ufalmıştı. Biçimli burnu dudak kıvrımlarıyla kusursuz orantıdaydı ve Ceylin bu adamın sadece

poposunun iyi olmadığına anında emin olmuştu. Kaan yanlarına yaklaşan bir müşteriye gördüğünde Ceylin'i kolundan tutup kenara çekti.

Ceylin kendinde itiraz edecek güç değil, beyin zerreciği bulamayacak kadar etkilenmişti onun temasından. Ancak Kaan, kolunu çok fazla tutmadan onu serbest bıraktı. Ceylin'in neredeyse duvara dayanmış omzunun üzerinde bir yere kolunu uzatıp, hafifçe kulağına eğildi ve fısıldadı:

"Charlie'nin en güzel meleği sensin."

Ceylin kulağının dibinde fısıldayan sesin etkisinden sıyrılmaya çalışıp zekice bir cevap vermek istedi:

"Biliyorum."

Kaan, onun cesurca verdiği cevap karşısında şaşırdı. Utangaç kızlara ne olmuştu bu ülkede? Birden onu daha da tanımak istediğini fark etti:

"Az önce yarım kalmıştı, tamamlamak ister misin?"

Ceylin kıkırdadı.

"Memnun oldum Kaan."

Kaan, ona ne yaptığından habersizmiş gibi bir kez daha gülümseyip gamzelerini ortaya sürünce; Ceylin dizlerinin titreğini hissetti.

"Ben de memnun olmak isterim."

Ceylin dudaklarını büzdü, düşünüyormuş gibi yaptı ve sonunda karar vermiş görünüp dudaklarını Kaan'inkine yaklaştırdı.

"Peki, ol," dedikten sonra Kaan'ın duvara dayadığı kolunun altından geçip onu ardında bıraktı. Kaan, onun ardından bakarken; Ceylin, az evvel yaptığını eğer Deniz görmüş olsaydı onunla gurur duyacağından emindi ama kendisi tıpkı Sude'nin de düşüneceği gibi ne kadar büyük aptallık ettiğinin farkındaydı. Kaan hareket edemedi, Hakan yanına yanaştı ve omzuna vurdu.

"Bakıyorum ikizimle tanışmışsın ortak. Tam bir baş belasıdır," dedi.

Kaan, bakışlarını ondan zorlukla koparıp; Hakan'a döndü.

"İkiz misiniz?"

Hakan kaşlarını çatı:

"Ceylin bu fikirden nefret eder, ama evet ikiziz. Sana söylemedi mi?"

Kaan, Hakan'dan bakışlarını çekti ve Ceylin'e baktı:

"Aslında bana hiçbir şey söylemedi desek daha doğru olur."

"Dans edelim mi?"

Sude, kulağına fısıldayan Burak'ı reddetmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Tabii Deniz'in onaylamaz bakışlarını da görüyordu ama arkadaşının surat asmasına katlanabileceğini düşündü. Ne de olsa amaç kutsaldı ona göre. Burak sadece bir araçtı. Deniz'e göre kötü yapıyor olabilirdi ancak onun düşündüğü o an için sadece Mert'in canını yakarak dikkatini çekmekti. Burak ise bu işte gönüllüydü. Sude onu kandırmıyordu.

"Elbette."

Sude yerinden kalkarken Deniz'in ona attığı zehirli bakışları önemsememeye çalıştı. Şu an için tek önemli olan Mert'i ne kadar çileden çıkarabileceğiydi. Sude bu uğurda çok ileri gidebilirdi de, Mert ne kadarına dayanırdı?

Sude, Burak'ın kollarının belini sarmasına müsaade etti ve elini onun omzuna atıp ensesinde birleştirdi. Solistin yumuşak sesinin onların etrafını çevrelerken Sude sırtını delen ve farklı iki yönden gelen bakışları umursamamaya çalıştı.

Mert, artık buna katlanamıyordu. Katlanmak zorunda da değildi. Kaan'ı bulup gideceğini haber vermeye karar verdi.

Bu manzarayı daha fazla izleyebileceğini sanmıyordu. Hesabını bile artık yapamadığı bir içki daha içti. Normal bir zamanda olsa şimdiye kadar çoktan onu devirmesi gereken alkol, sanki bu kez öfkesi ile iş birliği yapmış gibi onu ayakta tutuyordu. Mert de buna güvendi. Kaan'ın görüş alanına girmesini beklerken bakışlarını ikinci kez ve bu sefer hareketli bir şarkıda yanındaki adamla oldukça yakın bir şekilde dans eden Sude'den uzak tuttu.

Bundan böyle o aradığında açmayacak, onu hayatında istemediğini Sude'ye iyice belli edecekti. Gerekirse bir süre Hope'dan uzak duracaktı. Kaan'ın onu anlayışla karşılayacağına emindi. Her şeyi yapabiliirdi. Her şeyi... Yeter ki onun elinde bir kez daha oyuncak olmasın.

Mert, grup solistinın şarkısını bitirip kısa bir ara isteyişini duyduğunda Kaan'ı görmüştü. Can'a döneceğini işaret ettikten sonra bar tezgâhının altından çıktı. O sırada grup, ortamı Pink'e devretmişti. Pink kendine has derin sesiyle şarkısına girdiğinde Mert, Kaan'a doğru yürüyordu.

I don't wanna be the girl who laughs the loudest (Ben en yüksek sesle gülen kız olmak istemiyorum)

Kaan, Mert'in ona yürüdüğünü görünce kaşları hafifçe çatıldı.

Or the girl who never wants to be alone (Ya da Hiç yalnız olmak istemeyen kız)

Mert, onu görünce ona doğru iki adım atan Kaan'ın kulağına gitmesi gerektiğini söyledi.

I don't wanna be that call at four o'clock in the morning (Ben sabahın dördünde arayan olmak istemiyorum)

Kaan, bakışlarını Mert'in arkasından geçip lavaboya doğru yürüyen Sude'ye dikti. Kadının her bir adımını bakışlarıyla izlerken Mert'e "Onun yüzünden mi?" diye sordu.

'Cause I'm the only one you know in the world that won't be home (Çünkü ben dünyada evde olmayacağını bildiğin tek kişiyim)

Kaan'ın kimden bahsettiğini görmesi için bakmasına gerek

yoktu. Tüm kalbiyle biliyordu. Zorlukla yutkundu ama yine de arkasını dönüp lavaboya yürüyen Sude'ye baktı.

Aaah, the sun is blinding (Aaah, güneş gözümü kör ediyor)

Sessizce, sadece başını sallayarak yanıtladı Kaan'ı.

I stayed up again(Tüm gece ayaktaydım yine)

Kaan, Mert'in omzunu sıkıp destek oldu, "Seni yıkmasına izin verme. Onu kendi silahıyla vur."

Oohh, I am finding(Oohh, buluyorum)

Mert bakışlarını kaybolup giden Sude'nin ardından çekmemişti ve o an karar verdi: Az önce Sude'nin kaybolduğu yöne doğru yürümeye başladı.

That's not the way I want my story to end(Hikâyemin sonu böyle olsun istemiyorum)

Doğruyu yapıyordu.

I'm safe(Güvendeyim)

Başı dönüyordu.

Up high(Göklerdeyim)

Kendini hiç olmadığı kadar cesur, hiç olmadığı kadar kendinden emin hissediyordu.

Nothing can touch me (Bana hiçbir şey dokunamaz)

Sude'nin köşeyi döneceği yere geldi, sırtını duvara dayadı. Başını geriye atıp gözlerini kapadı.

But why do I feel this party's over? (Fakat neden bu partinin bittiğini hissediyorum?)

Yutkundu ve onun gelişini hissetti.

No pain(Acı yok)

Sude, köşeyi dönecekken tüm cesaretini topladı ve önüne çıktı.

Inside (İçimde)

Sude, lavabodan çıkarken artık gitmesi gerektiğine karar vermişti. Mert, onunla bu kadar ilgisizken artık onu sevdiğin-

den emin olamıyordu. İç sesiyle kalbi savaşa girmiş gibiydi. Mantiğı 'Artık seni sevmiyor,' derken kalbi; 'Hayır olamaz seviyor,' diyordu. Onu sevmekten nasıl vazgeçerdi ki? Yoksa çoktan geçmiş miydi? Sude, oynadığı oyuna son vermeye, yenilgiyi kabul etmeye karar verdi. Onu tamir edilmeyecek bir şekilde kırmıştı. Yazık ki Mert, kırılanın sadece kendi kalbi olduğunu sanıyordu. Oysa Sude kendine de öyle bir zarar vermişti ki asla telafisi yoktu.

You're like my protection (Sen benim korumam gibisin)

İçki kadehlerinde ya da başka bir erkeğin koununda... Sude bunu daha önce denemişti. İşe yaraması için çok uğraşmıştı; ama yaramamıştı. Her şeyin tek bir ilacı olduğunu unutmuştu genç kız: Zaman... Sude, İstanbul'dan gitmeye karar verdi. Artık aynı gökyüzünü paylaşmalarının anlamı yoktu ki.

But how do I feel this good sober? (Fakat nasıl bu iyi ayılmışlığı hissediyorum?)

Köşeyi dönerken başını kaldırdı.

I don't wanna be the girl who has to fill the silence...(Ben sessizliği dolduran kız olmak istemiyorum)

Birden bire karşısında Mert'i bulmuştu.

The quiet scares me 'cause it screams the truth (Sessizlik beni korkutuyor, çünkü doğruları haykırıyor)

Mert, onu kolundan tutup çekerken şaşırdı ancak tepki vermedi.

Please don't tell me that we had that conversation (Lütfen bu konuşmayı daha önce yaptığımızı söyleme)

Dudaklarına kapanan dudakları sessizce karşıladı.

When I won't remember, save your breath, 'cause what's the use? (Eğer ben hatırlamıyorsam, boşuna çenenin yorma, çünkü ne işe yarayacak ki?)

Sude, onu bir kez öpmüştü ama bu...

Aahh, the night is calling (Aahh, gece çağırıyor)

Mert'in dudakları, onunkileri ezerken içinde bir yerlerde

durdurulması imkânsız bir çağlayanın akmaya başladığını hissetti.

And it whispers to me softly, "come and play" (Ve yavaşça 'gel ve oyna' diye fısıldıyor)

Tüm benliği, tüm bedeni öpüşüne karşılık verirken cezalandırıldığının farkındaydı.

Aahh, I am falling (Aahh düşünüyorum)

Mert'in öpüşü yumuşarken Sude daha da fazlasını isteyerek onun dudaklarını emmeye başladı.

And if I let myself go, I'm the only one to blame (Ve ben kendimi bırakıyorum, tek suçlu benim)

Mert, gitmesinden korkuyormuş gibi kolunu bırakmamıştı. Bedeni Mert ile duvar arasındaydı.

I'm safe (Güvendeyim)

Mutluluğun her hangi bir derecesi varsa Sude o anda en üst seviyelerden birinde olmalıydı.

Up high (göklerdeyim)

Mert, öpüşünü sürdürürken kolunu serbest bırakıp elini yüzüne götürüp çekingen parmakları ile yanağına dokundu.

Nothing can touch me (Bana hiçbir şey dokunamaz)

Elini sanki ateşe değdirmiş gibi hızla çekerken öpüşüne son verdi.

But why do I feel this party's over? (Fakat neden bu partinin bittiğini hissediyorum?)

Mert, Sude'yi ilk anda köşeye çektiği hızla bırakıp giderken Sude arkasından seslendi:

"Mert..."

Mert, Sude'nin ardından seslendiğini duyduğunda bir saniyeden çok daha kısa bir süre durakladı ancak onun bunu görmesine fırsat vermeden yoluna devam etti. Kaan'ın ona doğru attığı iki adımı görünce elini kaldırıp onu durdurdu.

Bara doğru ilerlerken istemeden bakışları Sude'nin masasına kaydı. Hakan ona el sallayınca Mert adımlarının yönünü değiştirdi ve masaya ilerledi. Sonunda masaya ulaştığında Hakan ayağa kalkıp onu karşılamıştı.

"İyi akşamlar Mert. Misafirlerimle ilgilenmekten yanına uğrayamadım. Nasılsın?"

Mert, masadakilere kısaca bir baş selamı verirken dikkatleri üzerine çekmekten dolayı rahatsızdı. Bu masadaki herkes her şeyi biliyor muydu? Yoksa bu sadece Mert'in hüsnü kuruntusu muydu? Mert, o anda ayrımını yapamadı. Sude gelmeden bu işi bitirmeyi umarak:

"Teşekkür ederim Hakan. Aslında yoğun bir akşam, burada olduğunuzu görmeme rağmen size bir hoş geldin diyemedim, üzgünüm," dedi.

Hakan, onu masaya davet ederken on metre ötelerinde her an tetikte bekleyen çalışanlardan birine işaret etti. Görevli koşarak ona bir iskemle getirmeye gittiğinde Mert itiraz etti:

"Dediğim gibi yoğun bir akşam Hakan, siz keyfinizi bozmayın."

Hakan, herhangi bir şey diyemeden Kaan da masaya gelmişti ve ikinci bir iskemle istemek için diğer bir garsona işaret etti. Mert'in itirazından habersiz, kendi ağısından masaya gelmek için bir bahane çıkmış oluşuna sevinmiş gibi, Ceylin'e kaçamak bir bakış attı.

"Hakan'ın melekleri ile tanıştın mı Mert?"

Mert, Kaan'ın da oraya gelişi ile birlikte onlar için hazırlanan yere oturmaktan başka çare bulamamıştı. Masadaki herkese tek tek hafifçe gülümsedi:

"Henüz kimseyle tanışmamıştım," dedi.

Tam karşısında oturan Deniz'in arkasında bir yere baktığını görünce tedirgin oldu. Hakan ise tanıştırma merasimine başlamıştı:

"Ela, ikizim Ceylin, Deniz ve Burak Öztürk."

Kaan tanıtıldığı sırada bakışlarını Ceylin'e çevirmişti. Ceylin ise onun bakışlarına kayıtsız görünmeye çalışarak cevap verdi. O esnada masaya geri dönen Sude'nin yerine oturabilmesi için Kaan ve Burak ayaklanmışlardı. Burak memnuniyetini ortaya koyan bir gülüş sergilerken Hakan, eklemek zorunda kaldı:

"Sude ile tanışmıştın sanırım."

Mert, masanın belli bir noktasına diktiği bakışlarını oradan koparıp Sude'ye baktı. Birçok kez tanışmışlar, ama Mert onu asla tanıyamamıştı. Bu ironiden bahsetmek yerine, onun durgun yüzüne bakıp dudaklarını araladı:

"Haklısın."

Sude, cevap olarak bakışlarını ona diktikten sonra sanki çok da önemli değilmiş gibi bakışlarını eğip tırnaklarındaki manikürün modelini incelemeye başladı. Burak ise onun keyfinin kaçık olduğunu fark etmiş gibi hafifçe eğilip sordu:

"İyi misin?"

Mert bu yakınlıktan hoşnutsuz başını eğdi, tırnaklarını inceleme sırası ona gelmiş gibiydi. Sude'nin hafif sesini duydu.

"Biraz başım ağrıyor, hepsi o."

Masadaki tüm dikkatleri üzerine çeken cevabın ardından birkaç soru arka arkaya geldi. Burak, "Gitmek istersen?" diye sordu.

Sude başını iki yana sallarken Hakan, "Bebegim, senin için ilaç getirtmemi ister misin?" dedi.

Deniz araya girdi:

"Alkol aldı Hakan, ne ilacı vermeyi düşünüyorsun?"

Sude itiraz etti.

"O kadar önemli bir şey değil. Az sonra geçer diye umuyorum."

Mert, başını kaldırmadan söylenen her şeyi tek tek dinledi. Bu kadını bu kadar seven ve onunla ilgilenenler nasıl biri olduğunu biliyorlar mıydı? Yoksa Mert mi hiçbir şey bilmeyen taraftaydı? Bu masada ne aradığını bir kez daha sorgularken

burada oturmasına sebep olan adam, konunun odağını değiştirircesine konuştu:

“Orkestramız hakkında ne dūřünüyorsun Hakan?”

Deniz’in dikkatini kendine çeken hamlenin ardından Ceylin’in dikkatinin zaten kendinde olduğunu bilerek arkasına yaslandı ve ortağının cevabını bekledi Kaan:

“Başarılı bir ekip... Ama bence onları buraya esir etmek haksızlık olabilir.”

Kaan hafifçe bir kaşını çatıp sordu:

“Ne açıdan?”

Hakan, hemen ciddi iş adamı tavrına bürünüp masaya biraz eğildi ve diğerlerinin yanında iş konuşmaktan hiç de rahatsız olmamış gibi, “Bence, grubu diğer şubelerde de kullanmalıyız,” dedi.

Kaan ilgiyle dinlerken Hakan devam etti:

“Turne gibi dūřün, ilgiyi üzerimizde tutarız. řu an Ankara’nın açılışı zaten yapıldı. İzmir açılışı için üç günlüğüne grubu oraya kaydırabilir ve açılış kalabalığından faydalanıp grubu lanse ederiz.”

Kaan, başıyla onaylayıp dinlerken Mert konunun farklı bir yöne kaymasından hoşnut, araya girdi:

“Daha sonra grubu görmek isteyenler belirlenen tarihlerde gelmek isteyebilirler.”

Deniz müdahale etme gereği duydu:

“Bu Ankara için iyi bir reklam olacaktır. Orası için de program yaptığınızda gelmek isteyenler olacaktır.”

Kaan, kafasına yatmış gibi başını aşağı yukarı salladı. Sude sessizliğini korurken Burak ona yakın ancak sıkıntılı duruyordu. Ceylin arkasına yaslanmış onları izliyordu. Mert yeterince kaldığına karar verip masadan kalmaya yeltendi:

“Bara dönsem iyi olacak sanırım,” dedikten sonra iskemlesini geri itip, “Müsaadenizle,” dedi. Ama o ana kadar gözünden kaçırdığı kişi varlığını belli edip sadece Mert’in değil tüm masanın dikkatini ikisi üzerine çekti:

“Neden Sude’yi sevmiyorsun?”

Mert, olduğu yerde donup kalırken tüm başlar Ela’ya dönmüştü. Dibine kadar sarhoş olduğu belli olan Ela, dillere destan patavatsızlığını yeni arkadaşlarına da kanıtlamak ister gibiydi. Sude, ona yarı yalvarır yarı tehdit eder gibi bakarken Ceylin masanın altından ayağı ile dürtmeye çalıştı. Ela ise farkında olmak yerine herkese fark ettirmek istiyormuş gibi bağırdı:

“Heyyy.”

Mert yutkunup cevap verdi:

“Birini sevmem için tanımam gerek, öyle değil mi?”

Gözlerini Sude’nin olduğu tarafa çevirdi. Sude, onun içine işleyen bakışlarına cevap vermek yerine gözlerini Hakan’a çevirdi. Mert, onun canını yakmak istedi.

“Sude’yi çok iyi tanımıyorum,” diyerek cevabını tamamladı Mert.

Hakan, Ela’yı toplamaya çalışırken masadakiler dönüp özür diledi:

“Biraz fazla kaçırdı, üzgünüm.”

Ela, itiraz ederek kollarını Hakan’dan kurtardı.

“Bırak beni.” Ayağa kalkıp Mert’i bileğinden yakaladı. İri mavi gözlerini gözlerinin içine dikip yalvarır gibi bir sesle, “Onu sevdiğini söyledin!” dedi.

Mert, başını önüne eğdi. Kaçmak istiyordu ama bileğini tutan el, ona engeldi. Şimdiden tüm dikkatleri üzerlerine çekmişken daha da ilgi odağı olmak istemiyordu. Sessizliğini korurken yutkundu. Tanrı aşkına kimse müdahale etmeyecek miydi?

“Seni sevdiğini söyledi.”

Mert, Sude’nin ne halde olduğunu göremiyordu ama onun da bu durumdan hoşnut olmadığını az çok tahmin edebiliyordu. Ela, son vurucu cümleyi söyledikten sonra Mert’in bileğini serbest bıraktı.

“Hiçbir şey değişmedi.”

Mert, birkaç saniye öylece kaldıktan sonra başını yukarı kaldırdı. Bu kez cesurca Ela'nın gözlerinin içine baktı ama yine de tek kelime bile söylemedi. Diğerlerine döndü, "İyi akşamlar," diyerek masadan ayrıldı.

Üç maymunu oynayan herkes ayılmış, bilmiyormuş gibi yapan herkes konunun geldiği yeri görünce başlarını önlerine eğmişti. Mert, giderken kimse müdahale etmedi. Ela içkinin ardına sığınarak yerine otururken kimse bir şey demedi. Konuya yüzde yüz yabancı olan tek insan olan Burak, ne olduğunu sormadı. Masaya bırakılmış bomba etkisini göstermiş, kimse sesini çıkarmıyordu. Kaan, bakışlarını Ceylin'e çevirdi.

Kaan, Mert ile Sude arasında olan her şeyi bildiğini düşünüyordu. Bu masada ondan başka kim ne kadar biliyordu acaba? Ceylin, Sude'nin kim olduğunu, ne yaptığını biliyor muydu? Onlarca adama yaptırdığı araştırmayı bir kenara koyup Sude'nin arkadaşlarından bilgi almak daha mantıklı olabilir miydi? Yoksa Kaan tamamen kendini düşünen biri gibi mi davranıyordu? Şu an için bu konuyu sonraya bırakmaya karar verdi.

O sırada Sude, ayağa kalkıp müsaade isteyince Burak, onu eve bırakmayı teklif etti. Kaan yorum yapmadan beklerken Sude reddetti.

"Teşekkürler Burak, bu akşam seni yeterince yordum zaten."

Hakan araya girdi.

"Bebeğim istersen ben de bırakabilirim."

Sude, Hakan'a bakıp gülümsedi; fakat cevap veremedi. Deniz araya girdi:

"Aslında Hakan, onu ben bıraksam iyi olur. Geçen hafta onda saatimi unuttum. Onu da alırım."

Sude, bir şey demeden masadan ayrıldı. Hakan ise ısrar et-

meyecek gibiydi. Zaten Ela ile uğraşması gerekirken Sude'nin aradan çıkması onun için de iyi olmuştu. Ufaklığı eve teslim etmesi gerekiyordu. Onların ardından masadakiler de ayaklanmıştı. Kaan, Ceylin'e, "Sen nasıl gideceksin?" diye sordu.

Ceylin, ciddi ciddi düşünür gibi başladığı cümleyi bir gülüşle sonlandırdı:

"Hımmmm, arabayla."

Kaan, onun kendi aracından bahsettiğini anladı ancak sürekli onunla ilgilenmiyormuş gibi davranması genç adamı rahatsız etmişti ve sinir olmaya başlamıştı:

"Yaya gideceğini düşünmemiştim ama buradan bakınca araba ve sen hiç de iyi bir ikili gibi görünmüyorsunuz. İyi akşamlar."

Deniz arabasına bindikten sonra emniyet kemerini bağlayıp aynaları kontrol etti. Bu arada Sude de çoktan kemerini bağlamış, dalgınca dışarıyı izliyor ve Deniz'den gelecek eleştirilere hızlıca cevap verebilmek için zihnini temizlemeye çalışıyordu. Tabii ne kadar mümkünse... Araç İstanbul trafiğinin içine daldığında Deniz usta manevralarla ilerlemeye başladı. Sude, onun dikkatini yola vermesiyle rahatlamış görünüyordu.

İki genç kadın, birbirlerine tek kelime etmeden yolculuklarının yarısına gelmişlerdi ki sonunda Deniz'in tepkisini bekleyen ancak herhangi bir hareket göremeyen Sude, patladı.

"Ne diyeceksen de artık."

Deniz, vitesi küçültüp ayağını gaz pedalından hafifçe çekti.

"Bir şey demeyeceğim."

Sude, o geceki sakın kalma sınırını çoktan aşmış, Deniz'in en nefret ettiği tona çıkardığı sesiyle bağırdı.

"Diyeceksin! Tüm o hey bak ben ne kadar erdemliyim, birini kıskandırmak için başkasına sürtünmüyorum bakışlarınla

anlatmak istediklerini kelimelere dökmek için çıldırıyorsun.”

Deniz bu kez vitesi büyüttü ve onun kulakları tırmalayan sesinden hiç de rahatsız olmuyormuş gibi gaza bastı.

“Tüm bunları sen kendin söyleyebiliyorken bir de benim dile getirmemin ne anlamı var?”

Sude, az önceki çığlıklar atan ses tonunu bir kenara bırakarak kollarını göğsünde kavuşturup camdan dışarı baktı:

“Tam bir sürtüksün biliyorsun değil mi?”

Deniz hiç gocunmadı.

“Eğitmenim sağ olsun.”

Sude, dişlerini sıkıp onun taşlamasına yanıt vermedi. Aracın içine yeniden sessizlik çökmüş ve bu sessizlik hâkimiyetini beş dakika boyunca korumuştı; sonunda Deniz’in sakin sesi onu dağıtana kadar:

“Bir erkeği elde etmenin onlarca yolu var ve bunu benden daha iyi biliyorsun. Seni yargılamıyorum çünkü bu en iyi bildiğin şey. Bilmediğin şey ise bu adamı ne için istediğin. Sadece anlamak istiyorum, neden onu elinde tutabilecek daha iyi yöntemler varken bir gecelik birliktelik peşinde gibi davranıyorsun?”

Sude, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Deniz, onun cevap vermeyeceğini düşündü. Sude, şehrin ışıklarını izleyen bakışlarını onlardan bir an olsun kopmadan konuştuğunda Deniz’i hazırlıksız yakaladı.

“Mükemmel bir insan olduğumu düşünürüm her zaman. Çok bilirim, çok güzelimdir, çok iyiyimdir. Her konuda... Bunu da çevreme hissettirmekten hiç çekinmem. Ben buyum... Çünkü etrafımdaki insanlar hep buna inanmama neden oldu. Kendinize bir bakın, her biriniz en az benim kadar kendini beğenmiş insanlarsınız. Derecelerimiz farklı olsa da bir şekilde her şeyi en iyi bizlerin yapacağına inanıyoruz. Birbirimize bu kadar katlanabilmemizin yegâne sebebi de bu. Mert söz konusu olduğunda kendimi o kadar beceriksiz hissediyorum ki kendim olmaktan çıkıp saçma sapan adımlar atıyorum.”

“Peki, ne istediğin konusunda net misin? Mert’i elde edemediğin için mi istiyorsun yoksa onu gerçekten mi istiyorsun?”

“Onu sevdiğimi söyledim ben Deniz!”

Deniz, onun bağırmasından etkilenmemiş gibi sürüşüne devam etti.

“Evet söyledin. Öncelikle şunu anla Sude, seni sinir etmek için ya da eleştirmek için konuşmuyorum. Benimle konuşmak istemeseydin zaten benimle bu arabada olmazdın. Şu an mantığın sesine ihtiyacın var.”

“O ses de sen mi oluyorsun?”

“Kabul et, mantık ve vicdan rolü oynamaya bayılırım.”

“Bu konuda dersleri benden almadığın kesin.”

Deniz hafifçe güldükten sonra itiraz etti:

“A-a-a, konuyu değiştiriyorsun. Bu da cevap vermekten çekindiğinde oluyor. Sude, seni çok iyi tanıyorum, değil mi? Bu oyunların benim üzerimde işe yaramadığını hatırlatmam gerekmemeli.”

Sude, cevap vermedi; verecek onlarca cevabı, sokacak onlarca lafı vardı ama gerek görmedi. Deniz bir yerde haklıydı, bir yerde değildi. Sude gerçeklerden kaçıyordu.

“İşte bunun cevabını ilk önce kendi içimde çözmem gerek.”

Deniz, Sude’nin evinin önüne geldiğinde arabayı durdurdu ve yol boyunca ilk kez Sude’nin yüzüne baktı:

“O halde geç kalmamalısın. Kaybetmemen gereken bir şeyleri kaybedebilirsin. Ne istediğini bil Sude. Çok geç olmadan doğru olanı yapabilirsin.”

Sude, yüzünde tuhaf bir gülümseme ile ona baktıktan sonra hafifçe başını eğip veda etti. Çantasını da alarak araçtan indiğinde Deniz, onun apartmanın içine girmesini beklemişti. Sude cam kapıdan içeri girdikten sonra onu bekleyen arkadaşına dönüp el salladı. Deniz kornasına hafifçe dokunup selamını kabul etikten sonra arabayı hareket ettirdi.

“Yakında senin için burada bir oda hazırlatmam falan gerekecek sanırım.”

Mert, kanepeye kendini bırakırken Kaan’ın ona söylediklerini takmamaya çalıştı. Ağrıyan başının sızısını azaltmak istermiş gibi şakaklarına, parmaklarını bastırdı. Sanki konuşmak büyük bir işkenceymiş gibi derin bir soluğun ardından bir çırpıda sözcükleri serbest bıraktı:

“Buna gerek olmadığını biliyorsun.”

Kaan yatak odasına doğru yürürken:

“Senin de hayallerini süslediğimi bilmiyordum Mert. Yatak odamda erkekleri ağırlayan tiplerden değilim maalesef.”

Mert, onun yatak odasına girmesini izlemek yerine ayaklanınca Kaan bir an onu yumruklayacağını düşündü ancak Mert’in bara ilerlediğini görünce şaşırdı. Mert onu daha da şaşırtmak istemiş gibi cesurca konuştu:

“Eşcinsel olmadığım gibi kız da değilim; ama ikisi de olsam senin gibi bir geyiği tercih etmezdim. Saçlara bak! Sanki Loreal reklamından fırlamış gibisin, biliyorsun değil mi?”

Kaan, saçını abartılı bir tavırla düzelttikten sonra yatak odasının kapısından girip kayboldu. Çok geçmeden duşu açtığına dair gelen sesi duyan Mert, eline aldığı bira ile bardan uzaklaştı. Alkolik olma -ona göre- sınırlarında gezdiğinin farkındaydı.

Balkonun sürgülü kapısını açıp İstanbul’un serin havasının yüzüne çarpmasına izin verdi. Hafif bir meltem tenini okşarken gözlerini kapatmıştı. Başı hafifçe dönüyordu ki tüm o içtiklerine rağmen hâlâ ayakta olması bir mucizeydi; ya da alkolik olma yolunda ilerlediğinin ikinci kanıtı.

Burnuna onun kokusu geldi. Nefesini tutmak için ağzını sımsıkı kapadı ve gözlerini açtı. Hayal etmişti. Nasıl bir saçmalıklı bu. İnsan hayallerinde koku duyamazdı ki. Aklını öylesine başından almıştı ki mantıklı hiçbir yanı kalmadığı gibi

hayallerinin de sınırı kalmamıştı anlaşılan.

Mert onu öptüğüne pişman değildi. Delirdiğinin ikinci kanıtı buydu ama pişman değildi işte. Kafasını öyle bir kurcalıyordu ki... Mert, kendi kendine kızdı. Ona istediğini veriyordu. Sude, herkesin aklında olmak istiyordu. Mert de onu düşünerek ona istediğini veriyordu. İstanbul'un ışıklarına karşı birasını başına dikti ve alabildiği en büyük üç yudumu aldı. Aklına gelen düşünce ile başını çevirdi.

Sadece birkaç gün önce bıraktığı yerde duran dosyayı gördü. Bu kez göz atmayacaktı. Tek tek inceleyecek, onu tanıyacaktı. Mert daha önce onu tanımasına izin vermeyen kadını bu sefer beyaz sayfalardan tanımaya çalışacaktı. Dosyayı açtı ve balkona yürüdü. Akşam serinliğinin onu birazcık daha ayıltmasını umarak başını dosyanın içine gömdü.

Sude ayakkabılarını çıkardıktan sonra koridoru aydınlatması için düğmeye dokundu. Yumuşak ışık, gideceği yönü hafifçe aydınlatırken, genç kadın ayakkabılarını yerine kaldırıp yorgunluktan ağrıyan ayaklarını dinlenmeye bıraktı. Çıplak ayakları mermer zeminin üzerinde tüm elektriğini boşaltırken ağır adımlarla yatak odasına yürüdü.

Elbise dolabı bugün yaptığı alışverişi ve Burak'ı hatırlatmıştı. Yeni dolap gelecekti gelmesine ama sonra aldığı her şeyi Burak'ta bırakmıştı. Sude, Burak'ın ona hatırlatma yapmamasının sebebinin ne olduğunu bal gibi biliyordu: Onunla bir kez daha görüşmek için bahane yaratmak... Sude alaycı bir gülüş attıktan sonra elbisesinin fermuarına uzandı.

Erkekler bu kadar basit yaratıklardı işte. Sude'nin açılacak fermuarı onları ayakucuna düşürüyordu. Sude elbisenin içinden iki adımda çıktıktan sonra yerde bıraktığı giysiyi alıp banyoya yürüdü. Çamaşır sepetine bıraktığı giysiyi iç çamaşırları izlemişti.

Banyoya yürüyüp duşakabini açtı. Bataryayı çevirip suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra doğruldu. Aynada kendi görüntüsü gözüne çarpınca lavaboya yöneldi. Aynadaki yansıması üzgün suratı dışında her şeyiyle Sude idi. Erkekleri cezbeden iri dudaklarına eşlik eden iri göğüsleri karşısındaydı. Deniz'in ki kadar olmasa da esmer teni ona egzotik bir hava katıyordu. Kıvrımları olması gerektiği gibiydi. Bedeni biraz kısa olsa da uzun bacakları o kadar dikkat çekiyordu ki bedeninin kısalığını örtbas ediyordu. Güzel bir kadındı. Farkında olduğu bu güzelliğin etkilemesini istediği tek bir adam vardı ancak o da inatla genç kadına direniyordu.

Sude, hırsla aynaya arkasını dönüp duşa yürüdü. Kendinden hesap sorarcasına bedenini ovdu. Kendini, duşun keyfe değil de bir arınmaya dönüşmesine neden olacak kadar çok keseledi. Duştan çıktığında az önceki bronz görünümlü teninin yerinde kızarmış omuzlar ve kollardan oluşan bir görüntü vardı. Önce gövdesini havluya sardı. Saçlarından akan sulara aldırmadan banyodan çıktı. Üzerini giymeye niyeti yoktu.

Salona yürüdü. Müzikçalarının başına geçti ve en sevdiği yüz şarkının bulunduğu küçük flash diski müzikçalara taktı. Sonra bilgisayarına yürüdü. Lionel Richie'nin 'Hello' diyen yumuşak sesi kulaklarından içeri dolarken onu arayan birinin olmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşündü. Onu seven biri yoktu işte. Kimse geceleri yatağına girerken onun nerede olduğunu, kiminle olduğunu düşünmüyordu.

Bilgisayar açıldığında Mert'in kayıtlarını sakladığı klasöre gitti. Her birini teker teker açtı ve en baştan sona doğru dinlemeye başladı. Sabah olduğunda, Mert'in onu sevdiğini söyleyen sesi çınlamıştı kulaklarında, Sude ağlıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. İlk kez kendini çaresiz, küçük düşmüş hissediyordu. Bir tarafı Mert'ten intikam almayı, diğer tarafı ise sadece yok olup gitmeyi istiyordu. Bildiği tek bir şey vardı. Bundan böyle telefon konuşmaları olmayacaktı aralarında. Sude onu bir daha aramayacaktı. Kırılan telefon ile birlikte

Mert aramaları da bitmişti onun için.

Güneşin ışıkları İstanbul'un yedi tepesini yıkarken Sude doğru karar verdiğini düşünerek uyuya kalmıştı. Yapayalnız salonunda onu kendi kollarından başka saran hiçbir şey yoktu.

Bu geç kalma olayı onda alışkanlık olmaya başlamıştı. Normalde gece ikiye kadar barda takılır ama sabah dokuzda ofiste olurdu. Şimdi ise dokuzda ofiste olmayı bırak yataktan -Kaan'ın koltuğundan- zor kalkıyordu. Ofise geldiğinde Pınar'ı işinin başında bulmuştu. Pınar onun içeri girdiğini görünce yerinden kalktı. Odasına hemen onun arkasından girerken, "Efendim Haldun Bey sizi bekliyor. Dün verdiğiniz taslakları iletтик ancak proje sorumlusunun birkaç sorusu varmış. Tahmin edersiniz ki Haldun Bey iyice panikledi. Gelip gelmediğinizi yedi kez sormuş olmalı," dedi.

Mert, sırtındaki çantayı masanın üzerine bırakırken Pınar motor takmış Zodyak bot gibi bir solukta konuşmuştu. Mert sakın hareketlerle çantasını açıp içinden laptopunu ve diğer malzemeleri çıkartırken sessizdi. Hepsini çıkarmayı bitirdiğinde ondan tepki bekleyen Pınar'a baktı. Pınar'ın kaşları hafifçe çatıldı. Üzerindeki kıyafetlerin bir gün önceye ait olduğunu da yüzündeki sakalları da ancak fark etmiş gibiydi.

"İyi misiniz efendim?"

Mert, birkaç saniye boyunca ona baktı. Derin bir soluk verip başını iki yana salladı. Omuzları düştü, koltuğunu di-ziyle itti ve kendini adeta koltuğun üzerine bıraktı. Pınar'a bakmadan laptopunun kapağını kaldırdı:

"Bana bir kahve getirir misin?"

Pınar cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt etti ve savaşı profesyonel yönü kazanmış gibi, "Elbette efendim," diyerek yanıtladı.

Pınar, hızla odadan dışarı çıkarken Mert, telefonunu eline aldı ve tuş kilidini açtı. Ekrandaki duvar kâğıdına boş gözlerle baktığı süre boyunca tek düşündüğü duvar kâğıdının tasarımı değildi. O an ekrana odaklanmış gözleri sadece Sude'yi görüyordu. Bir gece evvel onu çileden çıkaran Sude'yi. Onun dalgınca durduğu süre ne kadardı bilinmez ancak Pınar o sırada elinde kahve fincanı ile içeri girmişti. Tam Mert'in istediği gibi hazırlanmış kahve önüne servis edildiğinde kahvenin eşsiz tadına varmak için fincanı kavradı.

"Teşekkürler Pınar."

"Önemli değil efendim. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Şimdilik yok Pınar. Haldun Bey'e birazdan yanına uğrayacağımı söylemen yeterli olur."

Pınar kapıya dönerken, "Peki efendim," dedi.

Mert, dudaklarına dayadığı fincanından ilk yudumu alacakken durdu. Fincanı geri çekti. Ağzının içindeki Sude tadını yok edecekti. Yumuşak dudakları ve onların üzerine sürdüğü parlaticının tadını hâlâ hissedebiliyordu. Mert kaşlarını çattı ve fincanı yeniden dudağına dayayıp ilk yudumunu aldı. Onu aklından çıkarması gerekiyordu, tadını unutmamak için aç kalması değil. Gözü telefona kaydı. Sinirlenip telefonu göremeyeceği bir yere kaldırdıktan sonra kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Hey, dikkat edin!"

Sude, düşmek üzere olan vazoyu yakalayıp yukarı kaldırdı. Çatılmış kaşlarıyla dolabının parçalarını taşıyan montajcıların peşinden yürüdü ve bir şey daha düşürmeyeceklerinden emin oldu. Dolabın kurulacağı köşeyi gösterdikten sonra bir şey isteyip istemediklerini sordu ve onlara birer bardak kola doldurmak için mutfağına yürüdü.

Tepsiye dizdiği bardakları ekibe verirken salondan telefo-

nunun melodisi yükseldi. Sude, özür dileyerek tepsiyi çalışanlardan birine verip telefonuna cevap vermek için salona döndü. Arayanın adını gördüğünde gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Efendim?”

“Günaydın bebeğim.”

Sude, bileğindeki saate baktıktan sonra cevap verdi:

“Şu an belki Güney Amerika’dakiler için günaydın olabilir ancak bizim için akşam olmak üzere.”

Gevrek bir gülüşün ardından, “Tersinden mi kalktın sen?” dedi Hakan.

“Dün gecenin ardından düzümden kalkmam söz konusu olamazdı Hakan. Minik patavatsızımız nasıl?”

Hakan, bir kahkaha daha atmadan önce temkinli davrandı.

“Sanırım kendine bir tanık koruma programı falan araştırıyor. Ayıldığında her şey o kadar da eğlenceli gelmedi.”

Sude dudaklarını büzdü ve ayrıntıyı kaçırmadı:

“Ayıldığında?”

Karşı taraftan derin bir nefes sesi duyuldu:

“Ayıldığında beni aradı.”

Sude kısaca, hımladı. Hakan onun devam ettirmeyeceğini anlayınca ekledi:

“Sen nasılsın?”

Sude, içerden gelen takırtıya kaşlarını çatarak kulak kabarttıktan sonra kanepeye oturdu:

“Tüm arkadaşlarımin önünde, elde etmeyi beceremediğim bir adam tarafından, sevdiğim biri yardımıyla küçük düşürüldüm. Bomba gibi olmalıyım.”

Hakan bu kez gülmedi:

“Olayı yanlış yorumluyorsun. Önce bir sakın ol.”

“Hakan, sakın olmak bir erdemdir, değil mi? Ne kadar erdemli biri olduğumu bildiğine göre?”

Hakan, onun patlamasına alışkındı:

“Bak bebeğim, Ela ile aranızın kısa zamanda düzeleceğine

eminim. Sen ne kadar erdemli biri olmadığını söyleyen de merhametli olduğunu biliyorum. Diğer konuya gelince, istersen ağzını burnunu dağıtabilirim?”

Sude’nin dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı:

“Teşekkürler. Aslında biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Neden?”

Sude gözlerini devirdi.

“Kafamı dinlemeye ihtiyacım var Hakan!”

“Tamam, bu akşam karşılıklı iki bira içerken yalnız kalabilirsin.”

Sude, gülümsemesine hâkim olmaya çalışarak, “Yalnızın anlamını biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Hakan hiç bekletmeden yanıtladı:

“On iki kedisi ile asla onun olmamış bir adamı bekleyen atmış yaş üzeri teyzelerin parkta yaptığı yürüyüşler.”

Sude, onu öldürebileceğini düşündü. Ama önce kahkahasına engel olmalıydı.

“Seni seviyorum Hakan,” dedikten sonra ekledi:

“Benim için kızları biraz uzak tutabilir misin?”

Birkaç saniye sessizliğin ardından Hakan cevap verdi:

“Yaramazlık yapmayacağından emin misin?”

Sude kısa bir an daldı:

“Birileriyle hesaplaşmadan önce kendimle olan hesabımı görmeliyim. Uslu olacağım merak etme.”

“Pekâlâ, ama bir şey istersen...”

“Biliyorum... Arayacağım ilk insan sen olacaksın...”

Sık sık barın kapısına kayan bakışlarını zorlukla işine odaklamaya çalışıyordu ancak düşünceleri beynini bu kadar kuralarken mantıklı bir şekilde davranması imkânsız görünüyordu. Hayatına giren fırtına dinmiş gibi görünebilirdi; ancak Mert, fırtına öncesinde yaşanan sessizliğe de inanırdı. Bu du-

rumda fırtına çok daha büyüyerek karşısına çıkmak üzere güç toplamaya çekilmiş de olabilirdi.

Müşterisinin içkisini uzattıktan sonra boşluktan faydalanmak için bahçeye açılan kapıya yürüdü. Eskiden bu kadar çok çıkmadığı bahçe artık onun sığınağı olmuş gibiydi. Düşünmek istediği anlarda sık sık buraya ve sessizliğine kaçır olmuştu. Ancak bu seferki amacı kafasını dinlemek değildi.

Pantolonunun arka cebinde duran ve çalışını hissetmek için bir an olsun üzerinden ayırmadığı telefonu çıkartıp arama gelmiş mi diye kontrol etmek için tuş kilidini açtı. Herhangi bir arama gelmemişti. Telefon rehberine girdi. 'S' harfine gelene kadar imleci aşağı kaydırdı. Bunu hızlı yapmak varken yavaş hareketlerle yapıyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. İsmi bulmak için harcayacağı süre ona vakit kazandıracaktı.

Ancak teknoloji ona ayak diredi. Sadece otuz saniyeden az bir süre içerisinde 'S' harfine gelmiş ve aradığı ismi bulmuştu. İsmi üzerine tıkladığında numara ayrıntılarına ulaştı. İsim, numara. Başka hiçbir şey yoktu. Ne biliyordu? Çok şey...

Sude'nin hayat hikâyesi ile ilgili tüm detayları okumuştu ve kalbinin söylediklerinin gerçek olduğuna ulaşmıştı. Sude bir telekız değildi. Telekızlık yaptığı dönem hayatında bir boşluktan ama bu, o işi gerçek mesleği olarak yaptığı anlamına gelmiyordu.

Mert, biraz daha deşerse onun mezuniyeti ile ilgili bir proje yüzünden hayatının altı ayını insanlardan sakladığını bulacağından emindi ama deşmek istemiyordu. Sude, bunu saklamak istiyorsa bu, onun kararıydı. Mert, sonuçta o süre içinde nerede olduğunu bilmesede neler yaptığını biliyordu.

Bunu bilmesi, anlayışla karşılayacağı anlamına gelmiyordu. Sude mezuniyet için bile olsa bir hata yapmıştı. İnsanlarla en olmayacak şekillerde konuşarak kendini küçük düşürmüştü ve Mert'e göre bu yanlış bir şeydi. Mert tüm bunları söylemek için ekranın altındaki yeşil noktaya dokundu...

Aynı hızda aramayı sonlandırırken kendine kızdı. Mert

kimdi ki onu yargılıyordu? Onunla konuşmaktan memnun olan bir adamdan başkası değildi. Daha da ileri gidip ona kalbini veren adamdı. O zaman bunlardan rahatsız değildi. Aptalca bir güdüyle Sude'yi yaşantısından kurtarabileceğini bile düşünmüştü.

Onunla yaptığı her konuşmanın ardından uykuya dalana kadar hayal ederdi... Sude'nin yanında olduğunu ondan başka kimseye ait olmadığını. Bunu yapabileceğine inanmak isterdi. Ama şimdi... Başkalarının kollarında olmaktan oldukça memnun görünüyordu. Mert, bir kez daha arama tuşuna bastı.

Daha başparmağını tuştan çekmeden bir kez daha fikir değiştirmişti. Elini hemen kapatma tuşuna götürüp sertçe bastırdı. O kim oluyordu da hesap sormaya kalkıyordu. Kaşları çatılırken telefonun pantolonunun cebindeki yerine koydu.

Sude, telefonunun melodisini duyduğunda kaşları çatıldı. Ailesi ve arkadaşları özel olarak tembihlenmişti. Bir an kalp atışları hızlandı. O olabilir miydi? Hızlı hareket ederek telefona ulaştı. Ancak arayanı gördüğünde resmen hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu sesine yansıtmadığından emin olmak için gözlerini kapatıp üçe kadar saydı ve telefonu açtı:

"Merhaba Burak..."

"Nasılsın Sude?"

Burak anlaşılan onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Sude dizginleri elinde tutmaya karar verdi. Konuşmayı o idare edecekti.

"İyiyim Burak, sen Nasılsın? Bu arada işi kabul etmediğimi söylemek için arayacaktım seni."

Sude'nin aceleyle söylenmiş son cümlesi Burak'ın söyleyeceklerini ağzına tıkamıştı. Burak birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra söyleyeceklerini toparlayarak cevap verdi:

“Öyle mi? Senin gibi bir yeteneği kaybettiğimiz için üzül-
düm. Bunun... Eeee, geçen akşam ile bir ilgisi yok, değil mi?”

Sude dürüst oldu:

“Hayır Burak, kararımı o akşamdan önce vermiştim zaten.”

“Pekâlâ, ısrar etmeyeceğim. Ama aynı işte çalışmayacağı-
mıza göre arkadaşça görüşmemizde bir engel yoktur değil
mi?”

Sude, bu kez dürüst olabileceğini sanmıyordu. Gülümse-
meye çalışarak cevap verdi:

“Seni ararım Burak.”

“Hey bu arada...”

“Evet?”

“Paketlerin bende kalmıştı. Onları...”

“Benim için onları Hakan’a götürür müsün?”

Sude bir nevi seninle “şu an görüşmek istemiyorum” de-
mişti ama Burak bunu yüzüne vurmadı.

“Pekâlâ, en kısa zamanda ona teslim ederim.”

Sude, birkaç saniye bekledikten sonra durgunca, “Teşek-
kürler Burak,” dedi. Telefonu kapatırken bir konuyu daha hal-
letmiş oluşunun rahatlığını yaşıyordu.

Spor ayakkabıları asfalta belirli bir ritimle çarparken tem-
posunu iyice düşürmeye başlamıştı. Pazar sabahlarının bir ri-
tüele dönüşmüş koşusunun son birkaç yüz metresini
tamamlamak üzereydi. Diz kapaklarının hemen altında biten
basketçi şortunun üzerine giydiği tişörtü terden görülmeyecek
haldeydi. Tabii Mert, pazar sabahı onu bu şekilde kimsenin
görmeyecek olmasından dolayı rahatı.

“Günaydın.”

Dükânının önünü süpüren küçük marketin sahibine
selam verdikten sonra yaşlı adamın peşinden el salladığını gö-
remeden iyice yavaşlamış adımlarıyla apartmanın bahçesin-

den içeri girdi. Beş metreyi ancak bulan kapıya olan yolculuğunda adımları sakın, nefesleri ise tam aksine düzensizdi.

Şortunun cebine tıktığı anahtarlığını çıkarıp kapıyı açtı. Sızlayan bacaklarına aldırmadan asansör yerine dairesine giden üç katı, merdivenlerden aşmayı tercih etti. Son basamakları bitirdiğinde nefes alışverişleri iyice düzenini yitirmişti. Dairesini kapısını açtıktan sonra mutfığa yöneldi. Tezgâhın üzerindeki sürahidен büyük bir bardağı su doldurup kana kana içti.

Derli toplu mutfağın düzenini bozmamak için bardağı çabucak yıkadı ve kuruması için sepete bıraktı. Mutfaktan çıkıp banyoya yönelmeden önce ayağındaki ayakkabılardan da kurtulmuştu. Duşu açıp hazır olmasını beklerken üzerindeki bir çırpıda çıkarıp sepete attı. Perdeyi kenara çekti ve duşa girdi.

Bedeninin tümünü köpüklemişti ki içerden gelen kapı sesi onu alarma geçirdi. Hemen duşu kapatıp içeriden gelen ayak seslerini dinledi. Yüzüne, gözüne bulaşmış köpükleri umursamadan perdeyi çekti ve zorlukla araladığı tek gözü ile etrafını görmeye çalışarak seslendi:

“Kim var orda?”

İçerden gelen bir devrilme sesinin ardından, “Benim Mert,” diyen Kaan’ın sesi Mert’e ulaştı. Mert köpüklü kaşlarını çatı. Kapıyı kim açmıştı?

“İçeri nasıl girdin?”

“Yedek anahtarla, seni dahi!”

Mert, kapısının yanında duran aydınlatmanın arkasına sakladığı anahtarı hatırlayıp perdeyi kapattı. Duşunu fazla uzatmadan üzerindeki tüm köpükleri duruladı ve çeşmeyi kapattı. Havlusuna uzanıp belini sardı. Açılmaması için iyice sıkıştırdıktan sonra kendisine bir bornoz edinmediği için küfretti. Kapıyı açıp koridora adım attığı sırada ıslak ayağı mermer zeminin üzerinde kaydı. Başparmağı kapının kenarına çarparken son anda kendini toplayıp düşmekten kurtulmuştu. Acıyan

parmağının etkisiyle küfretti. Küfrü duyan Kaan üzerine alındı:

“Güzellik saatini böldüğüm için üzgünüm Mert, istersen gidebilirim.”

Mert, onun salondan gelen sesine aldırmadan, bir an önce yatak odasına ulaşmaya odaklandı.

“Sabahın bu saatinde evime geldiğine göre akşam uyumamışsın Kaan. Bu aralar uykuları kaçan bir ben varım sanıyordum.”

Dolaptan giysilerini alıp hızla giyindi. Az evvel beline sarıldığı havluyu alıp banyoya geri yürürken Kaan’ın sesini duydu:

“Biliyor musun? Bütün bu kadın milleti sadece baş belası...”

Mert, salona girdiğinde Kaan’ı kanepeye uzanmış gözleri kapalı, kucığına çektiği yastığa sıkı sıkı sarılmış, sızmak üzere olduğu belli bir şekilde bulmuştu.

“Ben sana göre kadın milletin ayaklarına kapanması için yaratıldığını sanıyordum.”

Kaan başını daha rahat bir pozisyona sokmaya uğraşırken gözlerini açmadan yanıt verdi:

“Ayaklarıma kapanmaları önemli değil ama diz çökmeleri hoş oluyor.”

Mert onun kelimelerinin altında yatan anlamı fark edip yüzünü buruşturdu. İki adımda kanepeye yürüyüp Kaan’ın kucığındaki yastığı çekti.

“Hey, kahvaltı yapacağım kanepemden kalk ve kendine sıracak başka bir delik bul.”

Kaan, onun elindeki yastığı hızla geri çekip sıkıca sarıldı. Bu kez gözlerini yummamıştı.

“Adama bak! Sık sık kanepemde uyumayı âdet haline getirdi ama beni bir gece misafir etmiyor!”

Mert, yastığı zorla geri çekti.

“Haklısın. Neden sen de kendi evine gitmiyorsun?”

Kaan, uzanıp yastığı kendine çekti ancak Mert'in elinden kurtaramadı.

"Sana ne? Ben sana soruyor muyum?"

Mert yastığı kendine çekti.

"Sorsan da cevap veren kim?"

Kaan, yastığı sertçe çekti ve göğsüne bastırıp vermeyeceğini iyice belli ederken uyuma pozisyonuna geçti.

"Evet, o yüzden sormuyorum. Şimdi defol başımdan Mert, uyumaya ihtiyacım var."

Mert gözlerini devirdi.

"İyi de neden benim salonumda?"

Kaan başını kaldırdı:

"Bir de bana hayallerini süslemediğimi söylüyorsun. Yatak odanda uyumamı mı istersin?"

Mert sinirlenmeye başlamıştı. Tamam, Kaan şaka yapıyordu ama söz konusu onun salonuydu. Daha kahvaltı yapmamıştı ve Kaan kanepede yattığı sürece Mert tedirgin olup gürültü yapmamaya çalışacaktı. Kahretsin! Mert, Kaan'ı kanepede bırakıp anahtarlarını almaya gitti. Son anda aklına gelen fikirle kahvaltıda biraz çalışmaya karar vererek laptop çantasını da aldıktan sonra kapıyı çekip Kaan'ı yalnız bıraktı.

Kaan başını kaldırıp kapanan kapıya baktıktan sonra yastığı kabartıp şeklini kendi istediği kıvama sokup başını tekrar gömdü. Keşke kadınları da böyle istediği şekle sokabilseydi. Böylece sivri dillerini biraz törpüleyebilirdi.

Mert, saat tam dokuzda ofis binasından içeri girmişti. Lobiye yaşanan hareketliliği umursamadan asansöre yürüdü ve gideceği katın düğmesine bastı. İki kişinin taşıdığı uzun ve ince koli, kapı kapanırken gördüğü son şey olmuştu. Asansörden inerken hareketliliğin kendi katında da devam ettiğini gördü. Az öncekine benzeyen bir koli taşıyan iki kişi daha

önünden geçip ofisten içeri girmişti.

Mert'in kaşları çatıldı. Neler oluyordu acaba? Pınar'ı yerinde göremeyince ofisin genel düzeni ile ilgilenen, Haldun Bey'in işlerini düzenleyen sekretere yöneldi. O sırada arkasında bir hareketlenme oldu:

"Pardon efendim, geçebilir miyiz?"

Mert, merdivenlerden çıktıklarını gördüğü iki adamın geçmesi için kenara çekilirken kaşları iyice çatılmıştı. O sırada Pınar'ın onun odasının yanında duran toplantı odasından çıktığını gördü. Pınar, adamların geçmesi için hızla kenara çekilip yol verdi. Mert, ona başıyla işaret etti. Adımlarını odasına doğru yönlendirdi ve Pınar önde o arkada içeri girdiler. Çantayı çıkarırken masasına yürümeyi sürdürdü Mert:

"Ne oluyor Pınar?"

Pınar sesini alçaltıp cevap verdi:

"Bilmiyorum efendim. Sabah geldiğimde ben de burayı böyle buldum."

Sesini biraz daha alçaltıp devam etti:

"Sanırım yeni biri geliyormuş, ona ofis hazırlanıyor."

"Mimar?"

Pınar omuzlarını kaldırıp bilmediğini belirttikten sonra ekledi.

"Haldun Bey ofisinde efendim."

Mert, henüz oturmadığı masasından geniş adımlarla uzaklaşarak kapıya yürüdü. Pınar da onun peşinden dışarı çıkmıştı ancak Haldun Bey'in odasına yürüyen Mert'i izlemek yerine kendi masasına yöneldi. Mert, onun geride kaldığını fark etmeden Haldun Bey'in kapısını tıklattı. Kapıyı hafifçe araladığında onu gören Haldun Bey, gür sesi ile içeri davet etti:

"Gel Mert, gel."

Mert, kapıyı biraz daha açıp içeri girdiğinde Haldun Bey masasından kalkarak onu karşıladı. Normal şartlar altında bir patron çalışanını böyle karşılamazdı ancak Haldun Bey'in yapısı böyleydi. Mert'i masasının karşısındaki deri koltuklara

yönlendirirken kapıya yürüdü.

“Kızım, Pınar Hanım’ı da gönderir misin?”

Mert’in kaşları çatıldı ancak bir şey söylemedi. Ona gösterilen yere oturup Haldun Bey’in de karşısına yerleşmesini beklerken kapı çalındı ve Pınar görüldü.

“Beni istemişsiniz Haldun Bey.”

Haldun Bey, onu içeri davet ederken, Pınar şaşkınca Mert’e bakıyordu.

“Gelin Pınar Hanım,” diyerek ona da Mert’in yanındaki yeri gösterdi.

Pınar, Mert’in yanına usulca otururken kaçamak bir bakış daha atmıştı. Mert’in kaşları ise normal zamanlardaki çatılma rekorunu aşmış gibiydi. Haldun Bey, söze başlayana kadar içinden neler olabileceğine dair tahminler yürütüp durdu ancak patronu çok fazla bekletmedi.

“Ofisteki karmaşayı siz de fark etmişsinizdir.” Mert’e dönerek devam etti

“Burada oluşunu da, bunun sebebini merak etmene borçluyuz sanırım.”

Mert, başını olumlu manada hafifçe eğdikten sonra Haldun Bey’in devam etmesini bekledi.

“Biraz evhamlı bir yapıya sahibimdir, biliyorsun. Bu aralar o kadar stres yapmaya başladım ki size de huzur vermediğimin farkındayım. Bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine yükümü biraz hafifletmesi için, sizinle benim aramda ve Desen Mimarlık ile müşterilerimiz arasında ilişkileri yönetecek birini işe almaya karar verdim. Bu asistanlık değil, tabii müdürlük gibi bir pozisyon da değil Mert. Senin amirin değil çalışma arkadaşın olacak.”

Pınar’a dönüp devam etti adam.

“Yalnız Pınar Hanım için aynısını söyleyemeyeceğim. Pınar Hanım, Mert’in işleri ile yoğun olarak ilgilendiğinizi biliyorum ancak sizin bu konudaki desteğinize ihtiyacım olacak. İki departman arasındaki ilişkiyi başarılı bir şekilde yönetebile-

ceğinizden emin olmasam zaten bu görevi size vermezdim.”

Kapı tıklandı ve odada henüz konuşmamış olan iki kişinin söz hakları ellerinden o anda çekip alındı:

“Efendim...”

“İçeri gönder kızım.”

Kapıdan içeri giren Sude’yi gördüğünde Mert, kalbinin atmayı bıraktığını düşündü. Nefesi kesilmişti. Farkında olmadan ayağa fırladı. Aynı anda Haldun Bey de ayağa kalktığından bu hareketi çok fazla dikkat çekmemişti. Mert, Sude’nin kendisinin aksine hiç de şaşkın görünmediğini de fark etti.

Sude, içeri girdiğinde hazırlıksız yakalandı. Mert’in orada olacağını tahmin ediyordu ama onunla karşılaşmaya anlaşılan hazır değildi. Babası ona Desen Mimarlık’tan bahsettiğinde hiç önemsememişti. Günlerdir eve kapanmış kimseyle görüşmüyorken babasının ısrarla bıraktığı mesajlar yüzünden Haldun Bey ile görüşmeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Adamın o kadar acelesi vardı ki pazartesi gününü bile bekleyecek halde değildi. Sude, sırf birazcık huzur bulmak için görüşmeyi kabul etmişti.

Haldun Bey ile İstanbul’un şık mekânlarından birinde kahve içmek üzere sözleştiklerinde onun Mert’in patronu olduğundan habersizdi. Bu telaşlı, yaşlı adam Sude’nin çok hoşuna gitmişti. Sürekli terleyen alnını sildiği küçük peçeteleri ile yaşamını bir keşmekeşin içinde sürdürdüğünü anlayabiliyordu Sude. Ama işi kabul etmesinde, aslında çok da büyük bir şirket olmayan Desen Mimarlık’ın patronu Haldun Bey’in bu telaşlı yönü kesinlikle yadsınamazdı. Orta yaşını epeyce aşmış olan adam, ona statü vaat etmiyordu. Sude’nin Burak ile çalışırsa alacağı paranın kat be kat altı ücret ve çalışma şartları sunmuştu.

Tüm bunların yanında Sude, onun kendisine ne kadar ihtiyaç duyduğunu görebiliyordu. Adam, pazar günü yatına binmiş boğazda misafir ağırlayan ya da metresleriyle fingirleyen holding patronları gibi rahat değildi. Çabalıyordu, Sude'nin de çabalamasını istiyordu. Sude, adamın ihtiyaçlarını dinlediği süre boyunca onun kişisel yönünü incelemişti. Nefret ettiği bu özelliğini bir türlü terk edemiyordu; ama ara sıra işe de yarıyordu. Sude, bir saat sonra masadan kalktığında artık yepyeni bir işi vardı.

Haldun Bey, ona ertesi gün iş başı yapmasını istediğini söyleyip odasını o gelene kadar hazır edeceğini de ekledikten sonra elini sıkımişti. Sude, bu yaşlı adama itiraz edecek gücü kendinde bulamamıştı. Yaşlı insanların onun üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Eve döndüğünde diğerlerine haber vermeyi düşündü. İlk işi Hakan'ı aramak olacaktı. Hakan nasılsa kızlara haber verirdi. Böylece hep beraber bunu kutlayabilirlerdi. Ama Sude onlar gelene kadar ders çalışmaya karar vererek Hakan'ı aramadan önce yeni işi ve patronları ile bilgi alabilmek umudu ile bilgisayarın başına geçti.

Tarayıcıda arama yaptığında karşısına ilk olarak Desen Mimarlık'ın sitesi gelmişti. Sude, kurumsal bilgilerin bulunduğu sayfaya tıklayıp tarihçe kısmına girdi. Otuz yılı aşkın süredir hizmet veren Desen Mimarlık'ın aldığı tasarım ödüllerinden de bahseden tarihçe kısmını kısa bir süre inceledikten sonra basın haberlerinin bulunduğu sayfaya tıkladı.

Mert'in resmini de böylelikle görmüştü. Haberi okuduktan sonra Mert ile alakalı öğrenebileceği başka şeyler aramıştı. Mert ile aynı yerde çalışacaktı. Çalışamazdı... Sude, babasını arayıp önce işi kabul ettiğini söyleyip sonra da reddetmesi gerektiğini nasıl açıklayabilirdi? Telaşla yerine oturdu.

Mert ile aynı yerde nasıl çalışırdı? Çalışırdı çalışmasına da bu kadar olandan sonra, Mert, onun sadece inadına oraya gittiğini düşünmez miydi? Sude'nin kaşları çatıldı. Birinin bu

adama, evrenin onun etrafında dönmediğini anlatması gerekiyordu anlaşılan. Sude, onun etkisinden kurtulmak üzereydi. Kaç gündür aramamıştı işte. Biraz daha sabrederse MERT BEY tarih olacaktı. Sude bir an kendine güvenle dikleşmişti ancak aynı ortamda bulunmanın yaratacağı etki aklına gelince omuzları düştü. Mert'i gördüğü an tüm bu kararlılığı uçacaktı. Ve öyle de oldu.

İçeri girerken onu karşılamak için ayağa kalkan Mert'in donduğunu gördü. O kadar şaşırmış, Sude'nin varlığı onun için o kadar beklenmedik olmuştu ki bunu her mimiğiyle belli ediyordu. Sude, bakışlarını ondan uzak tutmaya çabalayarak yanında oturan kadına çevirdi. Bu kez sarsılma sırası Sude'de olmalıydı. Barda Mert'in gülümseyerek baktığı, konuştuğu kadın, az önce kalktığı koltukta oturuyordu. Sude, bir kıskançlık ilmeğinin boğazına dolandığını hissetti. Nefes almayı unuttu.

"Hoş geldiniz Sude Hanım. Umarım ofisimizi kolay bulabilmişsinizdir."

Sude, konuştuğunda sesinin çıkmayacağını düşündü ancak beklediği olmadı.

"Hoş buldum Haldun Bey, dün gece biraz araştırma yapma fırsatım oldu. Bu yüzden pek zorlanmadım."

Haldun Bey, onu yanına davet etti ve Sude'nin oturmasını beklerken Mert'e döndü ancak muhatabı Sude idi:

"Biz de az evvel sizden bahsediyorduk. Gelişiniz ve buradaki göreviniz ile alakalı olarak çalışma arkadaşlarınızı aydınlatıyordum."

Sude, hafifçe gülümsedi ancak cevap vermedi. Haldun Bey onları bir kez daha tanıştırtırken ikisi de sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Bir kez daha...

Sude yeni kurulmuş mobilyaların kokusundan rahatsız ol-

muştı. Ofise yerleşmeden önce yaptığı ilk şey camı açıp odayı havalandırmak oldu. Daha masasına geri dönüp oturamadan kapısı sertçe açıldı ve odaya Mert girdi. Çatılmış kaşları, Sude'ye korkması gerektiğini haber veren bir uyarı gibiydi ancak Sude bunu önemsemeyerek yerine geçti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Sude hiç düşünmeden, hesap yapmadan cevap verdi:

"Odama yerleşiyorum."

"Sude!"

"Efendim Mert?"

Mert, Sude'nin ne zamandır dikkat ettiği ve Mert'i "Mert" yapan özelliklerin başında gelen, çocukluğunda futbola ne kadar düşkün olduğunun kanıtı olan hafif çarpık bacaklarının üzerinde ona sertçe yürüyüp aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Nasıl bir oyun bu?"

Sude, bezgince koltuğuna oturdu.

"Oradan bakınca oyun oynuyor gibi mi duruyorum?"

Mert, o kadar dolmuştu ki geri adım atmaya niyeti yoktu. Elleri Sude'nin az önce kurulmuş masasının üstüne dayadı ve hafifçe öne eğildi.

"Tanıştığımızdan beri yaptığın bu değil mi zaten?"

"Bu biraz hangi tanışmamızdan bahsettiğine bağlı!"

"Haklısın, seni hiç tanımadığım gerçeğini her seferinde unutuyorum."

Sude, bilgisayarını açmak için çantasına uzandı.

"Bir sorunun varsa bunu Haldun Bey ile çöz Mert."

Mert, elini masadan çekip doğruldu ve boşta kalan ellerinden birini saçlarının arasından geçirdi.

"Benim sorunum sensin Sude. Neden ona gideyim?"

Sude, bilgisayarı açmak için tuşa bastığında Mert'in söylediklerini duymuştu. Eli birkaç saniye boyunca donup kaldı. Kendini ne kadar sıkı da dayanamadı.

"Dünya senin etrafında dönmüyor Mert. İş kabul ettiğimde burada çalıştığını bilmiyordum."

“Ama buraya geldiğinde biliyordun, öyle değil mi? Dünyanın benim etrafımda dönmediği konusunda haklısın ancak görmem gereken önemli bir şey var Sude: Dünya senin etrafında da dönmüyor.”

Mert, onun cevap vermesine fırsat bırakmadan dönüp ofisten çıkarken Sude şaşkınca kalakalmıştı. Bu kez hiçbir art niyeti yoktu, hiçbir şey planlamıyordu ve her şeyi olurluna bırakmıştı ama anlaşılan Mert, onu plancılıkla suçlamaya kararlıydı. Sude dişlerini sıkarak oturdu. Sinirinin belirtisi olan el titremesi geçene kadar yerinden kıpırdamadı. Biraz sakinleştiğine karar verdiğinde, masasının üzerine bırakılan telefonu aldı. Ahizeyi kaldırıp birkaç saniye bekledi.

Zihnini topladığında telefonu yerine bırakmıştı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Az önce Mert’in dokunduğu kapı koluna sinirle baktı. Elini istemese de onun izini taşıyan metale götürdü ve kapıyı açtı. Anlaşılan birileri onu yaktığı her can, kırdığı her kalp için cezalandırmaya karar vermişti, yoksa neden sürekli yolları kesişsin?

“Pınar Hanım, lütfen gelir misiniz?”

Sude, odanın kapısını aralık bırakarak masasına dönerken Pınar’ın ayak seslerini duymuştu.

Mert, o kadar sinirliydi ki, o an için onun sinirini yatıştırabilecek hiçbir şey yoktu dünyada. Kapıyı çarpmamak için kendini zor tutup kendi odasına yönelirken, Pınar masasında ayağa fırlamıştı. Mert’in çatık kaşları, onun soru sormasını ya da başka bir şey yapmasını engellemişti. Mert, tek kelime etmeden odasına yürüdü ve pencerenin önüne kadar gitti.

Boş gözlerle dışarıyı izlerken sakinleşmek için derin nefesler alıp veriyordu. Sude, onun başına bela olmaya, sürekli etrafında dolanarak ona kendini hatırlatmaya gelmişti anlaşılan. Sanki buna gerek varmış gibi. Hayatıma o kadar işlemişti ki

zaten, uyanık olduğu her an her şeyi Sude ile bağdaştırıyordu.

Uyuduğu anlarda da rüyalarına girip duruyordu. Onsuz dakika geçiremez olmuştu. Bir de yetmezmiş gibi şimdi birlikte çalışmak zorunda kalacaklardı. Bir an için ona teslim olmayı düşündü. Sude'nin karşısına dikilip, "Senin evine mi, yoksa benimkine mi?" diye sorup, istediğini ona vermek en kolay yol olacaktı anlaşılan. Peki sonra? Sude onunla işi bittikten sonra bir kez daha arkasına bakmadan giderken; Mert ayakta kalabilecek miydi? Sude hayatından onu atmışken; Mert onu unutabilecek miydi?

Onun sesini duyduğunda ilk önce algılayamadı. Sonuçta sürekli onun sesini duyuyordu alışkındı. Ancak söylediğı kelimelerin arasında Pınar'ın adını duyduğunda silkelenip kendine geldi. Dişlerini sıktı, Haldun Bey ne yaptığını bir bilse, Pınar'ı onun önüne yem olarak bırakmazdı. Ama Mert kararlıydı, Pınar'ı ona yedirmeyecekti. Dikkatle bekledi.

Pınar, odasından içeri girdiğinde; Sude masasına yerleşmişti. Gergin bir tavırla masaya yürüyen Pınar'ı gören Sude, hafif çatık kaşlarını serbest bıraktı.

"Özür dilerim Pınar. Telefonunu bilmediğimden ayağıma çağırılmış gibi oldum."

Pınar cevap verirken tedirgindi. Bir gerginlik olduğunu görebiliyordu ancak bunun ne olduğunu anlamamıştı.

"Önemli değil Sude Hanım, görevim size de hizmet etmek."

Sude, Pınar'ı baştan aşağı süzdü. Ondandır nefret etmek için bir sürü sebebi vardı. Mert'i gülümsettiğini gördüğü yegâne insandı bu kız; ama ön yargılı olmak istemiyordu. Mert ile aralarındaki ilişkinin derecesi sadece iş de olabilirdi değil mi? "O halde barda ne işi vardı" diye soran iç sesini de onunla Mert arasındaki ilişkinin kendisi için neden önem teşkil ettiğini

soran mantığını da susturdu.

“Senin görevin bana hizmet etmek değil Pınar, yardım etmek. Şimdi senden bana bir kaç konuda yardımcı olmanı rica edeceğim. Oturur musun?”

Pınar, sessizce ona isteneni yaparken merak içindeydi. Keşke eline bir not defteri falan alsaydı.

“Şu an için en büyük problemimiz kimsenin dâhili numarasını bilmiyor olmam.” Hafifçe gülümsedikten sonra devam etti “Kendininkini vererek başlayabilirsin ancak bir liste de fena olmazdı.”

Pınar sanki kendini bırakmak istemiyormuş gibi temkinli yanıtladı.

“Tabii efendim. İletişim için size bir mail adresi açtırmam gerekecek. Kişisel bilgisayarınızı getirdiğinizi görüyorum. Size bir bilgisayar ayarlayabilirim. İsteddiğiniz özellikleri söylemeniz yeterli. Şirketimizin kendine ait kartvizit stili var. Korkarım ki onun dışında bir tasarım yaptıramayız ancak yarın kartlarınız hazır olmuş olur. Şimdilik aklıma gelenler bunlar.”

Sude hafifçe kaşlarını kaldırdı. Kendisinin düşünmediği detayları hızla sıralamıştı Pınar.

“Teşekkür ederim Pınar, iyi düşündün. Fakat şu an için benim için her şeyden önemli olan bir ricada bulunsam?”

Pınar'ın sırtı gerildi.

“Ne olursa?”

“Kahve içmem gerek, bana yardımcı olur musun?”

Pınar hemen ayağa kalktı.

“Tabii efendim. Kahveniz nasıl olsun?”

Sude gülümsedi.

“Kahvemi kendim hazırlamak isterim Pınar. Teşekkür ederim. Bana sadece mutfağın ve malzemelerin yerini göstermen yeterli.”

Sude ayağa kalkarken Pınar şaşkınca, “Ama Sude Hanım,” dedi. Sude onun itirazını duymamış gibi devam etti.

“Kahvemi içeceğim fincan, kullanacağım kaşık ölçüleri lez-

zetini değiştiriyor, o yüzden deneme yanılma yöntemiyle uygun tadı bulmam lazım. Bu konuda bana yardımcı olamazsın. İleride belki... Neden olmasın?"

Pınar ile birlikte kapıya yürüdüler. Sude açılan kapıdan dışarı çıktığında hemen iki metre yanında duran kapının önünde bekleyen Mert'i gördü. Varlığı sanki dünyanın en önemsiz şeyiyymiş gibi çatık kaşlarının altında gizlenen bakışlarını ondan Pınar'a çevirmişti. Sude, onun Pınar'ı beklediğini anladı.

"Pınar, işin bitince yanıma uğrar mısın?"

"Elbette efendim."

Pınar nde, Sude arkada mutfağa doğru giderlerken Sude ensesindeki Mert'in bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu haber veren karıncalanmayı hissetti. Lanet olsun.

Mert kafese kapatılmış bir kaplan gibi bir o tarafa, bir diğer tarafa yürüyor ve Pınar'ın gelişini bekliyordu. Yaklaşık on dakika geçmişti ve Pınar hâlâ ortalarda yoktu. Dışarı çıkıp bakmayı düşündü ancak az önceki karşılaşma aklına geldi ve vazgeçti. Onunla mümkün olduğu kadar az yüz yüze gelmeliydi.

Sonunda kapı açıldı ve Pınar göründü. Mert volta atmayı bırakarak masasına yürüdü. Pınar da onu takip etti. Mert alçak bir tonda, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

Pınar da onun ses tonuna uyarak alçak sesle yanıtladı.

"Dhili numaraları sordu."

Mert'in kaşları çatıldı.

"Bana ne konuştuğunuzu en ince detayına kadar anlatmanı istiyorum Pınar."

Pınar şaşkınca, "Efendim?" diye sordu.

Mert, başını iki elinin arasına sıkıştırıp sırtını sandalyesine yasladı. Tanrım, bu kadın ona neler yapıyordu böyle. Pınar'a

açıklama yapmadan onu iki ateş arasında bırakmak acımasızca olurdu. Elinden geldiğince ayrıntıdan kaçarak Pınar'ı bilgilendirdi.

“Şey... Pınar, bak. Sude ve ben... Eee, biz...”

“Tanışıyor musunuz? Bunu anladım zaten efendim. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.”

Mert'in kaşları çatılınca Pınar söylediğine pişman oldu. Ama Mert devam ederken sinirli değildi.

“Aramızda sorunlar var... Biz bunu nasıl çözeceğimizi... Biz ne yapacağımızı... Biz diye bir şey hiç oldu mu? Lanet olsun!”

“Efendim, açıklamak zorunda değilsiniz.”

Mert cevap vermedi. Bakışlarını önüne eğmişti, düşünceleri o an o odadan çok başka yerlerde gibiydi. Pınar hafif bir sesle anlatmaya başladı. Odaya girişinden çıkışına tüm detayları verdi. Mutfağa girdiklerinde Sude sadece ona kahvenin yerini sormuştu. Aradıklarına ulaştığında ise, “Sen gidebilirsin Pınar, gerisini ben hallederim,” demişti.

Ancak Pınar beklemeyi tercih etmişti. Şirketin alışkanlıkları ve çalışma saatlerinden bahsettikleri birkaç dakikanın sonunda Pınar, ona ofisi gezdirmeyi teklif etmişti. Sude ise daha sonra gezebileceğini, acelesi olmadığını söylemişti. Pınar hiç olmazsa lavaboyu öğrenmesi konusunda ısrar edince kabul etmişti. Sonra o odasına girerken Pınar da buraya gelmişti.

Odaya sessizlik hâkim oldu. Mert, Pınar'ın sözünü kesmeden dinlemiş, sonunda o da anlatımını bitirince odada çıt çıkmaz olmuştu. Pınar ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Sessizce çıkıp gitsin mi yoksa Mert Bey'in bir şey söylemesini mi beklesin? O henüz kararını veremedi Mert, “Pınar, ona güvenmiyorum” dedi.

Pınar ne diyeceğini bilemedi. Mert devam ederken o sessiz kaldı.

“Bu kez nasıl bir oyun peşinde hiçbir fikrim yok; ancak ona hiç mi hiç güvenmiyorum.”

Pınar cevap vermeyince devam etti.

"Senden ona güvenmemeni istemiyorum. Ancak dikkatli ol."

Pınar nihayetinde cevap verdi.

"Peki efendim."

Pazartesinin sakinliği Hope'u da etkilemiş, bir gün öncesinin aksine neredeyse boş gibi görünen mekân, Mert için kafasını dinleyebileceği bir ortam haline gelmişti. Pazartesi günleri canlı performansını sergilemeyen orkestra üyeleri içeri girmeye başladığında, Mert şaşkın bakışlarla onları süzdü. Solist, Mert'e el salladıktan sonra; bara doğru yürümeye başlamıştı. İki adam aralarındaki tezgâhın üzerinden tokalaşırken Mert, "Bu gece burada olmayacağınızı sanıyordum Batu," dedi.

Batuhan, dönüp arkasından gelen grup arkadaşlarına baktıktan sonra yeniden Mert'e döndü. Uzun yıllar yurt dışında yaşamış biri için gayet normal olan aksanlı bir sesle Mert'i yanıtladı.

"Çalmaya gelmedik Mert. Başka bir konu var."

Mert, onun geçen gece konuşulan açılış meselesinden bahsettiğini anlamıştı. Başını aşağı yukarı sallayıp onayladı. Batuhan devam etti:

"Bu akşam kulaklarımızın pasını seninle sileceğiz. Hım... Nedir bu?"

Mert, az önce açtığı atmışlardan kalma hareketli müziğe kulak kabarttı.

"Neil Diamond, Cherry Cherry."

Batu yanağındaki gamzeleri gösterircesine sırttı.

"Zevkli adamsın. İnsanda dans etme isteği uyandırıyor, öyle değil mi?"

Mert de gülümsedi.

"Seninkiler kadar olmasa da. Ne içersin?"

Batu, cevap vermeden önce kapıya döndü. Sanki o anı bekliyormuş gibi kapıdan içeri Hakan girmişti. Kaan, Hakan'ı görüp kapıya ilerledi. İki ortak önce tokalaştılar. Hakan, Kaan'ı kendine çekerek elini sırtına vurdu. O sırada Hakan'ın ardından içeri Ceylin ve Deniz de girmişti. Deniz bakışlarını içeride dolaştırırken gözleri Mert'inki ile buluştu. Mert, hafifçe başı ile selam verirken; Deniz de onu aynı biçimde yanıtlamıştı. Sonra bakışları Batuhan'ı buldu. Birkaç saniye boyunca onu baştan aşağı süzdükten sonra bir kaşını kaldırıp duraladı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi bakışlarını ondan koparıp Kaan'a döndü ve gülümsedi.

Bar tezgâhına dirseğini dayamış ve Deniz'in her bir hareketini izlemiş olan Batuhan, bir ısıklık çaldıktan sonra doğrulup Mert'e döndü.

"Bu da neydi şimdi böyle?"

Mert'in bakışları, Deniz'in arkasından girecek olan kişiye odaklı beklerken düşünceleri ise onun neden hâlâ içeri girmediyeydi. Batu'nun sorusunun muhatabının kendisi olduğunu anlaması için epey bir süre geçmesi gerekmişti ancak kendini topladığında hızlıca cevap verdi:

"Bilmem. Çok iyi tanımıyorum."

Batu, bir kaşını kaldırarak elini cebine soktu. Mert onun bu işi pazılarını şişirmek için bilinçli yapıp yapmadığından emin olamadı. Gerçi bilinçli yapsaydı da Deniz onun bu hareketini göremezdi. Mert'in bakışları yine kapıda kayboldu.

Hepsi buradaydı. Şey, ufaklık yoktu... Gerçi o günkü çıkışından sonra olmaması normaldi ama o neredeydi? Mert, onun burada olacağını düşünmüştü. Oradan oraya süzülecek, dans edecek ya da biri ile onu kıskandırmaya çalışacaktı. Ceylin kapıdan girdiği anda Mert, Sude'nin de orada olduğuna inanmıştı; ama yoktu. Gündüz işkenceleri daha yeni başlamıştı. Bunun dozunu artırmak için gece de kendini göstermeyecek miydi? Yoksa Mert, öyle olmasını istediği için mi böyle düşünüyordu?

Hakan, kenara çekildiğinde Kaan, onun arkasındaki Ceylin'i ve Deniz'i gördü. Başını hafifçe eğip selam verirken gözlerine cesurca bakan Ceylin'in son görüşmelerinin intikamını alacağını düşünmeden edemedi. Ceylin tek bir bakışı ile ona *yanlış kız dostum* diyordu sanki.

Hakan ile ayaküstü yaptıkları konuşmaya bir türlü odaklanamamıştı. Hakan, bara doğru yürümeye başladığında Deni, onu takip etmek yerine masalardan birine ilerlemişti. Ceylin de onu takip edince Kaan'a yapacak tek bir şey kalmıştı. Hakan'ın peşinden gitmek...

Hakan'ın yanına yürüyüp; Batu ile selamlaştı; ama kendini bir türlü konuşmaya veremiyordu. Ceylin ve Deniz birbirleriyle konuşuyor ve gülüşüyorlardı. Kaan bir ara onların kendisinden ve şu an düştüğü budalaca durumdan bahsettiklerini düşündü. Sonra kendini toparladı. Ne vardı durumunda? Gayet akli başındaydı ve arkadaşları ile iş görüşüyordu. Duruşunu hafifçe sola çevirirse, hah işte oldu. Şimdi kimse onun kaçamak bakışlarla Ceylin'i süzdüğünü söyleyemezdi. Duruşunu öyle bir ayarlamıştı ki o Batu'ya bakarmış gibi duruyordu durmasına ama Ceylin'i gözünün ucuyla görebiliyordu.

Deniz'in söylediği bir şeye kahkahalarla gülen Ceylin'i görünce hafifçe gülümsedi. Batu'nun yüzüne bakarak sırttan patronuna kaşlarını çattığının farkında değildi Kaan.

"Kaan? Yüzümde tuhaf bir şey mi var?"

Kaan, kendine seslenildiğini duyunca ne yaptığını fark etti ve Batu'dan özür diledi.

"Pardon dostum. Sana gülmüyorum, bir şey düşünüyordum da."

Kaan, onun ya da diğerlerinin ne cevap verdiğini duymadı. Ceylin, masasından kalkmıştı ve anlaşılan onunla konuşmadan Kaan huzur bulamayacaktı. Çalan telefonuna cevap veriyormuş gibi cebinden çıkarıp kulağına götürdü. Mert, Hakan

ve Batu'yu eliyle selamlarken bardan uzaklaşıp:

"Efendim?" dedi.

Birkaç adım gittikten sonra arkasını dönüp onu izleyen var mı diye baktı. Üçlünün konuşmalarına devam ettiğini görünce büyük adımlarla Ceylin'in önüne geçti.

"Vay canına, seni tek parça görebileceğime inanmıyordum."

Ceylin hafifçe gülümsedi. Kaan karşısındayken nasıl davranacağından emin olamıyordu. Kaan'ın gülümseyen yüzünün iki tarafına yerleşmiş gamzeleri ona bakan her kadına beni yatağa at diyordu. Geniş omuzları –ki Ceylin'e sorarsanız yaklaşık 2154654616 metreydi- onun gibi iri bir kadını omzuna atıp götürebilecek kapasitedeydi. Ceylin, o kadar heyecanlanmıştı ki çiş geldi. Her heyecanlandığında çiş gelen mesanesine bir küfür ettikten sonra, gülümsemesini elinden geldiğince büyütüp aklına gelen ilk cevabı söyledi:

"Ben de seni."

"Salak. Salak. Verdiğin cevaba bak," diye söylenirken Kaan'ın şaşkın sesi araya girdi:

"Neden?"

Ceylin cevap vermeden önce cesaretini toplayıp onun gözlerinin içine baktı. Hafifçe dudaklarını ıslattı. Ve Kaan'ın kulağına doğru uzanıp:

"Aklın başka yerdeyken araba kullanamazsın sanıyordum," dedi.

Başını geri çekip gülümseyerek Kaan'a baktı. Kaan ağzını açtı, kapadı. Tekrar açtı ve sadece, "Hah!" diyebilirdi.

Ceylin onu ardında bırakıp yürürken kendi kendine telkin ediyordu.

"Arkana bakma, sakın arkana bakma, kalçanı fazla kıvrıma, sakın bileğini burkma. Arkana bakma!"

Ceylin hareketli bir müziğin başladığı, birkaç kişiyi sahne de ağırlayan piste kadar yürümüş ve Kaan'ı hiç umursamıyormuş gibi dans etmeye başlamıştı. Kaan bir kere daha

“Hah!” dedikten sonra yutkundu. En yakınındaki locaya yürüdü ve oturdu. Bir elini kaldırıp işaret ettiğinde, onun, o saatteki alışkanlıklarını bilen garson koşarak bara gitmiş ve Can’dan bir bira alıp Kaan’a getirmişti. Kaan, bacaklarını iki yana açıp iyice yerinde kaykılmış bir elinde birası kısıp gözlerle Ceylin’i izliyordu.

Ceylin başını iki yana sallarken saçları da ona eşlik edip uçuşuyordu ve gülümseyen yüzü, o an için yaptığı eylemden ne kadar mutlu olduğunu kanıtlıyordu. Kaan, bardağı dudaklarına dayadı ve Ceylin ile nasıl baş edeceğini düşündü. Anlaşılan Hakan gibi bir adam ile ikiz olmanın getirileri vardı. İkizi gibi, Kaan gibi adamlardan etkilenmemek bunlardan biri olmalıydı... Kaan içkisinden bir yudum daha aldı. Dikkatli bir şekilde Ceylin’i takip eden gözleri, biran sonra yüzünde belirgin gülümseme ile kısıldı. Anlaşılan hamleler henüz bitmemişti.

Kaan’ın yazdığı not Mert’in eline ulaştığında, Mert’in kaşları şaşkınlıkla havalandı. Dudakları büzüldü ve bakışlarını kâğıdın üzerinden Kaan’a çevirdi. Kaan birasını kaldırıp ona bir selam verdi. Mert ise Kaan’ın ne peşinde olduğunun kendisini ilgilendirmedigine karar verip başını olumlu anlamda yana yatırdı.

Hareketli ritmi birden bire düşürecek olmasını umursamadan, Kaan’ın isteğini yerine getirmek için CD çalarının başına yürüdü. Ne seçmesi gerektiğinden net emin olamadı. Birkaç saniye boyunca bakışlarını CD çalara sabitledikten sonra seçimini yaptı. Sıradaki şarkı bittiğinde klasiklerden biri devreye girecekti. Başını kaldırıp Kaan’a işaret edip onayını verdi. Kaan, bir kez daha onu selamlayıp birasını başına dikti ve son damlasına kadar içti.

Hakan, çalan telefonla birlikte daha sessiz bir yer bulabil-

mek umuduyla uzaklaştı. Mert de onu ilgilendirmeyen konulara bulaşmamak için başka şeye odaklandı ve bir kez daha kapıya baktı. Cidden de gelmemiştı.

Şarkı sona ermek üzereydi. Kaan oturduğu yerden kalkarak Ceylin'e doğru yürümeye başladı.

Hakan, bardan uzaklaşırken; Batu tezgâhın üzerinde duran çerezden bir tane alıp ağzına attı. Dirseğini tezgâha dayarken bakışlarını da adının Deniz olduğunu öğrendiği kadına çevirmişti. Hoş bir parçaya benziyordu. *Karanlıkta, uzaktan* diye hatırlattı iç sesi.

"Watching every motion" (Her hareketi izliyorum)

Dirseğini dayadığı yerden çekti ve ayağa kalktı.

"In my foolish lover's game" (Aptalca aşk oyunumda)

Bakışlarını Mert'e çevirip göz kırptı. Mert kaşlarını çatmıştı ancak bir şey demedi.

"On this endless ocean" (Bu sonsuz okyanusta)

Elinde sipariş fişi ile yaklaşan garsonun yanından geçerken boğazını temizledi.

"Finally lovers know no shame" (Sonunda âşıkla utanç nedir bilmez)

Ağır adımlarla,

"Turning and returning" (Dönerek ve geri dönerek)

Ona doğru yürüdü.

"To some secret place inside" (İçerideki gizli bir yere)

Deniz, her şeyden habersiz birasını yudumluyordu.

"Watching in slow motion" (Ağır çekimde izliyorum)

Arkasından yaklaştı.

"As you turn around and say" (Sen dönüp şunu söylerken)

Ve kulağının dibine gelip eşlik etti.

"Take my breathaway" (Nefesimi kes)

Şarkı bittiğinde Ceylin, kısa bir an durakladı. Yorulmuştu, susamıştı ancak bir şarkıda daha dans edebilecek durumdaydı. Hem şu anda kendini o kadar iyi hissediyordu ki bir dans daha etmezse akli hep o dansla kalacaktı. Ancak istediğini elde edemedi.

Eskilerden aşına olduğu ancak tek başına dans etmenin imkânsız olduğu bir şarkının notalarını duymuştu. Çevresinde bulunan kişilerden ikisi çift olup dansını sürdürürken bir kısmı da pistten ayrılmaya başlamıştı. Ceylin de onlar gibi yaparak pisti terk edecekken biri yolunu kesti.

"I know name of the song" (Şarkının adını biliyorum.)

Deniz arkasını dönmeden yanıt vermişti. Ancak kulağına fısıldayan adam karşısına geçip oturduğunda utandı ve yanakları kızardı. Aksanı o kadar iyiydi ki onun turist olduğunu sanarak kendi dilinde yanıt vermişti. Ancak şimdi karşısında oturmuş gamzelerini göstererek muzipçe gülümseyen adam yaptığı hatanın yansıması gibiydi.

"Alright then. Whatsup?" (Tamam o zaman. Nasılsın?)

Deniz, kendini tutamadan gülümsedi. Anlaşılan Deniz'e ayak uyduracağı benziyordu. Sorun değildi. Sorun olan Deniz'in ona ayak uyduramayacak olmasıydı.

"Öyle devam etmek zorunda mıyız?"

Batu, dudaklarını büzüp birkaç saniye düşünür gibi yaptıktan sonra cevap verdi:

"Hoşuna gittiğini düşünmüştüm."

Deniz kaşlarını kaldırdı.

“Evet, hoşuma gidiyor. Ama dinleme kısmı.”

Batu, Deniz’in tabağındaki fıstıklardan birine elini götürüp ağzına attı.

“Alabilir miyim?”

Deniz eliyle tabağı işaret etti.

“Merak ettim de; sen her şeyi böyle, önce yapar sonra sorar mısın?”

Deniz, birasını dudaklarına götürüp irice bir yudum aldı. Dudakları ve ağzının içi de tıpkı bardağı kavramış elleri gibi serinlemeye ihtiyaç duymuştu. Bu adamın gözleri ne renkti böyle? Deniz, onun gözlerine dalıp gitmişken o başını iki yana salladı.

“Hayır, mesela seni bir akşam yemeğine götürmem için önce sormam gerekiyor.”

Deniz kahkahasını serbest bıraktı.

“Daha adını bile bilmediğim bir adamla yemeğe gitmeyi düşünmek mi? Hım...”

Deniz düşünüyormuş gibi yaparken Batu ayağa kalktı.

“Batuhan Davis Duff.”

Deniz başını aşağı yukarı salladı.

“Aha.”

Batu şaşkınca:

“Aha?” diye sordu.

“Aksanın kaynağı anlaşıldı. Eminim bir de hikâyesi vardır.”

Batuhan güldü. Deniz o dakika onun gerçekten çok güzel güldüğüne karar vermişti.

“Evet, oldukça uzun bir hikâye... Ancak bir yemekte falan anlatılabilir.”

“Hımm. Cidden uzuna benziyor. Yani takriben bir yemek en az iki saat süreceğine göre ve senin nefes almayı sevdiğini de hesap edersek, üç yüz sayfalık bir roman kadar hikâyesi ol-

malı.”

Batuhan bir kahkaha daha attı. Bu kız gerçekten eğleneliydi.

“Yemek yerken harcadığım vakti ve ikinci bir randevu için harcadığım çabayı da çıkart istersen.”

Deniz, bardağını kaldırıp ona doğru hafifçe uzatırken şerefine der gibiydi.

“Hakkını yememek lazım.”

Belini kavrayan el, onu kendine çekerken; bir diğer el ise sağ bileğini yakalayıp yukarı çekmişti. Ceylin, eli Kaan’ın omzu üzerindeyken ne ara o pozisyonu aldıklarını anlamak istemiş gibi birkaç saniye boş boş baktı. Kaan gülümsedi.

“Söyle bana Ceylin, benden bu kadar kaçmanın sebebi seni çok fazla etkiliyor olmam olabilir mi?”

Ceylin’in kaşları hafifçe çatıldı.

“Alakasız bile yok. Şu egon var ya?”

“Evet var.”

Ceylin başını aşağı yukarı salladı.

“Var, var.”

Onunla bu kadar yakın olmak onu rahatsız etmişti. Adam seksiydi, her gördüğünde topukları poposuna vura vura kaçma sebebi de buydu. Etki alanına çabucak girip bir daha çıkmama hissi uyandırıyordu Ceylin’de. Bu kötüydü, kesinlikle kötü... İyi anlamda kötü...

“Dur bir dakika, sende de çokça olan bir şey için beni suçluyor musun yoksa?”

Ceylin, bu kez de başını iki yöne salladı.

“Hayır, seni bunun için suçlamıyorum; ama senin gibi erkekleri tanıyorum.”

Başıyla ikizinin işaret ettikten sonra devam etti:

“Doğduğum andan beri, tıpkı senin gibi tek hamlesinde

kızları yatağa atan bir adamla birlikteyim. Her hamleni önceden tahmin edebiliyorum. Tahmin et.”

Hafifçe gülümsedikten sonra tamamladı:

“Bu da beni yatağına atabileceğın son insan yapıyor.”

Ceylin, her ne kadar zıddını istese de söylemişti işte. Kaan çok fazla düşünmedi.

“Biliyor musun? Bu seni yatağına atacağım son insan yapmaz.”

Ceylin ilgilenmişti, kaşlarını hafifçe yukarı kaldırıp sordu:

“Peki, ne yapar?”

“Uğraşmaya değecek biri yapar.”

Ceylin dudaklarını büzdü.

“Sonuçta yine yatağına atmak için çabalayacağın biri yapıyor mu?”

Kaan başını geriye atarak bir kahkaha attı.

“Gel seninle bir anlaşma yapalım.”

“Neymiş o?”

“Ben seni yatağına atmak için çabalamayacağım.”

“Ha yani, bu benim yatağına atılmayacak kadar çirkin olduğumla alakalı, öyle mi?”

Kaan bir kahkaha attı.

“Sana, bacaklarının beni ne kadar etkilediğini söylemeyeceğim. Gülüşünün ne kadar hoş olduğunu da... Teninin pürüzsüzlüğü de beni ilgilendirmiyor. Durdur beni!”

Ceylin gülümsemesine engel olamadı. Ancak bir şey söylemedi.

“Bacaklarının belime dolanmasını hiç mi hiç istemiyorum. Sadece...”

Ceylin devamını merak etti. Kaan bir an önce ne diyecekse demeliydi yoksa Ceylin heyecandan...

“Sadece ne?”

“Sadece senin yanında olmak ve seni tanımak istiyorum. Bana bu şans verabilir misin?”

Ceylin, bu oyunun adını bilmiyordu. Nasıl oynandığını

da... Oyuna katılmalı mıydı? Kesinlikle!

"Pekâlâ"

Kaan heyecanlandı.

"Pekâlâ ne?"

Ceylin dans etmeyi bıraktı. Elini Kaan'ın omzundan çekti. Kaan da şaşkınca onu taklit etti.

"Beni izle."

Ceylin, onun cevap vermesini beklemekten tuvaletlerin olduğu bölüme yönelmişti. Sessiz sakın bir yere geldikleri anda Ceylin durup Kaan'a döndü. Kaan'ın kalp atışları hızlandı. Bu kadar çabuk mu? Ceylin'i öpmek için ona doğru eğilirken genç kadın arka cebinden bir şey çıkarttı ve Kaan'ın elini yakaladı.

Kaan'ın az evvel Ceylin'in dudaklarına odaklanan bakışları aşağı kaydı. Ceylin onun avucunu açıp elindeki rujla bir şeyler karaladı. Kaan dokuz rakama baktı. Telefon numarasına benziyordu ama eksikti. Başını kaldırıp Ceylin'e baktı.

"Önce çabalamanı görelim. Numaram. Ancak iki rakamı eksik... Hangisi ve neresinde, bunu bulmak senin görevin... Hey, bu arada; hile yapacak olursan anlarım."

Deniz ona doğru gelen Ceylin'in yüzündeki ifadeyi gördü ve içinden çığlıklar atan benliğini susturmaya çabaladı. Kahretsin. Ceylin öyle bir geliyordu ki, Deniz onun bir şey yaptığını anladı. Bunu paylaşması lazımdı ve etrafında bir tek Deniz vardı. Kahretsin! Şimdi olmak zorunda mıydı? Tam karizmatik bir adam -aksanını hesaba katmaya gerek bile görmedi- onu yemeğe davet ederken? Kahretsin!

Uyarı dolu bakışlarını Ceylin'e dikti ve kulağının dibinde şarkı söylüyormuş gibi mırıldanan adamın sesine odaklandı.

"Ne dersin? Bunları bir yemekte tartışmak ve daha yakından tanışmak istemez misin?"

Ceylin yanına ulaştığında; Deniz ayağa fırladı. Ceylin'i kolundan tuttuğu gibi kapıya çevirirken yanında duran çantasını da alıp kucağına tikiştirmişti. Batuhan'a dnp "Belki," dedikten sonra Ceylin'i hafifçe itti.

Ceylin, mesajı almış, soru sormadan önüne dşmşti. Deniz kalçasını kıvrırarak ilerlerken; Batuhan'ı görüp grebi-leeği en güzel manzarayı izlerken bıraktığına memnundu. Gülümseyen yüzü ile yolu yarılamışken aklına gelen düşünce ile durdu. Kahretsin!

Az evvelki seksi yürüyüşün aksine aceleci adımlarla -hatta neredeyse koşarak- geri döndü. Batu'nun gülümseyen yüzüne aldıramadan masada unuttuğu telefonu aldı ve ona dil çıkardı. Yeniden kapıya doğru ve bu kez utançtan kızarmış yanaklarla, gülümsemeden ışıldayan bir yüzle koştu ve Ceylin'i yakalayıp koluna girdi.

Deniz telefonunda yapılan son aramayı görmemişti henüz. Ama yine de iki kadının bu gece için birbirlerine anlatacağı çok şey vardı.

Genç adam, her zamanki umursamazlığının yerine oldukça farkındalıkla bakıyordu etrafına. Etrafından geçen ya da karşısından gelen insanlar, normal bir günde umurunda olmazdı ancak artık günlerinin pek de normal olduğu söylenemezdi. Her an karşısına Sude çıkacak diye tedirgindi.

Ofis binasına yirmi metre kala, aklına gelen şey gerçekleşti. Sude ona yol veren şoföre başı ile selam vererek karşıya geçiyordu. Mert onun geldiği yönü aklına not etti ve saatine baktı. Bu ilk gündü ve saat dokuza beş vardı. Mert onun bir hafta sonra aynı performansı göstermeyeceğini düşünürken adımlarını yavaşlatmıştı.

Sude ise dalgınca kaldırıma çıktı ve etrafının ya da ona bakan insanların hiç de farkında değilmiş gibi binaya olan on

beş yirmi metrelik mesafeyi aşır kapıdan içeri girdi. Mert yutkundu. Bugün hava oldukça bunaltıcıydı anlaşılan. Adımlarını biraz daha yavaşlatıp ikinci kez saatine baktı. Baktığı anda da küfretti. Saatine bakalı ancak otuz saniye olmuştu ve o unutmuştu bile. Başını iki yana sallayarak girişe kalan mesafeyi aştı.

Başını uzatıp içeri baktı. Sude asansöre girmiş ve düğmeye basmıştı. Onunla birlikte içeri giren ve Mert'in hatırladığına göre altıncı katta avukatlık yapan orta yaşlı adama selam vermeyi ihmal etmemişti. Mert kaşlarını çatı.

Asansörün kapısının kapanmasını bekledi. Sonunda kapı kapanıp asansörün üst kata doğru hareket ettiğini haber veren ışıklar yandığında giriş kapısından içeri girdi. Neyse ki aynı asansörü paylaşmak zorunda kalmamışlardı. Tabii Mert onu yirmi saniye geç fark etse kendini rahatsız edici bir durumda bulacaktı. Şükredip asansöre yürüdü ve aletin onu almasını bekledi.

"Pınar, rica etsem odama kadar gelir misin?"

Sude, ahizeyi yerine bırakıp başını tekrar dosyaya gömdü ve okumayı sürdürdü. Kapı kısaca tıklanıp ardından Pınar kapıyı açtığı anda Sude başını kaldırıp gülümsedi.

"Gel lütfen."

Pınar kapıdan Sude'nin masasına olan mesafeyi sakın adımlarla geçti.

"Pınar dosyayı okuyordum da Haldun Bey, Prestij İnşaat ile ilgili detaylı bir bilgi vermemiş. Konağımız kim? Projelerimizle kim alakadar oluyor? Firma ana yetkilisi kim?"

Pınar başını aşağı yukarı salladıktan sonra yanıt verdi.

"Haklısınız efendim ancak Prestij İnşaat, Mert Bey'in müşterisi. Sanırım konağımız onun bir arkadaşı ve bu sebeple detaylarla doğrudan Mert Bey ilgileniyor."

Sude, gözlerini yumup anladığını belirtmek için başını ha-

fifçe salladı.

“Tamam Pınar. Dosyadaki eksik bilgilerin giderilmesi ile ilgilenir misin? Ayrıca bir özet rapor da alabilirsen memnun olurum.”

“Merak etmeyin Sude Hanım. Ben ilgileneceğim.”

Sude hafifçe gülümsedi. Pınar tam çıkacakken, “Efendim dün yemeği pas geçmiştiniz, bugün çıkacak mısınız?” diye sordu.

Sude, durup düşündü. Canı yanıyormuş gibi birkaç saniye bekledikten sonra Pınar’a, “Siz çıkıyor musunuz? Haldun Bey? Mert Bey, Canan Hanım, sen?” diye sordu.

“Haldun Bey’in genelde randevuları oluyor. Yemek saatlerini bile iş ile değerlendirir. Ben bazen çıkıyorum, bazen de kalıyorum. Mert Bey ise genellikle ofiste olur.”

“Teşekkür ederim Pınar. Sanırım ben de dışarı çıkmamayı tercih edeceğim. Sana afiyet olsun.”

Mert ofise girerken; Sude’nin çoktan gelmiş olduğunu kapalı kapısından anladı. Üç gün geçmişti ve hâlâ kendini göstermek için herhangi bir çaba harcamamıştı. Gerçi Mert de tedbir alıyordu. Pınar’dan onun yemeğe çıktığı haberi gelene kadar lavaboya bile gitmiyordu. Bazen biraz yürüyüp ayaklarını açmak istiyordu; ama sonra hemen vazgeçiyordu. Onun bu çabası karşısında Sude de çabalıyordu. Mert’in tahminlerinin aksine karşılaşmamak içindi çabası. Görüşmelerini gerektirecek durumlarda Pınar’ı araya sokuyordu.

Mert, Pınar’ın arada kalmaktan yorulduğunu görebiliyordu; ancak hiç itiraz etmemişti. Mert, onun stresini biraz atması gerektiğini aklının bir kenarına not ettikten sonra salatadan oluşan öğle yemeğini yemeye başladı. Tuhaftı.

Sude yemekten dönerken çalan telefonu dikkatini kaldırım taşları ile çantası arasında bölmesine neden olmuştu. Attığı adımlar yüksek topuklularının kaldırım taşları arasına girmemesi için özenliydi. Gözleri ise çantanın derinliklerinden ısrarla en sevdiği melodiyi çalan telefonundaydı. Sonunda kapanmak üzere iken telefona ulaştı ve hızla çantadan çıkardı. Arayana bakmadan yanıtladı:

“Efendim?”

“Sude? Sen misin kızım?”

“Sude Hanım şu an yemekte ben asistanıyım.”

“Ha peki öyle mi? O halde Sude’ye bir not bırakabilirim, değil mi?”

“Elbette efendim.”

“Tamam, ona de ki; anneniz aradı. O saçını süpürge edip size yıllarca bakmış ancak siz bir telefona bakamamışsınız. Ayrıca köpeğinize de bakmayı sürdürüyormuş. Hektor’un sağlığı ile ilgiliyseniz anneniz aradığında dalga geçmeyecekmişsiniz!”

“Anne!!!!”

Sude, kendi tuzağına kendisi düşmüştü, annesine sitem eden sesinin aksine, binadan içeri girerken gülümsüyordu.

“Hiç anne deme Sude Hanım. Utanmadan benimle dalga geçecektin.”

Sude asansöre bindi ve düğmeye bastı.

“Ama anne benim telefonumu arayıp ‘sen misin kızım?’ diyorsun. Telefonuma Margaret Thatcher bakacak değil ya.”

Annesi derin bir iç çekerken asansör Sude’nin katına geldiğini haber veren zili çaldı.

“Ah ah, nasıl bir evlat yetiştirmişim ben? Ölmüş insanın arkasından konuşulur mu Sude?”

Sude, ofisin kapısından içeri girerken bir kez daha güldü. Gözleri ıslıl ıslıl ve annesinin sesini duyduğu için mutluydu.

“Bence bu konuyu beni bir haftadır arayıp sormayan yakışıklıya sormalısın.”

Sude, annesinin cevabını dinlerken yüzündeki gülümseme dondu. Mutfaktan çıkan Mert anlaşılan söylediğini duymuştu. Yoksa neden kaşlarını o kadar çatsın? Sude sonra kendi hatasını düzeltti. Kaşlarını çatması için onu duymasına gerek yoktu. Varlığı bile Mert'i sinirlendirmek için bir nedendi. Tüm mutluluğunun emildiğini hissetti.

Yüzündeki gülümseme donakalmıştı. Yaşama sevinci uçup gitmişti. Tüm bunlara neden olan adama nefretle bakmamak için kendini zorlayıp bakışlarını kaçırdı ve buruk bir gülümseme ile, "Aradığın için teşekkürler. Daha sonra sana dönerim," dedi annesine.

Telefonu kapatıp odasına girene kadar sakinliğini korudu ancak içeri girdiğinde sırtını kapıya dayayıp derin bir nefes verdi. Böyle daha ne kadar çalışabilirdi? Çok şükür haftayı bitirmişlerdi. Sude, pazartesiden beri ilk kez Mert'i görüyordu. Onunla karşılaşmaktan bugüne dek hep kaçınmıştı ama hayat her zaman istediğini vermiyordu insana. Kendini silkeleyerek masasına yürürken kahve alamayacak oluşuna sinirlendi. Ama yine de onunla tekrar karşılaşmayı göze almak yerine yarım saat kahvesizliğe dayanabileceğine karar verdi.

Mert saatine baktı. Neredeyse dokuz olmak üzereydi. Hava kararmaya başladığında otomatik yanan aydınlatma ona akşam olduğunu hiç haber vermemişti. Yarı aralık jaluzilerden sızan şehrin ışıkları ona vakti hatırlatınca kendine gelmişti.

Eşyalarını toplarken neden Hope'tan kimsenin onu aramadığını düşündü. Tabii aramazlardı. Kim patronun arkadaşına, yardım etmeye geç geldiği için hesap sormak isterdi? Kaan bile bunu yapmazdı. Mert, tüm eşyalarını topladıktan sonra çantasını sırtına alıp masa üzerinde duran cep telefonunu ve arabasının anahtarlarını aldı. Eksik bir şey var mı diye son kez kontrol ederken klimanın açık olduğu aklına geldi ve düğ-

meye basıp aleti kapattı. Kapıya geldiğinde son bir kez etrafına göz attı. Her şey tamamdı. Kapsını çekip çıktı.

Mutfağa gidip kızların herhangi bir şey açık unutup unutmadığını kontrol ettikten sonra çıkmaya hazırdı. Sude'nin aralık kapısından sızan ışığı fark edince durdu. Sude içerde miydi? Neden olsundu ki? Saat epey geçti ve onun ışığı da otomatikti. Hem öyle olsa günlerdir olduğu gibi kapısı sıkı sıkıya kapalı olurdu. Şimdi aralıktı.

Mert, hafif adımlarla kapıya doğru yürüdü. Az önce fark etmediği detayları şimdi daha iyi fark edebiliyordu. Mesela içeriden gelen hafif bir müzik sesi gibi... Mert çantasını omzunda düzeltirken Sude'nin içeride olduğuna dair şüphesi kalmamıştı. Ama o bir şeylere inanmak için kendi gözleri ile görmesi gereken bir adamdı ve uygulamaya geçmekte gecikmedi.

Çantasını tutan parmakları iyice kasılmış, eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Hafifçe uzattığı başı gördüğü manzara ile hızla geri çekildi. Sude iki kolunu masanın üzerine koymuş, başı da kollarından birinin üzerine düşmüştü. Mert alçak tonda bir küfür savurdu. Başını bir kez daha içeri uzattı. Sude, pozisyonunu bozmamış, hatta uyuyakalmış gibi görünüyordu.

Mert, onun ensesinin üzerinde topladığı saçlarını bir toka ile tutturmuş olduğunu gördü. Normalde zaten çok uzun olmayan saçlarını hiç toplamazdı. Anlaşılan sıcak ve çalışma onu rahatsız etmişti. Mert, bir kez daha geri çekildi ve üst üste, gürültülü bir şekilde yutkundu. Basıp gitmesini söyleyen beyni ve onu uyandırması gereken kalbinin arasında kalmıştı.

Mantığı bedenini terk etmişti ve idareyi Sude'nin numara yaptığını söyleyen inadı ile onun binada yapayalnız ve savunmasız kalacağını söyleyen vicdanına bırakmıştı anlaşılan. Kapının yanında ikisinin odasını birbirinden ayıran ince duvara sırtını yasladı ve gözlerini yumdu. Tanrım.

Mert bir anda gözlerini açtı ve kararını vermiş gibi hızlı

adımlarla kapıya doğru yürüdü. Cam kapıyı iterek açtı ve ofisin dışına çıktı. Kararından caymak istemiyordu ve tüm bu acelenin sebebi de buydu. Sude'yi kesin biri arar ve uyandırır.

Asansöre yürüdü ve düğmesine basıp çağırdı. Asansörün gelişini beklerken farkında olmadan avucunu sıkıp bırakıyordu.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Lanet olsun! Mert asansörün kata ulaşmasını beklemeden geri döndü. Az önceki gibi hızlı hareket ediyordu çünkü vazgeçmekten korkuyordu. Cam kapıyı itip açtı ve resepsiyonun bulunduğu geniş alana girdi. Sude'nin kapısı bıraktığı gibi aralıktı. Kapının önüne geldi ve itmek için elini uzattı. Eli kapıya değdiği an dondu. Ne yapıyordu böyle. Neden geri dönmüştü. Vicdanını değil hâlâ Sude için çarpan kalbini suçlamaya başlasa iyi olacaktı. Eli bir kez daha kapıdan çekildi ve yumruk oldu.

Mert'in iç savaşı devam ederken onun yerine ilahı bir güç tarafından karar verildi. Daha Mert ne yapacağını tartarken etraf karanlığa büründü. Sadece iki saniye süren şaşkınlıkla Mert olduğu yerde dondu. Ardından kendini toparlayıp kapıyı itti ve Sude'nin ofisinden içeri girdi.

Müzik sesi kesilmiş, etrafta Mert'in ayak seslerinden başka çıt çıkmaz olmuştu. Sude, irkilerek uyandı ve karanlıkta ona doğru hareket eden birini gördü. Mert, ona sakin olmasını söyleyemeden Sude yerinden fırladı ve ondan kaçmaya çalışırken yardım dilercesine haykırdı:

"MERT!"

Sude, sırtını döndüğü geniş cama doğru geri geri adım atarken Mert elini öne uzatıp havaya kaldırdı.

“Sakin ol. Benim.”

Sude belli ki onun oluşundan hiç rahatlamamıştı. Geriye doğru attığı adımları kesmemişti. Son adımında sırtı cama dayandı ve durmak zorunda kaldı.

“Sakin ol. Sadece elektrik kesildi ve... Ve ben...”

Sude, sırtına değen serin temasla biraz daha kendine gelmişti. Soğukkanlılığını geri kazanarak hafifçe sordu:

“Jeneratör yok mu?”

Şimdi ikisinin de gözleri karanlığa biraz daha alışmıştı. Sude, Mert’in başını kapıya çevirdiğini ayımsadı. Mert, kapıya kısa bir bakış attıktan sonra ona döndü ve hâlâ havada ona uzanmış duran elini indirdi. Sude paniğinin bedenini terk ederken kullandığı yolun boğazı olduğunu düşünmeye başladı çünkü yutkunmakta zorlanmıştı.

“Olması gerekiyordu. Sanırım devreye girmedi. Görevli ilgileniyordur.”

Sude, elini serin cama bastırıp ondan destek aldıktan sonra cama dayalı sırtını hafifçe öne çekip mesafeyi açtı.

“Umarım biran önce düzelir.”

Mert, başını bir kez daha kapıya çevirdikten sonra ona döndü.

“Umarım.”

Sude onun sırtına taktığı çantayı fark edip işaret etti.

“Sanırım gidiyordun.”

Mert, başını çevirip omzunun üzerinde duran çanta sapına baktı ve geri dönüp Sude’yi onayladı.

“Evet gidiyordum.”

Hareket etmedi, gitmek için bir şey yapmadı. Sadece Sude’ye bakıyor ve bekliyordu. Onun bir şey söylemeyeceğini anladığındaysa, “Sen neden gitmedin?” diye sordu.

Sude hafifçe omzunu silktikten sonra yanıtladı:

“İşim v...”

Aklına gelen düşünceyle hızla masa ile arasındaki mesafeyi kapadı ve bilgisayarına koştu. Doksan derecelik açıyla duruyor olmasına rağmen ekranı kapkaraydı. Telaşla birkaç tuşa dokunup bilgisayarın tepki vermesini bekledi. O sırada da hızla, “Hayır, hayır, olamaz, olamaz,” diyordu. Mert tedirgince bir kez daha kapağıya baktı. Çantasını omzunda düzeltti ve masa ile arasındaki mesafeyi birkaç iri adımda kapattı. Sude’nin çabalarına yanıt veren bilgisayar bir anda ekranını açmış ve ışığıyla Sude’nin yüzünü aydınlatmıştı. Sude’nin dudakları hafif bir gülümseme ile kıvrılırken oldukça rahatlamıştı.

“Hepsini kaybettiğimi düşünmüştüm.”

Mert, onun buruk bir tavırla kendisiyle değil de makine ile konuştuğunu anladı. Az önce aştığı mesafeleri geriye doğru kat ederken Sude yerine oturmuş ve kaydetmeden uyuya kaldığı verileri saklamak için bilgisayara gerekli komutları vermeye başlamıştı.

“Ben...”

“Sabahtan beri bunlarla uğraşıyordum. Eğer kaybetseydim çok üzülürdüm.”

Bilgisayarın loş ışığının aydınlattığı yüzündeki hafif gülümseme cümlelerin sonuna doğru büyürken konuşmasını bitirdiğinde, başını kaldırıp Mert’e baktı. Mert, onun bu kez kendisi ile konuştuğundan emin olmuştu. O gece kaçınıcı defa yaptığını bilmediği hareketi tekrarlayıp çantasının kolunu omzu üzerinde düzeltti.

“Bataryanın durumunun iyi olması senin için harika o halde.”

Sude gülümsemesini bozmadı. Yaptıkları en iyi sohbet bu değildi. Kesinlikle bir sohbet bile değildi. Ancak yıllar sonra ilk kez birbirlerine laf sokmadan konuşuyorlardı. Bu da konuşmayı iyi bir sohbet yapardı. Sude ilerde daha iyi sohbetlerinin olup olmayacağını bilmiyordu ama Mert’in onunla

normal biri gibi konuşmasına sevinmişti. Bunu kaybetmek istemedi.

“Desen Mimarlık çalışanlarına iyi bakıyor o halde.”

Mert, hafifçe gülümsedi. Sude mutlu oldu. Yanağındaki gamzeler onun için belirmişti. Gözleri onun için hafifçe kısılmıştı. Sude çok fazla zorlamak istemedi. Sonuçta bu da bir şeydi. Mert bilgisayarı işaret edip, “Sakıncası yoksa kaybetmekten bu kadar korktuğun neydi?” diye sordu.

Sude ‘SEN’ diye cevap vermek için yanıp tutuşuyordu ancak kısaca açıkladı:

“Mimarlık fuarıyla ilgili genel bir araştırma. Çok önemli bir şey değil belki ama Desen Mimarlık’ın, kendini dış pazara tanıtmaması için iyi bir adım olacağını düşünüyorum.”

Mert’in kaşları hafifçe çatıldı.

“Dış pazar?”

“Haldun Bey, mimarının böylesine gelişme gösterdiği bu dönemde biraz büyümemiz gerektiğine inanıyor.”

Mert, dilinin ucuna kadar gelen “Sen mi, o mu?” sorusuna zorlukla hâkim oldu. Sadece bir kaşını kaldırıp ilginç bulduğunu belirtti. Sude, onun tepkisini karanlıkta net görememişti ancak rahatsız olduğunu fark etti ve üzerine gitmekten çekinerek sözünü sonlandırdı.

“Her neyse.”

Sude, başını bilgisayara eğdiğinde; Mert bir kez daha kapıya döndü. Sonra Sude’ye dönüp omzunun üzerinden kapıyı işaret etti.

“Şey, sanırım gitmeliyim.”

Sude başını kaldırıp ona baktı. Mert, devam etmesi gerektiğinden emin değildi ancak dili, beyni ile aynı rotada düşünmüyordu anlaşılan... Devam etti.

“Sen çıkacak mısın?”

Sude, hızlanan kalbini dizginlemek için elini sıktı ve tırnakları avucuna battı.

“Yukarıda birileri çok fazla çalışmamı istemiyor anlaşılan.

Toparlanıp çıkacağım.”

Mert boğazını temizledi:

“Beklememi ister misin?”

Sude, tırnaklarını avucuna daha şiddetle bastırdı. Şöyle bacağı falan çimdiren biri olsa ne iyi olacaktı. Rüyada olup olmadığından bir şekilde emin olabilirdi böylece.

“Önemli değil. Teşekkür ederim.”

Mert bir kez daha kapıyı işaret etti.

“Dışarının bu kadar aydınlık olduğunu sanmıyorum. Koridorda pencere yok. Merdivenden inerken bir yerini incitebilirsin.”

Sadece birkaç gün önce onun incinmesini umursamayan, hatta onu elleri ile incitebilecek kadar kızgın olan adama ne olmuştu acaba? Sude sivri diline sahip çıkmayı başararak cevabını yineledi:

“Gerçekten önemli değil. Kendim halledebilirim.”

Aslında o sırada bilgisayarını kapatmış ve çantasına yerleştirmişti. Ayağa kalkmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu ve mecburen kalktı. Cep telefonunu da çantasının gözüne yerleştirdi.

“Sanırım zaten senin de işin bitti.”

Mert, çok hevesli bir aptal gibi görüldüğünün fakındaydı ancak onun bir yerini kırmasını istemiyordu. Tabii bu isteğinin kesinlikle onunla alakası yoktu. Sadece çalıştığı şirketin onun bileğini kırmasından ötürü zarara uğramasını istemiyordu, hepsi o.

Sude, yapacak başka bir şeyi olmadığından masasının başından ayrıldı. İki medeni insan gibi konuştukları bu değerli dakikaların sonuna gelmelerine üzülmüyordu üzülmesine ama merdivenlerden inerken topuğunun olmadık bir yere takılıp sendelemesi sonucu Mert’in üzerine düşmeyi istemiyordu. Onu tutacak kimsenin olmaması ve merdivenlerden kafa üstü sekiz kat yuvarlanmak Mert’in onun bilerek kucağına düştüğünü düşünmesinden çok, çok, çok daha iyiydi. Tanrım, bi-

leklerime güç ver diye sessiz bir yakarış gönderdikten sonra kapısından dışarı çıktı.

Sude, birden bire odasından daha karanlık bir ortama girdiğinde şaşırdı. Kısa bir an duraklayınca arkasından gelen Mert de durmak zorunda kaldı.

“Ne oldu?”

“Şey, sadece... Karanlık... Dediğin kadar varmış.”

Arkasında onun hareket etmesini bekleyen Mert, gülümsedi. Sude karanlıktan korkuyor muydu? Mert buna inanmazdı işte.

“Korkuyor musun?”

Sude, kendini toplayıp yürümeye başladığında Mert onun ne kadar inatçı olduğunu düşündü.

“Hayır, sadece beklemiyordum.”

Sude, dikkatli ancak seri adımlarla kapıya doğru yürürken içinden “Evet korkuyorum. Karanlıktan değil senin yine bir şeylerin peşinde olduğumu düşünmenden,” diye söyleniyordu. Cam kapıyı itip koridora adımını attığında burasının daha da karanlık olduğunu gördü. Bu kez duraklamamıştı ancak kendi duyabileceği kadar gürültülü yutkundu.

Mert peşinden koridora girdiğinde adımlarını hızlandırıp Sude’ye yetişti. İkisi birlikte sessizce merdivenlere doğru yürüyorlardı. Koridor merdivenlerin başlangıcında biraz daha kararmıştı. Sude inmeye başlayacakken Mert onu kolundan tutup durdurdu.

“Bekle. Önden ben insem daha iyi olacak sanırım.”

“Ne fark edecek?”

Mert, onun bu sürekli bir şeyleri araştıran kişiliğinden nefret ediyordu. İlla ki bir açıklaması olmalıydı her şeyin. İlla Mert’in en gizli sırlarını bilmeliydi ve onun düşüncelerine hâkim olmalıydı. Dişlerini sıktı. İçinden ona kadar sayıp sıkıca kapalı olan ağzını gevşetti.

“Düşmene elimden geldiği kadar engel olmak için. Bana tutunabilirsin.”

Sude'nin cevabını beklemeden basamağı aşıp aşağı indi. Sude sinirle ayağını yere vurmamak için kendini zor tutuyordu. Anlaşılan Mert, onu beklemeyecekti. İkinci adımını da atarak Sude'den uzaklaşırken telaşla elini uzattı ve sırtındaki çantaya tutunarak adımlarıyla ona eşlik etti.

Mert onun kendisini değil de çantasını tutmasına minnettardı. Dikkatini onu arkasından tutarak yürüyen Sude'den koparıp indiği basamaklara verdi. Normalde olması gerektiğinden çok daha yavaş iniyorlardı. Ancak bir kat inmişlerdi ki birden basamaklar aydınlandı. Gözleri mahrum kaldıkları ışığın etkisi ile kısılan Sude ve Mert, inmekte oldukları basamaklarda donup kalmışlardı. Sude'nin çantayı tutan parmakları gevşememişti. Mert de hareket etmemişti.

"Nihayet."

"Yine gitmez, değil mi?"

Duruşlarını bozmamışlardı. Mert cevapladı:

"Sanmıyorum."

Sude'nin parmakları yavaşça gevşedi. Mert serbest kaldığında ona döndü.

"İnelim mi?"

Sude tedirgince etrafına baktı.

"Sorman hata."

İki adımla Mert'e yetişti ve bu kez birlikte basamakları inmeye başladılar.

Ceylin kendi kahvesini ve Deniz ile Ela'nın çayını tepsinin üzerine yerleştirdi ve tepsiyi tezgâhın üzerinden aldı. O sırada salondan gelen telefon sesiyle donup kaldı. Beyni aynı anda ona bir sürü komut vermişti:

Tepsiyi aldığın yere bırak ve telefona koş!

Tepsiyi sakın bırakma, vakit kaybı olur; tepsiyi telefona koş!

Heyecanlanmayı kes, altına kaçıracaksın; telefonu boş ver ve tuvalete koş!

Ceylin telefonu ne yapacağına daha karar veremedi Deniz elinde telefonla mutfığa geldi ve Ceylin'in beklentilerini boşa çıkardı:

"Annen arıyor."

Ceylin çişinin çoktan idrar yolunda geriye kaçtığını fark etti ve çatık kaşlarıyla tepsiyi Deniz'e uzattı. Deniz dudağının kenarındaki piç kıvrımla tepsiyi elinden alırken telefonu ona vermişti. Ceylin pis bir bakışla gülümsemenin hesabını sorarken telefonu yanıtladı:

"Efendim anne?!"

Deniz onu dinlemekten kaçarak salona girerken Ceylin onunla aynı fikri paylaşmıyormuş gibi peşinden gelmişti.

"Hakan'ı merak ediyorsan neden onun telefonundan aramıyorsun anne?"

Deniz, Ela'nın çayını almasını bekledikten sonra kendinin-kini de alıp yerine oturdu.

"Anne boşu boşuna telefonumu meşgul ediyorsun. Hakan ikizim, on üç yaşındaki kardeşim değil. Ona sahip çıkmamı bek-"

Telefonu kulağından çekip önüne uzattı ve şaşkınca baktı.

"Kapattı..."

Deniz çayını püskürttü:

"Ona telefonu meşgul etmemesini söyledin, ne yapmasını bekliyordun?"

Ceylin, Deniz'e dil çıkararak kahvesine uzandı.

"Hayatımın en önemli telefonunu bekliyorum. Beni arayan Barak Obama bile olsa tepkim az önceki gibi olurdu."

Deniz ile Ela birbirlerine baktılar ve Deniz bir kez daha çenesini tutamadı:

"Bunu bize mi söylüyorsun? Günlerdir aramalarımızı 'Çabuk söyle sürtük, telefon bekliyorum' diyerek açıyorsun."

Ceylin, omzunu silkip ne kadar umursamadığını belli ettik-

ten sonra beklediği aramayı ne kadar önemsedliğini ifade eden bir tavra bürünüp, "Neden aramıyor?" diye sordu.

Ela çenesini tutamayıp konuşmanın ortasına daldı:

"Affedersin ama adama numarayı eksik vermemiş miydin?"

Deniz, kahkahalarına engel olamadı:

"Şapşal doğru söylüyor aptal, adama numarayı eksik veren sendin."

Ceylin, ona bir yastık fırlatırken ne kadar sinir olduğunu da belli etmekten geri durmadı.

"Ben hiç olmazsa eksik de olsa bir numara bıraktım. Senin elinde ne var dahi sarışın?"

Deniz'in kahkahası yüzünde donarken sadece, "Ha-ha-ha," diyebilmişti.

Tamam, Ceylin tam bir sarışındı. Ama bu haksız bir sarışın olduğu anlamına gelmiyordu.

Uzun bacakları ile kapıdan içeri girmeden önce yanından kıkırdayarak geçen üç kıza hafifçe gülümseyerek gamzesini gösterdi. Kulağında tuttuğu telefona seksi bir tonda fısıldarken Hope'a adımını attı.

"Hadi ama Betül... İstediğim sadece iki rakam. Bunu yapabileceğinden eminim."

Gözleriyle etrafı taradı. Mert henüz gelmemiştii anlaşılan. Hakan da ortalarda yoktu. Kaan, karşı taraftaki çağrı merkezi görevlisinin hafif itirazını göz ardı etti:

"Lütfen bana hangi operatör olduğundan emin olmadığımı söyleme. Zaten kaç tane var ki?"

Gözüne kestirdiği bir locaya ilerlerken bardaki Can'a işaret etti. Can onun birasını hazır ederken Kaan bezgin bir şekilde masaya oturdu ve telefona, "Betül, beni arayacağına inanıyo-

rum. Sana güvenimi boşa çıkarmayacaksın değil mi? Güzel,” dedi.

Kaan telefonu kapatırken bir küfür savurdu. Can’ın yolladığı birasını getiren garsona, “Bana Cüneyt’i gönder,” dedikten sonra birasından irice bir yudum aldı.

Kaç gündür numara ile ilgili bir gelişme olmamıştı. İstese Hakan’dan numarayı alabilirdi ancak böylesi çok çabuk olurdu ve Ceylin hile yaptığını hemen anlardı. O sürecin biraz uzamasını önemsememişti. Ama bu kadar uzamasını da beklememişti.

“Beni istemişsiniz Kaan Bey.”

“Gelişme var mı?”

“Henüz iki yüz aramayı tamamladım efendim.”

Kaan’ın kaşları çatıldı.

“Neden o kadar az?”

Cüneyt başını hafifçe önüne eğip yanıtladı.

“Tüm olasılıkları hesaplayıp not almamız gerektiğinden biraz geciktik. Ama artık aramalar daha hızlı ilerleyebilecek.”

Kaan bağıırıp çağırmak istedi. Dilinin ucuna gelen küfürleri geri yuttu ve Cüneyt’e gidebileceğini söyledi. Ceylin onu fena sıkıştırmıştı. Aklını öylesine meşgul ediyordu ki...

“Hey.”

Deniz, üç harften ibaret mesaja şaşkınca baktı. Tanımadığı bir numaradan geliyordu. Yanlış gönderilmiş olmalıydı ama bir sohbetin parçasından ziyade girişti. Deniz kime böyle bir mesaj atabileceğini düşündü.

A: Uzun zamandır görüşmediği birine.

B: Yeni tanıştığı birine.

C: Tanışmak istediği birine.

Omzunu silkip kendi kendine kurmak yerine kim olduğunu öğrenmeye karar verdi.

“Hey?”

Ekrana hızla dokunarak mesajı yolladıktan sonra beklemeye başladı. Çok geçmeden mesajı olduğunu haber veren ılık sesi duyuldu.

“Beni özledin mi?”

Denizin kaşları çatıldı. Kim ona bunu sorardı ki? Tanıdığı biri olduğuna karar verdi. Ekrana hızla dokunarak cevabını yolladı.

“Özlemem için kim olduğunu bilmem lazım değil mi?”

Deniz, artık yanıtını alacağını biliyordu. Dudağının kenarını hafifçe kemirerek cevabı bekledi. Çok beklemesine gerek kalmadan ılık çaldı:

“Kim olmamı istersin?”

Deniz küçük bir kahkaha attı ve bekletmeden cevabını yazdı:

“Johnny Depp.”

“Johnny Depp?”

Batu’nu kaşları çatıldı. İşte bunu kesinlikle beklemiyordu. Ne cevap vermesi gerektiğine karar veremedi. Kaşlarını hafifçe çatıp düşünürken bateristleri Akın’ın ona seslendiğini duydu. Aklına gelen muzip düşünceyle dudakları kıvrıldı ve parmakları hızla gerekli yerlere dokundu.

“Alrightthen. I’dhavetolearnKentucky accent.”

Deniz yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle ekrana bakakaldı. Oydu... Onun olduğunu anlamasını istemiş ve Deniz’e bunu belli etmişti. Dudağının kenarını hafifçe dişledi. Cevap vermeli miydi? Batu’nun karşı tarafta cevap beklediği aşikârdı. Numarasını nereden bulmuştu ki?

Deniz'in gözünün önünde beliren sahne, o telefonunu masada unutmuşken Batu'nun numarayı aldığını anlatıyordu. Deniz az da olsa öfkелendiğini hissetti. Kişisel alanına tecavüz edilmişti. Başını hafifçe yana yatırdı, bu aslında hoşuna gitmişti. Kaşları çatıldı, hoşuna gitmesi tecavüzü mazur göstermezdi. Deniz, cevap vermemeye karar verdi.

“Efendim?”

Ceylin'nin tüm heyecanı karşı tarafta duyduğu sesle söndü. Gözlerini devirirken bıkkın bir nefes de vermişti. Henüz. Çok istekli görünmekten nefret ediyordu.

“Hayır efendim, yanlış numara.”

Bugün gelen ikinci yanlış aramaydı bu. Ceylin telefonu kapattıktan sonra bir süre açıklama beklermiş gibi baktı. Sonra başını bilgisayarına eğerek çalışmaya devam etti. Beş dakika geçmemişti ki odaklanamadığını fark etti. Bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Bu güzel yaz gününde ofiste tıklılacağına bu yaşına kadar Ankara'nın çöllerinde öğrenmeye fırsat bulamadığı yüzüşünü pekiştirebilirdi.

Masadan kalkıp pencereye yürüdü. Gördüğü manzara ona kaçıp kendini Ege'nin minik bir sahil kasabasına atma isteği doğurmuştu. Aslında küçük yerleri seven biri değildi ama ara sıra kafasını dinleme taraftarıydı. Zaten neden İzmir'de değil de bu keşmekeşin içinde bir hayatı tercih ettiklerini hiç anlamıyordu. Cep telefonu bir kez daha çaldığında onu düşüncelerinden söküп aldı. Kalbi göğüs kafesinde hızla çırpınırken o seri adımlarla masaya yürüdü.

Arayanın tanımadığı bir başka numara olduğunu görünce kalbinin çarpıntısı da artmıştı.

“Efendim?”

Arayanın beklediği kişi olmadığını anlatan cevabı aldığı anda nasıl olduysa küfredmeden sakince, “Aradığın bir cep

numarası aptal. Yemek siparişı sabit hatta verilir!" dedi ve öfkeyle telefonu kapadı.

Batu, parmağını telefonun üzerinde hızla hareket ettirip rehberde ilerliyordu. Aradığı numaraya ulaşmak için geçtiği isimler arasında ona hâlâ geri dönmemiş olan Deniz'in adını gördüğünde hızla parmağını ters yöne hareket ettirip ismi üzerine geldi. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Neden mesajına geri dönmemişti? Aksanını özellikle vurgulamıştı, o olduğunu anlaması için. Ama o hemen cevap vermek yerine hiç cevap vermemeyi seçmişti.

Batu, "Kendi kaybı," diye düşündü ve parmağını tekrar telefonun üzerinde hareket ettirdi. Üç harf ancak geçmişti ki küfrederek hareketi tersine çevirdi ve hiç düşünmeden isme tıklayıp telefonun seçenekleri sunmasını bekledi. Mesaj simgesine dokunacak olan parmağı arama simgesine dokununca kendi de şaşırdı ama aramayı sonlandırmak için herhangi bir şey yapmadı.

Altıncı çalışta telefonu kapatacakken Deniz'in nefes nefese sesi duyuldu:

"Alo?"

Batu dudaklarını büzüp bekledi. Ne diyecekti? Ne demeliydi? Oluruna bırakmaya karar verdi ve o kelimeleri yuvarlayan aksanıyla konuştu:

"Hey."

Deniz'in cevabı gecikmedi:

"Ney?"

Batu'nun kaşları çatıldı:

"Efendim"

"Kim?"

Batu iyice şaşırmıştı.

"Anlamadım?"

"Neyi?"

"Deniz?"

"Who is this?" (O kim?)

Batu sinirlenmişti. Farkında olmadan anadilinde gelen soruya aynı biçimde cevap verdi:

"Are you fucking kidding me?" (Benimle dalga mı geçiyorsun?)

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu.

"Yanından bile geçmiyor."

Batu neler olduğunu anlamamıştı ama sormadan edemedi.

"Neyin?"

"Johnny Depp'in"

Deniz'in kıkırdayarak söylediği yanıtın ardından Batu gülümsedi. Ne kadar ilginç bir kadındı bu böyle?

"Sonuçta deniyorum, değil mi?"

"Anlaşılan o ki denemeniz yetersiz kalıyor Bay Duff."

Batuhan'ın dudakları memnuniyetle büküldü.

"Hatırlıyorsun demek?"

"Senin, benim telefon numaramı hatırladığın gibi değil."

Batuhan'ın kaşları havalandı. Demek küçük hanım numarasını izinsiz aldığı için onu cezalandırıyordu. Oturduğu yerde biraz daha yayıldı ve aksanını olabildiğince belli ederek savunmasını yapmaya başladı.

"Bak, telefonunu izinsiz aldığım için üzgünüm. Ancak masada öylece duruyordu ve..."

"Sen de arkamdan seslenmek yerine kendine küçük bir arama yapmayı tercih ettin."

"Evet."

"Hım."

Tanrım... Zor muydu, zoru mu oynuyordu? Batu hangisi olduğuna karar veremedi.

"Tamam, dürüst olalım."

"Peki."

Batu onun ellerini göğsünde kavuşturduğunu hayal edebi-

liyordu. Gülümsedi.

“Eğer telefon numaranı isteseydim verecek miydin?”

Cevap tereddütsüz olduğu kadar net ve çabuk geldi.

“Hayır.”

“O halde bana kızmamalısın.”

Batu bekledi, bekledi, bekledi ve nihayetinde telefonun kapandığını düşünürken cevap geldi.

“Kızmamalıyım.”

Sude elinde dosya olduğu halde Haldun Bey’in kapısını tıklattıktan sonra boştaki elini kullanarak içeriden hiçbir davet beklemeden kapıyı açtı. Aralıktan Haldun Bey’in gözlüklerinin üzerinden ona baktığını görebilmişti.

“İçeri gel Sude.”

Sude kapıyı tamamen açtığı anda Haldun Bey’in yalnız olmadığını gördü ve olduğu yerde duraklayarak, “Daha sonra gelebilirim efendim,” dedi.

Haldun Bey, onun itirazına bir el hareketiyle cevap vermişti. Sude davete ikinci kez itiraz etmeden kapıyı yavaşça kapamak üzere döndü. O arada gözlerini de hafifçe kapatmıştı. Geri döndüğünde profesyonel havasına tekrar hâkim olmuştu.

“Aslında ikinizle konuşmak istediğim bir mesele vardı; ama acelesi yok. Sen ne için uğramıştın kızım?”

Sude, bakışlarını kısa bir süre Mert’e çevirdiğinde adımları onlara iyice yaklaşmıştı. Mert’in karşısına oturmadan önce bakışlarını ondan çekip; Haldun Bey’e çevirdi. Elindeki dosyayı uzattıktan sonra oturdu ve bakışlarını hâlâ üzerinden çekmediği Haldun Bey’e, “İstediğiniz müşteri karşılaştırmaları ve analizleri efendim,” dedi.

Haldun Bey dosyayı alırken:

“Akçan Holding ne durumda?” diye sordu.

Sude hafifçe gülümsedi.

“Proje elimizde, verdiğimiz fiyatı kabul etmekten başka seçenekleri yok.”

Mert, oturduğu yerde hafifçe kıpırdanarak varlığını hatırlattı. Haldun Bey incelediği dosyadan başını kaldırmıştı, onun hareketliliğini fark edip hızla dosyayı kapattı.

“Sen gelmeden evvel Dubai ve mimari konusundaki gelişmelerden bahsediyorduk Sude.”

Sude, bakışlarını Mert’e yöneltti. Mert, bu konuda biraz ketum davranmıştı. Sude elektriğin kesildiği o günden bu zamana geçen altı günlük süreçte Mert ile aralarında çok daha ılımlı bir şeylerin gelişmeye başladığını fark etmişti. Artık birbirlerini gördüklerinde selam veriyorlar hatta yakınlarında üçüncü bir şahıs varsa hal hatır soruyorlardı. Ancak o geceki görüşmelerinde Sude konuyu açtığında pek memnun olmamış gibi görünmüştü. Şimdi de pek farklı görünmüyordu. Sude farkında olmadan dudaklarını ıslattı.

“Ben geçen hafta Mert Bey’e kısaca bahsetmiştim.”

“Evet, evet o da söyledi. Çok yoğun bir dönemdeyiz. Böylesi bir seyahat için birilerini gönderecek durumda değilim ama...”

Yaşlı adam hızlı hızlı konuşurken Sude, Mert’e baktı. O da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Sude, Haldun Bey’in sözünü kesti.

“Pardon efendim ama ne seyahati?”

Yaşlı adam soluklanınca sakinleşmişti. Önce Sude’ye sonra Mert’e baktıktan sonra açıkladı.

“Dubai’deki mimarlık fuarı için yapacağınız seyahat.”

Sude sindiremeden Mert, “Kimin yapacağı?” diye sordu.

Bu kez şaşıрма sırası Haldun Bey’deydi anlaşılan. Hafifçe kaşlarını çatıp Mert’i cevapladı:

“Sizin yapacağınız elbette.”

Kaan, barda oturmuş, Mert'in gelişini izlerken sıkkındı. Mert'in yüzünden onun da pek keyifli olmadığını anlayabiliyordu, barın diğer ucunda eline gitarını almış telleri notalara uygun hareket ettiren Batu'nun da görüldüğü gibi. Henüz akşama hazırlanan mekân sakinliğini korurken, Kaan, Batu'nun duru sesinin tadını çıkartmaya karar verdi. Şarkının girişini çalan parmaklar mola vermeden Batu söylemeye başladı:

"No one knows what it's like (Kimse bilmez nasıl olduğunu)

To be the bad man (Kötü bir adam olmanın)

To be the sad man (Üzgün bir adam olmanın)

Behind blue eyes (Mavi gözlerin ardında)

And no one knows" (Ve hiç kimse bilmez)

Kaan kendini başını aşağı yukarı sallarken buldu. Evet, kimse bilmezdi. Sonra bu hüznü havadan kurtulmaya karar vererek silkindi. Bugün cumaydı, değil mi? Birazdan Hope'u birbirinden güzel kızlar dolduracaktı ve- Kaan'ın düşünceleri Cüneyt'in gelişi ile yarım kaldı.

"Bulduk efendim."

Kaan'ın kaşları çatıldı.

"Emin misiniz?"

"Evet efendim. Şey birkaç kez kontrol ettik ve sonunda adını da öğrendik. Kesinlikle o."

Kaan elini uzattı. Hiç söze gerek kalmaksızın onu anlayan Cüneyt, küçük bir kâğıt parçası uzattı. Kaan, kâğıdı aldığı anda Cüneyt başı ile küçük bir selam vererek çekildi. Kaan, Batu'nun şarkısı ve elindeki numara ile baş başa kalmıştı:

"My love is vengeance (Benim aşkım bir intikam)

That's never free (Asla özgür olmayan)

No one knows what it's like (Kimse bilmez nasıl olduğunu)

To feel these feelings (Bu duyguları hissetmenin)

*Like i do, and i blame you!" (Benim hissettiğim gibi ve seni suç-
luyorum!)*

Ceylin sinirliydi; çünkü Kaan’a telefon numarasını-eksik-verişinin ardından epey bir süre geçmişti ve Kaan onu aramamıştı. Ceylin sinirliydi; çünkü Kaan onu aramadığı için Hope’a gidip eğlenmek yerine bir saatini internet üzerinde gidebileceği mekân yorumlarını okumaya harcamıştı. Ceylin sinirliydi; çünkü kızlar onu anlamıyordu. Madem Kaan’ın aramasını istiyordu o halde neden numarasını eksik vermişti. Ceylin sinirliydi; çünkü telefonu her çalışında yerinde zıplıyor, tanımadığı bir numaranın aradığını görünce heyecandan çışı geliyor ancak her seferinde arama yanlış numara çıkıyor ve hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu.

Ceylin sinirliydi; çünkü telefonu bir kez daha çalıyor, yabancı bir numara arıyor, arkadaşları onu anlamıyor ve gidecek mekân bulamıyordu ve Ceylin olağanca siniri ile telefona cevap verdi:

“Sence sesim Hasan’a ne kadar benziyor?”

Telefona öyle bir bağırmişti ki karşı taraf şokla birkaç saniye boyunca cevap veremedi.

“Pardon?”

Ceylin biraz sakin olması gerektiğini düşündü anlaşılan karşı taraf da Hasan Bey diye birini aramıyordu.

“Özür dilerim. Bugün o kadar çok yanlış numara aradı ki tanımadığım numarayı görünce sert çıktım. Ben Ceylin, kiminle görüşüyorsunuz?”

“Şu an kimlik karmaşası yaşıyorum.”

Ceylin şaşırdı.

“Efendim?”

“Hayır, hayır efendi falan olmadığımı eminim.”

Ceylin damarlarındaki adrenalinin yeniden yükselişe geçtiğini hissetti.

“Bana baksana sen!”

“Yanında olsaydım kesin bakardım.”

“Şimdi cevabımı dinle!”

Ceylin, öfkeyle telefonu kaparken kendi kendine söyleniyordu.

“Bu lanet olasıca günün bitmesi için ne yapmam gerek?”

Telefonu mesajı olduğunu haber veren sesi çıkardığında cümlesini anca bitirmişti.

“Numaranı bulmak için yaptığım binlerce aramamın sonunda sana selam bile veremedim telefonu yüzüme kapadın. Ama biliyor musun? Kızmadım. Şanslısın, özlediğim birine nasıl kızabilirim ki?”

Ceylin mesajı okumayı bitirdiğinde tek yapabildiği tuvalete koşmak oldu.

Mert arabayı otobanın karayolu çıkışına doğru sürerken eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Seyahat ne zaman aklına gelse sinirleniyordu. Haldun Bey, her şeyi onlardan habersiz planlamıştı. Otel rezervasyonlarına kadar her şey ayarlanmıştı ve Mert’in daha yeni haberi oluyordu. İlk başta Sude’nin haberi olduğunu düşünmüştü; ancak onun da en az kendisi kadar şaşkın oluğunu gördüğünde bu fikri göz ardı etti.

Düşüncelere boğuştuğu on dakikanın ardından ailesinin yaşadığı iki katlı ev görüş alanına girdi. Mert’in o anda aklındaki her şey arınıp zihni berraklaştı. Şimdi ani gelişen seyahati değil anılarını düşünüyordu. Direksiyonu hafifçe kırıp park etmeye hazırlanırken ayağını gazdan çekmişti. O daha arabayı park edemeden bahçedeki köpek havlamaya başlayarak ev halkına müjdeyi verdi.

Mert, yüzündeki gülümsemeyle el frenini çekip diğer tarafına dönerek kapıyı açtı. Bacağının birini dışarı attığında annesinin bahçeye çıktığını gördü. Cep telefonunu ve anahtarlarını almak için, başını kısa bir an çevirdiğinde babası da annesinin yanında yerini almıştı. Babasının bir kolu anne-

sinin arkasından dolanmış omzunu sıkıyordu. Mert, hayatında gördüğü en güven veren hareketin bu olduğunu düşündü. Seni seven birinin her zaman yanında olacağını bilmek gibi...

Babasının yanından fırlayıp bahçeyi koşarak geçen fırtına bir atmış yedilik boyu ile boynuna atıldığında Mert onu kucaklayıp etrafında bir tur döndürdü.

“Hey, nasılsın ufaklık.”

Kucağından inen kız kardeşi ona çıkışırken Oscar da daha fazla sabredemeyeceğine karar vermiş gibi bahçeyi terk etmişti.

“Hey, sözünü geri al! Ben bu yıl üniversiteli oluyorum!”

Tıpkı babasının az önce annesine yaptığı gibi omzunu sıkıp Dina’yı kendine çekti.

“Ben üniversiteli kızların erkeklerin kucağına atladığını bilmiyordum.”

Dina gözlerini devirdi.

“Baba, bu oğlun hangi evrende yaşıyor? Dünyadan Mert’e, üniversitede kızların tek yaptığı oğlanların kucağında dolaşmak!”

Mert, onun poposuna bir şaplak atarken babasına, “Baba, Dina’yı üniversiteye göndermiyoruz, öyle değil mi?” dedi.

Sude kapıyı açıp ekibi içeri davet ettiğinde kız kıza geçirecekleri haftasonunu eken Deniz’in eksikliğini hissettirmemeye kararlı görünüyorlardı. Sude, Deniz’in söylediklerinin bahane olduğunun farkındaydı; ancak sesini çıkartmayıp onu kendi haline bırakmaya karar vermişti. Deniz, telefonu kapatmadan evvel Batu ile yaptıkları konuşmayı tüm detayına kadar anlatmaya başlamıştı. Sude’nin ilgisi başka bir yöne kaydığında anlatımını tamamladı.

Ceylin ve Ela ellerini cipsler, biralar, dondurmalar, tatlılar

ve daha bir sürü ıvır zıvırla doldurmuşlardı. Sude onların poşetleri boşaltmasını gittikçe büyüyen gözlerle izliyordu.

“Kızlar, saatin kaç olduğunun farkında mısınız?”

Ela biraları buzdolabına koyarken cevap verdi:

“Midemin guruldamasına sorarsan eğer yemek saati.”

Sude onun başına minik bir şaplak attıktan sonra, “Senin için yedi gün yirmi dört saat yemek saati,” dedi.

Ela itiraz etti:

“Hiç bile, bu aralar hiç iştahım yok.”

Sude ondan usulca uzaklaşırken son sözü söyledi:

“Haklısın bir oturuşta üç değil bir öküz yiyorsun.”

Sude’nin imdat yakarışlarına karışan Ela’nın tezahüratları komşuları rahatsız etmiş olmalı ki Sude’nin cevabı üzerinden on dakika geçmeden kapı ısrarla çalmaya başladı. Kızlar kapıyı susturup harcadıkları kaloringin yerine yenilerini eklemek için hazırladıkları kahvaltıyı yedikten sonra her biri fincanına koyduğu kendine hitap eden sıvıyı alıp köşelerine çekildi.

“Eee kızlar, bugünün amacı nedir?”

Ela, arkasına yaslanmış keyifle çayının kokusunu içine çekmeden hemen önce günün anlam ve önemini ne kadar merak ettiğini onlara belirtmişti. Sude işnelemeden edemedi:

“Bilemiyorum Ela, kaç bira ile sarhoş olursun?”

Ela istifini bozmadı.

“Konunun benim kapasitemle alakası nedir? Anlamadım.”

Sude oturduğu yerde öne eğildi.

“Şöyle ki buraya eliniz kolunuz dolu geldiniz, içip sarhoş olmak niyetlerinizin arasında. Anlatacaklarımı Mert’i arayıp söylemen için kaç bira içmen gerektiğini merak ettim hepsi o!”

Ela zorlukla yutkundü. Bu konu tamamen aklından çıkmıştı işte. Yoksa buraya elini kolunu sallayarak gelmek yerine, Yunan adalarına kaçak götüren balıkçı tekneleriyle anlaşmıştı bile.

“Şey, Sude, affedersin. Ben...”

“Uğraşma Ela. Unuttum sayılır.”

Ela rahatlayıp rahatlamamak arasında kalmıştı. Sude devam edince yutkundu.

“Ama bu, patavatsızlığını sana sürekli hatırlatmayacağım anlamına gelmiyor.”

Cümlesi bittiğinde işaret parmağını tehditkâr bir şekilde öne uzatmıştı. Ceylin uzanıp eline vurdu.

“Kes artık! Kızı korkutacaksın.”

Oturduğu yerde yerleşip Kaan hakkındaki bombayı patlatacakken, Sude ondan önce davrandı:

“Mert ile Dubai’ye gidiyorum.”

İki kız aynı anda bağıldılar.

“NEEEEEEEEE?”

Sude cevap veremedi. Ela tiz sesi ile konuşmaya başladı.

“Balayına de şuracıkta öleyim.”

Ceylin, onun sorusu ile daha da panikledi.

“Bu ne ara oldu, benim neden haberim yok? Anneler ne dedi? Aman Tanrım, en iyi arkadaşımın düğününe koluma yeni sevgilimi takıp gidemeyeceğim!”

Sude, onun söylediği sevgili kısmını duyunca bağıldı:

“Sevgilin?”

Ela, ayağa fırladı ve iki elini havaya kaldırıp, “Biri bana deliğe girdiğim şu birkaç haftada neler olduğunu açıklayabilecek mi acaba? Sude ne ara evlendin?” diye sordu.

Sude şaşkınca cevap verdi:

“Ne evlenmesi, evliliği siz söylediniz. Ben, Mert ile Mimarlık Fuarı’na gidiyorum.”

İki arkadaşı da onun söylediğini duyunca rahatlamıştı. Ela’nın havadaki elleri yavaşça aşağı düşerken Ceylin aklına geldi ve hızla yine havalandı:

“Ya sen? Sevgilin kim kadın!”

“Hey sakın, abartmış olabilirim, ortada henüz bir şey yok. İki gündür Kaan ile mesajlaşıyoruz, hepsi o.”

Sude, kapının açılmayacağını anlayıp boşa beklediğine karar verdiğinde hem üzülmüş hem de rahatlamıştı. Buraya geldiği için söylenen beyni ile geldiğine memnun olan kalbi arasındaki savaş araya giren ihtilaf devletlerinin -kaderin-oyunu ile sona ermişti. Çantasını düzelterip arkasını döndüğünde kalbini durduran görüntü ile karşılaştı.

Mert, bahçe kapısından içeri girerken belli ki Sude'yi fark etmemişti. Sude onun birkaç günlük sakalına bakarken yutkundu. Sakallı erkeklerden nefret ettiğini hatırlatan iç sesini susturmak için kalbindeki müzik çaları son ses açmıştı. Kulaklarında bir melodi duyuyordu:

"You, are my sunshine, (Sen benim güneşiğimsin,)

My only sunshine, (Biricik güneşiğim)

You make me happy. (Beni mutlu ediyorsun.)

Başını kaldıran Mert, Sude'yi gördüğünde şaşırdı ve kaşları hafifçe çatıldı. Sude'nin melodisi aniden gelip fişi çeken biri sayesinde son bulmuş gibiydi. Gülümsemeye çalıştı; ancak beceremedi. Dudakları acemice kıvrılırken Mert yanına varmıştı bile.

"Merhaba Mert."

Evi işaret edip hızlıca ekledi genç kız:

"Bir şey söylemeye gelmiştim ama seni evde bulamadım. Tam gidecekken, işte, karşılaştık."

"Adresimi araştırmak yerine telefon açmak daha basit bir yöntem olabilirdi."

Sude, onun çıkışına şaşırmıştı. Selam vermeden doğrudan terslemişti. Başını hafifçe iki yana salladı ve yanından geçmek için hamle yaptı. Mert ise onun uzaklaşmasına müsaade etmeden, "Yanlış anladın," dedi.

Sude'nin kaşları çatıldı. Onun dediğini dinlemeden birkaç adım attıktan sonra fikir değiştirip durdu. Durduğu anda pişman olmuştu ancak bu, ağırca ona dönmesine engel olmadı.

"Söylesene, nesini yanlış anlamış olabilirim?"

Mert hafifçe gülümsedi.

“Buraya kadar yorulmamış olurdun.”

Sude cevap vermemiştir. Mert arkasını dönüp apartmanın girişine baktıktan sonra, “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu.

Sude gülümsedi.

“Hope, sana yaramamış, sürekli bir şeyler ikram etme eğilimindesin.”

Mert, “Misafirperver bir insanım,” deyip, başıyla kapıyı işaret edip ekledi: “Geliyor musun?”

Sude, bir kapıya bir ona baktı.

“Sana buraya her şeyden habersiz olduğumu söylemek için gelmiştim.”

Mert, onun gözlerinin içine baktı. Birkaç saniye süren bu bakışta sanki içini okumuş gibi cevap verdi.

“Biliyorum.”

Sude, bakışlarını onun gözlerinden koparmadan, “Gitsem iyi olacak,” dedi.

Mert, onun içeri gelmeyeceğini anlamıştı. Kısaca, “Yarın görüşürüz,” dedi.

Sude aklına yeni gelmiş gibi telaşla, “Yarın İzmir’e gidiyorum,” deyiverdi.

Mert şaşkınca ona bakınca ekledi:

“Pasaportum ile ilgili bir mesele varmış.”

“Salı görüşürüz o halde.”

Sude düzeltti:

“Aslında haftasonuna kadar ailemle kalmak için Haldun Bey’den izin aldım.”

Mert başını aşağı yukarı hafifçe salladı.

“Anlıyorum.”

“Görüşmek üzere Mert.”

Mert elini uzattı:

“İyi yolculuklar.”

Sude gülümseyerek uzatılan eli kavradı. Birkaç saniye süren tokalaşma, sessiz bir anlaşmanın mührü gibiydi. Sude bahçe kapısına ilerlerken; Mert, onun arkasından bakakalmıştı. Neden midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu?

Mert sabırsızca saatini kontrol etti, kapılar açılmıştı; ancak Sude hâlâ görünürlerde yoktu. Bilet kontrolü için bekleyen görevliye evraklarını uzatırken bir kez daha arkasını dönüp baktı. Kalabalığın arasında koşarak kendine koca valizi ile birlikte yol açmaya çalışan Sude’yi görünce rahatladı. Uçuş saatleri belliydi ancak anlaşılan o tüm kadınlar gibi son ana bırakmayı seven tiplerdendi. Alana onu alıp gelmediğine pişman olmuştu.

Mert’in işlemlerini tamamlayan görevli, güler yüzlü bir ifade ile geçebileceğini söylerken Mert, sıradaki yolcuya yol verdi; fakat ilerlemedi. Görevli neden ilerlemediğini sormak istemiş gibi bakınca sıranın sonunda yer alan Sude’yi işaret etti. Görevli gülümsedi ve anlayışla başını salladı.

Mert, Sude’nin yanına varıp işlemlerinin yapılmasını sabırla bekledi. Sude işi bitip yanına geldiğinde ise gülümsedi:

“Geç kalacağını düşünmüştüm.”

“Kaldım, değil mi?”

“Uçağı kaçırarak kadar değil.”

Onlara ayrılan koltuklara oturduklarında, Sude gergindi. Mert’in tahmin ettiği gibi neredeyse uçağı kaçıracaktı. İzmir uçağı rötar yapmış ve geç kalmasına neden olmuştu. Sude kendi kendine bir önceki uçağı bilet almadığı için söylenip durmuştu. Nihayetinde uçağı yetişip Mert’in, onu kenarda

beklediğini gördüğünde rahatlamıştı.

Sude cam kenarındaki yerini alırken Mert ellerindeki fazlalıkları başlarının üzerinde duran dolaba yerleştirip Sude'nin yanına oturdu. Sude emniyet kemerini bağlamış kalkışa hazır bekliyordu. Mert de kemerini bağladıktan sonra Sude'nin yanındaki pencereden dışarı baktı. Kanat tarafında olmadıklarını görünce rahatlamıştı. O kısımda seyahat etmekten nefret ederdi. Uçak yolculuklarını yurtiçinde sıkça yapmak zorunda kalırdı; ama bu onlardan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Yolcuların tamamı uçağa alındığında kapılar kapanmış ve pilot uçuş hazırlıklarına başlamıştı. Kemerlerinizi takın işaretleri yandığında, Sude, eline almış olduğu kitabı kucağına bırakıp Mert'e döndü:

"Uçuş ne kadar sürecekti?"

"Dört buçuk saat."

Sude kısaca, "Hımm" dedikten sonra yeni bir soruya geçti:

"Daha önce Dubai'ye gittin mi?"

Mert, hareket etmeye başlayan uçağın sarsıntısını aklından çıkarmaya çalışırken cevapladı:

"Hayır, ya sen?"

Sude, tereddütsüz cevap verdi:

"Hayır; ama bir kez Doha'ya gitmiştim."

"Doha?"

Sude hafifçe gülümseyip başını öne eğdi:

"Katar'ın başkenti."

Mert hızlanan uçağa aldırmadan cevapladı:

"Biliyorum. Sadece orada ne işin olduğunu merak etmiştim."

Sude bakışlarını ona çevirdi:

"Arkadaş ziyareti."

"Hımm," deme sırası anlaşılan Mert'teydi.

"İzmir nasıldı."

Sude küçük bir kahkaha attı:

"Kesinlikle sıcak."

Bakışları birkaç saniye dalgınlaştıktan sonra ekledi: "Özlem dolu."

Mert içinde bir yerlerde kıskançlık kurtlarının hareketine geçtiğini hissetti. Kimi özlemiş olabilirdi? Ama bunu, ona sormazdı. Zaten Sude de böyle bir soruya mahal vermeyecekti anlaşılan.

"Ofis nasıldı?"

Mert duraksamadan cevap verdi:

"İyi... Bilirsin, Haldun Bey..." Eli ile patronunun acelesini ifade eden bir hareket yaptı ve gülümsedi.

Sude, onun dudaklarının kıvrılmasını hayranlıkla izlemek için kendini tuttu ve gülümseyerek başını öne eğdi. Mert uçağın hızlandığını, havalandığını ve tekerleklerini kapattığını fark etmemişti bile. Uçak istenilen yüksekliğe ulaşmıştı. Mert kaptanın uçuş ayrıntılarını veren sesini duyduğunda şaşırdı. Ah, Sude... Onu ne kadar iyi tanıyordu. Mert'i kalkış süresince oyalamıştı. Çünkü Mert kalkışlardan nefret ederdi. Mert, onu bu kadar iyi tanıyan kadından nefret etmek istiyordu; onun hiç tanımadığı kadından. Ama kalbi ona Sude'nin bu küçük detayı yıllardır aklında tuttuğunu hatırlattı. Mert, Sude'nin ona yıllar önce hissettirdiği heyecanı midesinde bir yerlerde tekrar hissetti.

Saat sekizde başlayan uçuşları üzerinden iki saat geçmişti. Türk Hava Yolları'nın güler yüzlü personeli tarafından ikram edilen akşam yemeklerini yedikten sonra Sude ve Mert ellerine aldıkları kitapları okumaya başlamışlardı. Yolculukları başlayalı iki saat, kitap okuduklarından beri ise bir saat geçmişti. Kimi yolcular önlerindeki küçük televizyonlardan, kulağındaki kulaklıklar yardımıyla film izliyorlardı. Sude kitabını kapattı ve uyuşmaya başlayan ayaklarını hareket ettirmek istedi.

“Mert, müsaade eder misin?”

Mert başını gömdüğü ve Sude’nin ne okuduğunu görmek için kaçamak bakışlar attığı kitabından başını kaldırırken parmağını arasına koyup kitabı kapatmıştı. O ayağa kalkarken Sude ismi gördü:

“1453”

Mert ayağa kalkıp kenara çekilirken Sude elindeki kitabı bırakmak istememişti. Ne de olsa herkes Mert gibi tarihi romanlar okumuyordu. Mert kalkınca Sude kitabı ters bir şekilde koltuğuna bıraktı ve kitabın kırmızı kapağının onun dikkatini çekmemesini umdu.

Koridor boyunca ilerlerken elindeki küçük uçağı havada uçuran minik bir çocuğun yanından geçti. Çocuk dudacağını büzererek uçak sesi çıkarıyordu ve dudaklarını öyle bir ifade ile büzmüştü ki Sude dayanamadı; durdu ve ufaklığın yanağından minik bir makas aldı.

Mert onun gidişini izlerken arkasında kaldığına memnundu. Sude bir an durduğunda başını hızla önündeki kitaba eğmişti ancak göz ucuyla onu takip etmeyi sürdürmüştü. Sude çocukla ilgilenirken; Mert, onun bir yönünü daha keşfettiğini düşünüyordu. Sude lavaboya girip kaybolduğunda Mert arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Bir saattir kitap okuyormuş gibi yaparak odaklanmaya çalışıyordu. Kitabı okumak istiyordu ama yanı başında oturan Sude’nin kokusu ona varlığını hatırlatıyor ve odaklanmasına engel oluyordu. Mert’in düşünceleri oradan oraya yön değiştiriyor; ancak her düşüncenin Sude ile bir bağı oluyordu. Aklına geldiği zamanlarda sayfayı çeviriyordu. Sude kitabına öyle bir dalmıştı ki; Mert’in durumunu fark etmemişti. Mert onun okuduğu kitaba baktı. Kırmızı bir kapağı vardı. Başını çevirip Sude’yi kontrol etti. Gelmediğinden emin olduğunda kitabı eline aldı. Christophe

Grange kitabıydı. Mert'in hafızasından bir konuşma süzüldü.

"Bu çok zor bir soru... Sevdiğim birçok yazar var. Ama beni en çok etkileyen kitap Angela'nın Külleri'dir. Frank McCourt'un yazımını sevmiştim. Ama yazar olarak dersin Stephen King, Agatha ve Toilken arasında bir savaş olması gerekir."

"Korku, gerilim ve fantastik... Hatta biraz da gizem... Tıpkı senin gibi..."

Kitabı yerine bırakırken düşüncelere gömülmüştü. Sude'yi ne kadar az tanıyordu. Üç yıl öncekileri tamamen unutursa eğer, birkaç aydır hayatında olan kadını tanımaya çabalamamıştı. Sude, onun için gizemini sürdürmeye devam ediyordu. Sude koridorda görüldüğünde; Mert kararını vermişti. Bu gezi süresince birbirleri ile vakit geçirmek zorundaydılar madem, Mert onu tanımak için uğraşacaktı. Ne de olsa Sude'nin artık saklayacağı hiçbir şey yoktu ondan.

Mert daldığı uykudan hostesin kolunu hafifçe sarsmasıyla uyandı. Birkaç kez gözlerini kırıştırmış ve nerede olduğunu anlamaya çalışmıştı. Hostesi gördüğünde uçakta olduğunu anımsadı. Hostes kulağına eğilip yavaşça fısıldadı.

"İnişe geçiyoruz efendim, kemerlerinizi bağlamanız gerekiyor."

Mert başını olumlu manada salladıktan sonra omzunda bir ağırlık hissetti. Başını o yöne çevirdiğinde Sude'nin omzuna yaslanmış ve derin bir uykuda olduğunu görmüştü. Uçağın inmesi için en az yirmi dakika vardı. Mert onun uykusunu bölmek istemedi. Sude'nin kokusu başını döndürürken, yavaşça kolunu hareket ettirdi. Kemerini bağlamayı başarmıştı ancak Sude'ninki hâlâ duruyordu. Etrafına baktı. Herkes kemerini bağlamakla meşguldü. Sude'nin başını oynatmamaya çabalarken hafifçe ona döndü.

Sude'nin başı omzundan göğsüne kaymıştı. Bu Mert'e hiç

yardımcı olmazken genç adam kemerini bağlamaya çalıştı ancak başarılı olamadı. Derin bir nefes alıp yutkundu ve Sude'nin üzerine doğru eğildi. Genç kadının başı onun göğsü ile birlikte hareket etmiş ve koltuğa dayanmıştı. Mert üzülerək geri çekildi ve başını göğsünden ayırdı, hemen ardından da kemeri bağlamaya girişti.

Sude, hissettiği hareketlilikle birden uyandı ve daha gözle-rini açmadan ani refleksle kucağında dolanan elleri yakaladı. Gözleri açıldığında kemerini bağlamaya çalışan elleri görm-üştü. Hızla başını çevirdi ve ellerin sahibinin Mert olduğunu gördü. Uykudan sıyrılan beyni, her şeyin yolunda olduğunu anlatmak için ellerine gevşemeleri gerektiği komutunu yolla-mıştı anlaşılan. Sude'nin açılan avuçları arasından Mert ser-best kalan ellerini çekti.

“Affedersin, uyandırmak istememiştim. İniş geçiyoruz da.”

Sude, “Sorun değil” dedikten sonra başını pencereye çe-virdi. Altlarındaki şehir, ışıklarıyla onları davet ederken o kadar uzak ve küçüktü ki; Sude kendisini evrendeki büyük bir şeyin parçası gibi hissetmeden edemedi.

“Göz alıcı.”

Başını pencereden çevirmemişti. Eğer çevirseydi Mert'in cevap verirken pencereye değil de ona baktığını görebilirdi.

“Muhteşem.”

Uçağın deneyimli personelinden aldıkları tavsiyelerle Dubai Uluslararası Havaalanı'nda yollarını rahatlıkla bulmuş-lardı. Oldukça büyük, ferah ve temiz havaalanı Avrupa ve Amerika'daki emsalleriyle rahatlıkla yarışırđı. Sude buna şa-

şırmamıştı, Sude'yi esas şaşırtan havaalanının içindeki pal-miye ağaçları olmuştu.

Sude, alanın fuar nedeniyle kalabalık olduğunu düşünüyordu. Etraflarında Arap kıyafetiyle dolaşan onlarca insanı görünce üzerindeki kumaş pantolonun dar olup olmadığını sorgulamadan edemedi. Ona kalsa bir sorun yoktu ama ilk kez bir Arap ülkesini ziyaret ediyordu. Okuduğu bir kitap aklına geldi. Daha sonra filme de uyarlanan yapıtta kızı ile Irak'a giden ve oraya gidince tamamen değişen kocasından kurtulma yollarını umarsızca arayan Amerikalı kadının hikâyesi gelmişti.

Sude, etrafını incelerken pasaport kontrol noktasına gelmişlerdi. Sude'nin pasaportunu uzattığı görevli gülümseyerek evrakları eline aldı. Pasaportu dikkatli ancak hızlı bir şekilde incelerken arada bir başını kaldırıp Sude'ye bakıyordu.

"Is he your boyfriend? (Erkek arkadaşın mı?) diye alçak bir tonda sorduğu soruyu Sude aceleyle yanıtladı.

"He's not." (Hayır değil.)

Sude, Mert'in soruyu duyup duymadığından emin değildi. Görevlinin böyle bir soru sorması oldukça gereksizdi. Vizele-rinde fuar için burada oldukları yazıyordu sonuçta. Mert'in pasaportunu alan görevli, incelemesini bitirdiğinde pasaportu geri uzattı. Mert uzatılan pasaportu alıp çantasının içine attı ve onlara iyi geceler dileyen görevliye, teşekkür ettikten sonra Sude'ye gidebileceklerini söyledi.

Fuar organizasyonu için gerekli her şey Pınar tarafından ayarlanmıştı. Sude, sorunsuz bir şekilde ülkeye giriş yaptıkları için Pınar'a teşekkür etmeyi aklına yazdı. Pınar'ın ayarlamış olduğu otele gitmek için havaalanını terk etmeden önce valiz-lerini de almışlardı.

Pınar, fuar alanı ile bitişik olan Ibis Hotel World Trade Cen-ter'da rezervasyon yapmayı tercih etmişti. Daha önce de bir çöl ülkesini ziyaret etmiş olan Sude'ye göre bu oldukça iyi bir seçimdi. Çöl sıcağında ulaşım derdine düşmek yerine sadece

bir binadan çıkıp diğerine gireceklerdi.

Bindikleri taksi şoförü İngilizce biliyordu. Bu durum anlaşma ve pazarlık anlamında konusunda yararlarına oldu. Ücret konusunda anlaştıktan sonra şoförün Dubai sokaklarını bir tur rehberi edasıyla tanıtarak onları kalacakları otele götürmesine izin verdiler.

Vakit gece yarısını geçmişti ve Sude kendini inanılmaz bir şekilde dinç hissediyordu. Neredeyse başını camdan dışarı çıkaracak ve şehir ışıklarını izleyecekti. Şehrin ışıkları tıpkı Las-Vegas'inkiler kadar canlı ve cezbediciydi. Sude çantasından fotoğraf makinesini çıkarttıktan sonra çantasını Mert'e uzattı:

"Şunu benim için tutar mısın?"

"Elbette."

Sude oldukça heyecanlıydı. Şoföre eğilip:

"Can you drive slow?" (Yavaş sürebilir misin?) diye sordu.

Şoför vitesi küçültürken anlayışlı bir gülümseme ile dikiz aynasından yanıt vermişti:

"Yes ma'am." (Evet bayan.)

Araç yavaşlarken şoför, kendi kontrol panelini kullanarak Sude'nin camını açmıştı. Sude objektifini ayarlayarak deklanşöre ardı ardına basmaya başladı. Her gördüğü bina ile biraz daha şaşıyor ve heyecanla Mert'e sesleniyordu:

"Mert şunun büyüklüğüne bakar mısın? Sanki tüm şehre ihtişamla bakarak patronun kim olduğunu hissettirmeye çalışıyor değil mi?"

Mert, onun her yorumu ile gülümsemeden edemiyordu. Şoför, otellerine vardıklarını haber verdiği sırada Sude çoktan otelin mor ışıklarının büyüüne kapılmış gibiydi. Araç Ibis Hotel'in önünde durduğunda Sude'nin kapısı, görevli tarafından açılmıştı. Sude, Mert'in ödeme işleri ile uğraştığının farkında olmadan yüksek binayı birkaç farklı açıdan çekmeye başlamıştı. Mert valizleri taşıyan görevli ile birlikte lobiden içeri adımını atarken Sude elinde makinesi, genç adamın peşine takılmıştı.

Sude, bakışlarını ilgiyle etrafında gezdirirken Mert'in resepsiyon görevlisi ile hararetli bir tartışma halinde olduğunu fark edememişti. Genç kadın için oldukça ağır bir aksanla ancak onun anlayabileceği berraklıkta Mert'ten özür dileyen adamın çabası, ilgisini onların üzerine toplamıştı. Sude, Mert'in yanına yürüyerek sorunun ne olduğunu sordu. Mert bıkkın bir tavırla Sude'ye döndü. Vakit epey ilerlemişti. Saatlerdir yollardaydı ve bir duş alıp ayaklarını uzatmaktan başka bir şey istemiyordu ancak otel anlaşılan buna müsaade etmeyecekti.

"Pınar'ın ayırttığı odalarda bir sorun çıkmış."

Sude'nin kaşları çatıldı.

"Nasıl yani? Başka bir yer mi bulmamız gerekiyor?"

Mert telaşla Sude'yi yatıştırmaya çalıştı.

"Hayır, öyle değil. Odalarımızdan birinin kilit aksamında sorun çıkmış. Bunu daha yeni fark etmişler. Otel fuar dolayısıyla yoğun olduğundan birimize başka bir katta oda verebileceklermiş."

Sude anlayamamıştı. Başını hafifçe yana yatırıp sordu:

"Ve bu kötü çünkü?"

Mert, etrafına baktıktan sonra rahatsız olmuş gibi Sude'yi yavaşça kolundan tutup kenara çekti:

"Bak, ayrı katlarda olmak beni rahatsız ediyor."

Bir kez daha başını çevirip etrafına baktı. Resepsiyon görevlisi ve bir yardımcı onlarla tamamen ilgisiz, başka bir şeyle meşgul görünüyordular.

"Tanımadığımız bir ülke, tanımadığımız insanlar. Yanımdaki odada olduğunu bilmek içimi rahat ettirecekti ancak buraya gelince öğrendim ki bırak bilmeyi, çılgılık atsansen duymayacağım bir mesafede olacağım."

Sude, onun sözlerini sonuna kadar dinlemişti. Bunda kolunu tutan elin ona hissettirdiklerinin de etkisi yadsınamazdı.

Dokunuşunun etkisini bir yana bırak, sözleri Sude'yi daha derinden etkilemişti. Mert, onun sağlığı ve durumu ile ilgileniyordu. Hatta endişe duyuyordu. Sude, Mert'in bu düşüncelerini öğrenince bayılacağını sandı. Ama aksine bedeni nereden geldiğini anlayamadığı bir enerji ile dolup taşmıştı. Hafifçe gülümseyerek Mert'e parmağı ile işaret edip yakınına çağırdı.

Mert, onun ne söyleyeceğini merak ederek başını hafifçe öne eğmişti. Sude ılık nefesinin, Mert üzerindeki etkisinin farkında olmadan konuştu:

"O halde gece boyu telefonunu kapatmasan iyi olur. Çılgılık atmak yerine seni arayabilirim."

Mert, bir şey diyemeden Sude gülümsemesini ve ılık nefesini de alarak resepsiyon görevlisinin yanına yürüyüp ahenk dolu sesi ile görevli ile konuşmaya başladı. Mert'in tek yapabildiği onun ardından "Harika," demek olmuştu.

Otele kabulleri için resepsiyon ile görüşen Sude check-in işlemlerini yaptırmıştı. Görevlinin yardımı ile asansöre bindiklerinde Sude'nin katı olan yedinci katta indiler. Mert yol gösteren, Sude'nin valizlerini taşıyan görevlinin arkasında Sude ile birlikte yürüyordu. Yürüyüşü sırasında etrafını da inceliyordu. Sude'nin odasının bulunduğu yere giden koridoru, odalarına girip çıkan otel müşterilerini çatık kaşlarla süzdüğünün farkında değildi.

Sonunda görevli aradığı odanın önünde durmuş ve kapıyı açtıktan sonra Sude'nin geçmesi için kenara çekilmişti. Sude içeri girerken Mert dışarıda beklemek yerine onun peşinden odaya girdi. Odalar şirket bütçesinin ve iki yıldızlı otel standartlarının oldukça üzerindeydi. Türkiye'de en az dört yıldızlı bir otele eşdeğer standarttaydı. Mert, otelin fuara yakınlığı açısından tercih edildiğini biliyordu ancak bundan daha iyi bir

seçim yapılamayacağına kanaat getirdi.

Sıcak renklerle döşenmiş oda kaliteden ödün vermemişti; aldığı her dirhemi, her açıdan hak ediyordu. Mert, yatağın yanından geçerek pencereye ilerleyen Sude'yi takip etmek yerine, odanın içinde gözlerini dolaştırdı. Dışarıda onun çıkmasını bekleyen görevliyi umursamadan odanın her bir köşesinde bakışlarını gezdirdikten sonra banyo kapısına yürüdü.

Kapıyı açtığında onu karşılayan küçük mekân, tıpkı oda gibi ıııklığı ve temizliği yansıtıyordu. Mert, bunu umursamadan küvetin perdesini çekti. Boş olduğunu görünce rahatlamış gibiydi. Odaya geri döndüğünde Sude'nin sürgülü kapıyı açarak şehir manzarasına bakan balkona çıkmış olduğunu gördü.

Duvara gömülü dolabı kontrol ettikten sonra yatağın örtüsünü kaldırdı. Altına hiçbir şeyin giremeyecek olduğundan emin olduktan sonra odanın havalandırmasının verdiği konforu terk ederek Sude'nin yanına, nemli balkona çıktı.

Sude, ellerini balkon korkuluklarına dayamış, yedi kat aşağıda akan şehrin manzarasının tadını çıkarıyordu. Mert balkondaki iki koltuk ve masanın karşısına yerleştirilmiş büyük saksının ardında kimsenin saklanmadığından emin olduktan sonra, Sude'nin yanına gelip ellerini tıpkı onun gibi korkuluklara dayadı.

"Merak etme, iyi olacağım."

Sude manzarayı izlerken birden bire konuşunca, Mert şaşırđı ancak tepki vermedi. Sude, bakışlarını manzaradan ellerini de korkuluklardan çekerek yanı başında sessizce duran adama döndü.

"Mert."

Mert ister istemez başını ona çevirdi.

"Otelin referansları konusunda Pınar'a güveniyorum."

Mert cevap vermedi. Sude'nin kolundaki küçük çantasına uzandı. Sude şaşırmıştı ancak onun çantasını alışına sesini çıkarmadı. Mert çantayı çok kurcalamadan elini uzattığı anda aradığına kavuşmuştu. Sude'nin gözlerinin içine bakarken te-

lefonu içinden çekti ve çantayı sahibine uzattı.

Çantasının sapını omuzuna yerleştiren Sude, gözlerini ondan alamıyordu. Boğazına saplanan düğümü yutkunarak çözmeye çalışırken, Mert, telefonda birkaç yere dokundu. Sude onun ne yapmaya çalıştığını anlamak istiyordu ancak beyni şu an yanında Sting konser verse dahi idrak edemeyecek gibiydi. Mert boşta kalan elini onunkine uzatıp tuttu. Telefonu avcuna bırakırken; gözlerini Sude'den ayırmamıştı. Diğer eliyle Sude'ninkini kavradı ve telefonun üzerine kapattı.

Telefon, Sude'nin iki avucu arasında sıkışmıştı sıkışmasına da Sude'nin elleri de Mert'in avuçları arasında kalmıştı. Avucunun içindeki sert cismin aksine ellerini kaplayan eller ılık ve yumuşaktı. Sude, Mert'deki bu değişimi anlayamıyordu. Kalp krizi geçirip orada ölmesini istiyorsa doğru yolda ilerlediği kesindi. Mert, konuştuğunda sesi de tıpkı elleri gibi yumuşacıktı.

“Telefonumu hızlı aramaya kaydettim.”

Başını aşağı indirdi. Bakışlarını Sude'nin yüzünden kaçırıyor gibiydi. Sude, onun artık alıştığı hafif çatık kaşlarına, biçimli burnunun üzerindeki çillere bakarken dudakları kurumuştur. Mert onun ellerini serbest bırakmadan devam etti:

“Her ne olursa olsun beni ara.”

Başını kaldırıp bir cevap almak için Sude'nin yüzüne baktı. Sude konuştuğunda sesi çıkmayacakmış gibi hissediyordu. Zorlukla yutkunurken başını salladı. Mert aldığı cevapla onun avuçlarını yavaşça serbest bıraktı.

“İyi geceler.”

Mert, Sude'ye yaptıklarından habersizmiş gibi arkasını dönüp çıkarken Sude cevap verememişti. Kapanan kapıyla birlikte onu darmadağın eden adam gözden kaybolurken, yatağın yanına yürüyüp yavaşça üzerine çöktü. Sanki çok uzun zamandır su içmemiş gibi hissettiriyordu kuruyan boğazı.

Mert, kolundaki saati kontrol ettikten sonra odasından dışarı çıktı. Kart sistemi sorun çıkarmadan odasının kapısını kilitlemesini sağlarken, ona Sude'nin alt katta olduğunu da hatırlatmıştı. Mert boğazının kuruduğunu hissetti. Sude'ye dün gece onu ne olursa olsun aramasını söylemişti ancak lanet olası telefonu bir kez olsun çalmamıştı. Mert, telefonu çalsın, Sude onu arasın istiyordu. Saatine bir kez daha baktı.

Kuruyan boğazını ıslatmak için koridora konulmuş su makinesine yürüdü ve cebindeki iki dirhemi bozuk para yuvasına atıp suyun düşmesini bekledi. Çöl ülkelerinde çekilen su sıkıntısı nedeniyle böyle bir çözüm üretilmişti. Su burada gerçekten pahalı olmalıydı. Pınar'ın onlara harcamaları için hazırladığı paraları düşünerek hızlı bir hesap yaptı ve iki dirhemini kendi parasıyla bir liraya geldiğini buldu. Bu da suyun tam iki katı pahalı olduğunun göstergesiydi.

Şişeyi açıp dudaklarına dayadığında zihnini meşgul eden bu konudan sıyrılmıştı. Yeniden dudaklarının kurummasına neden olan konuya geri dönmüştü. Suyunu içtikten sonra bir kez daha saatine baktı. Sude'yi arasa iyi olacaktı. Yoksa geç kalabilirlerdi. O daha kolunu indiremeden koridor boyunca ona ilerleyen genç kadını gördü.

Sude, onu fark ettiğinde gülümseyerek onu gördüğünü belli etti. Mert elindeki şişeyi ne yapacağını bilmiyormuş gibi sağına soluna bakındıktan sonra makinenin yanındaki çöpü görüp elindekinden kurtuldu.

"Günaydın."

"Merhaba, ben de seni arayacaktım."

Mert, ona doğru yürümeye başladığından Sude durmuştu. Yanına gelen genç adama hafifçe gülümseyerek bakıp geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

"Araması gerekenin ben olduğumu sanıyordum."

Mert, elinde olmadan usulca gülümsemişti. Yürürken önüne bakıyordu ancak Sude hâlâ göz ucuyla görebileceği mesafedeydi. Onun da hafifçe gülümsediğini görebilmişti.

“Kahvaltıda bizi neler bekliyor acaba?”

Sude hafice başını iki yana salladı.

“Açıkçası bu konuda pek de şanslı olduğumuzu düşünmüyorum.”

Mert asansöre vardıklarında merakla Sude’ye dönmüştü.

“Neden?”

Sude asansörden içeri girdi. Lobinin düğmesine dokunacağı sırada Mert de panele uzanmıştı. Sude onun kokusuyla başının döndüğünü hissetti. Mert, onun parmaklarının düğmeye dokunduğunu gördüğünde hızla geri çekildi. Elleri iki yanında dururken nereye koyacağını bilememişti. Sude ise onun yakınlığının etkisinden kurtulmaya çabalıyordu. İkisi de asansörün hareket ettiğini fark etmedi.

Sude içini gıcıklayan kokunun sahibine bu kadar yakın oluşunun tüm kadınlık duyularını harekete geçirdiğini fark etmişti. Ancak kendi kendine Mert’in kim olduğunu bir kez daha hatırlattı. En ufak taşkın bir hareketinde kendini geri çekecek bir adam vardı karşısında. Sude onun kokusunu sonuna kadar içine çekme isteğini bastırdı ve kapıları açılan asansörden dışarı adımını attı.

“Tamamen yabancı olduğum bir mutfak. Bu konuda içgüdülerim, yemeklerin çok yağlı ve baharatlı olduğunu söylüyor.”

Mert asansöre binmeden önce sorduğu sorunun henüz yanıtlandığını görünce şaşırmıştı. Ancak Sude’nin sözleri üzerine yorum yapmak yerine birkaç dakika daha beklemeyi tercih etti. Adımlarını onun yanında sürdürerek restoran kısmına geldiler. Onları karşılayan farklı kokular, Sude’nin tahminlerinin ötesinde iştah kabartıcıydı.

Sude açık büfeye doğru yürürken servis edilenleri beklenmedik bulduğunu belirtmek için dudaklarını hafifçe büzüp başını sola yatırarak, Mert’e baktı. Mert de kaşlarını kaldırıp hafifçe gülümsemişti. Elllerine aldıkları tepsilerle bembeyaz örtülerle donatılmış masanın sonunda yerlerini aldılar.

Birbirlerinden farklı lezzetleri barındırdığı uzunluğundan belli olan masada onları ilk olarak hamur işleri karşılamıştı. Fransız bagetlerinden, küçük poğaç ve börek çeşitlerine, yerli tatlardan Avrupa mutfaklarına kadar o kadar çok çeşit vardı ki Sude şaşkınlıkla Mert'e bakmadan duramadı:

"Aman Tanrım, çok leziz görünüyorlar."

Mert, onun irileşmiş gözlerine bakarak güldü.

"Bilemiyorum, tatları yine de kötü olabilir," derken onun ön yargısına gönderme yapmayı ihmal etmedi. Sude ise Fransız bagetlerinden birinin cazibesine çoktan kapılmıştı bile. Bir tanesini maşa ile tutup tepsisine yerleştirirken cevap verdi.

"Evet, haklısın tatları kötü olabilir. En iyisi çok yememek!"

Sude hafifçe gülümseyince Mert onun şaka yaptığını anlamıştı. O da tıpkı Sude gibi tek çeşitle yetinecekti. Sude peynirlerin olduğu tarafa geldiğinde iyice şaşırmıştı. Peynir konusunda dünyanın en zengin mutfaklarından olan Hollanda ile yarışabilecek çeşitte peynir görmeyi kesinlikle beklemiyordu. Sude bildiği tatlardan şaşmamayı tercih ederek sevdiği peynir çeşitlerinden iki tanesinden tabağına aldı.

Zeytindeki çeşitlilik peynirlerden sonra onu şaşırtmamıştı. Üç dört kadar iri siyah zeytini tabağına koyduktan sonra Mert'e baktı. Hemen hemen benzer tercihlerde bulunmuştu. Bir iki adım attığında küçük reçel kavanozlarına gelmişti. Sude pek tatlı sevmezdi ancak bu küçük kavanozlar o kadar davetkârdı ki bir tanesini değil üç dört çeşidini birden tepsiye almak istedi.

Alışıl gelmiş olan küçük plastik kutucukların aksine çok daha doyurucu ve cezp edici görünen kavanozlar, kırmızı beyaz pötikareli kapaklarla süslenmişti. Sude onların cazibesine karşı bir şekilde direnerek bir yana adım attı ve taze dilimlenmiş sebzelere ulaştı.

İki küçük dilim domatesle yetinmişti ancak önünde o kadar çok çeşit vardı ki şaşırmıştı. Kimi sebzeler ızgara edilmiş, bazı servis tabaklarında domatesin içine sotelenmiş sebzeler eklen-

mişti. İnanılmaz cezbediciydi ancak Sude için tabağına aldıkları yeterliydi.

Kahvesini alıp masadan uzaklaşacakken; Mert'in tabağına onun aksine salatalık ve biber koyduğunu ve taze sıkılmış portakal suyu da aldığını görmüştü. Lazanya seven biri için oldukça sağlıklı seçimlerdi. Masalarına geçtiklerinde büfenin çeşitliliğinden bahsetmeye başlamışlardı. Mert, Sude'nin gözünden kaçırdığı detayları da yakalamıştı. Sude onun tarif ettiği uzak doğu tatlarına dudaklarını buruşturmuştu.

Kahvaltının ardından World Trade Center'a geçmek için otelden çıktılar. Sude, kırk beş derecenin üzerinde seyreden havaya çıktığında, nefes alamayacağını sandı. Sıcak dalgası sanki kaldırımından geri yansıyarak yüzünü yalıyordu. Otele akşam geldiklerinden hava sıcaklığını bu kadar yoğun hissetmemişlerdi ancak sabahın erken saatleri olmasına rağmen çöl sıcağı onlara kiminle yüzleştiklerini gösteriyordu.

Sude, pantolonunun tenine yapıştığını ve nemlendiğini hissetti. Gidecekleri kapı ancak elli metre uzaklarındaydı. Genç kadın, durumun böyle olmasına şükrederken mızıldanmadan edemedi.

"Şu hale bak! Ne giyeceğimi bilmiyorum. Hafif bir elbise giymeyi tercih ederdim ama insanların bana nasıl bakacağından korktuğumdan bu pantolona mahkûmum."

Mert hafifçe güldü.

"Ben de bu pantolona mahkûmum ama bak sesim çıkmıyor."

Sude, kaşlarını çatarak ona bakınca ellerini yukarı kaldırıp, teslim olduğunu haber verdi.

"Tamam haklısın, etrafımızı elbiseli adamlar sarmış olabilir. Ama kıyafet konusunda biraz çevreyi gözlemlemekte yarar var."

Sude'nin ona olan kızgınlığı sabun köpüğü misali sönmüşü.

"Mantıklı."

Başını kaldırıp gökyüzüne bakarak söylendi Sude.

"Tanrım bir tane elbiseli kadın çıkar karşıma."

Mert, onun duasına gülerek Trade Center'dan içeri girmesi için yol verdi. Merkezden içeri girip fuar alanına yürüdükleri süre boyunca Sude, onu kolundan tutup sarsmamak ve gördüğü güzellikleri bir bir parmağıyla göstermemek için zor tutmuştu kendini. Tamam, belki çok çocukçaydı ancak çevresi o kadar renkliydi ki Sude şaşırmadan edemiyordu. Daha önce de bir Arap ülkesinde bulunmuştu. Doha da, Dubai gibi gelişim gösteren bir merkezdi; ama buranın büyüğü bambaşkaydı.

Danışmadaki görevli onlara ait standı gösterdikten sonra yerlerine yerleşmişlerdi. Fuar alanında Orta Doğu ve körfez ülkelerinin yanı sıra Türkiye ve Asya'dan birçok katılımcı vardı. Türkiye bu yılki onur üyesiydi ve bu fuar alanında etkisini oldukça gösteriyordu. Her yerde 'Time to invest Turkey' (Türkiye'ye yatırım zamanı) yazılı pankartlar vardı.

Çevrelerinde bu kadar çok Türk firması görmeyi beklemiyorlardı ancak inşaat sektöründe önemli yere sahip dünyaca ünlü Türk firmalarını orada görmek şaşırtıcı olmamıştı. Fuarın ilk günü için dans gösterileri bile yaptırmıştı bu firmalardan biri. Sude ve Mert, firmanın büyüklüğüne endeksli olarak standının, şovlarının ve tabii satışlarının göz alıcı olduğuna karar vermişlerdi.

Fuar alanında etraflarındaki konuklarla ve standı gelen davetlilerle tanışmışlardı. Öğle yemeğini salata ile geçiştirmişlerdi. Sude, yeşil ile arasının çok fazla olmadığını söylese de fastfood tarzı yemektense salatayı tercih etmişti. Mert için sorun yoktu. O et adamı değildi. Vejetaryen biri değildi ancak

sağlıklı beslenme taraftarı olduğu kesindi.

Akşamüzerine doğru iki yan stantlarında duran bir Türk firmasından aldıkları tavsiye ile akşam yemeğini otel dışında yemeğe karar vererek odalarına çekilmişlerdi. Mert pantolon üzerine giydiği gömleğin manşetlerini hafifçe kıvrırmıştı.

Kısa kollu gömlek giymeyi sevmiyordu. Sıcak havalarda manşetlerini kıvrıdığı bir gömlek dirseklerini ortaya çıkaranlardan çok daha iyiydi ona göre. Tıraş olacakken vazgeçmişti. Zaten sabah kalktığına olması gerekecekti, şimdi bir kez daha olmanın anlamı yoktu. Manşetlerinin açıkta bıraktığı saatine bir göz attıktan sonra Sude'yi aramak için telefonunu eline aldı.

Sude'nin ismini ekranda bulduktan sonra tereddütle bekledi. Sude'yi yıllar sonra ilk kez arayacaktı. Tamam, belki defalarca telefonda konuşmuşlardı ancak Mert onu hiç aramamıştı. Kolu yana düştü. Aralarında sakinleşen durumu deşecek bir şeyler olmasından korkuyordu. Ona "Su" diyerek cevap veren ses, geçmişteki tüm acıları tekrar geri getirecekti. Mert geçmişi özlüyordu, Su'yu özlüyordu. Ama Sude hayatında bir yer etmeye başlamıştı. Onun gülümserken kırışan burnunun hayatından çıkıp gitmesini istemediğinden emindi.

Saatin ilerleyen tik takları Mert'e acele etmesini fısıldıyor gibiydi. Mert, o anda kararını vererek telefonun arama tuşuna dokundu. Ağır hareketlerle kulağına götürdüğü cihaz, karşı tarafın telefonunun arandığını haber veren kesik tonlamaları çalıyordu. Mert, çalan her bir tonda kalbinin sıkıştığını hissetti.

Tonlar uzadıkça Mert'in kararsızlığı geri geliyordu. Kolunu yukarıda tutan tek şey o iki harften oluşan kelimeyi duyma arzusuuydu. Hem duymak istiyor hem de ölümüne korkuyordu. Nihayetinde kesik tonlamalar son buldu.

Karşı tarafta sadece sessizlik karşılaşmıştı onu. Mert, gözlerini kapayıp uzayıp giden saniyeler boyunca cevap bekledi. Hasretini, özlemine dindirecek kısacık bir karşılama. Kabına sığamadığını hissettiği anda gözlerini açıp kapıya doğru ace-

leci adımlarla yürüdü. Oda ona dar geliyordu. Kapının koluna uzandı ve karşı taraftaki sessizliğe inat kendi sessizliğini kapının açılışı ile bozdu.

Başını kaldırdığı anda kulağındaki telefondan ve o anda karşısında beliren genç kadından beklemediği yanıt geldi:

“Mert.”

Mert, tam karşısındaki genç kadına bakarken telefonu kulağından çekmemişti. O kadar umut bağlamıştı ki onun söyleyeceği kelimeye, kendi adını duymak da en az onu karşısında bulmak kadar şaşırtıcıydı kendisi için. Duyguları karma karışık olmuştu. Midesine yumruk yemiş gibiydi. Elini aşağı indirmeden, telefonu kapatmadan konuştu:

“Şey, hazır mısın diye soracaktım.”

Sude de telefonu hâlâ kulağında tutuyordu. Gülmemek için dudağının içini ısırdı. Mert’in gözlerine bakarken cevap verdi:

“Aslında, gördüğün gibi, evet.”

Mert, onu hazır olarak tanımlamanın haksızlık olacağını düşündü. Sanki gündüz kapattığı tüm uzuvlarını geceye inat sergiliyormuş gibiydi ve bu Mert için bile kesinlikle mükemmel diye tanımlayacağı bir görüntüydü.

Üzerindeki krem rengi elbiseyi omzundan aşağı inen kah-verengi bir askı tutuyordu. Askının paralelinde aynı şeritten eteğin ucuna kadar iniyor ve bir yırtmaç oluşturuyordu. Elbisenin üzerindeki şeritlerle aynı renkte ve oldukça ince topuklu ayakkabı giymişti.

“Haklısın. Oldukça... Hazır görünüyorsun.”

Mert hâlâ telefonu indirmemişti. Sude onun etkilendiğini anlayabiliyordu. Kendi kendisini kıyafet seçimi konusunda tebrik ettikten sonra tıpkı onun gibi telefon kulağında, gözlerinin içine bakarak cevap verdi.

“Sen de öyle.”

Mert ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeden devam etti.

“Şey, o halde telefonu kapatmalıyım, değil mi?”

Sude hafifçe gülümsedi. Aslında kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Dışarıdan biri görse hallerine dakikalarca gülebilirdi; ama Sude olabildiğince kendini tuttu:

“Sanırım ben de öyle.”

Mert, kolunu yavaşça aşağı indirirken gözlerini saçlarını ensesinde dağınık bir şekilde toplamış olan Sude’den çekmemişti. Sude abartılı bir ağırlıkla onu taklit etti. Mert, odasının kapısını çekip çıkarken; Sude bir iki adım atarak asansöre yöneldi. Mert, ona yetişmek için hızlı bir iki adım attı. Yan yana geldiklerinde Mert, “Bu, sence de biraz tuhaf değil mi?” diye sordu.

Sude başını hafifçe yana çevirdi.

“Ne tuhaf değil mi?”

Asansörün önüne varmışlardı. Mert, asansörü çağırdıktan sonra sanki muhatabı kapıymış gibi Sude’ye dönmeden cevap verdi:

“Yani, bu işin kitabında senin beni alman değil; benim seni almam yazıyor.”

Sude, hafifçe kaşlarını kaldırırken gülümseyerek ona bakıyordu. Sonunda Mert asıl muhatabına dönerken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılmıştı.

“Bu işi bir yerde yanlış yapıyoruz sanırım.”

Sude, içinde kanat çırpın keleklerin birkaç saniye boyunca bedenini esir almasına müsaade etti. Kahkahalarla gülmek istiyordu. Asansörün kapıları açılırken kendine sakin olması için telkinde bulundu.

“Belki de biz, bu işi kendi yöntemimizle yapıyoruzdur?”

Mert, Sude’nin ardından boş asansöre bindi. İkisi asansörde bir kez daha yalnız kalmışlardı. Sude, otelin asansörlerinin gizli cepleri olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Bakışlarını Mert’e çevirmemek için kendini zor tutarken onun asan-

sörü harekete geçirecek komutu vermesini bekledi.

Asansörün kapısı kapandığında ikisi o küçücük mekânda bakışlarını birbirlerinden kaçırmaya çalışıyorlardı. Kare şeklindeki alan giderek daralıyordu sanki. Mesafe onları birbirlerine yaklaştırırken; Sude'nin nefes alış verişleri hızlanmış, Mert'in ise boğazı kurumuştu. Sude'ye verecek bir cevap bulamıyordu. Konuyu da değiştiremiyordu.

Bakışlarını yanıp sönen kat ışıklarına sabitlemiş inişini git-tikçe ağırlaştıran asansörün ulaşacağı lobiye varmasını ve anın büyüsünden sıyrılmayı istiyordu. Sude ise kapıdaki bakışla-rını bir an olsun çekmemiş, içinde bir yerlerde kaynayan çağ-layanın, ikisini de bu küçücük asansörün içinde boğmadan akıp gidecek bir yer bulmasını istiyordu.

Nihayetinde asansörün kapılarının açıldığını haber veren ses duyuldu ve ikisi de açılan kapıyla birlikte nefes aldı. Mert geçmesi için Sude'ye yol verirken zorlukla yutkundu. Kapı açı-lıp, açık alana varana kadar onun kokusunun bu derece ken-dini sarmaladığını fark etmemişti.

Beynine giden bu koku sanki düşüncelerine bir set vurup tüm bedeni ile ilişkisini kesmesine neden oluyordu. Sude ondan uzaklaşırken adımlarını zorlayarak dışarı çıktı. Lobiye doğru birlikte ilerlediler. Mert, görevliye bir taksi çağırmasını söylerken; Sude, onu beklemişti. Görevli bir dakika bile geçmeden aracın dışarıda beklediğini söylediğinde ikisi de şaşır-mışlardı.

Kapının önünde bekleyen araca binmeleri için kapı açıl-mıştı. Her yerde görebileceğiniz klasik sarı taksilerdendi ancak ülkenin zenginliğini anımsatmak için son model olmasına özen gösterilmiş gibiydi. Ülkedeki her şey paranın değerini insanların gözüne sokacak kadar abartılıydı sanki.

Sude'nin yanına oturan Mert, taksi çağırдықlarına pişman olmuştu bile. Asansörden sonra yanyana oturmak gerçekten zor olacaktı. Şoföre dönüp gidecekleri yeri söyledi:

“Jumeriah”

Şoför dikiz aynasından başı ile onayladıktan sonra direksiyonu sola kırıp gaza bastı. Araba öne atılırken, Mert ister istemez Sude'ye doğru eğilmişti. Sude'nin duyamayacağı bir şekilde taksiye bindikleri için bir küfür etti.

Sude başını camdan dışarı çevirmiş, elinin on beş santim yanında duran elin varlığını unutmaya çabalıyordu. Kalbinin bu hızla çarpmasına sebep olan elin sahibini aklından çıkarmaya çalışıyordu ama hayatı bu kadar onunla doluyken oldukça zordu. Aylardan beri hayatında kimse olmamıştı. Sürekli onu düşünüyordu. Onu düşünmediği anlarda yan yanaydılar. Rüyalarının ve kâbuslarının başkahramanı olmuştu. Hayatında bu kadar büyük bir yere sahipti işte.

Sude, her zaman bugünün gelmesinden korkmuştu. En büyük kâbusu gerçek olmuştu. Evrenin merkezindeki yerini kaybedip bir başkasının etrafında dönmek istememişti hiçbir zaman. Ama şu an, o kadar istemediği bir durumdaydı ki kendisinden de onu bu duruma düşüren Mert'ten de nefret etmek istiyordu. Boş gözlerle dışarıyı izlerken; Mert'in, ona seslendiğini duyarak düşüncelerinden sıyrıldı. Ona baktığında az önceki düşünceleri uçmuştu bile.

Bu adama âşıktı. Bu adamın çekim alanına girip çevresinde dönmek istiyordu. Bu adamın ışığına kapılıp peşinden gitmek istiyordu. Ucunda ölüm olacağını bile bile ışığı takip eden pervane gibi. Sude onun kolları arasında olmak istiyordu. Gözlerinden taşan aşkla, Mert'e bakarken onu anlasın istiyordu. Duygu yoğunluğu ile titrek bir sesle sordu:

"Efendim?"

Mert, onun bakışlarında isimlendiremediği bir şeyler görmüştü. Ağzını açtı ancak kelimelerin çıkması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Konuşmayı bırakıp, tüm dünyayı bırakıp gözlerini çevreleyen masum yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerindeki o ifadede kaybolmak istemişti. Sonunda diline dolanıp boğazını tıkayan kelimeler serbest kalmış gibi sesi duyuldu:

“İstersen taksiyi durdurabiliriz.”

“Ne için?”

Mert yüzünü ondan çekmedi ancak gözlerini aşağı indirdi.

“Resim çekmen için.”

Sude bakışlarını ondan çekerek aracın dışında yanında akıp giden manzaraya baktı. Başını çekmeden cevap verdi:

“Belki başka zaman.”

Mert, Sude’yi rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordu. Ancak bir şey söylemedi. Sessizlik içinde beş dakika kadar daha gittikten sonra araçları yavaşladı ve onları bırakmak için kaldırıma yanaştı. Araç onları marinanın girişinde bıraktığında, Mert ücretini ödemişti. Hafif bir esinti vardı burada. Havanın sıcaklığına rağmen esinti Sude’yi rahatsız etmişti. Omuzları kendini sıkmasıyla havalanmıştı. Mert, göz ucuyla onu süzdüğünden; üşüdüğünü anlamıştı.

İkisi birlikte marinadan içeri yürümeye başladılar. Işıklandırılmaları ile neredeyse tüm uzaydan fark edilebilecek bir şehirdi Dubai. Marina da bundan çokça nasibini almıştı. Birbirinden lüks oteller, otellerdeki restoranlar aydınlatmalarıyla insanları içeri davet ediyordu. Mert ve Sude etraflarını izlerken aradıkları Lübnan restoranına geldiler.

Onları karşılayan garson rezervasyonlarını teyit ettikten sonra masalarına götürmüştü. Mert, Sude’nin yerleşmesini beklerken oturmamıştı. Sude sandalyesinin arkasını tutan görevli ardından daha ayrılmamışken soru dolu gözlerle Mert’e baktı. Mert başı ile görevliye gidebileceğini işaret ettikten sonra Sude’ye, “Hemen geliyorum,” dedi.

Sude masadan uzaklaşan Mert’i gözden kaybolana kadar izledikten sonra, restoranı incelemeye başladı. Alışılmışın dışında sarı masa örtüleri ile bezenmiş masaların kenarlarına yerleştirilmiş ahşap sandalyeler, mermer zemin üzerinde itina ile yerleştirilmişti. Kimileri yuvarlak, kimileri dört köşe olan masalar da taş duvarların çeşitli yerlerine ve uzaklıklarına itina ile döşenmişti. Tavandaki spot aydınlatmaların yanı sıra,

birkaç yere kültürlerini temsil eden avizeler asılmıştı.

Sude, etrafını incelerken, Mert, onları karşılayan görevliden uzaklaşmıştı. Restoranın üst düzey görevlilerinden olduğu anlaşılan bir Filipinliyi gözüne kestirmiş, ona doğru yürümüşü. Adam Mert'in kararlı adımlarla ona geldiğini görünce, saygılı bir şekilde eğilip selam verdi. Mert ise başını eğerek selamını kabul etmişti.

"Do you speak English?" (İngilizce biliyor musun?)

Filipinli hafifçe gülümseyip cevap verdi:

"Clearly I can." (Oldukça iyi)

Mert, ona seri bir şekilde ne istediğini anlatarak cevap vermişti. Filipinli başını hafifçe eğip Mert'i dinledikten sonra başı ile selam verip yanından ayrıldı. Mert masaya dönmek ile beklemek arasında gidip gelirken, Filipinli onun yerine karar vermiş gibi ortaya çıkmıştı. Mert, onun getirdiğini aldıktan sonra teşekkür edip masaya yürüdü.

Sude'nin tam arkasına geldiğinde durdu ve elindeki ipek şalı açtı. Şalı, Sude'nin sırtına bırakırken; parmakları omuzlarına değmişti. Mert eli yanmış gibi geri çekilirken Sude beklediği temasla sıçradı. Arkasındaki Mert'i görünce rahatlamıştı. Mert, "Özür dilerim, korkutmak istememiştim," dedi.

Sude onun ne yapmak istediğini görünce gülümsedi.

"Önemli değil. Hazırlıksız yakalandım."

Mert'in elindeki şalı işaret etti:

"Bu sıcakta?"

Mert şalı eliyle buruşturdu ve elini arkasına götürdü. Sanki şalın uçup yok olmasını bekliyordu.

"Dışarıda üşümüştün."

Sude yeniden gülümsedi. Elini Mert'e uzatıp şalı vermesini beklerken, "Haklısın, dışarıda yine gerekebilir. Teşekkürler," dedi. Mert durdu ve hafifçe kaşlarını çatı. İşaret parmağını öne doğru sallayıp, "Hım, bak bunu hiç düşünmemiştim. Yani giderken onu yanımızda götürecektir miyiz?" diye sordu.

Sude kahkahasına engel olamadı.

“Sanırım götüremeyiz.”

Mert, masanın karşısında yerini alırken gülümsüyordu.

“O zaman Filipinli arkadaşımı boşu boşuna yordum demektir.”

Şef yanlarına yanaştığında, Mert ve Sude ilgiyle ona dönmüşlerdi. Burayı tercih etmelerinin sebebi Lübnan mutfağının Türk mutfağına olan benzerliğiydi. Sude yemek konusunda deneyime çok da açık biri değildi ve Mert de onunla aynı şekilde düşünüyordu. O yüzden Lübnan mutfağı onlar için biçilmiş kaftandı.

Onlara Lübnan mutfağını tavsiye ederken, seksi bir mutfak olduğunu söylemişlerdi. Mert, bir yemeğin neresinin seksi olabileceğini anlayamamıştı ve görmek için sabırsızlanıyordu. Önlerindeki menülerde İngilizce adları yazsa da anlamadıkları yemekler vardı. Şef onlara tek tek açıklama yaparken, Sude mutfak damak tadına uymasına çok sevinmişti.

Güneydoğu, Ege ve Akdeniz mutfağının karışımı gibi görünen lezzetler zeytinyağı, taze otlar ve sebzelerin, bulgur, acı ve baharatlarla ile buluşmasından oluşuyordu. Tabii tıpkı Türk mutfağında olduğu gibi bol bol yoğurt kullanılmıştı. Sude iştah açıcı görünen menüden sipariş verirken Lebniye adı verilen nohutlu yoğurt çorbası ile açılış yapmıştı.

Şefin önerisi ile birbirinden leziz zeytinyağlı ve yoğurtlu mezeler ile donatılmıştı sofrası. Mükellef bir ana yemeğin yanında sunulan ve bir Bordeaux karışımı olan Chateau Ksara şarabından servis edilmişti. Yemeklerin görünüşleri kadar lezzetleri de muhteşemdi. Yemek ile çok fazla arası olmayan ikili için bu deneyim inanılmazdı. Her tattıkları lezzetle damakları şenleniyor ve bir sonrakini merak edip ona yöneliyorlardı.

Yemeğin neredeyse ilk bir saati sadece tattıkları lezzetler-

den konuşarak geçmişti. Birbirlerine önerilerde bulunuyorlar ya da diğlerinin tavsiyesine uyup farklı bir tabağa yöneliyorlardı. Sohbetle karışık ne kadar yediklerinin farkına varmamışlardı ancak midelerinin alışkın olmadıkları bir düzeye gelmesiyle yemeğe bir son vermeye karar vermişlerdi.

Şaraplarını yudumlarırken şef garsonun yanlarına gelmesiyle elindeki tatlıları görüp şaşırmışlardı. İkisi de tatlı yiyebilecek durumda değillerdi ancak şef, tabakları ısrarla masaya bırakmış ve tadına bakmalarını tavsiye ettikten sonra çekilmişti. Sude mutlulukla sandalyesinin arkasına yaslanmış, tembelce etrafının tadını çıkarıyordu. Mert önlerine bırakılan ve şefin söylediğine göre beyaz şaraba yatırılmış armuda kararsızca bakıyordu. Merakına yenik düşerek armuttan bir çatal aldı.

Damağına değen armut anında eriyerek kaybolurken ağzının içinde inanılmaz bir tat bırakmıştı. Mert farkına varmadan çatalını ikinci kez tabağa götürmüştü. İkinci çatalda armudun lezzetini daha iyi almıştı. Ağzındaki tadın cezbediciliğiyle çatalını bir kez daha tabağa götürürken Sude'ye, "Bence bunu bir denemelisin," dedi.

Sude, Mert'e döndü ve tatlıya başlamış olduğunu gördü.

"Tatlıyı, hele meyveyi pek sevdiğim söylenemez."

Mert çoktan çatalını boşaltmış Sude'ye cevap verdi.

"Meyveyi severim, ancak buna meyve demek hakaret olur."

Sude yüzünü buruştururken, Mert bir çatal daha almak için tabağa uzandı.

"Yine de meyve ve ben pek anlaşılamayız."

Mert çatalı ona doğru uzattı.

"Yo, şuna bir bak. Gerçekten de harika."

Sude onun harika kelimesini söylerken ilk heceyi uzatmasına bayılıyordu. Hafifçe gülümseyerek masada öne doğru eğildi. Çatalı karşılarken, "Hayır kelimesinin anlamını bilmediğini fark etmemiştim," dedi.

Çatal ağzına girdiği anda iki kez pişman oldu. Mert onun söylediğiyle gerilmişti. Geçmişe gönderme yapmak istememişti aslında ama anlaşılan Mert öyle düşünmüştü. Ayrıca bu armut harika değil muhteşemdi.

“Evet, hayırın anlamını bilsem çok daha iyi olurdu.”

Sude tatlının ağzında bıraktığı leziz tadın zehir gibi olduğunu hissetti.

“Özür dilerim. Öyle demek istememiştim.”

Mert cevap vermek yerine etrafına bakındı. Garsonu gördüğünde eli ile hesabı getirmesini işaret etti. Sonra Sude’ye dönüp, “Gitsek iyi olacak sanırım,” diye ekledi.

Sude ayaklarından yukarıya doğru bir ateşin tüm bedenini etkisi altına almaya başladığını hissediyordu. Kulaklarına kadar yanıyordu ve bu gerçekten de zevkten değildi. Ayağındaki ayakkabının ince topuğu ile Mert’in parmaklarını ezmek istiyordu. BU ADAM NEDEN HEP YANLIŞ ANLIYORDU Kİ?

Garsonun yanlarına gelmesini, hesabın ödenmesini onun için rekor sayılabilecek bir sabırla bekledi. Hiç konuşmadı. Hiçbir şey yapmadı. Sadece bekledi... Hepsi bittiğinde, birlikte restoranın çıkışına doğru yürüdüler. Bahçeye serpiştirilmiş masaların yanından geçerken Mert, “Marina’da biraz dolaşmak ister misin?” diye sordu.

Sude soruya cevap vermek için adeta kendini zorladı. Ağzını açarsa çıkabilecek kelimelerden korkuyordu. Ancak beklediği gibi olmadı.

“Hayır.”

Mert, onun tek kelimelik ve soğuk cevabı ile irkildi. Hızla ona bakıp çatık kaşlarıyla, “Hoşuna gideceğini düşünmüştüm,” diye ekledi.

Sude aniden durdu. Mert de onunla birlikte durmuştu, ikisi de aksi yönlerde dönerek yüz yüze geldiler. Sude o kadar kırgın ve kızgındı ki, Mert, bunu yüzünden okuyabiliyordu. Az önce kapattığı çenesini bu kez tutamadı ve patladı:

“Benim neden hoşlanacağımın ne önemi var ki Mert? Biz her şeyi senin seveceğin şekilde yapmıyor muyuz?”

Mert başını dikleştirdi. Konuştuğunda sesi oldukça soğuktu.

“Bu ne demek şimdi?”

Sude geri adım atmadı:

“Ağzımdan çıkan tek bir kelime ile geçmişe saplanıyorsun demek. Ne söyleyeceğimi düşünmekten hareket edemiyorum demek. Kendimi o kadar çok kasıyorum ki kendim olamıyorum demek!”

Sude cümlesini bitirir bitirmez, Mert’in cevap vermesini beklemeden yanından geçip yürümeye başladı. Fakat attığı adım ancak üçü bulmuşken onu bileğinden yakalayan Mert, yürümesini engelledi. Sude hızla ona dönerken; Mert cevap vermişti bile.

“Neye kızdığına karar ver. Bir şeyleri benim isteğim doğrultusunda yapıyor olsaydın poponun üzerinde oturur odanda beni beklerdin. Ayrıca o kadar dengesizsin ki bir an karşımda kim olduğunu şaşırıyorum.”

Sude’ye sorsalar o an kulaklarından dumanlar çıktığına yemin edebilirdi.

“Pardon ama yemeğe geç kalıyorduk. Senin gelip beni almanı bekleseydim atmış yaşıma falan gelirdim.”

“Bak, gördün mü? Demek ki her şey benim istediğim gibi olmuyormuş.”

“Karşımda tek bir kadın olduğunu gördüğün gün görüşmek üzere Mert...”

Sude yeniden arkasını dönmüşken Mert koşar adım onun önüne geçti.

“Neden her seferinde kavga çıkarmak için bir bahane buluyorsun?”

Sude gözlerini kocaman açtı ve elini göğsünün üzerine koyup şaşkınca, “Ben mi?” diye sordu. “Söylediğim tek bir kelimeyi büyütüp, yanlış anlamlar çıkaran ve apar topar hesabı

isteyen adam mı söylüyor bunu?"

"O adam ara sıra ne dediğini bilmiyor. Hâlâ o adamı tanıyamadın mı?"

Sude, Mert'in geri adım atmasına şaşırdı ama yine de ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Mert daha fazla düşünmesine gerek kalmadan onun yerine konuştu:

"Bak, geçmişte yaşamıyorum; ama bazen küçücük bir şey oradan kopup geliyor ve..."

Adamın devam etmesini beklerken beklenti doluydu.

"Ve ne?"

Mert başını eğip devam etti:

"Özlüyorum..."

Sude umutla, istekle, sevgiyle ona bakmayı sürdürüyordu; ancak Mert başını eğmişti.

"Bak! Öfkem sana değil, kırgınlığım da, kızgınlığım da. Sadece... Sadece kaybettiklerimize üzülüyorum."

Sude içinde bir yerlerde bir kuşun kanatlandığını ve bedenini terk ederek gökyüzüne doğru süzüldüğünü hissetti. Mert'in son kelimesi ile umut denizine doğru kanat çırpıyordu küçük kuş. Sude elini uzattı ve Mert'in çenesine uzandı. Mert onun hafif dokunuşuyla başını kaldırmıştı. Onun gözlerinin içine bakmak, gerçeği orada görmek istiyordu.

Sude, çok daha fazlasını sormak, öğrenmek istiyordu ama bir kez daha reddedilmekten o kadar korkuyordu ki, Mert'in söylediğine herhangi bir anlam katmak onun için dayanılmaz olurdu. Kendine daha fazla umutlanmayı yasakladı.

"Geçmişimiz seni üzüyor mu?"

Sude parmaklarını çektiğinde; Mert, onun dokunuşundan mahrum kalmıştı. Küçük ve yumuşak parmakları çenesindeyken ne kadar mutluydu hâlbuki.

"Hayır."

"O halde neden geleceğimize bakmıyorsun?"

Mert yutkundu.

"Bizim bir geleceğimiz var mı?"

Sude buruk bir şekilde gülümsedi.

“Olmaması için bir neden var mı?”

Mert dudağını ısırđı ama cevap vermedi. Ne cevap vereceğini bilmiyordu çünkü. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Acele etmek, kırılmak istemiyordu. Kolunu Sude’ye doğru uzattı. Sude ona uzatılan kolun bir zeytin dalı olduğunu düşündü ve koluna girdi. Mert, az evvel onun gittiğı yönün aksine adım attığında, Sude, Marina’yı gezeceklerini anlamıştı. İtiraz etmeden, Mert’in kolunda geçireceğı anların tadını çıkarmaya karar verdi.

Mert, neden her seferinde asansörden Sude’nin katında indiğini bilmiyordu. Aynı katta değillerdi. Onu bırakmak zorunda değildi. Onu bırakmak istemiyordu hatta. Ama yine de her seferinde Sude’nin katında asansörden iniyor, onunla birlikte odasına kadar yürüyor ve kapısının kilitlendiğinden emin olana kadar orda bekledikten sonra kendi odasına gidiyordu.

Şimdi bir kez daha Sude’nin odasının olduğu katta koridoru aşarken burada ne aradığını düşünüyordu. Marina’da bir saat gezmişler, birbirinden güzel yatlara bakmışlar ve sahiplerinin kim olduğunu hayal etme gibi saçma bir oyun oynamışlardı. Elbette oyunu Sude başlatmıştı ancak Mert çok geçmeden ondan önce sormaya veya hevesle cevap vermeye başlamıştı. Açıkçası eğlenmişti de...

Yaptıkları tartışmanın son bulması ile aralarındaki gerginlik de azalmış, hatta bir süre sonra normale dönmüştü. Tabii hayat ikisi için ne kadar normal olabilirse... Mert konuştuklarını ve geldiklerinden beri olanları düşünmek istiyordu ve bunu da geceye bırakmaya karar vermişti. Sude’ye uzattığı kolu kabul görmüştü ve kolundaki genç kadının varlığı o an için mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Mert’in düşünce-

leri Sude'nin odasına varmalarıyla son buldu.

Sude kapıyı arkasına alıp Mert'e döndü.

"Son durak," dedi gülümseyerek. Zorlukla yutkundu. Mert, onun arkasındaki kapıya baktı ve sanki doğru yerde olduklarından emin olmak istedi.

"Yemek güzeldi."

Sude'nin dudakları o kadar kurumuştur ki beyni ona öpmek istediğini, dudaklarının Mert'in nemine ihtiyaç duyduğunu fısıldıyordu sanki. Bakışlarını onun dolgun dudaklarından zorlukla koparıp yeşil gözlerine çevirdi.

"Evet, güzeldi."

Mert cevap vermedi. Gözleri Sude'nin ardındaki kapıya saplanmıştı. Sude içten içe çılgılık atıyordu: "Öp artık lanet olasıca adam."

Mert bakışlarını kapıdan çekti ve Sude'ye çevirdi.

Mert hızlı adımlarla fuar alanının içinde ilerleyerek kendilerine ait standı ulaşmaya çalışıyordu. Etkinlik çerçevesinde düzenlenen panel için katılımcı firmalardan birer konuk davet edilmişti. Sude'nin mimari konusundaki deneyimleri yetersiz kaldığından Desen Mimarlık adına panele Mert katılmıştı.

Mert standı yaklaşırken kaşları çatılmıştı. Stantlarının önünü kalabalık bir grup kapatmıştı. Mert adımlarını hızlandırırken grubun neşeli kahkahalarının kaynağının ne olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Nihayetinde iki kadın ve dört erkekten oluşan grubun yanına geldiğinde Sude'nin onlarla konuşmakta olduğunu gördü.

Sude'nin söyledikleri anlaşılan çok hoşlarına gitmişti ki sırıtmayı kesmiyorlardı. Mert müsaade isteyerek Sude'nin yanına geçmeye çalışırken, adamlar yerlerinden kıpırdamaya niyetleri yokmuş gibi duruyorlardı. Aralarından geçerken, sinirlerinin daha da kabardığını hissetti. O daha ne olduğunu

soramadan, grup Sude'den müsaade isteyerek stanttan ayrılmıştı.

Mert, gitmelerine sevinmişti sevinmesine de, o gelince gitmiş olmaları sinir bozucuydu. Dirseklerini masaya dayamış Sude onların gidişiyle ayaklanarak onlara bol bol gülücük atmıştı. Mert sakindi. Neden sakin olmasındı ki? Alt tarafı dört Arap, Sude'yi tepeden tırnağa incelemişti. Mert sakindi, Sude satın almaya geldikleri köle değildi. Mert sakindi, Sude onlara şirketi tanıtmıştı. Mert sakin-

"Ne istiyorlarmış?"

Sude'nin gülümsemesi Mert'in sert sorusu ile yüzünde dondu ve yanı başındaki adama döndü:

"Projelerimizle ilgilendiler."

Sude, soruyu cevaplarırken kaşları çatılmıştı. Mert çok gergin görünüyordu. Panelde canını sıkan bir şey mi olmuştu acaba? Sonra içinden "Oh, canıma değsin," dedi. Dün gece onu yanağından bile öpmeden bırakıp giderken, Sude'nin ne kadar canı sıkılmışsa Mert çok daha fazlasını hak ediyordu. Sude, içeri girip kapıyı ardından kapadığında, ömrü boyunca yaşadığı en büyük hayal kırıklığının sıralamasını yapsa bir numarada bu anın geleceğinden emindi.

Mert, ona bakmış ve kupkuru bir iyi geceler dilemişti. Sude şaşkınlıkla ona karşılık vermişti. Mert onun içeri girmesini bekleyince Sude çaresiz içeri girip kapıyı kapamıştı. Dünyadaki bütün olumsuzlukları hak eden bu adama acımayacaktı Sude.

"Akşam Dubai-"

"Akşam konser-"

İkisi de aynı anda konuşmaya başlamışlardı; ancak aynı anda sustuklarında ortaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Karşı tarafın da sustuğunu görünce bir kez daha denediler:

"Akvaryum-"

"Tarkan-"

Mert, eliyle Sude'ye devam etmesini işaret ettikten sonra bekledi.

"Akşam Tarkan özel bir konser için burada olacaktı."

Mert kaşlarını çatı.

"Tarkan? Hayranı olduğunu bilmiyordum."

Sude hararetle itiraz etti.

"Hayır, hayır kesinle değil. Tamam, kabul belki küçükken biraz ama... Sonuçta bütün kızlar bir dönem ona hayrandır."

Sude'yi utangaç görebileceği, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi Mert'in. Hafifçe gülümsedi, gerginliği buhar olup uçmuştu. Az önce kıskançlık düğümü boğazına dolanan adam kaybolmuş gibiydi.

"Yani bu yüzden biz bu akşam-"

"Yo, hayır anlamadın. Bir dönem onu yakışıklı bulduğum doğru, sesi de güzeldir. O dönemde konserine gitmek isterdim elbette; ama şimdi sadece elimde bir fırsat var ve neden olmasın diye düşünüyorum. Sen ne önerecektin?"

Mert ne önereceğini düşündü. Hayır, Mert'in bir şey önermeye niyeti yoktu. Sadece ona bu gece Dubai Mall'daki akvaryuma gideceklerini söyleyecekti. Üstelik bunu bir öneri olarak da sunmayacağını; ancak Sude'nin cümlesini duyduktan sonra fark edebilmişti. Sude'nin kararsız önerisine karşın, eğer genç kadın konuşmamış olsaydı kendi kararını bildirecekti.

"Önemli değil, konser bu geceye özel, değil mi?"

Sude başını hafifçe yana eğip gülümsedi.

"Ben yine de senin önerini merak ediyorum. Nihayetinde on beş yaşında değilim."

Mert'in dudakları, onun gülümsemesiyle birlikte kıvrıldı. Aralarında ancak kırk santim bir mesafe vardı. Başını onun eğmiş olduğu yönün aksi yönde eğdi.

"Sadece aptal bir akvaryum işte."

Sude çantasını koyduğu dolaptan çıkarırken Mert'i yanıtladı:

"Hiçbir şey o kadar basit olamaz. Anlat!"

Çantasını koluna takarken; Mert boşta kalan koluna kendi kolunu uzatmıştı.

“Hım, sen de bana diğerlerini anlat.”

Sude onun koluna girerken şaşkınca başını ona çevirdi:

“Diğerleri?”

Mert aralarında bir sır paylaşıyorlarmış gibi ona eğildi. Du-
dağının bir tarafı gülümsemeyle kıvrılmıştı:

“Hayran olduğun diğer sanatçılar...”

İkisi birlikte stanttan dışarı çıkarak halı kaplı zeminde yü-
rürlerken Sude cevap verdi:

“Öyle kabarık bir liste yok.”

Mert boşta kalan elini, Sude’nin koluna girmiş olan elinin
üzerine kapattı.

“Genç kızlık hayallerini kimlerin süslediğini merak ettim.”

Sude kahkaha attı.

“Hayallerimi süsleyen çok erkek yoktu ama odamın duvar-
larını süsleyen birkaç poster olmuştu.”

Mert, eli hâlâ onun eli üzerinde kapıya birkaç metre kala
başını itiraz ederek sağa sola çevirdi:

“Hâlâ isim alamadım.”

“Hey bu utanç verici... Tamam, Bryan Adams.” Hızla ek-
ledi; “Başlangıç için.”

Mert dışarı çıkması için kolundan çıkarken gülüyordu.

“Şu işe bak! Son on dakika içinde seninle ilgili iki şey öğ-
rendim.”

“Benimle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsan sorman
yeter.”

Mert, onun canını yakmadan nasıl cevap vereceğini bilmi-
yordu. Durdu ve onun da kendisiyle birlikte durması için ko-
lundan tuttu. Bu yumuşak tutuşla birlikte, Sude de durmuş ve
ona dönmüştü. Önce Sude’nin gözlerine baktı, sonra dayana-
madı ve bakışlarını yere sabitledi Mert. Kaldırım taşları çok
daha önemliymiş gibi ona bakmadan, “Daha önce...” dedi.

Mert başını tekrar kaldırdı ve Sude’nin gözlerinin içine ba-

karak tamamlayamadığı cümlesini devam ettirdi:

“Eskiden sorularıma cevap vermekten kaçınırdın... Ve... Ve bu benim için oldukça yeni bir şey.”

Sude, onun bakışlarında kaybolmuş gibiydi. Geçen birkaç saniye içinde onun kelimelerinin gerçekliğini sınamak için gözlerinin derinliklerinde ruhunu taradı.

“Şartlar bazen şimdikinden farklı olabilir. O zamanlar kim olduğumu bilmemen gerekiyordu. Şimdi kim olduğumu biliyorsun. Beni tanıman için bir sakınca yok. Bana soramayacağın hiçbir şey yok. Bu kez kural yok Mert.”

Sahnenin kenarına sıralanmış Arap görevliler, devasa boyutlarıyla etraflarına caydırıcı bir görüntü sergilerken, arkasına yerleştirilmiş küçük ancak yan yana sıralanarak epey büyütülmüş ekranların önünde bir o yana bir bu yana giderek şovunu yapıyordu Tarkan.

Türk firmalarından en büyüğü bu şov için Tarkan'ı özel uçağı ile getirtip gövde gösterisi yapmak istemişti belli ki. Sude ve Mert konseri dinleyen kalabalığı gördüklerinde başarılı olduklarına karar vermişti. Fuara davetli tüm katılımcılar olmasa da kalabalık bir grup vardı burada ve büyük çoğunluğunu Araplar oluşturuyordu. Yanı başlarındaki şeyhleri pek de umursamayan genç kızlar, çılgınca eğleniyorlardı.

Hemen hemen herkes, ellerinde küçük telefonlarıyla konseri kayda alırken, Mert ve Sude bu özel anın tadını çıkarıyordu. Şimdiden sanal ortama yüzlercesinin ekleneceği belli olan anı görüntülemek yerine, anı yaşamayı tercih ediyorlardı.

Mert biraz gevşemişti ve yüzde yüz olmasa da ortama ayak uydurmaya çalışıyordu. O da Tarkan gibi beyaz bir gömlek giymişti; ancak ünlü şarkıcınıninki gibi önünde siyah bir şerit yoktu. Dirseklerini yine kıvrımayı ihmal etmemişti. Sude ise ilk günlerin verdiği endişeden sıyrılmış ve konser alanına ya-

raşır bir giysi giymişti. Mert yanında bir ceket olsa onu kesinlikle Sude'nin omuzlarına bırakırdı ancak ne şanssızdı ki hava cehennemi aratmayacak kadar boğucuydu.

Daha ilk şarkı yeni bitmişti ki, Sude Mert'e döndü:

"Biliyor musun? Tekrar düşündüm de ben aptalın tekiyim."

Mert şaşkınca kaşlarını çattı ve ikinci şarkıya başlayan orkestranın sesini bastırmasını engellemek için Sude'ye eğildi.

"Bu da nerden çıktı şimdi?"

Sude omzunun üzerinden sahneyi gösterdi.

"Konserinin Robbie Williams'inkiler gibi olmasını bekliyordum sanırım. Hayranlık duygularımı gözden geçirdim ve şu an burada olmaktansa ütü yapmayı tercih edeceğime karar verdim."

Mert kocaman gülümsedi.

"O halde seni bu işkenceden kurtarmama ne dersin?"

Sude kocaman bir kahkaha attı.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Çantasını koluna astıktan sonra, masalarındaki fıstıktan bir tane almak için tekrar arkasını döndü. Ağzına attığı fıstık midesine doğru yol alırken dudaklarını sarkıtmıştı. Mert ise saatine baktı ve vaktin çok da geç olmadığını gördü.

"Beni ütü yapmaya götürmeyeceksin, değil mi?"

Mert elini onun omzuna dayadı ve çıkışa doğru yönlendirirken kulağına eğildi.

"Dubai'de içki sadece otellerde, restoranlarda ve kulüplerde satılıyormuş."

Sude, sesini duyurabilmek için başını ona çevirdi. Başının boynuna denk gelmişti. Burnundan içeri dolan tıraş losyonunun kokusu bir an için beynine giden kanın akışını kesti. Ne diyeceğini unutup yutkundu.

"Yani?"

"Buraya kadar gelmişken bir kulübe gitmemek olmaz sanırım."

Dubai Fairmont Hotel'e yaptıkları yolculuk boyunca yürümüşlerdi. Sude her fırsatta resim çekiyor ve etrafı inceliyordu. Sadece dakikalar önce ünlü bir sanatçıya göstermediği ilgi ve neşeyi sokaklarda gördüklerine göstermesi Mert için şaşırtıcı olmuştu.

Sude'nin neşesi inanılmaz bulaşıcıydı. Neredeyse gördüğü her şeye tepki gösteriyor, resmini çekmek istiyordu. Mert, onun hızına yetişmekte zorlandığını düşünmeye başlamıştı ki aradıkları binanın önüne geldiler.

Kulübün bulunduğu kata vardıklarında, görevliler onları karşılamış ve onlarla oldukça ilgilenmişlerdi. Ancak önceden rezervasyonları olmadığını öğrendiklerinde üzülen onları misafir edemeyeceklerini söylediler. Sude içerideki inanılmaz dekorasyonun ve dışarı taşıp bulundukları alana bile neşe katan ortamın yanına kadar gelip geri dönmek zorunda kaldığına üzülmüştü. Mert, görevliden bir üst düzey yetkiliyi çağırmasını istedikten sonra Sude'ye döndü.

"Beğendiğine emin misin?"

Sude, uzaklaşan görevlinin arkasından birkaç saniye baktıktan sonra:

"Zorlamak istemiyorum."

Mert, hafifçe gülümsedikten sonra ona elini uzattı ve yüzüne oturttuğu gülümseme ile sıkıca elini kavradı. Gelen şefe dönerken Sude'ye, "Bana ayak uydur yeter," dedi.

"Goodnight sir, ma'am. How can I help you?" (İyi akşamlar efendim, hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?)

Sude, Mert'in daha önce sahip olduğunu bile fark etmediği otoriter ve kendinden emin bir tonla şefe cevap verişini şaşkınlıkla dinledi.

"My fiance and I haven't any reservation; but she wants to enter the club. Today is our special day." (Nişanlım ve benim rezervasyonumuz yok; ama o içeri girmek istiyor. Bugün

bizim özel günümüz)

Mert elini dudağının kenarına koyup şefe eğildi ve kulağına:

"I've asked her to marry me today," (Ona bugün evlenme teklif ettim) diye ekledi.

Adam başını aşağı yukarı anlayışla sallarken, gülümsüyordu. Sude, onun ne dediğini duymamıştı ve sormak için can atıyordu. Mert devam ederken Sude bekledi.

"I want to give her everything. Can you help me?" (Ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Bana yardım eder misin?)

Şef başını saygıyla eğdi ve Mert'e, "Of course sir, what you want," (Elbette efendim, nasıl isterseniz) dedi.

Hızla ardında bekleyen ve onları ilk geldiklerinde karşılayan görevliye dönüp komutlar verdi. Sude'ye döndü ve onları içeri yönlendirmeden önce, "Congratulations ma'am," (Tebrik ederim efendim) diye ekledi.

Mert, Sude'nin peşine düşerken, ona merakla duymayı beklediği cevabı verdi:

"Sana bugün evlenme teklif ettiğimi sanıyor."

Sude, şaşkınca Mert'e dönerken; onun utangaç ve saf Mert'inin nereye kaybolduğunu düşünmüştü. Şaşkınlıkla açtığı gözleri o kadar büyümüştü ki, Mert dayanamayıp güldü. Masalarına vardıklarında Sude'nin şaşkın gözleri ne tepelerinde sarkan devasa avizeleri ne de Dubai'de görmeye alıştıkları zenginliği görüyordu.

Mert, onların rahatıyla ilgilenen şefe içki tercihlerini söyledikten sonra Sude'ye döndü:

"Roberto Cavalli'nin kulüp değil de bir marka olduğunu sanıyordum."

Sude düşüncelerinden koparak konuya ayak uydurdu:

"Öyle zaten."

Dans gösterileri yapmak için sahneye çıkan grup, alkışlanmaya başlanınca onlar da ilgilerini sahneye çevirmişlerdi. Masaları son hızla çerez ve meyvelerle donatılırken Sude ve Mert

gösteriyi seyre dalmışlardı. Kulüp çok kaliteliydi. Her yanından zenginlik akıyordu ve bu da kulübün oldukça pahalı olduğunun göstergesiydi. Işık oyunları sahnedeki dansçıları bin bir renge boyarken, şef yanlarına yanaşmış ve ilgilerini gösteriden kendine çekmişti.

Birden bire çevrelerini saran garsonlar, şampanya patlatırken Sude ve Mert şaşkındı. Şef, Mert'e kulübün onlara ikramı olduğunu söylemişti. Mert teşekkür ederken etraflarındaki müşterilerin ilgisini üzerinde topladıklarını fark etmişti. Yan masalar onları tebrik ederlerken; Mert kulübün sisteminin işleyişine hayret etti. Sude'nin kulağına eğilip:

"Umarım biri parmağında yüzük olmadığını fark etmez," dedi.

Bardağını alıp Sude'ye doğru kadeh kaldırırken Sude'nin bakışları onun parmaklarına takılmıştı. Sude'nin bakışlarını takip eden Mert, uzun yıllardır taktığı babasının gümüş alyansını gördü. Bakışları Sude'ninki ile kavuştu. Sude gülümsedi ve kadehini kadehine çarptı. Mert de onu izleyerek şampanya kadehini dudağına dayadı. Ağzında buruk bir tat bırakan içki, boğazına doğru kayarken Sude, yeniden bakışlarını sahneye ve dansçılara çevirmişti.

Gösteri bittiğinde kulübü DJ devralmıştı anlaşılan. Hafif bir müzik kulaklarından içeri dolarken Sude ve Mert etraflarını daha detaylı inceleme fırsatı bulmuşlardı. Şampanyalarını bitirmişlerdi ve daha önce sipariş ettikleri kokteylleri tazelenmişti. Mert sınırını çoktan aştığının farkındaydı ancak yine de Sude'ye eşlik etmeyi sürdürüyordu.

Üçüncü şarkı başladığında Sude, Mert'e döndü:

"Hiç düşünüyor musun?"

Mert beklemediği anda gelen beklemediği soru ile Sude'ye döndü:

"Neyi?"

Sude sanki karar vermesi çok zormuş gibi içkisinden bir yudum aldı. Bakışlarını, Mert'e diktiğinde söyleyeceklerinden

pişman olacağını farkındaydı ama içinde bir yerlerde Mert'in onu pişman etmeyeceğine dair bir ümit vardı.

"Eskiyi. O günleri."

Mert duruşunu dikleştirdi ve tereddütsüz onun pas geçtiği kelimeyi söyledi:

"Bizi."

Sude hafifçe gülümsedi:

"Bizi."

Mert, başını çevirdi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ve etrafını inceledi ki, Sude pişman olduğu anın geldiğine karar verdi. Ancak Mert, onu bir kez daha şaşırttı. Masanın üzerinden elini uzattı ve Sude'nin elini tutup kendine çekerken, "Seni o kadar çok aradım ki. Bazen... Bazen gerçek olmadığını düşündüm. Sanki benim hayal gücümün ürünüydün," dedi.

Sude, o küçük masa aralarından yok olmuş, karşılıklı duruyorlarmış gibi hissediyordu. Bakışlarını Mert'ten koparmak istiyordu. Elini tutan el gevşeyerek pozisyon değiştirmişti. Mert başını aşağı eğerken; Sude de onun bakışlarını izledi. Mert, az önce parmağında duran halkayı parmağına geçirirken sözlerini sürdürdü:

"Seni çok uzun süre düşündüm ben."

İşini bitirdiğinde buruk bir şekilde gülümsedi ve konuyu değiştirdi.

"Şimdi kimse numara yaptığımızı anlamayacak."

Sude kendini şişirilmiş ancak patlatılmamış, sönmesi için bir köşeye bırakılmış bir balon gibi hissetmişti. Mert konuyu öylece değiştirince ona cevap hakkı doğmamıştı. Onun kendisini düşündüğünü hep tahmin ediyordu ancak bunu onun ağzından duymak...

Sude parmağına geçirilen yüzüğün tenini yakarak varlığını gözüne sokmasından rahatız değildi. Tartıya koyulsa ancak üç

dört gram edecek yüzük parmağında kilolarca ağırlığa kavuşmuştu. Çevrelerini sarmalayan kulübün eğlencesi kulaklarından içeri doluyordu ancak Sude, o kadar kendi dünyasındaydı ki, sahneye davet edildiğinin farkına varmamıştı.

“İstersen çıkmayabilirsin.”

Sude şaşkınca, “Beni neden çağırıyorlar ki?” diye sordu. Mert özür dileyen bir tavırla, “Sanırım bu girişte söylediğimiz küçük yalanın etkisi,” dedi.

Sude, ona eşlik etmek için bekleyen sahne görevlisine elini uzattığında kulüp müşterilerinin kuvvetli alkışına tâbi tutulmuştu. Alkışların dinmesini isteyen sunucu, Sude sahneye yürürken hepsini aydınlattı. Sude bu gece evlenme teklifi almıştı ve evlenmeden önce özel bir gösteriyi hak ediyordu. Sude sahneye geldiğinde adamlarla el sıkıştılar.

Nereden çıktığı belli olmayan iki ahşap hasır örgüden yapılmış tabure getirildi. Sunucu, Sude’den taburelerden birine oturmasını rica etti. Sude şaşkınca istenileni yaparken, diğer tabureyi ayaklarının ucuna yerleştirip, ayağını uzatmasını beklediler. Sude üzerindeki elbisenin bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bırakmasından rahatsızdı ancak istenileni yaptı.

Mert’in sırtı dikleşmiş, endişeyle Sude’yi izliyordu. Keşke daha uzun bir etek tercih etseydi ya da sahneye çıkmayı reddetseydi. Böylece kimse onun bacaklarını izlemek zorunda kalmazdı. Mert, onların böyle sergilenmesinden oldukça rahatsızdı. Sude’yle bakışları karşılaştığında, onu tedirgin etmek istemedi ve hafifçe gülümsedi.

Sude, Mert’in gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken, ışıklar değişmiş ve bir Arap melodisi etrafını sarmalamaya başlamıştı. Sunucu anonsunu yaparak ortadan kaybolurken Sude, tüm dikkatlerin onun üzerinde olduğunun farkındaydı. Normal şartlarda bu, onun için sorun olmazdı ancak Mert’in bundan rahatsız olduğunu biliyordu.

Darbuka sesine karışan kanun sesiyle birlikte sahnede bir dansçı belirmişti. Bir seksenin üzerinde boyuyla sahnede mü-

ziğ e uyarak kıvrılmaya ve bükülmeye başlayan adam bir zenneydi. Sude, melodinin Marco Polo olduğunu çıkartmıştı. Zenne sahnede elindeki tülü evirip çevirip bükülerek ilerliyordu. Sude'nin etrafında dönmeye başladığında, Sude olayın bu olduğunu düşündü. Adam onun için dans ediyordu.

Hafifçe gülümsedi; ancak bu tabure işi neyin nesiydi? Ağrımaya başlayan sırtını dikleştirirken Loreena Mckennitt'in melodiyi dillendiren sesini ayırımsadı. Zenne, Sude'nin etrafında dönmeyi bırakıp bir bacağını Sude'nin bacakları üzerinden aşırıttı. Beli kıvrılıp bükülmeye, kalçaları oynamaya devam ediyordu. Hem de Sude'nin yüzünün on santim ötesinde!

Sude ritme dayanamayarak bedenini hafifçe hareket ettirmeye başladı. Bir kolu kıvrılarak yukarı doğru kalkmıştı. Seyirciler Sude'nin bacakları arasında dans eden dansçıya alkışlar ve çığlıklarla destek veriyorlardı. Sude o çığlıklara eşlik etmek istiyordu ancak kendini tuttu.

Hızlanan ritimle birlikte zenne, Sude'nin bacaklarının üzerinde ters döndü ve ona biraz daha yaklaştı. Sude, başını hafifçe çevirip Mert'e baktı. Mert masada oturuyordu ve Sude o mesafeden onun kızgın olup olmadığını anlayamıyordu. Zenne uzanıp Mert'in parmağına alyans geçirdiği elini kavradı ve göbeğinin üzerine koydu. Teninin altındaki kaslar ritimle titreşirken Sude kendini tutamayıp bağırdı:

“Waow, waow.”

Zenne, karnını titretmeyi sürdürürken diğer eline uzandı. Onu da kalçasının üzerine koymuştu. Sude iki elinin altında zangır zangır titreyen kaslara hayranlık duymadan edemedi. Adam işinde iyiydi ve Sude eğlenmekten kendini alamıyordu. Her ne kadar duruşu rahatsız edici olsa da kucağında dans eden adam, yüzünün gülümsemesine neden olmuştu.

İki dakikayı ancak bulan gösteri sona erdiğinde zenne bacakları arasından çekilmişti. Ter içinde ve nefessiz kalmış adam, eğilerek seyircilere selam verirken, Sude ağrıyan bacaklarını indirdi. Zenne ona dönerek eğilip selam verdi. Sonra da

elini uzatıp Sude'nin kalkması için yardımcı oldu. Sude elini bırakacağını düşünürken adam nazikçe elini dudaklarına götürüp öptü. Sude hafifçe gülümseyerek teşekkür etti.

Zenne geçmesi için eğilerek yol gösterirken, Sude alkışlar arasında masaların yanlarından geçerek kendi masalarına ulaştı. Mert, yüksek tabureden inerek onun yerine oturmasını beklerken sessizdi. Sude, onun tepkisi konusunda tedirgindi. Bir şey söylemeli miydi yoksa söylememeli miydi bilemedi.

Sude kendi içinde ne yapması gerektiğini düşünürken, Mert de kendi iç çatışmasını yaşıyordu. Kıskanmamıştı... Kıskanması için bir sebep yoktu. Orda olmayı Sude istememişti. Gerçi itiraz edebilirdi ama böyle bir şey olacağını tahmin etmemişti ki. Tahmin etmeliydi diyen iç sesini susturdu. Sude'ye kızmıyordu, adamın karın kaslarına kıızıyordu hepsi bu. Sude eğilip Mert'e, "Gidelim mi?" diye sorduğunda, Mert ikiletmeden ayağa fırladı.

"Nasıl istersen."

Sude yanı başında kamerası ile iki küçük kızın resmini çerken; Mert onun *milkshake*ini tutmakla görevliydi. Sude kızlara ve ailelerine poz için teşekkür ettikten sonra kamerasını koluna astı ve Mert'e döndü:

"Teşekkür ederim."

Mert hafifçe gülümseyip, "Önemli değil," dedikten sonra içeceğini ona uzatmıştı. Etraflarındaki kalabalığa aldırmadan dev alışveriş merkezindeki muhteşem akvaryumun koridorundaki gezilerine geri döndüler. Mavi severler için inanılmaz bir manzaraydı bu. Yanı başınızdaki cam duvarlar sizi sualtı dünyasından ayırıyordu ama sanki elinizi uzatsanız onlara dokunabilecektiniz. Mert yutkundu, gözleri maviliğin derinliklerinde kaybolurken bir önceki gecenin anıları aklına doluşmaya başladı.

Mert, kulüp dönüşünde Sude'yi yine odasına kadar götürmüştü. Sude akşam için teşekkür ederken durgundu. Hafifçe gülümsemiş ve başını önüne eğmişti. Saçlarından bir tutam yüzüne dökülürken Mert, elini uzatıp onlara dokunmak, yumuşak dokusunu hissederken onları yanaklarından çekmek istedi. Elini tam uzatacakken, Sude başını kaldırmış ve hafif bir hareketle yüzüne düşen saçların çekilmesini sağlamıştı.

Avucunu Mert'e uzattığında, Mert bakışlarını oraya çevirmişti. O kendi iç dünyasında Sude'yi okşarken genç kadın parmağındaki alyansı çıkarmış ve şimdi de ona uzatıyordu. Mert de elini ona uzatmıştı. Sude kendininkini ters çevirdiğinde babasının alyansı avucunun içine düştü. Mert başını kaldırdığında Sude onu izliyordu. Bakışları birleştiğinde kısık, zor duyulur bir sesle teşekkür edip arkasını dönmüştü.

Sude'nin ardından kapı kapanırken, Mert orada, ayakta, avucunda babasının alyansıyla kalmıştı. Zorlukla yutkunmuş ve beklemişti. Beyninin gerekli komutu göndermesi beş dakikasını almıştı çünkü beyni o anda karmaşık düşüncelerini sıraya koymakla meşguldü. Başını eğip avucunun içine bir kez daha baktıktan sonra önünde duvar olmuş kapıya baktı. Bunu hak etmişti.

Kapının önünden uzaklaşmak için attığı üç adımın ardından aniden durup geri döndü ve uzaklaştığı mesafeyi çabucak aştı. Kapının önünde durdu ve yumruğunu uzattı ancak yumruğu kapıya değmeden eli açılmış ve avucu kapıya dayanmıştı. Sanki kapının ardındaki duygular ahşabı aşip ona ulaşacakmış gibi elini dayayıp bekledi. Gözlerini yumdu, kalbine çöken ağırlığın hafiflemesini bekliyordu. Sonunda cesaretini toplayı açılmış olan avucunu tekrar yumruk yaptı ve hafifçe kapıya vurdu. Yutkundü... Duymamış olmalıydı, kendisi bile zor duymuştu kapının tıkırtısını. Derken ikinci kez vuramadan açıldı kapı.

Konuşmasına fırsat tanımadan, vazgeçmekten korkarak bir

çırpıda söyledi aklındaki Mert:

“Peki sen? Sen hiç düşündün mü?”

Sude ona baktı, baktı... Ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Bakışları, Mert’e onlarca şey söylüyordu ancak Mert’in elinde tercüman olacak bir kitap yoktu. Sude onun beklemediği bir şeyi yaparak elini uzatıp Mert’inkini yakaladı. Mert başını eğip onun elini tutuşuna bakarken bir adım geri gitmişti Sude. Mert başını kaldırıp soru dolu gözleriyle ona baktı. Sude tek bir kelime etmezken bir adım daha geri gitmişti. Mert’in kolu gerilimle havalanırken başını çevirip sağa sola baktı. Sonra Sude’nin attığı iki adımı takip eden iki adım daha attı.

Sanki ona bir şeyler anlatmasını beklermiş gibi odada dolağırdı gözlerini. Sude, onun elini hafifçe bırakıp balkonun yakınına yerleştirilmiş çalışma masasına yürüdü. Mert olduğu yerde dururken bilgisayarını açtı. Bilgisayar sanki inadına yavaş açılıyordu. Mert geçen dakikalarla birlikte yine kendini sorgulamaya başladı. Sonunda Sude’nin vereceğı cevabın gelmeyeceğini düşünerek konuştu:

“Ben...”

Sude, ona bir kez daha elini uzattı ancak bu kez aralarındaki mesafeden dolayı ona dokunamamıştı. Mert sanki nefes alış buna bağlymış gibi ona yürüdü. Sude onun yanına gelmesini bekledikten sonra bilgisayara komut verdi ve odayı hoparlörden yayılan sesi doldurdu:

“Su...”

Mert o ismi uzun zaman sonra, tıpkı o zamanki gibi duyduğunda titredi.

“Kuralı bozdum değil mi?”

“...”

“Üzgünüm...”

Ona cevap veren kendi sesi kaşlarının hafifçe çatılmasına neden olmuştu. Başını hafifçe yana eğerek Sude’ye baktı. Sude’de yanı başında duruyor ve onun tepkilerini izliyordu. Yıllar sonra sadece birer anı olmuş kelimeleri duymak Mert’i

derinden sarstı.

"İstiyorum. Seni bir gün görürsem tanımayı istiyorum."

"Nasıl?"

"Bana kendini anlat Mert... Kör bir sokak ressamına kendini tarif eder gibi anlat, dokunuşlarla seni hayalimde şekillendirmemi sağla. Gözlerinle başla."

"Yeşil... Baharda yeniden açan canlı yaprakların yeşilinden..."

Mert bakışlarını kaçırıp gözlerini Sude'den gizledi. Ah ne olurdu sanki basit bir evet ya da hayır deseydi? Hayır, o ne zaman basit olmuştu ki şimdi olsun? Şimdi bile o gün telefonu kapattığında hissettiklerini hatırlıyordu Mert.

"Özel bir yeşil, bunu kıskanan pek çok kişi olduğundan eminim. Saçların?"

"Kumral... Kısa, belki önleri biraz uzun, düz ve karışık."

"Karışıklığı severim. Dudakların?"

"Kalın... Her yere benden önce gidecek kadar."

"Kaç kişiyle öpüştün?"

"Bunun çizime katkısı ne?"

Mert yutkundu, bunda Sude'nin bakışlarının dudaklarına kaymış oluşunun da etkisi vardı. Aralarında ancak kırk santim mesafe vardı. Kelimeler belki de hiç olmadığı kadar vurucuydu o an onlar için.

"Öpüşme sayısına göre bir şişkinlik vereceğim belki de, ressamlar sorgulanmaz."

"Bilemiyorum, az."

"Daha akıllı davranmalısın kötü çocuk, dudaklara yazık."

"Öpmeye doyamayacağım bir kadınla karşılaşmadım."

Mert, onunla yaşadığı iki öpüşmeyi düşündü. Sude haklıydı, onu öpmekten hoşlanıyordu. Peki ya Mert? Sude'nin dudaklarında aldığı tadı başka birinde yaşamış mıydı? Onun hissettirdiklerini daha önce hiç hissetmiş miydi? Cevap açıktı; Mert onu öpmeye doyamıyordu.

"Seni öpmeye doyamayacak kadınlar eminim seninle kar-

şılaşmışlardır; ama belli ki her biri aptal.”

“Sen akıllı mısındır?”

“Yüzün?”

“Yüzümde çiller var. Genelde güneşin altına çıktığımda iki yanımı da saran hafif çiller ve kirli sakalım var. Çoğunlukla hafta boyunca tıraş olmamayı tercih ederim.”

“ ... ”

Sude ona doğru bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Mert onu öpmek isteyeceğini düşünürken Sude elini onun yanağına uzattı ve avucunu hafifçe bastırdı. Mert gözlemini yumdu. Yutkunmak istiyor, nefes almak istiyordu ancak Mert onun dokunuşlarında boğuluyordu.

“Su? Ne yapıyorsun?”

Sude, elini Mert’in yanağından çekti. Mert görmüyordu ancak parmaklarının üzerinde yükselmişti. Asi bir şekilde dar-madağın olmuş saçlarına dokundu. Mert görmüyordu... Eğer gözlerini açsa Sude’nin dokunuşuyla birlikte tepeden aşağı tit-rediğini görebilirdi.

“Saçlarına dokunuyorum. Bir kâğıdın üzerinde bile olsa nasıl hissettirebileceklerini hayal ediyorum. Yumuşak... Belki uzandığımda elime çarpan o yumuşaklık tenimi gıdıklar. Sert... Belki de asılıp çekmek isteyeceğim sertlikte. Yine de parmaklarımı sararlardı değil mi? Buna izin verir miydin?”

“Bunun için önce beni tanıman gerekiyor...”

Mert kaydın sona ermesiyle gözlerini açtı. Odaya çöken sessizlik birçok şeyi anlatıyordu. Sude ağır hareketlerle, sanki asla bırakmak istemiyormuş gibi parmaklarını ondan çekti. Kolu henüz yanına düşmemişti ki Mert bileğini yakaladı ve sertçe kendine çekti.

Dudakları yaşamak için onunkilere ihtiyaç duyuyormuş-çasına sertçe ve tutkuyla onunkileri örterken; Sude’nin nefes almak için bile fırsatı olmamıştı. Mert, elini saçlarının arasına daldırdığında, sanki onunla işbirliği yapmak için o anı bekleyen toka Sude’nin saçlarını özgür bırakarak yere düşmüştü.

İpek dokunuşlar parmaklarını sararken Mert onu kendine daha da bastırıp, dudaklarıyla dudaklarını adeta eziyordu.

Ilık nefesleri birbirlerine karışmıştı. Mert iştahla, özlemle, hasretle, sevgiyle onun dudaklarını adeta içerken; aynı şekilde karşılığını alıyordu. Mert'in eli saçlarında, ensesinde dolanıırken, Sude, hiçbir öpüşmenin bu kadar tutkulu olamayacağına karar vermişti bile. Ondan bir saniye bile kopmak istemiyor, o dudaklarda hayat bulmak, yaşamı tatmak istiyordu. Eğer ölecekse de, bu dudaklarda ölmeliydi.

Dakikalarca süren öpüşmeleri nefes alma güdüsü ile sona ererken ikisinin de göğsü hızla inip kalkıyordu. Ne söze gerek vardı ne de başka bir şeye. Onlar tüm kelimeleri tüketmişlerdi çoktan. Mert başını Sude'nin alınına dayadı ve bedenini terk edip gidecekmiş gibi görünen, ona ihanet edebilecek kalbinin ritminin yavaşlamasını bekledi.

Kendini topladığında başını Sude'ninkinden çekti. Sude gözlerinin içine bakarken başını hafifçe eğip ona buruk bir şekilde gülümsedi. Mert'in kelimeleri yoktu o anda; çünkü hepsini akıtmıştı Sude'nin dudaklarına. Elini uzatıp yanağını hafifçe okşadı. Ne kadar ağır gelse de arkasını döndü. Ona ihanet eden ayakları adım atmayı reddederken, Mert birkaç saniye o ardındayken durdu. Odada çıkan tek ses bilgisayarın fanyiken, Mert oradan çıkıp gitmişti.

Mert, Sude'nin tepkisiyle, daldığı dipsiz kuyudan sıyrıldı. O an ne yapayalnız koridorda yürüyordu ne de Sude'nin dudaklarında yaşamı bulalı saniyeler geçmişti. Sude yanlarından geçen kaplumbağayı işaret ediyordu Mert'e.

“Şuna baksana Mert?”

Sude, Mert'in bakışıyla irkildi. O kadar tuhaf bakmıştı ki Sude'ye sanki bir rüyadan uyanıyor gibiydi. Sude hemen pişman oldu ona seslendiğine. Elinden geldiğince doğal olmaya

çalışıyordu ama sanki her hareketi kendine göre bile abartılıydı. Kendi kendine dün geceye bir anlam yüklememesi için uyarıda bulunurken; Mert kaplumbağayı izlemeye başlamıştı.

Sude, onun da duygularının en az kendisinin ki kadar karmaşık olduğunu görebiliyordu. Dün gece yaşadıkları o öpüşme... Sude kendine kızdı, sadece öpüşme değildi ki! Odasına girdikten sonra kapıyı kapamış ve sırtını kapıya yaslayarak gözlerini yummuştu. Mert'in istemesine fırsat vermeden yüzüğü çıkarıp vermişti ve aralarında geçen konuşmanın bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu.

Ona kalsa bu küçük ilgi kısıntısı ile umuda kapılabilirdi, çünkü söz konusu olan adam daha önce ondan bunu bile esirgeyen adamdı. Sırtını, yaslandığı kapıdan çekti ve yüz seksen derece dönerek kapıyı önüne aldı. Ahşabın üzerine elini koyarak bekledi. Sanki Mert ordaymış gibi bir his doğmuştu içinde. Elini kapıdan çekmeden gözlerini kapayarak yanağını kapıya yasladı. Soğuk boyanın yanağında bıraktığı okşama hissiyle hafifçe gülümsedi. Keşke yanağını Mert'in avuçları okşasaydı, bu kapı yerine. Kapının ardında minik bir tıkırtı hissetti. Hafifçe geri çekildi. Kaşları çatılırken hızla kapının koluna asıldı.

Aklına en son gelecek şey Mert'in orada olacağıydı ancak karşısındaydı işte. Sude, onun sorusuna ne cevap vereceğini düşündü. Hiçbir kelime bu sorunun cevabını vermeye yetmiyordu onun gözünde, Sude de ona göstermeyi seçmişti. Nihayetinde, hiç beklemediği bir anda Mert onu öpmüştü. Sude o *hisle yine midesinin takla attığını hissetti. Ne akvaryum haz veriyordu şimdi ona ne de Dubai. Usulca Mert'e seslendi:*

"Mert..."

Mert ona döndüğünde kelimeler boğazına dizildi. Yutkunmak bile zorken nasıl konuşabilirdi?

"Gidelim mi?"

Mert'in kaşları çatıldı. Az önce neşeyle ona etrafı gösteriyor, resim çekiyordu. Şimdi ne olmuştu da aniden gitmek istemişti?

"İyi misin?"

Sude, hafifçe gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. Mert sağa sola baktı. Sude'nin beğeneceğini umduğu onlarca şey vardı ancak o gitmek istemişti. Sanki mutsuz görünüyordu. Onu neyin mutsuz ettiğini merak etti. Bilinçaltı sen diye haykırırken, Mert ona kulaklarını tıkadı. Sude'nin geldikleri yöne atılan adımlarına eşlik etmeye başladı.

Oldukça durgun görünüyordu. Mert ağzını açarak sorunun ne olduğunu sormaya niyetlendi fakat vazgeçti. Yanlarından koşarak geçen iki çocuk yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ailelerinin yanına giderken Mert'in dikkatini çektiler. Elllerinde pembe pamuk şekerler, yüzlerinde gülümseme. Aniden durdu.

"Sude sen devam et. Ben, seni yakalarım."

Sude'nin kaşları çatıldı:

"Sorun mu var? Gelebilirim."

Mert geri geri adımlar atarken itiraz etti.

"Yok, sen devam et. Ben sana yetişirim."

Sude, onun hızlanarak arkasını dönmesiyle epey uzakta kalmıştı. Mert aceleci adımlarla aradığını bulmak için etrafına bakınarak yürüyordu. Sonunda küçük bir tezgâha sıralanmış pembe şekerleri bulmuştu. Satıcının yanına gidip hızlıca alışverişini tamamlarken orta yaşlı adamın çatık kaşlarına maruz kalmıştı. Anlaşılan adam tek başına pamuk şeker alan bu yabancından hoşlanmamıştı. Şekeri çocukları kandırmak için kullanacağını bile düşünmüş olabilirdi. Mert işini bitirip geldiğinden daha hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü.

Sude, akvaryumun dışında Mert'in gelmesini beklerken sı-

kıntıyla saatine baktı. Bir an önce otele gitmek ve yalnızlığında sakın sakın düşünmek istiyordu. Bugün son günleriydi, yarın bu saatlerde havaalanında olacaklardı. Türkiye'ye döndüklerinde birbirlerine nasıl davranacaklarını bilmiyordu Sude. Ya Mert tüm sıcaklığını bu sıcak ülkede bırakırsa?

Sude'nin sorularına cevap olacak adam çıkışta görüldüğünde kaşlarını çatı. Mert elinde bir pamuk şekerle yürüyordu. Sude şaşkınca, "Bu ne Mert?" diye sordu. Mert tahta sapından tuttuğu şekeri ona uzatırken:

"Seveceğini düşündüm. Sevmedin mi?"

Sude şaşkınca gülümsedi.

"Severim tabii, ama burada?"

Mert ellerini ceplerine sokup durduğu yerde yaylandı.

"Dünyanın her yerinde bulunabilecek bir şey."

Sude, az önceki hüznünden arındığının farkında olmadan kahkaha attı. Paketi açma girişimine başladığında Mert hevesle onu bekliyordu. Başını hafifçe yana eğmiş, sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi dikkatle paketi açışını izliyordu. Nihayetinde paketi açıp başarısına gülümsedi.

Ardında batmak üzere olan güneş gülümsemesine eşlik ederken burnunun kenarlarının tam da Mert'in sevdiği biçimde kıvrıldığından habersizdi. Usulüne uygun olarak şekerden bir parça koparmak yerine bir ucundan ısırdı. Şeker dudaklarına yapışırken dilinin kenarıyla onları topluyordu.

Bir gece önce ağzının içinde dolanan dil, tadına vardığı dudakların etrafında bir tur atarken Mert, hipnotize olmuş gibi öylece duruyordu. Ağzının içindeki şeker eridiğinden Sude ikinci bir ısırık almak için şekere uzandı. İlkinden daha iri bir parça dudaklarından içeri kayarken Sude, her ısırığında gözlerinin iri iri açıldığından ve bunun ona çok şirin bir ifade verdiğinden habersizdi. Şekeri Mert'e uzatıp sordu:

“İster misin?”

Mert, Sude’nin dudaklarının az önce değdiği şekere baktı. İster miydi? Düşüncesi bile kanının kaynamasına neden oluyordu. Başını iki yana salladı.

O sırada, Sude şekeri bu kez tutması için uzattı. Mert şekeri onun elinden alırken parmaklarının birbirlerininine temas etmeyişinden hoşnuttu. Sude arkasındaki su otomatına yürürken çantasından bozuk para çıkarıyordu.

Mert, onun makineye para atışını ve suyu aldıktan sonra iki minik yudum alışı izledi. Her zaman çok susadığını söylüyor ve sadece iki minik yudum alıyordu. Mert o kadar suyun ancak dudaklarını ıslatmaya yeteceğini düşündü. Sude geri geldiğinde; Mert’e elini uzatıp şekeri almak istedi. Mert hafifçe gülüp şekeri kenara çekti.

“Sen bu şekerin nasıl yeneceğini bilmiyorsun.”

Şekerden bir tutam koparıırken çok önemli bir iş yapıyor-muş gibi dikkatliydi.

“Pamuk şeker ısırılmaz. Koparılır.”

Kopardığı parçayı Sude’ye uzattı. Sude, ağzını kocaman açmadan önce dil çıkardı. Burnunun kenarı kırışırken Mert görüntüden hoşnut, zevkle güldü. Sude şekeri ağzına alırken dudakları Mert’in parmaklarını da kavramıştı. Mert o anda yaptığının ne derece büyük bir hata olduğunu anladı. Dudaklarını yalayan dilinin görüntüsünü görmek istememişti ama şimdi de o dudaklar parmaklarının üzerindeydi. Aceleci bir şekilde elini çekti. Şekeri Sude’ye uzattı.

“Sanırım teknik kısmı öğrendin. Artık kendi başına bece-rebilirsin.”

Sude üzerine giydiği kıyafetleri çıkarıp yerine hafif bir şort ve tişört giydikten sonra telefonu eline alıp yatağın üzerine oturdu. Önceden kararlaştırılan bir planı bozmaktan nefret

ederdi ancak şu anda kendini Mert ile görüşmeye hazır hissetmiyordu.

Telefon kısa tonlarda çalıyordu. Sude yarınki dönüş hazırlıklarına kadar odasından çıkmamaya karar vermişti. Böylesi en iyisi olacaktı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Mert'in sesi telefona yanıt verirken Sude gözlerini yumdu:

"Sude?"

"Şey, Mert, ben yemeğe inemeyeceğim."

Mert'in sebebini sormaması için dua etti.

"Neden? Bir sorun mu var?"

Sude gözlerini yumdu.

"Hayır, bir sorun yok. Sadece yola çıkmadan toparlamam gereken bazı şeyler var."

Mert'in üstelemeyeceğini umuyordu. Uzun süre cevap vermedi genç adam. Sonunda Sude karşı tarafta onun derin bir nefes aldığını duydu.

"Odana yiyecek bir şeyler göndermemi ister misin?"

Sude hızlı düşündü. Eğer hayır derse Mert ısrar edecekti. Ona kendisinin halledebileceğini söylemek daha akıllıca olacaktı.

"Oda servisinden bir şeyler isterim."

"Pekâlâ."

Sude hızlıca veda etti.

"İyi geceler."

Sude telefonu kapattıktan sonra bir süre öylece duvara baktı.

Mert, otelin ikinci katında yer alan restoranda oturmuş Sude'nin gelişini beklerken ondan telefon almıştı. Garson siparişi olup olmadığını kontrol etmek için yanına yaklaştığında, Mert istemediğini söyledi. Restorandaki masadan kalkıp bir üst kata giden merdivenleri tırmandı. Restoranın aydınlık hava-

sının aksine çok daha loş olan bara giderek yüksek taburelerden birine oturdu.

Yanına gelen barmenden bira istedi. Barmen başını sallayarak bira bardaklarına yönelirken, Mert karar değiştirdi. Barmeni durdurup bira isteğini viskiye çevirdi. Şu anki düşüncelerini toplayabilmesi için sert bir şeye ihtiyacı vardı.

Sude neden aşağı inmemişti? Bilinçaltı, sebebini bal gibi biliyorsun diye fısıldarken, barmenin getirdiği içkiyi aldı. İlk yudum yakıcıydı. Midesine doğru yol alırken, Mert pişman olmuştu bile. Tok karnına dayanamayacağı viskiyi utanmadan aç karnına içiyordu. Zaten hep boyundan büyük lokmalar koparmıyor muydu? Ah Sude...

Mert, ikinci yudumu almak için bardağı dudaklarına götürdü ve hepsini bir dikişte bitirdi. Viskinin tadıyla yüzünü buruştururken tıpkı bu içkiyle yüzleştiği gibi geçmişle de yüzleşmeye karar verdi. Hesabı ödemek için cüzdanından viskinin ederinden daha fazla bir banknot çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. Daha oturalı ancak beş dakika olan tabureyi geride bırakıp asansöre yürüdü. Sude'nin kapısına kadar kararlılığını korumuştur.

Kapısını çalarken bir gece önceki tereddüdü yoktu. Sertçe çarpan yumruğu dün gecekinden güçlüydü. Mert de dün gecekinden güçlüydü. Sude kapıyı açtığında Mert tüm kararlılığının sesine yansıdığından habersiz ağzını açtı ve kalbinde yıllardır biriktirdiği tüm kelimelerin başlangıcı olan iki kelimeyi söyledi.

"Konuşmamız gerekiyor."

Sude, onun geçebilmesi için kapıyı iyice açarak ona içeri giriş izni verdi. Mert odaya girerken bir gece önce önünde öpüştikleri bilgisayarın olduğu tarafa bakmıyordu. Ağır adımlarla odanın ortasına yürüyüp durdu. Sude yanına gelip, üç

metre ötelerindeki yatağı umursamadan kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra, "Ne konuşacağız?" diye sordu.

Mert çatık kaşlarla karşısında durmuştu, cevap vermek için ağzını açtığı anda nefesindeki viski kokusu duyulabiliyordu.

"Her şeyi. Su hakkında, Sude hakkında, her şeyi!"

Sude kızgın bir gülümsemeyle:

"Su'yu tanıyorsun zaten," dedi.

Mert, ağırlığını diğer ayağının üzerine aktarırken çıkıştı:

"Onun hakkında ne biliyorum ki? Senin hakkında ne biliyorum ki?"

Ellerini iki yana açmış Sude'nin yanıtını bekliyordu. Sude gözlerinden çıkan ateşle, "Seni şimdi öpsem ne yapardın?" diye sordu.

Mert, genç kadının beklenmedik soruyla şaşırdı.

"Bunun konu ile ne alakası var?"

Sude geri adım atmadı.

"Soruya cevap verdiğinde cevabını alacaksın."

Mert tereddütsüz cevap verdi.

"Elbette kızarım."

Sude elini uzatıp havayı gösterirken, "Gördün mü? Su seni öperdi, kızacağın onun umurunda olmazdı. Sude ise senin kızacağın bildiğinden seni öpmüyor. Sude'yi sen yarattın Mert!" dedi.

Mert, Sude'nin son sözüyle irkildi; ancak Sude durmadı.

"Her adımında 'Mert ne düşünür' kaygısını yaşamaktan özgürlüğüm kısıtlandı. Arada kendimi serbest bıraktığım anlarda, bana o tuhaf bakışlarıyla baktın ve ben maskeyi yüzüme yeniden yerleştirdim. O yüzden Mert, beni sakın suçlama."

Mert, Sude'nin her sözüyle ezildiğini hissetti, bu kadar mı kördü? Bu kadar mı kapatmıştı gözlerini? Ellerini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı. Cevap vermek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Nefes almakta zorlanıyordu. Etrafına bakındı, balkon kapısını görünce soluğunu bıraktı.

"Çıkalım mı?"

Sude içindekileri dökmekten mutlu olmuş, biraz sakinleşmişti. Ona ayak uydurarak balkona yürüdü. İlk geldikleri geceki gibi yan yana durarak altlarında ışıldayan Dubai'yi izlemeye başladılar. Mert, sustukça Sude de sustu. Nihayetinde aldığı hava ciğerlerine yeterli gelen Mert konuştu:

"Neden bu hale geldik? Bilmek istiyorum."

Sude, sessiz kalınca ona döndü ve devam etti.

"Neden eğitimini yarıda bırakıp altı ay ortadan kaybolduğunu, neden o sırada 'O' olduğunu, neden her şeyi geride bırakıp başka bir hayata başladığını bilmek istiyorum. Beni gerçekten sevdin mi bilmek istiyorum."

Sude son sorusuyla canı yanarak irkildi.

"Araştırmışsın. Cevapların da olmalı."

"Araştırmadım. Sadece önüme konulan bir dosyayı okudum. Orada sadece daha çok soru vardı."

Sude, balkonun kenarından uzaklaşarak masaya yürüdü ve hasır sandalyeyi çekerek oturdu. Mert'in yanına gelişini bekledi. Mert, onun karşısına otururken loş ışık yüzünün net görünmesine engel oluyordu. Sude, onun gözlerini görmek isterken, ışığın bu kadar yetersiz oluşuna üzülmüştü.

Daha önce arkadaşlarına da anlatmıştı o zamanları, fakat şimdi Mert'e anlatmak farklıydı... Bu işin altından nasıl kalacağını bilmiyordu. Mert'in onu anlamayacağından korkuyordu; ama bu belirsizliğin bitmesi için konuşmak zorundaydı. Mert ya hayatından tamamen çıkmalı ya da onun olmalıydı. Sude, yutkundu ve en başından başlamaya karar verdi.

"Ben her zaman çok sevildim. Annem, babam, arkadaşlarım, komşu teyzeler, bakkal Hasan Amca, otobüs durağındaki tanımadığımız insanlar..."

Aklına gelen tuhaf anıyla hafifçe gülümsedi.

"Zar zor hatırlıyorum. Bir keresinde otobüs durağında gördüğüm bir kızın poposuna vurup 'oh yavrum' demiştim."

Sude, devam ederken artık kelimeler daha kolay çıkıyordu ağzından.

“Beni sevmeyen kimse olmadı. Okula gitmediğim zamanlar öğretmenlerim endişelendi. Daha büyük yaşlarda arkadaşlarım merakla kapıya geldi. Ben sevgiyle büyüdüm. ”

Burada bir es verip bekledi.

“Ama ben hayatımda kimseyi sevmedim.”

Acı bir şekilde gülümsedi.

“Tamam, annem, babam, arkadaşlarım. Hepsini kendimce seviyordum ama onların bana gösterdiği sevginin yanında havuzdaki küçücük bir damla kadar kalırdı sevgim. Ben en çok kendimi sevdim, insanların bana ilgisini sevdim. Sevildikçe şımardım, şımardıkça sevildim.”

Mert onu hiç bölmüyordu ve bu da Sude için rahatlatıcıydı. Kimseye anlatmadığı şeyleri anlatıyordu ona.

“Kendime güvenim arttı. Güzelliğimin farkındaydım, insanların başını döndürmek hoşuma gidiyordu. Okulda başarılıydım, elimden her şey geliyordu. Ben mükemmeldim! Hayatım boyunca yaşadığım her şey de bunu destekliyordu. Kusursuz birinin en büyük kusurunun ne olduğunu bilmiyordum tabii.”

Ana konuya girmeden önce bir içkisinin olmasını ve onu rahatlatmasını dilerdi ancak onu rahatlatacak hiçbir şey yoktu o anda, konuşmak dışında.

“O yıl mezuniyet tezimi hazırlamam gerekiyordu. Bana sunulan seçenekler arasında en zorunu seçtim. Meydan okumaya bayılıyordum. Başkaları için zor olsa da ben bunu başarabilirdim. Kendime güveniyordum. Herkese tezim için zamana ihtiyacım olduğunu söyleyerek araştırmalara başladım.”

Yutkundu. Buradan sonrası onun için zor olacaktı. Kullanacağı kelimeler asla kendine yakıştırmayacağı kelimelerdi ama mecburdu.

“Bir ajans buldum. Telekızlar için aracılık yapıyordu. Onlara kurallarımı söyledim, onlar da kendi kurallarını söyledi-

ler. Adresimi onlara asla vermedim. Onlar da bana bir hat verdiler. Beni arayanların tek amacı tatmin olmaktı. Benim tek amacımsa beni tanımayan bir insanın, sırlarını bana anlatmasını sağlamaktı.”

Dudaklarını yaladı, konuşmak gitgide zorlaşıyor. Boğazı kuruyordu... Başını önüne eğdi.

“Onlar kendilerini tatmin ederken ben yalan söylüyordum. Çamaşır asarken yatakta uzandığımı söylüyor. Bulaşık yıkarken duşta olduğumu söylüyordum. Bazılarının tek amacı tatmindir, bazıları ise farkında olmadan benim amacımı gerçekleştiriyordu.”

Sude’nin susmasıyla, Mert uzun süredir sürdürdüğü sessizliğini bozarak sordu:

“Peki ben? Ben hangi sınıfa giriyordum?”

Sude, onun gözlerini göremese de bakışlarını oraya çevirdi. Mert’in görebilmesini umuyordu.

“Sen farklıydın...”

“Diğerlerine yalan söylüyor, onların benim yaptığımı sandığı şeylerle tatmin oluşlarına gülüyor, onlarla eğleniyordum. Sen tatmin istemiyordun. Beni arıyordun ve ben bunun sebebini bilmiyordum.”

Mert dürüstçe sordu:

“Bana yalan söyledin mi?”

“Sana asla yalan söylemedim.”

Mert sustu. Sude, onun banyodaki konuşmalarını düşünüp düşünmediğinden emin olamıyordu. Ne söyleyeceğini bilemeden bekledi.

“Neden ortadan kayboldun?”

Sude için cevap verilmesi belki de en zor soruydu bu. Bunun cevabını kendi içinde keşfetmesi bile yıllarını almıştı. Mert’e dürüstçe cevap verse ne olurdu? Mert onu suçlardı... Sude yine Mert’e endeksli düşündüğünü fark edip dürüstçe cevap verdi:

“Seninle gittiğimiz nokta beni korkutuyordu. Bu yüzden

seni hayatımdan çıkarmam gerektiğine karar verdim.”

Sustu, başını öne eğip yutkundu. Gözpınarları geçmiş yılların etkisiyle nemlenmişti. Boğazındaki yumruya rağmen devam etti:

“Ama sen beni hayatından çıkardın.”

Mert sinirli bir kahkaha attı. Elini göğsüne koyup masanın üzerinde eğilip Sude’ye, “Ben mi?” diye sordu. “Ben sana seni sevdiğimi söyledim Sude. Beni bırakıp giden sendin.”

Sude, onun tavrına acıyla güldü.

“Beni sevdiğini söylemenden sadece birkaç dakika önce hayatında bir kadın olduğunu da söyledin Mert. Hakan da beni seviyor... Ne düşünmemi istiyorsun?”

Mert öfkeyle ayağa fırladı.

“Benim sana olan sevgimi, nasıl onunkiyle kıyaslarsın?”

Sude de ayağa kalktı ve kollarını kendi bedenine sararak cevap verdi.

“O zaman kim seviyordu, kim sevmiyordu kavgasını bırak ve şu an ne hissettiğini söyle Mert!”

Mert hiç tereddütsüz cevap verdi.

“Bir kez daha kaçıp gitmen için mi?”

Sude durumun ne kadar karmaşık olduğunu unutup kendini tutamadan gülümsedi. Mert sevdiğini söylememişi ama sevmiyorum da dememişti. Bu da bir başlangıç değil miydi?

“Kaçıp gitmemden korktuğuna göre sorunun cevabı evet olmalı.”

Mert kaşlarını çatı. Bu kadar zeki olmak zorunda mıydı sanki?

“Sorunun cevabını bilmiyorum Sude, bilmeye ben de korkuyorum. Aynı sorunun sende bir cevabı var mı onu da bilmiyorum.”

Sude panik yaptı. Ne cevap verecekti? Hissetmek ayrıydı, dile getirmek apayrı. Üstelik o kadar korkuyordu ki... Başını öne eğdi. Az önceki neşesinin yerini bir durgunluk almıştı.

"Açıkçası, korkuyorum Mert. Bu sorunun cevabı beni korkutuyor."

Başını kaldırıp Mert'in gözlerinin içine baktı ve devam etti:
"Sadece sen acı çekmedin."

Mert, elini ona uzattı. Belli belirsiz yanağına dokunan parmakları, Sude'nin ihtiyaçla yanmasına neden olmuştu. Yanağını eline yaslayıp daha da fazla hissetmek istedi. Mert avucunu açarak onu karşıladı ve yumuşak teninin elini dolurmasına izin verdi. Sude gözlerini yummuş sadece hissediyordu. Mert birkaç dakika boyunca onu izledi.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Sude'nin kaşları çatıldı. Yanağını Mert'in avucundan çekerken sordu:

"Ne ne olacak?"

"Biz..."

"Sen farklıydın Mert. En başından en sonuna kadar..."

Mert gülümsedi. Sude'nin arkasındaki kapıya bakarken konuştu:

"Sanırım birbirimize bir şans vermeliyiz."

"Yani, seninle, biz..."

"Sevgili mi?"

Sude başını sallarken, Mert yutkundu. İçinde bir yerlerde evet çığlıkları yükseliyordu ama cevap verirken temkinliydi.

"Bunu söylemek için biraz erken değil mi? Sadece..."

Sude cümlesini tamamladı.

"Sadece biraz zamana bırakalım."

Mert biraz önce kaçırdığı bakışlarını ona yöneltirken gülümsedi:

"Köpeğinin cinsi ne?"

Sude kaşlarını çatı. İçeri dönmek için arkasını dönerken ona hafif bir dirsek atıp söylendi:

"Danua."

Mert karnını ovuştururken, onun peşinden içeri yürüyordu:

“Artık her şeyi konuştuğumuza göre her şeyi sorabilirim.”

Sude hızla arkasını dönüp inceleyen bakışlarla ona baktı. Kaşları dudakları aynı oranda büzülmüştü ve ciddiyetten uzak, aksine çok şirin görüldüğünün farkında değildi.

“Bu, ne sorduğuna bağlı...”

Mert, amacının kötü olmadığını hissettirmek için hafifçe gülümseyerek sordu:

“Neden Su?”

Sude şaşırmişti. Tereddütsüz cevap verdi:

“Çünkü benim adım bu.”

Mert bir kaşını kaldırdı, Sude devam etti:

“Bana herkes Su derdi. Ben de telefon çaldığında farklı bir isim söylerlerse şaşıracağımı düşündüm ve bu tezimde ilerlemem için büyük bir engel olurdu. Böylece lakabımı kullanmayı seçtim.”

Mert başını aşağı yukarı sallarken anladığını ifade etti.

“Sana Su desem?”

Sude panik yaptı. Mert ‘Su’ olmasını mı istiyordu? Geçmişî hâlâ aşamamış mıydı?

“Sen bilirsin, aylardır sayende duyamadığım için tuhaf olabilir.”

“Ne demek o?”

Sude odanın ortasındaki koca yatağın durumlarını ne derece tuhaflaştırdığını umursamadan cevap verdi:

“Sen ortaya çıkınca herkes hikâyeyi öğrendi. Tabii beni germek için bana Su demeyi kestiler.”

Mert başını anlayışla aşağı yukarı salladı.

“Kimse bilmiyor muydu?”

Sude omuz silkti.

“Hakan biliyordu. Yani o da başlangıçta bilmiyordu.”

Yutkundu. Mert’in gözlerinin içine baktı.

“Ama ayrılırken iyi değildim ve birinin yardımına ihtiyaç duydum.”

“Hakan...”

“Evet.”

Mert içini kemiren kıskançlık duygularına yenik düşerek dayanamayıp sordu:

“Hakan’la nasıl tanışmıştınız.”

Sude, onun sorusuna gülümsedi.

“Uzun hikâye... Ama hayatımda olmasından çok memnun olduğum bir dost. Onu kaybetmek istemezdim.”

Mert mesajı almıştı. Bakışlarını ondan kaçırdığında nerede olduğunu fark etti. Sude’nin yatak odasında duruyorlardı.

“Sanırım gitsem iyi olacak.”

Sude panik yaptı. Bu değerli dakikaların uzayabildiği kadar uzamasını istiyordu.

“Yemek yedin mi?”

Mert başını iki yana sallarken Sude derin bir nefes verip telefona yürüdü.

“Açım, hadi bir şeyler yiyelim.”

Mert’in bir kaşı havaya kalktı. Sude, aç? Gülümsedi.

“Pekâlâ.”

Kırmızı şarap eşliğinde yedikleri pizzanın ardından Mert artık cidden gitmesi gerektiğine karar vermişti. Saat gecenin ikisi olmuş, laf lafı açmış, daha önce konuşamadıkları konuları konuşmuşlar, soramadıkları soruları sormuşlardı. Sude’nin balkondaki masada oturmaktan beli ağrımış ve odaya geçmişlerdi. Sude yatağa oturup sırtını yaslamış, Mert de çalışma masasına oturarak yüzünü ona dönmüştü. Bu şekilde oturmak Mert’i ilk andan daha çok rahatsız ediyordu çünkü onun da rahat etmeye ihtiyacı vardı. Konuşmalarının duraksadığı bir anda ayağa kalktı genç adam.

“Sanırım gitsem iyi olacak. Yarın yolculuktan önce yapmamız gereken onlarca şey var.”

Sude sırtını yasladığı yerden çekip dikleşti.

“Mert...”

Mert soru dolu bakışlarını ona dikti.

“Bu gece burada kalsan olmaz mı?”

Mert, onun gözlerinin içine baktı. Sude ne istediğinin farkında mıydı? Zorlukla yutkundu. Bakışlarını koparıp etrafına bakındı. Uzanabileceği hiçbir şey yoktu yatak dışında. Sude onun arayışını fark etti ve yanlış anlamasından korkarak ekledi:

“Sadece burada kal; yanımda...”

Yatağı pat patlayıp, “Bana sarılmana ihtiyacım var,” dedi.

Mert zorlukla yutkundu. Ayakları ondan önce karar vermiş gibiydi. Sude’nin yattığı yerin aksi tarafına yürüdü. Önce ayakkabılarını sonra da çoraplarını çıkardı. Üzerindeki pantolonun ve gömleğin yerinde kalacağından emindi o gece için. Sude’nin yanındaki boşluğa oturup sırtını arkaya yasladı. Sude, ona yaklaşınca kolunu kaldırıp onu karşıladı. Sude başını onun göğsüne gömdü.

İkisinin de gözleri aynı anda kapandı. Çok uzun zaman boyu düşlenenler gerçek oluyordu bu gece. Cinsellikten uzak, sevgi dolu bir sarılmaydı bu. Sude kendini ait olduğu yerde hissediyordu. Mert ise kalbinin üzerindeki boşluğun sonunda onunla doluşuyla mutluydu.

Hafifçe saçlarını okşamaya başladı Sude’nin. Sude mutlulukla gülümserken gözlerini açmamıştı. Dakikalar saatleri kovalarken ikisi de yattıkları yerde daha da gevşemişler ve birbirlerine daha da sokulmuşlardı. Mert ondan yükselen kokuyla sarhoş olmuş, Sude onun sıvadığı manşetlerinin açıkta bıraktığı bileklerindeki deri bilekliklerle oynuyordu. Parmaklarına arada sırada değen teni içinin mutlulukla dolup taşmasına sebep oluyordu. Güneş Dubai çöllerinden yukarı yükselirken ikisi de mutlu bir mahmurluk içinde fakat uyanıklardı.

Miray, bar tezgâhının üzerinden yarı beline kadar aşağı sarkmış, neredeyse aşağı düşecekti ancak onun bunu umursadığı söylenemezdi. Baktığı noktada duran genç adam elindeki ayaklı mikrofonu bir sağa bir sola sert hareketlerle sallarken şarkısını söylüyordu. Bacaklarını hareket ettirışı ve şarkının ritmi Mir'e göre tam bir striptiz tarzındaydı fakat genç adam bunu yapıyorsa bile cidden iyi yapıyordu.

Miray sahnenin boş oluşuna, Hope'un erken saatleri oluşuna şükretti. Yoksa kalabalıkta bu kalçayı nasıl izleyebilirdi ki? Batu, mikrofonun ayağını yere bıraktı ve üst kısmını elinden bırakmadan uzun çubuğu sağa sola yatırmaya ve çevresinde ayak hareketleri yapmaya başladı.

Miray sonunda kendine hâkim olamayıp bir nida attı.

“Wow, wowwow...”

Onun bağırması ile konsantrasyonu bozulan Batu dansı ve şarkıyı bırakmıştı. Orkestradaki arkadaşlarına eli ile kesmelelerini işaret ederken çatık kaşlarla Mir'e döndü.

“N'apıyorsun?”

Mir, sarktığı yerden doğrularak tezgâhın dibinde ayaklarının yere basmasını sağladıktan sonra omzunu silkip cevap verdi:

“Bir şey deniyordum.”

Batu, ona doğru hızlı bir kaç adım attı ve tam karşısına geldikten sonra aralarındaki tezgâhı umursamadan sordu:

“Bana bak kadın! Konsantrasyonumu bozarak ne deneyebilirsin ki!”

Mir muzipçe sırtırırken cevap verdi:

“Acaba gaza gelip tişörtünü çıkartır mısın diye merak etmiştim.”

“Ya sen benim başıma bela mısın!”

İkilinin kavgasına karışan bir ses sorunun cevabı oldu:

“En son onu benim yerime bakması için bırakmıştım.”

Batu sesin geldiği yere döndüğünde Mert'i gördü. Ona doğru yürürken Miray'a olan sinirini unutmuş gibiydi.

"Hey dostum! Dönmüşsün..."

Mert çantasını sırtına yerleştirdikten sonra uzattığı eli sı-kıca kavradı ve Batu'ya sarılırken cevap verdi:

"Dün gece döndüm."

Batu hafifçe gülümsedi.

"Dubai sana yaramış."

Mert de cevap olarak sadece bir kahkaha attı.

"Eee, buralar nasıldı?"

Batu ters bakışlarla Miray'ın olduğu tarafa baktı.

"Sensiz birkaç saat daha geçirseydim, Hope'u birilerinin başına yıkabilirdim."

Mert bardan içeri girip Miray'a göz kırptı.

"O kadar kötü ha? Batu kadar sabırlı bir adamı çileden çıkarmak için ne yapmış olabilirsin ki Mir?"

Miray kendini gösterdi.

"Beni tanırsın Mert. Tabii ki hiçbir şey yapmadım."

Batu sinirle dişlerini sıkıp arkasını dönerken Miray gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonra Mert'e dönüp sarıldı. Derin bir iç çekip yanağına bir öpücük kondururken, "N'aber kuzen?" diye sordu.

"N'aber değil, nasılsın. İyiyim ufaklık, sen nasılsın?"

Miray tezgâha dönerken onun kendisini düzeltmesinden hiç de rahatsız olmamıştı.

"Arkanı topluyorum. Ben olmasam yanmıştın. Eee Dubai nasıldı? Kaan'dan duyduğuma göre yanında bir fıstıkla gitmişsin."

Mert, Batu'nun neden çileden çıktığını net bir şekilde görebiliyordu.

"Fıstık değil iş arkadaşımdı."

"Kadın mıydı?"

"Evet."

"Çirkin miydi?"

Mert şaşkınca cevap verdi.

"Hayır."

“Gördün mü işte, fıstıkla gitmişsin.”

Mert gözlerini devirirken Kaan’ın sesini duydu.

“Hey şeyhlerin şahı dönmüş.”

Mert, Kaan’ın sözleriyle Miray’a döndü:

“Sana harem falan kurduğumu söylemedi değil mi?”

Miray, Kaan’a kısa bir bakış attıktan sonra Mert’e döndü.

Ağzını gereğinden fazla açarak konuşmaya başladı:

“Aslında söyledi ama ben ona inanmadım.”

Kıkırdadıktan sonra ekledi:

“Söz konusu olan sensin Mert, ne haremi?”

Arka taraftan Batu’nun haykıran sesi duyuldu.

“MİRAY!”

Miray el çabukluğu ile çantasını kaptıktan sonra omzuna astı ve Mert’in yanağına aceleci bir öpücük kondurup, “Şey gitsem iyi olacak. Ne de olsa mekânın sahibi geri döndü değil mi?” dedi.

Mert, onun kaçışından Batu’yu cidden kızdıracak bir şey yaptığını anlayabiliyordu. Miray tezgâhın altından geçip Mert’e döndü. Geri geri adımlarla kapıya yürürken elini kaldırıp Mert’e, “Çavv kuzen. En kısa zamanda görüşelim de senin fıstığın detaylarını anlat,” diye ekledi.

Batu’nun söylenerek ortaya çıktığını görünce arkasını döndüğü gibi kendini Hope’dan dışarı attı. Batu önce bara yürüyordu ki onun orada olmadığını fark edip kapıya koştu. Artık anadilinde küfür de ediyordu. Mert, Mir’in onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak etti.

Batu boşu boşuna kapıya koşarken Kaan çoktan yanına varmış ve bara oturmuştu.

“Anlat bakalım. Neler olduğunu merak ediyorum. Sude’nin tırnaklarını sana geçirmemiş olmasına sevindim.”

Mert, onun tabiri ile rahatsız olmuştu ancak bir şey demedi.

Bunun yerine kendi sorusunu sordu:

“Birkaç gün ortadan kayboldum Batu’yu çileden çıkmış buldum. Neler oldu? Asıl sen anlatmalısın.”

Kaan, müthiş bir espri duymuş gibi kahkaha attı:

“Dostum kuzenin muhteşem. Yani hiçbir şey yapmasına gerek yok, her hareketi olay.”

Batu, elleri boş bir şekilde bara döndü. Mert’in tam karşısına geçip parmağını havaya kaldırıp söylendi:

“Senin akrabın olduğuna dua etsin. Yoksa ben yapacağımı bilirdim.”

Mert meraklanmıştı.

“Ne yaptı?”

Batu ellerini iki yana açıp isyan edercesine:

“Ben provadayken annem ile konuşmuş! Annem onunla evleneceğimi düşünüyor.”

Mert şaşkınca araya girdi:

“Hadi ama Mir, bunu neden yapsın ki?”

Batu, başını ağırca sağa sola sallarken Mert’in söylediğini kabullenmişti ancak açıklama yapma gereği duydu:

“Tamam, belki anneme aramızda bir şey olduğunu söylememiş olabilir ama telefonumu açmış ve şu an telefona gelemeyeceğimi söylemiş.”

Kaan ve Mert yüzlerinde kendilerini zor tutan bir ifadeyle ona bakarken Batu devam etti:

“Annem de tabii benim telefona gelemeyiş sebebimin banyoda olabileceğim olduğuna karar vermiş.”

Sustu ve yorum bekledi:

“Beyler gerisini açıklamamı beklemiyorsunuz, değil mi?”

Mert ve Kaan sonunda kahkahalarını serbest bırakırken Batu onlara kızgınca baktı ve bir küfür ettikten sonra yürüyüp gitti.

Sude, ısrarla çalan kapıyı duyduğunda, saçlarını tarıyordu. Bir gece önce eve girdiğinde, yorgunluktan adeta bayılmıştı. Duş almak için hali kalmamış, uykusuzluktan kapanan gözlerine rağmen valizini ve ayaklarını sürüye sürüye ancak yatak odasına gelebilmişti. Üzerindekileri çıkarıp bir kenara attıktan sonra iç çamaşırlarıyla yatağa gömülmüştü. Kafasındaki onlarca düşünceye rağmen çok geçmeden uykunun kollarına yuvarlanmıştı.

Sabah güneş neredeyse tam tepedeyken uyanmış, Mert ile sabahladıklarında eksik kalan uykusunu bu şekilde yeniden depolamıştı. Önce bir iki şey atıştırmış, ardından bir kahve alıp bilgisayarının başına geçmişti. Dubai'deyken işletlediği maillerine bir göz atıp aciliyet durumuna göre renklere bölmüştü. Pazartesi işe döndüğünde yoğun bir gün geçirmek istemiyordu.

Planlamayı bitirdikten sonra valizini açmış, çamaşırlarını yıkamış, evi toplamıştı. Sonunda gecedan beri alamadığı duşu aldığında rahatlamıştı. Ancak ansızın çalan kapı onun saç tarama seremonisini bölünce huzurunun bozulduğunu hissetti. Bıkkın bir tavırla kapıya yürüdü ve kim olduğunu sormadan ağır kapıyı açtı. Daha kapı yerinden oynarken makineli tüfekten fırlayan kurşunlar misali gelen sorular ona gelenin kim olduğunu anlatmaya yetmişti:

“Neredesin? Neden gelince aramadın? Merak ettiğimi bilmiyor musun? Ne oldu? Neler yaptınız? Aranızda bir şey geçti mi? İlk adımı hanginiz attı? Öpüştünüz mü? Dur ya da daha iyisi birlikte oldunuz mu? Nasıldı?”

Arkadan Ela'nın canhıraş sesi duyuldu:

“Hangi pozisyonu tercih ettiğini duymak istemiyorum. Durdur onu!”

Ela'nın söylediğini duyan Ceylin ona dönüp tamamladı:

“Ah bunu unutuyordum. Hanginiz üstteydi?”

Ela, sadece onu sinir etmek üzere söylenen kelimeleri umursamamaya karar verdi:

"Ha! Ha! Ha!"

Sude, evinin işgal edilmesini hiç de yadırgamamış gibi onların içeri girmesini izledi. Ceylin'in tüm sorularını pas geçerek kendininkini sordu;

"Deniz nerede?"

Ela, Ceylin'e baktı. Ceylin omuz silkti. Sude merak etmişti:

"Anlatmayı düşünüyor musunuz?"

Ceylin sesli ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Hava değişikliğine ihtiyacı varmış."

Sude anlamamıştı:

"Ne demek o öyle?"

Ceylin kendini kanepeye bırakırken:

"Sen benim merakımı gidermemişken hiçbir şey demek. Tacımı elimden almaya mı çalışıyorsun?" dedi.

Sude kollarını göğsünde kavuşturdu. Ceylin'in tam tepesinde dikiliyordu.

"Sana kahve vermemi ve Dubai'de olanları öğrenmek istiyorsan konuş!"

Ceylin, oyunbozan arkadaşına dudaklarını sarkıtarak cevap verdikten sonra konuşmaya koyuldu:

"Yahu tipik Deniz işte! Hava değiştirmesi lazım. Sen konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

Sude bir kez daha şansını zorlayacakken Ceylin patladı:

"Hatun, ne olduğunu anlatmak istiyor musun? Yoksa seni yere yatırıp kerpetenle ağzından alayım mı?"

O ana kadar sessizliğini koruyan Ela bir kahkaha atınca Sude onu hatırladı. Yanında duran kızı kendine çekerken, "Gel buraya ufaklık. Nasıl da özledim seni," dedi.

Ertesi gün, güneşin girmeye cesaret edemediği odada en kalın kumaştan hazırlanan perdeler sıkı sıkıya örtülmüş ve içeri girecek ışık huzmelerinin asgari olması amaçlanmıştı. En

büyük boy yatağın üzerinde çaprazlama ve yüzüstü yatmış olan genç kadın, yastığı ile arasına girebilecek her şeyle savaşılabilecek kapasitedeydi.

O uykusunun derinliklerindeyken çalan cep telefonun sesi, yatağının yanından kulağına geldi. Başını kaldırmadan, gözlerini açmadan elini telefona uzattı ve körlemesine telefonu buldu. Yine de gözlerini açmadan telefonu cevaplayabilmişti. Ağzından çıkan mırıltı ne kadar kendinde olduğunu gösteriyordu:

“Mımmhımm”

“Ceylin?”

Ceylin mırıldanmasını bitirdikten sonra telefonu yatağın içinde bir yerde bırakıp uykusuna geri döndü.

Kaan şaşkınca telefonu kulağından çekip baktı. Sonra tekrar kulağına dayayıp denedi:

“Ceylin? Orda mısın?”

Cihazdan tık çıkmıyor ancak aramanın devam ettiğini bildiren rakamlar ekranın üzerinde değişmeyi sürdürüyordu.

“Ceylin? Duyuyor musun?”

Yine karşı taraftan çıt çıkmamıştı. Kaan telefonu kulağından çekti ve Ceylin’in ona daha önce verdiği numarayı buldu. İlk numarayı bulmak için çektiklerinden sonra ikinci numarası olan iş numarasını daha istemeden vermişti Ceylin. Numarayı çevirdikten sonra telefonu yine kulağına götürüp bekledi.

Telefon iki kez çaldıktan sonra meşgul tona düşmüştü. Telefon numarasını bulduğu günden sonra, telefonlaşmışlar, mesajlaşmışlar, hatta bir seferinde Hope’da bir araya gelmişlerdi. Bugün için plan yaparken de bir sorun yoktu. Kaan bir kez daha aynı numarayı çevirdi.

“Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor. Lütfen-”

Kaan telefonu kapattı. Arabasının kapısını açtıktan sonra

uzun bacaklarından birini dışarı attı. Kesin bugün gideceklerini unutmuştu. Sabahın yedisinde kalkmış, evinin kapısına kadar gelmişti ve Ceylin Hanım telefonlarına çıkmıyordu. Kaan, bu kadar oyundan sıkılmıştı. Ortağının kardeşi oluşu umurunda değildi. Bugün ikisi birlikte olacaktı. Gerekirse Kaan onu döverdi, ne de olsa Ceylin bunu hak etmişti.

Kaan apartmandan çıkan adama başıyla selam verdikten sonra ağır kapıyı tutarak kapanmasını engelledi. İki kat merdiveni ikişer ikişer çıktıktan sonra Ceylin'in söylediği dört numaralı daire kapısının önünde durdu. Zile bastı.

Israrla çalan zil susmaya niyetli görünmüyordu. Ceylin saçında kedi uyumuş gibi görüldüğünün farkında değildi. Yarısına kadar zorlukla açtığı gözlerinin arasından uykusunu bölen zil sesinden nefret ederek baktı. Zil çalmayı sürdürüyordu. Ceylin cinayet işlemeye meyilli biriydi, özellikle söz konusu uykusuysa...

Kapıdaki insanı kaç şekilde öldürebileceğini planlarken beyninin derinliklerinde yer etmiş zili susturmak için kapıya yürüdü. Üstündeki badinin askısı omzuna düşmüş, bacakları çırılçıplaktı. Onu bu halde kimsenin görmesini istemeyecek oluşunu algılamayan beyni zili susturabilmek için gerekli komutları vermekten başka işe yaramıyordu. Ceylin kapıyı açarken küfretmeye hazırlanıyordu. Karşısında en beklemediği insanı görünce ağzı açıldı ancak ses çıkmadı. Gözleri o kadar büyümüştü ki az önce zorlukla açılan gözlerin sahibi ile bunun aynı kişi olduğuna inanmak zordu. Ceylin kapıyı hızla geri kapadı.

Bu da neydi şimdi böyle?

“Ceylin?”

Kaan yavaşça kapıya vurdu.

“Burada ne işin var Kaan?”

Unutmuş muydu? Bu kez dışarıda Kaan’ın gözleri büyüdü. Bir kız onunla olan randevusunu nasıl unuturdu?

“Akşam planlamıştık. Kumburgaz’a gideceğiz unuttun mu? Seni almamı istemiştin.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Ceylin’in sesi duyuldu:

“Sana kapıdan al dememiştim. Neden aramadın?”

Kaan’ın kaşları çatıldı.

“Pardon ama iki telefonunu da aradım ancak sana ulaşamadım. Kapıya gelmek zorunda kaldım. Bütün apartmanı kaldırmadan beni içeri alacak mısınız?”

“Hayır.”

Kısa, öz ve net. Kaan dişlerini sıkı:

“Neden diye sormalı mıyım? Yoksa defolup gitmem daha mı uygun?”

“Kaan bana yarım saat ver, aşağıda buluşuruz. Tamam mı?”

Kaan cevap vermeden birkaç saniye bekledi. Sonra da merdivenlere yöneldi. Bu kız dayağı kesinlikle hak ediyordu.

Ceylin, onun uzaklaşan ayak seslerini duyunca dudaklarını dişledi. Gitmişti işte. Nasıl uyuyakalmıştı yahu? Telefonun alarmini kurmayı unuttuğu aklına geldi. Yutkunarak kapıdan ayrıldı ve pencereye yürüdü. Kaan arabasının yanına ulaşmıştı. Kapı koluna yetişmek için hafifçe eğilmiş ve kapısını açmıştı. Tanrım, ne kadar seksiydi! Seksi adam uzun bacaklarının üzerinde ondan uzaklaşırken Ceylin hiçbir şey yapamamıştı çünkü berbat görünüyordu. Kaan’ın arabayı çalıştırıp uzaklaşmasını bekledi. Araç çalışmadı, Ceylin bekledi. Dikleşti... Araç çalışmadı... Ceylin koca bir gülümsemeyle pencereden uzaklaştı.

“Kaan, şu benzinlikte durabilir miyiz?”

Kaan’ın kaşları çatıldı. Daha on dakika önce bir benzinlikte durmuşlardı. Nedenini sormadı ama aracı yavaşlatıp benzinliğe girdi. Marketin önüne çekti. Ceylin’e dönüp sordu:

“Ne içersin?”

Ceylin araçtan inerken cevap verdi:

“Fark etmez.”

Kaan, onun ardından şaşkınca baktı. Bir şeyler istediğini düşünmüştü; ama o anlaşılan lavaboya gidiyordu. Arabadan indi ve markete yürüdü. İçeri girdi ve âdeti olmadığı üzere sabahın köründe tercih edeceği son içki olan biralardan iki tane aldı. Bu kız onu delirtmeden; bir bira içse iyi olacaktı.

“Kaan burada durabilir miyiz?”

Ceylin soruyu sorarken tedirgindi, daha on dakika önce çişini yapmıştı fakat lanet olasıca mesanesi bu kadar heyecanı kaldıramıyordu anlaşılan. Bunda Kaan’ın bir önceki duruşlarında aldığı biranın da suçu olabilirdi ama bunu ona söylemek istemedi. Kaan’ın meraklı bakışlarına aldırmadan indi ve tuvalete yürüdü. Lanet olsun!

Çişi gelsin istemiyordu ama o kadar heyecanlıydı ki... Ya Kaan onu bikini ile beğenmezse? Ya onun yanında yüzerken boğulma tehlikesi atlatırsa, ya sırtına yağ sürmesini isterse? Ya onu öperse? Ceylin onu zorlayan mesanesinin baskısıyla kendini koşarak tuvalete kapadı.

Bir saatlik yol içinde üç kez daha durduktan sonra nihayetinde varacakları noktaya ulaşmışlardı. Kaan, Ceylin’in neden

bu kadar sık tuvaleti ziyaret ettiğini yol boyunca düşünmüştü. Midesini bozmuş olma ihtimali ne kadardı acaba? Arabayı yazlık evin önüne park ederken sorularını kendine sakladı. Kaan, Ceylin'in bagaja koydukları plaj çantasını çıkarırken, genç kadın etrafını inceliyordu. Evin arkasında alabildiğine uzanan deniz muhteşem görünüyordu. Kaan, bu manzarayı paylaşacak bir komşuları olmamasından hiç rahatsızlık duymuyordu. Babası arazinin alabildiği kadarını kendine almış ve neredeyse tüm plaj kendilerine kalmıştı.

Üç katlı evin bahçesinden içeri girerlerken Ceylin, "Bahçe ne kadar bakımlı... Sürekli geliyorsunuz sanırım," dedi.

Kaan gülümsedi.

"Bahçeyle ilgilenen birileri var, tabii evle de."

Ceylin cevap vermek yerine etrafı incelerken, Kaan kapıyı açtı. İkisi birlikte içeri girdiler.

"Üst katta soldan ikinci odayı kullanabilirsin."

"Kimin odası? Kimseye rahatsızlık vermek istemem de..."

"Kimsenin değil, misafirler için."

Ceylin'in sormasına gerek kalmadan ekledi.

"İçinde bir de banyo var. Her şeyi kullanabilirsin."

Ceylin, onun boğazını sıkamak istedi ancak tek kelime etmeden yukarı yürüdü. Demek getirdiği her kadına bu odayı veriyordu. Banyosu da varmış... Ceylin tüm çışının kaçtığını hissetti. Neden bu erkeklerin egoları hep böyle yüksek oluyordu? Etrafındaki lüks ve kaliteyi incelemek için bir saniye durmadan üzerini değiştirdi. Beline bağladığı ince tül kalçalarını örtüyordu da dolgun göğüsleri tamamen açıktaydı. Yutkundu... Çişi yeniden gelmişti.

Bu kız dayağı kesinlikle hak ediyordu. Resmen göğüsleri ortadaydı. Kaan'ın ne yapmasını bekliyordu ki? Kaan zorlukla yutkundu... Hiçbir şey söylemedi ve eline aldığı havlusu ile

parmak arasına giren terliklerinin yardımıyla kapıya döndü.

“Öğlen yemeği için bir şeyler hazırlattım. Aç mısın?”

Ceylin öyle gergindi ki bir fili yiyebilirdi, sonra da kusardı.

“Hayır teşekkürler.”

Girdikleri kapının aksi yönden arka bahçeye çıktılar ve özel hazırlatılan bir kameriyeden geçerek kumsala indiler. Bam-budan yapılmış bir şemsiye altına iki şezlong, bir küçük masa ve küçük bir buzluk bırakılmıştı. Kaan’ın hazırlanmasını istediği her şey yerli yerindeydi. Deniz usulca dalgalanıp kumsala vuran dalgalarıyla melodi oluşturunuyordu.

Ceylin inanılmaz gerildiğini hissetti. Kaan’a dönüp, “Lanet olsun Kaan. Beni şimdi öpmen lazım!” dedi.

Sude, çalan telefonun ekranındaki ismi görünce şaşırarak bir kaşını kaldırdı. Kalbi heyecan ve beklentiyle hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Telefonu açtığı anda ne demeliydi bilemedi. Basit bir ‘Hey’ yeterli olur muydu ki?

“Merhaba.”

Mert cevap vermek için birkaç saniye bekledi.

“Telefona nasıl cevap verirsin?”

Sude şaşırmıştı.

“Nasıl yani?”

“Yani telefonun çaldığında her zaman ‘Merhaba’ diye mi açarsın?”

Sude sorunun onları nereye götüreceğini pek kestiremese de yanıt verdi.

“Bilmem, belli bir şey yok. Arayana ve o anki durumuma göre değişir.”

“En çok kullandığın ‘Merhaba’ mı?”

Sude düşündü.

“Hayır...”

“Efendim, alo gibi sözcükler de var o halde.”

“Elbette.”

Karşı tarafta uzun zaman sessizlik oldu. Sonunda Mert konuştuğunda, Sude onun ses tonundan samimi olduğunu anlayabiliyordu.

“Sana ne diye hitap etmem gerektiği konusunda bocalıyorum. Senden ne duymam gerektiği konusunda da... Seni telefonla ne zaman arasam Su demeni bekliyorum.”

Sude, kalbinin duracağını sandı. Su olmasını isteyecekti.

“Su diye açmamı mı istiyorsun?”

Mert bir saniye bile düşünmeden cevap verdi.

“Hayır.”

Sude kalbinin yeniden atmaya başladığını hissetti. Mert devam etti:

“Yani bilmiyorum. Bu gerginliği ortadan kaldıracak bir şey. Özel bir şey...”

“Özel bir şey?”

“Özel bir şey...”

Sude midesinde çırpınan kelebeklere kapılıp pencereden dışarı süzüleceğini sandı.

“Bunu düşünmem gerekecek.”

“Güzel. Bu arada, veda kelimelerinden nefret ederim.”

“Yani?”

“Telefonu kapatırken hoşça kal demesek?”

Sude kahkaha attı.

“Pekâlâ, hoşça kal, güle güle, bye bye gibi kelimeleri lugatımızdan çıkarmamız gerekecek.”

Sude onu görmüyordu ama cevap veren sesi gülümsediğinin ipucuydu:

“Harika. Şey, ben, şey için aramıştım...”

Sude, onun her bir harikası kadar harika olan sesini duymayı o kadar özlemişti ki sebepsiz yere de aramış olsa önemi yoktu. Birlikte geçirdikleri birkaç gün ona olan bağlarını çok daha güçlendirmişti. Bir gün ayrı kalmak bunu fark etmesine yetmişti.

“Ne için aramıştın?”

“Şey, akşam Hope’a gelmek ister misin diyecektim? Uzun zamandır gelmiyorsun ve Hakan seni görmüyordur diye düşündüm. Yani tabii belki dışarıda da görüşmüş olabilirsiniz ama Batu bu akşam güzel bir şov yapacakmış ve-”

“Mert!”

Sude’nin çıkışıyla Mert sustu.

“Geliyorum.”

Mert bir süre daha cevap vermeden bekledi. Sonra, “Şovu beğeneceğine eminim,” dedi.

Sude gülümsedi:

“Şov umurumda değil.”

“Öyle mi?”

“Öyle...”

“Şey sanırım kapatsam iyi olacak.”

“O halde ne diyoruz? Görüşürüz mü?”

Mert bir süre sustu ve düşündü. Nihayetinde cevap verdi:

“Hope’da desek?”

Sude kelimenin anlamıyla gülümsedi:

“Hope’da...”

Telefonu kapattı ve mutlulukla gülümsedi. Hope onlar için bir umut olacaktı anlaşılan.

Hakan nihayetinde diğer şubelerin işlerini rayına oturtmuş olmaktan memnundu. Günlerdir iş peşinde koşmaktan herkesten uzak kalmıştı. Kaan ile son durumlar hakkında konuşmak istiyordu. Kızları çok özlemişti. Akşam için davet etmek için aradığında, Sude zaten orda olacağını söylemişti. Mert davet etmişti.

Hakan, Sude ve Mert’in aralarının seyahatte düzeltereklerini tahmin ediyordu zaten. Kim onun bebeğinin cazibesine dayanabilirdi ki? Artık Mert’i kenara çekip bebeğinin ne de-

rece değerli olduğu konusunda rahatça uyabilir, Sude'yi bir daha üzecek olursa, onu moleküllerine ayırıp Hope'daki her bir kokteylin içinde servis edeceğini açık ve net bir şekilde söyleyebilirdi. Kızlar her ne kadar onu ilişkilerinin dışında tutmaya çalışsalar da o bir şekilde olaya dâhil olurdu. Ona kalsa her birini manastıra kapatırdı fakat maalesef elinde bunu yapacak imknı yoktu. Onların çevresinde dolanan her erkek sineğin başını ezmek de şimdilik ona yetiyordu.

Hope'un kapısından içeri girerken, işte tam olarak bunları düşünüyordu. Keyfi yerindeydi. İçerideki masaların doluluk oranını gördüğünde keyfi iyice yerine geldi. Bir saate boş yer kalmazdı barda. Aklına bar geldiğinde o tarafa döndü. Mert'i barda bir kızla sohbet ederken görünce şaşırdı. Pek müşterilerle muhatap olmazdı ama şimdi gülümsüyordu. Merakla o tarafa yürüdü. Mert onu gördüğünde yaslandığı tezghtan doğrulmuştu. Hakan kızın yanına kadar gelip durdu.

"Hakan..."

Mert başıyla selam vermişti. Hakan başı ile selamı kabul ettikten sonra, "Nasılsın Mert?" diye sordu.

Mert, teşekkür edip ona hatırını sorduktan sonra tanıştıkları her halinden belli olan kızı gösterdi ve Hakan'a, "Asistanım Pınar," dedi.

Hakan yüzüne oturttuğu bir gülümseme ile Pınar'a döndü: "Merhaba Pınar, Ben Hakan Tekin. Hope'a hoş geldin."

Miray, kapıdan içeri girerken kalabalık bir saat oluşuna şükrediyordu. Batu'ya görünmeden aradan sıyrılabilirdi. Kendinden emin ve hızlı adımlarını bara yönelttiğinde Mert'i gördü. Mert onu fark etmemişti henüz. Miray böylesinin daha iyi olduğuna karar verdi. Mert, ona seslenmeye kalkarsa henüz sahne almamış grubun solistine yakalanırdı. Bara üç adım kala Mert, onu gördü ve gülümsedi. Miray da kocaman

bir gülümseme ile ona yanıt verecekken ensesinde bir yanma ve ardından acı hissetti.

Ayakları olduğu yerde çakılırken başını çevirip ensesinden kavrayan mengenenin sahibini görebilmeyi umuyordu. Ancak yanı başında ona hitap eden sesi duyduğunda o kadar da şanslı olmadığını anladı.

“Tilkinin geleceği yer kürkçü dükkânıymış.”

Miray diline hâkim olamadı:

“Dönüp dolaşacağı yer.”

Ensesini yakalamış parmaklar baskısını arttırırken Miray yardım dilercesine Mert’e bakıyordu:

“Beni düzeltip duracağına o diline hâkim olmayı bilsen şu an benden kaçmak zorunda olmazdın.”

Miray omzunu silkip ondan kurtulmaya çalışırken, “Hey senden kaçtığımı kim söyledi. Kaçsam Hope’a gelir miydim?” dedi.

Batu, parmaklarının baskısını hafifletirken, “Hah,” dedi.

“Peki, dün neden sıvıştın?”

Miray gevşeyen mengeneden ikinci omuz silkişinde kurtulmuştu.

“Sıvışmadım, acelem vardı! Hey hem sen beni neden sorguluyorsun?”

Bir kaşı bilmişçe havaya kalkmıştı. Batu hemen duruşunu değiştirdi:

“Sorgulamıyorum. Her neyse! Ayağını denk al.”

Miray, Batu’nun geri adım attığını görünce kendini toparladı. Tüm özgüveni yeniden yüklenmişti bedenine.

“Ayağını denk alması gereken tek kişi ben değilim anlaşılan,” dedikten sonra Mert’e döndü:

“N’aber kuzen?”

“N’aber değil, nasılsın. İyiyim ufaklık, sen nasılsın?”

Miray gözlerini devirdi.

“Bir kere de farklı bir cevap ver!”

Mert kahkaha attı:

“Bir kere de ‘Nasılsın’ de o zaman.”

Miray başını iki yana sallayarak, onun taklidini yaparken başını eğip tezgâhın altından bara girdi.

“Ne yapıyorsun?”

Mert’in sorusu Miray’ı da şaşırtmıştı.

“İşimi tabii. Sen?”

“Ben geldim, senin işin bitti.”

Miray omzunu silkti ve hiç de umurunda değilmiş gibi cevap verdi:

“Kaan istersem devam edebileceğimi söyledi kuzen. Yani benden memnun bir patronum var.”

Mert başını hafifçe yana eğdi.

“Desene sık sık kaytarabileceğim.”

Miray müşteriyle ilgilenirken Mert’e eğildi:

“Ancak rüyada kuzen...”

Mert mırıldandı:

“O dediğin ancak kâbus olur Mir.”

Sude elinde tuttuğu minik çantası ile Hope’un kapısında belirlediğinde, oldukça gergindi. Bakışları girer girmez barı bulmuştu ama aradığını bulamayınca etrafı taramaya başladı. Hemen arkasından gelen Ceylin’in öne itmesi ile taraması bölündü:

“Hadisene Sude!”

Sude, Ceylin’in sesiyle kendini toplayarak içeri doğru iki adım attı. Mert’in bardaki yerini biz kız almıştı. Kızın kim olduğunu bilmiyordu fakat oradaki varlığı onu rahatsız etmişti. Bakışlarını çevirdiğinde Kaan’ın ofisinden çıkan Mert, Hakan ve Kaan üçlüsünü gördü. Hafifçe tebessüm etti. Mert onu gördüğünde duraklamıştı. Sude o an Mert’ten başkasının farkında değildi. Gözleri ne onu görünce gülümseyen Hakan’ın ne de arkasında bir yerlere bakan Kaan’ın farkındaydı.

Hope'un üst düzey çalışanlarından biri yanlarına gelerek onları karşılarken Sude, hafifçe gülümseyerek onlara yaklaşan erkeklerden sadece birine bakıyordu. Işıl ışıl parlayan gözleriyle o anda ne kadar güzel görüldüğünün farkında değildi. Üç adam onların yanına ulaştığında, Hakan'ın sesi iki kadının dikkatini diğer erkeklerden koparıp kendisine çekmişti.

"Kızlar, beni özlediniz mi gibi aptalca bir soru sormayacağım."

Bir adım arkasında duran ortağına omzunun üzerinden uzattığı başparmağıyla işaret etti:

"Seninle bir ara konuşmamız gerekecek, ortak!"

Sude kulakları Hakan'da, gözleri Mert'inkilere takılı onun söylediği hiçbir kelimeyi umursamıyordu ama anlaşılan Ceylin, Sude ile aynı fikirde değildi.

"Hey kendini bir şey sanıp havalara girme!"

İkizine çıkışan Ceylin, hafif bir gülümseme ile Kaan'a döndüğünde az önce göstermekten çekinmediği tınakları kaybolmuştu:

"Merhaba."

Hakan, Ceylin'e laf yetiştirmek yerine Sude'ye bakarken Kaan'ın, Ceylin'e verdiği cevabı duymazdan gelmişti. Sude nihayetinde onun varlığını fark edebilmiş gibi ona döndü.

"Şu rahatsız edici bakışlarını üzerimden çeksen diyorum."

Hakan kıkırdadı.

"Elbette bebeğim."

Kulağına eğilip Mert'i sohbet dışı bıraktı.

"Tabii bana asistanından bahsetmen koşuluyla."

Sude onun koluna hafif bir tokat attı ve "Hakan!" diye tatlı sert bir uyarıda bulundu. Hakan, onun yanağından bir makas aldıktan sonra sahneye en hâkim masayı gözüne kestirerek o yönde ilerledi. Mert az önce aralarında geçen diyalogdan rahatsızmış gibi başını eğmişti. Kaan, Hakan'ı takip ederken, Ceylin soluğu lavaboda almıştı bile. İkisi karşılıklı ve baş başa kalmışken, Sude onun konuşmayacağını anlayarak söze girdi.

“Merhaba.”

Mert başını ağır bir şekilde kaldırıp gülümsedi. Sude onun cevap vermediğini görünce, sohbeti tek taraflı sürdürmeye çalıştı.

“Bugün kalabalık olacak, değil mi?”

Mert bakışlarını kısaca Hope’un içinde gezdirdi ve sonra Sude’ye döndürdü.

“Sanırım öyle ama kalabalık benim için çok da önemli değil.”

Sude gülümsedi.

“Önemli olanın ben olmasını isterdim.”

Mert, yanlarından geçmek isteyenlere yol vermek için onu hafifçe bileğinden tutup kenara çektikten sonra:

“Öyle olmadığını söyleyen oldu mu?” dedi.

Sude o kadar mutluydu ki o anda bu mutluluğu bozabilecek her şeye karşı çıplak elleriyle savaşılabilecek kadar güçlü hissediyordu kendini. Bileğindeki el hâlâ yerinde duruyorken yutkundtu ve cesurca cevap verdi:

“Bu kadar bekleyişin ardından, olmamalı.”

“Sude... Ben...”

Mert gözlerini yumup cesaretini topladı. Yeniden açığında dudakları da gözlerine endeksli olarak çözülmüştü.

“Çok güzelsin.”

Sude gülümsemesinin gözlerini aydınlattığından habersiz cevap verdi:

“Biliyorum.”

Mert hafifçe gülümsedi.

“Biliyor musun, eskiden bu kadar açık sözlü olmana kızardım.”

Sude kaşlarını havaya kaldırıp “Eskiden?” diye sordu.

“Yani birkaç ay öncesine kadar.”

Mert bekledi ve Sude’nin gözlerinin içine bakarak devam etti:

“Ama sonra hatırladım.”

Bakışlarını kaçırıp başka yöne çevirdi.

“Sen en başından beri böyleydin.”

Sude, Mert’in ne yapmak istediğini anlamıyordu. Ne demesini bekliyordu? Ya da ne yapmasını? Cevap vermemeyi seçti.

“Ben...”

“Demek istediğim...”

Mert sustu, derin bir nefes aldı ve bakışlarını yeniden ona çevirip devam etti.

“Ben seni böyle seviyorum.”

Ceylin ellerini yıkarken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Kendi kendini telkin etmenin herhangi bir faydasını görememişti fakat biraz daha dışarı çıkmazsa Sude onu merak edip arama timi gönderecekti ki Ceylin ekip liderinin Kaan olmasını hiç mi hiç istemiyordu.

Derin bir nefes alarak musluğu kapattı ve havlu makinesine yürüdü. Gereğinden fazlasını aldığı havluyla gereğinden fazla bir süre elini kuruladıktan sonra, gözlerini kapatıp ona kadar saydı ve kapıya yürüyüp ikinci kez düşünmeden kapıyı açtı.

Daha kapıyı tam anlamı ile açamadan bir el bileğinden kavrayıp onu hızla dışarı çekti. Ses çıkarmaya fırsat bulamayan Ceylin, sert bir şekilde duvara itildiğinde şaşkındı. Bedenine ezen sert vücudun sahibine ait dudaklar onunkileri örttüğünde çılgılığı kaybolup gitmişti.

Tanıdık temas, tat ve dokunuşların sahibinin Kaan olduğunu idrak eden beyni, gevşemesine neden oldu. Dudaklarını ezen dudaklara aynı tutku ile karşılık veriyordu. Kaan elini ensesine uzatıp başını geriye çekerek öpüşünü derinleştirdi. Saç dipleri gerilirken; Ceylin, hafifçe Kaan’ın dudağını dişleyip hissettiği acı kadarını ona yaşattı.

Nefesleri birbirlerine karışırken nerede olduklarını umursamıyorlardı. Bir gün öncesinde tatları damaklarında kalmış olan o küçük ve nezaket dolu öpüş içlerinde uzun zamandır tuttukları arzuların fitilini ateşlemişti. Zapt edemedikleri arzular ortaya çıkmıştı.

Soluk almak için birkaç saniye bekledikleri aralığın sonunda tekrar açlıkla birbirlerine uzandılar. Sanki göremedikleri bir güç onlara dokunmuş ve doyumsuzluk hastalığı bulaştırmıştı. Ceylin daha ileri gitmek istiyordu. Kaan o anda ileri gidebilirdi. Elleri birbirlerinin bedenlerinde gezinirken Kaan, başının onun boynuna gömdü ve hafifçe dişledi. Ceylin acıyla yüzünü buruştururken kalçasını ona yaslamıştı. Tüm bedeni alev alev yanarken serinlemek için Kaan'ın tenine muhtaçtı.

Öpüşleri onlara nerede olduklarını hatırlanan bir hareketlilikle sona ermek zorunda kalırken; Ceylin bu anın en kısa sürede tekrarlanmasına çoktan karar vermişti. Kaan, yanından geçen müşteriye başı ile hafif bir selam verdikten sonra pantolonundan sıyrılmış gömleğini yerine yerleştirdi. Ceylin'e dönüp dudaklarına minik bir öpücük daha bıraktığında ondan ayrı kalmanın verdiği acı gözlerinden okunuyordu.

"Nereye kayboldun?"

Ceylin masadaki yerini alırken Hakan'dan olabildiğince uzak bir köşeye oturmaya ancak Sude'ye yakın bir yer seçmeye çalışmıştı. Hafifçe eğilip dişlerinin arasından Sude'yi yanıtladı.

"Biraz daha yüksek sesle sor da Hope'da duymayan kalmasın."

Sude de eğilip dişlerinin arasından fısıldadı.

"Senin meşhur sorularını mikrofondan sıralamamı istemiyorsan konuş!"

Ceylin onun kulağına iyice eğilip cevap verdi.

“Kaan tuvalet eğitimi verdi.”

Sude, onun ne dediğini anlamamıştı ilk başta, anladığında ise gözleri kocaman oldu. Tam ağzını açacakken, Ceylin bir tekme atarak onu susturdu. Hakan, konu ilgisini çekmiş gibi onlara dönerken Sude, onu uzak tutmanın yolunu hatırlayarak hızla konuyu değiştirdi:

“Bu yıl JIBCON’da Mark da olacakmış. Bence kaçırılmaz bir fırsat bu.”

Ceylin onun amacını anlayarak konuya ayak uydurdu.

“Mark Sheppard?”

Sude başını iki yana sallarken çaktırmadan Hakan’a baktı:

“Pellegrino.”

Hakan patladı:

“Bilerek yapıyorsunuz değil mi?”

Kızların ikisi aynı anda tıpkı bir koronun ahengiyle yanıtladılar.

“Neyi?”

Hakan başını iki yana sallayıp onlara eğildi.

“Şimdi defolup gideceğim ve ne isterseniz rahat rahat konuşacaksınız ama bunu bu aşüfteye iyilik olsun diye değil, asistanın ve bana bir yemek ayarlayan için yapıyorum.”

Sude başını sola yatırıp kıkırdadı.

“Tabii, zaten aşüfte gibi kelimeler kullanan erkekler süslüyordu Pınar’ın rüyalarını.”

Hakan masadan kalkarken parmağını ona salladı.

“Bu bir dil seni şapşal, sevdiğim birine küfretmemi mi tercih ederdin?”

Ceylin ayağa fırlayıp onu itti.

“Güle güle Hakan.”

Hakan gözlerini devirip masadan uzaklaşırken Sude, Ceylin’e, “Dur, önce bir şey sormam lazım,” dedi.

Ceylin gönder gelsin dercesine elini savurdu. Sude hemen anlatmaya başladı:

“Az evvel Mert ile konuşuyorduk.”

Ceylin içinden 'biz sevişiyorduk canım' dediyse de sesli dile getirmedi.

"İlk önce benim kendime olan güvenimden ne kadar haz etmediğinden dem vurdu, ardından da beni böyle sevdiğini söyledi."

Sude, Ceylin'in cevap vermesini bekledi ama söyledikleri arkadaşına bir şey ifade etmemiş olmalı ki Ceylin onun devam etmesini beklemişti. Sude de devam etti.

"Yani diyorum ki, bu 'Seni böyle seviyorum' aslında 'Seni seviyorum'un, Seni seviyorum'u olabilir mi? Yoksa basit, arkadaşça bir 'Seni seviyorum' dostum gibi mi?"

Ceylin düşünüyordu. Sude'nin şu an onun vereceği cevaba deli gibi muhtaç olduğu aşikârdı da Ceylin ne demeliydi. Mert'in arkadaşını getirdiği hale kızıyordu kızmasına da elinden pek bir şey geldiği söylenemezdi.

"Kadın erkek ilişkilerinde uzman olmadığımı biliyorsun. Sevgi göreceli bir kavram... Misal şimdi Kaan beni duvara dayasa ve öpse onunla oracıkta sevişirdim. Hey bir dakika! Kadın bana aşk sorularıyla gelme çünkü az evvel burnunu sürtmeye çalıştığım adamla Hope koridorlarında iş pişirecektim."

Sude gözlerini kıstı.

"Sen?"

Ceylin'in kaşları çatıldı.

"Ne demek sen? Yapamaz mıyım?"

Sude omzunu silktikten sonra cevap verdi.

"Söz konusu sen olduğunda bu kadar şaşırmam çok normal. Sebepleri sıralamamı ister misin?"

Ceylin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dinliyorum."

"Bir; sen ben değilsin."

"Ne demek o?"

"Benim kadar cesur değilsin demek."

"Bir kere o cesaretle değil ahlaki değerlerle ilgili."

Sude ahlaksız olarak suçlanmaktan gocunmadı:

“Yapabiliyor olmam ahlaksız olduğum anlamına gelmez.”

“İkinciyi alalım...”

“İki; Hakan burada. Dönüp dolaşıp yine cesarete geldik.”

“Hakan karışamaz.”

“Ama o karışacağını düşünür ve sen de tadın kaçmasın diye böyle bir şeye cesaret edemezsin.”

Ceylin sıkılmıştı bile:

“Daha kaç tane sayacaksın?”

“Söylediğini yapmana sebep olacak çılgınlığın ne olduğunu bana anlatana kadar sayabilirim.”

Batu ve ekibinin sahneye çıktığını haber veren müzik sesi, yüksek perdeden kulaklarını doldurunca Ceylin, Sude’ye sonra diye işaret etti. Sude başını aşağı yukarı salladı, biraz daha beklemek zorunda kalacaktı anlaşılan. Birkaç dakikadır odağından çıkartmak zorunda kaldığı Mert’e döndü.

Mert uzun zamandan beri görmediği kadar keyifli görünüyordu. Sude yanında barda duran kızın kim olduğunu iyice merak etti. Bunda kıskançlıkla burulan midesinin etkisi de büyüktü. Masadan kalkıp bara yürüyüp kızı uzun siyah saçlarından yakalayıp dışarı sürümek isteğine hâkim olmaya çalıştı.

Batu mikrofonu elinde bir sağa bir sola sallıyor ve tıpkı provada yaptığı ayak hareketlerini yapıyordu. Tüm Hope coşmuş, kimileri ayakta, kimileri masalarında elleriyle havayı yumruklayarak tezahürat ederken Batu’nun bakışları bara kaydı.

Miray, o anda eğilmiş bir müşteri ile konuşuyordu. Hafifçe sıyrılmış yakasından görünen dolgun göğüsleri şanslı birkaç müşteri tarafından rahatlıkla görünürken Miray fark etmemişti bile. Mikrofonu sertçe çekti bıraktı Batu. Onların mekânında onların kızına nasıl böyle bakarlardı? Ama suç adamlarda değildi ki...

Mikrofonu sertçe yere bıraktı, diğer eline attığı sapı sağ elinin boş kalmasını sağlamıştı. Dans etmeye devam ediyordu fakat oldukça sinirlenmişti. Ne yaptığıнын farkında olmadan sağ eli gömleğinin en üstündeki düğmeye uzandı. Çözölen ilk düğmeyi ikinci de izlemişti. Hope az önceki coşkusunu katlayarak artırırken Batu otomatik hareketlerle sanki çok önceden provasını yapmış gibi, dans ediyor ve gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

Her açılan düğmede kızların çığlıkları yükselirken, Batu keyifle gülömsedi. Sadece kadınların göğüsleri değildi ilgi çeken. Onun da gösterebileceği şeyler vardı. Bakışları bara kaydığında Miray'ın şaşkınca bir kaşını havaya kaldırdığını gördü.

Miray kalabalığın coşmasıyla başını çığlıkların sebebine çevirmişti. O anda Batu'nun müziğinin ritmine göre düğmelerini birer birer açtığını gördü. Gözlerine inanamıyordu... Adi herif onun fikrini çalmıştı! Miray gözlerini kısıp bunun intikamını alacağına yemin ettikten sonra, müşteri için hazırladığı kokteyli kafasına dikti. Bu arada Batu gömleğinden tamamen sıyrılmış biraz elinde salladıktan sonra kalabalık bir bayan grubunun ortasına fırlatmıştı.

Sude keyifle Batu'nun gösterisine eşlik ediyordu. Batu'nun gömleğinden sıyrıldığını ve kaslarını göstererek bayanları daha da coşturduğunu gören Mert gülömsedi. Sude'ye baktığında onun da tezahürat ederek eşlik ettiğini görmüşü. Zihninin derinliklerinden bir anı süzölüp gözlerinin önünde yer buldu. Sude Dubai'de de bu şekilde tezahürat etmişü, Mert bu kez kıskanmadığını fark etti.

Sude coşkuyla tepki veriyordu hepsi o. Tezgâhın arkasındaki raftan birkaç şişe alıp karıştırıcının içine dikkatlice damlattı. İstedığı karışımı elde ettikten sonra buz makinesine gide-

rek bir miktar buz aldı ve karıştırıcının içine attı.

Bakışlarını yeniden Sude'ye çevirmişti. O sol kolu ile karışımı iyice sallarken, Ceylin'in eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığı genç kadın kahkaha atıyordu. Mert karışımla işini bitirip özenle seçtiği bardağa yerleştirdi. Bardağı süslemek yerine kenarında limon gezdirdi.

Tezgâhın ucuna kadar yürüyüp bardağı bıraktı. Tezgâhın altından geçerken Miray'ın ona seslendiğini duydu:

"Kuzen nereye?"

Mert tezgâhın üzerindeki bardağı kapıp Miray'a, "İşine bak," dedi.

Miray'ın ardından dil çıkardığını görmemişti. Sude'nin yanına kadar masaların arasından geçtiği yol boyunca şarkısının sonuna gelmiş olan Batu'ya tezahüratlarla bir daha diye bağırarak müşterilerin arasından geçmişti. Nihayetinde gitmek istediği yere ulaştığında başını Ceylin'e eğmiş, onun anlattıklarına gülen Sude kahkahası eşliğinde başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Mert bardağı ona uzatırken gülümsüyordu.

Mola veren gruba itiraz eden müşteriler yerlerine otururken arka fondan tanıdık bir melodinin tınları duyulmaya başlamıştı. Mert şaşkınca arkasını döndü ve Miray'ın ona el salladığını gördü. Sude bardağı almış; ancak Mert'in bakışlarını takip ettiğinde ona el sallayan uzun saçlıyı görmüştü. Yüzündeki gülümsemenin silindiğini fark etmeyen Mert ona döndü.

"Özel bir karışım. Beğeneceğini umuyorum," dedi.

Sude bardağa baktı ve o anda çalan müziğin notalarını o da ayırımsadı. Mert ne diyeceğini bilemiyordu. Miray'ı seçminden dolayı pataklayabilirdi o an. Sude de gerginleşmişti.

"Teşekkür ederim."

Sude cümlesini tamamladığında P!NK devreye girdi.

"I don't wanna be the girl who laughs the loudest" (Ben en yüksek sesle gülen kız olmak istemiyorum)

Mert yutkundu. Sude başını önüne eğdi. Mert o anda onun

da aynı şeyi düşündüğünü anlamıştı. Dudaklarının tadını daha dünmüş gibi ağzının içinde hissetti. Yutkunmak istedi, yutkunamadı. Sude bardağı masaya bırakıp ayağa kalktı ve Mert'e elini uzattı. Mert elini kabul etmeden önce sadece, "Ben..." diyebilmişti.

Sude, hafifçe gülümsedi ve sıkıca kavradığı elini bir an olsun gevşetmeden ona arkasını döndü. Mert itiraz etmeden onu takip eden ayaklarına inanamıyordu. Sude lavaboların olduğu koridora doğru giderken de nereye gideceklerinin gayet farkındaydı. Sude'nin onu götürmesine izin verdi.

Nihayetinde Sude durduğunda Mert bir kez daha kulaklarında PINK'in sesini duydu.

"I'm safe (Güvendeyim)

Up high (Göklerdeyim)

Nothing can touch me (Bana hiçbir şey dokunamaz)

But why do I feel this party's over?" (Fakat neden bu partinin bittiğini hissediyorum?)

Mert elini uzatarak onun çenesini avucunun içine aldı. Sude'nin dudakları istekle, arzuyla şişmiş, sanki her zaman olduğundan çok daha kırmızı görünüyordu. Mert yavaşça o dudakların üzerinde başparmağını gezdirdi. Sude'nin gözleri beklentiyle onun dudaklarına odaklanmıştı. Mert eğilip dudaklarını kendininkilerle örttüğünde Sude titredi.

Yumuşak bir şekilde başlayan öpüşle birbirlerinin dudaklarında adeta kaybolmuşlardı. Sanki ağırdan aldıkça daha çok doyacaklardı birbirlerine, daha çok tadına varacaklardı bu öpüşmenin. Öfke ya da kızgınlık, kırgınlık ya da hüznün, hiç biri yoktu o an aralarında. Sadece birbirlerinin dudaklarına olan arzuları, istekleri ve özlemleri vardı.

Dakikalar boyunca öpüştüler, P!NK susmuş, yerini bir başkası almıştı ancak onlar için önemli olan sadece içinde bulundukları andı. Hiç öpüşmemişler gibi, sanki bu ilk kezmiş gibi

tadına vara vara öpüyorlardı birbirlerini. Hiç bitmesini istemiyor gibiydiler. Nefes almaya da ihtiyaçları yoktu. Mert, Sude'nin oksijenydi, Sude de onun nefesi.

Sude kalçasını locaya yerleştirirken keyifliydi. Mert'in ona getirdiği kokteyl bıraktığı yerde duruyordu. Bardağa uzanırken ayağına yediğı tekme ile inledi:

"Ahhh."

Ayağına tekme atan arkadaşına döndü. Tam söylenecekken Ceylin ondan hızlı davrandı.

"Ne yani benden cesur olduğunu kanıtlamaya mı gitmiştin?"

Sude ayağını ovarken yanıtladı.

"Saçmalama. Biz sadece..."

Sude'nin cümlesi araya giren bir sesle yarım kaldı.

"Bayanlar... Oturabilir miyim?"

İkisi birlikte aynı anda birbirlerine baktılar, ardından tanımadıkları ve masalarının yanı başında duran adamı yanıtladılar.

"Hayır."

Adam fütursuzca locaya otururken başıyla birkaç metre ötelerindeki masada oturan arkadaşına işaret etti.

"Yapmayın kızlar. Alt tarafı eğleneceğiz."

Ceylin cevap verecekken Sude ona bir bakış atıp susturdu:

"Biz, siz olmadan da gayet iyi eğleniyorduk."

Adam yana kayarak arkadaşına yer açarken bir kahkaha attı. Parmağıyla ikisini işaret edip, "Evet, tuvaletlerin orda epey eğlence var," dedi.

Arkadaşına bakıp bir kez daha kahkaha attıktan sonra devam etti:

"Yalnız merak ettim; servis Hope çalışanlarına özel mi yoksa müşterilerle de ilgileniyor musunuz?"

Sude içmeye hâlâ fırsat bulamadığı kokteyli masaya geri bırakırken bu kez Ceylin ona fırsat vermeden dişlerinin arasından tısladı:

“Masadan kalkıp gitmen için tam olarak beş saniyen var. Dört... Üç...”

Mert tezgâhın altından geçerken kalbinin yerinde yeller estiğine yemin edebilirdi. Zaten daha önceden birkaç kez yerinden oynattığı kalbini bu kez alıp yanında götürmüştü Sude. Mert o an yaşayan ölüydü. Bir dahaki sefere yan yana gelip de kalbinin onun avuçlarında olduğunu görene kadar yalnızca yürüyen bir ölüydü hepsi o...

O kendi düşüncelerine dalmışken Miray yanına gelip dirseğiyle onu dürttü. Mert çatık kaşlarının ardına sakladığı bakışlarını kuzenine çevirirken genç kadın çenesi ile Sude’nin oturduğu masayı gösterdi.

Mert başını o yöne çevirdiğinde Sude’nin karşısına yerleşen birini ve masalarına yürüyen ikinci bir kişiyi daha gördü. Kaşları sanki mümkünmüş gibi biraz daha çatılırken Miray sesini duyurabilmek için yüksek tonda, “Bence senin fıstık onları tanıyormuş gibi durmuyor,” dedi.

Karşısındaki adamın söylediği bir şeyle Sude’nin kokteyli bırakan eli kasılıp kalmıştı. Mert, Ceylin’in masanın üzerine eğilip sertçe bir şeyler söylediğini gördüğünde çoktan bar tezgâhının altından öteki tarafa geçmişti bile.

“Sakin olsana tatlım... Eğlenmek istediğinizi sanıyordum.”

Ceylin bire geldiğinde ayağa kalkmak için hareketlenmişti ancak o daha herhangi bir şey diyemeden masalarının yanı başında biten birinin gölgesi ve ardından gür sesi tüm dikkatleri

o yöne çekti.

“Yardımcı olabilir miyim beyler?”

Adam, Mert’in varlığının onu ne derece ilgilendirmediğini anlatmak istermiş gibi kızlara bakarak cevap verdi:

“Hayır, teşekkürler biz siparişlerimizi verdik.”

Mert bir kaşını kaldırarak Sude’ye döndü. Sude bir sorun çıkmasını istemiyordu.

“Beyler de şimdi kalkıyordu.”

Adam hiç istifini bozmazken Sude’yi yalanlarcasına Mert’e döndü:

“Aslına bakarsan yardımcı olabilirsin. Bayanlarla eğlenceye dâhil olmak istiyoruz da önce sizinle mi görüşmeliyiz bilemedim?”

Molasını bitiren Batu, ekibi ile birlikte sahnede yer almak üzere Kaan’ın ofisinden çıkarken bir hareketlilik fark etti. Dik-katlerin yöneldiği köşeye başını çevirdiği anda Mert’in, Sude’nin tam karşısında oturan bir adama eğildiğini ve onu yakasından tutarak çektiğini gördü.

Hakan’la son seyahati ile alakalı detayları konuşmayı ancak bitiren Kaan, konunun ortağının ikizine gelmek üzere oluşundan tedirgindi. Hakan bu konuda ne sorarsa sorsun verilecek iyi bir cevabı yoktu maalesef. Hakan’a yalan söyleyemezdi. Ceylin ile ilgili çok da ciddi niyetlere sahip değilken doğruyu söylemesi de imkânsızdı. Tam o anda Hakan kolundan tutup onu durdurdu.

Kaan ortağının bakışlarını takip edince müşterilerden birine yumruk sallayan Batu’yu görmüştü. O daha gördüğünü

sindiremeden Hakan kavga eden Batu ile Mert'in yanında bitti.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Ceylin ve Sude kendilerini bir anda karmaşanın tam göbeğinde buldular. Mert konuşmayı yürüten adamı yakasından tutup locadan çekerken yanında oturan arkadaşı, onu itmişti. Mert dengesini bir an için kaybederken yanına koşan Batu onu çekerek dengesini yeniden bulmasını sağlamıştı.

Mert dengesine kavuşunca bıraktığı işe geri dönerek az önce çekiştirip ayağa kaldırdığı adamın yüzüne bir yumruk indirdi. Batu da az önce Mert'i iten adama aynı şekilde karşılık vermişti. Kızlar şaşkınlıkla yerlerinden fırlamış ve geriye çekilmişlerdi. Olayın ilk anının şokunu atlattıktan sonra Sude, Mert'in ona hazırladığı kokteyli adamın kafasına geçirdi. Ceylin kokteylin çerezsiz gitmeyeceğine kanaat getirmiş gibi çerez tabağını da Sude'nin kokteylinin peşinden gönderirken Hakan ve Kaan da çoktan gelmişlerdi.

Fakat onların gelişi olayı sonlandıracağına daha da büyüttü. Yan masalardan birinde oturan grup sanki aradıkları eğlenceyi yeni bulmuş gibi ayaklanmışlardı. Mert'in teke tek giriştiği kavga birden bulundukları alana yayıldı. Yan masalardan birkaç çığlık yükselirken kapıdaki görevliler de koşarak gelmişlerdi.

Kaan nasıl olduysa boyuna yetişip omzundan çeken adama hızla dönüp bir yumruk attı. Batu en başta Mert'i iten adamın midesine attığı yumrukla kısa bir süre büküldükten sonra kendini toparlamıştı. Mert ise gözünün hemen altına, elmacık kemiği üzerine konan yumrukla daha da öfkelenmişti ve karşılığında adamın burnunun tam üzerine kendininkini bırakmıştı.

Masalar dağılmış etraftaki müşteriler Hope'da yaşanan bu

durum ve işletmecilerin de işin içinde oluşuyla şaşkınlığa uğramışlardı. Nezih bir ortam olarak ün salan mekân ilk kez bir olaya karışıyordu ve başrollerde mekânın sahipleri, barmeniye solisti de vardı.

Olayı ayırmaya çalışan Hope çalışanlarının arasından koşarak gelen biri Mert'i iten adamın sırtına atladığında Batu adamın attığı yumruğun etkisinden çıkmak üzereydi. Adam boğazını sıkkan kollardan kurtulmaya çalışırken Miray'ın kollarını bir an bile gevşetmeye niyeti yoktu. Yumruklaştığı adamın sırtında Miray'ı gören Batu patladı:

"Kavgada bari bir rahat ver kadın!"

Miray kollarından tutmuş ondan kurtulmaya çalışan adamın kulağını ısırıdıktan sonra Batu'ya doğru bağırarak:

"Kavga etmeyi öğrendiğinde konuşuruz."

Batu adamın yanına giderek, "Müsaadenle," dedi ve Miray'ı belinden tutarak çekti. Miray'ın adamı sarmış bacakları gevşeme konusunda direnirken Batu sertçe, "Mir!" demişti.

Miray adamı bırakırken Batu, onu sanki oyuncak bir bebeği tutarmış gibi kenara bıraktı. Adama dönmeden önce beş yaşında bir çocuğu azarlarmış gibi parmağıyla barı işaret edip, "Doğru bara!" diye ekledi.

Miray, ona dil çıkarıp arkasını dönünce; Batu da kavgaya geri dönerek adama, "Nerede kalmıştık?" diye sordu ve yumruğunu çenesinin üzerine patlattı.

Mert ise adamın karnına yapıştırdığı dizini geri çekerken rakibi iki büklüm olmuştu. Adamı gömleğinin yakasından tutarak sürüklemeye çalışırken ayağı takıldı ve sendeledi. Mert'in sendelediğini gören Hakan, ona yardıma gidecekken biri yakasından tuttu. Hakan başını arkaya çevirip yakasını kavrayan ellerin sahibini daha göremeden refleksiyle çalışan yumruğu adamın elmacık kemiği ile buluşmuştu.

Hakan, attığı yumruk ile enerji dolduğunu hissetti, o eylem adamıydı. İkinci yumruğu ilkinin takip ederken kapıdaki görevlilerden birinin araya girmesi ile keyfi son buldu. Kavgaya

dâhil olan tüm müşteriler barın dışına teker teker götürülürken Mert, hâlâ yakasını bırakmadığı adamdan zorla koparıldı.

Mert, çatık kaşları, yüzülmüş elmacık kemiği ve yakası dağılmış, beli açılmış, bir iki düğmesi kopmuş gömleğiyle tanınmaz bir görünüm sergiliyordu. Sude, Mert'in yanına giderek yüzündeki yaraya bakmak isterken Mert, onun elini sertçe çekti. Sude o an için geride durması gerektiğini anlamıştı; ama Mert'in öfkesinin ne kadarının ona olduğu konusunda bir fikir sahibi değildi.

Buz kovası ile yanlarına gelen Miray bir hemşire edası ile her birine buz dağıtırken beyler az önce Sude ile Ceylin'in oturduğu locaya oturmuşlardı. Miray, Batu'nun kafasından aşağı boşaltmak istediği buzlardan iki tanesini sertçe önüne bıraktıktan sonra kuzeninin yanına geldi. Eline aldığı buzı Mert'in yanağına dayadığında Mert terslendi.

"Çekil Mir!"

Miray ise hiç etkilenmemiş gibi daha sert bir tonda, "Kapa çeneni!" diye cevap verdi. Sude, Mert'in ikinci bir kez tepki göstermeyip teslim oluşuna şaşırılmıştı. Hafifçe dudağını dişledi. Zor zapt ettiği kelimelere hâkim olarak Hakan'a döndü ve "Beni eve bırak," dedi.

Hakan darmadağın olmuş Hope'a kısa bir bakış attıktan sonra kızlara döndü.

"Düşün önüme baş belaları."

Ceylin tam da onun dediğini yapacakken bir anlığına Kaan'a baktı. İşte o an fikrini değiştirmesine kâfi olmuştu. Alt dudağı hafifçe titredi.

"Ben..."

Yarım kalan cümlesini bir yutkunma ile tamamladıktan sonra devam etti.

"Sen Sude'yi bırak Hakan."

Hakan çatılan kaşlarını birkaç saniye ona sabitledikten sonra ne hali varsa görmesine karar vererek arabanın getirilmesini istedi. Hope neredeyse yarı yarıya boşalmıştı ancak o

anda bunu kimse umursamıyordu. Kalan müşteriler masalara eğilmiş, mekânın dedikodusunu yaparken çalışanlar da dağılan ortalığı toplama derdine düşmüştü.

Sude ve Hakan ayrıldıktan sonra Kaan hiçbir şey söylemeden Hope'dan çıkarken yanında Ceylin de vardı. Geride Batu, Mert ve Mir masada kalmıştı. Mir daha fazla dayanamayıp sordu:

"Ne oldu Mert? Yani seni tanıyorum, kolay kolay birinin yakasına yapışmazsın."

Mert ayağa kalktı. Sorusuna yanıt vermeyeceği belliydi.

"Gidelim mi?"

Batu da ayaklandı.

"Ben sizi bırakırım."

Mert itiraz etti.

"Gerek yok. Zaten Mir'i de bırakacağım."

"Beni hiçbir yere bırakmıyorsunuz. Bu akşam sende kalacağım."

Mert itiraz edecekken Batu araya girdi.

"Boşuna yorulma Mert. Ne de olsa keçi dediğini yapacak."

Mert başını bıkkın bir şekilde salladıktan sonra bara yöneldi.

Araç, site güvenliğinden geçtikten sonra sert manevralarla birkaç blok ilerledi ve bir aydınlatma direğinin önünde aniden durdu. Ceylin az önce kendisini sert frenden koruyan kemeri çözdükten sonra araçtan indi.

Kaan'ın yanına yürürken olabildiğince ağır hareket ediyordu. Acaba yanlış mı yapmıştı? Acaba mı? Elbette yanlış yapmıştı... Kaan'ın aklında yer etmek istiyordu, onun koy-

nunda yer bulmak değil. Aslında koynunda yer bulmasında bir sakınca yoktu ama orada kalmak istiyordu. Kaan'ı tanıması için ikizine bakması yeterdi. İkizi de ona Kaan'ın ikinci gece şansı vermeyecek tipte biri olduğunu anlatmaya yetiyordu. Ceylin bu düşüncelerle boğuşurken Kaan'ın yanına varmıştı. Kaan, ona elini uzatınca kafasındaki tüm şüphelerden sıyrıldı ve ona uzatılan eli kavradı. Kaan tek kelime etmeden iki kanatlı büyük dev kapıya yürümüşü.

Kapının şifresini tuşladıktan sonra açılmasını bekledi. Açılan kapıdan içeri el ele girerlerken de sessizlerdi, asansöre girdiklerinde de. Kaan eğer asansörde kamera olmasa çoktan... Yutkunup, hızlı asansörün görevini yaparak saniyeler içinde onları dairesinin olduğu kata ulaştırmasını bekledi.

Nihayetinde asansör hızını kesip yavaşladı ve durdu. Aceleci Kaan, kapıların tam açılmasını bekleyemeden yan dönerek kapıdan sıyrılmıştı. Elini tuttuğu Ceylin çıkarken tam anlamıyla ancak açılmıştı kapılar. Adımlarını daha da hızlandıran Kaan, Ceylin'i neredeyse çekiştirirken dairesine ulaşmışlardı.

Kaan sabrını sınavan anahtar ile sürdürdüğü savaşın sonucunda zafere ulaştı. Açılan kapıya arkasını dönerek Ceylin'in boştaki elini de yakaladı ve kapıdan içeri arkası dönük, geri geri adımlarla girdi. Tavanın içine ve duvara gizlenmiş spot aydınlatmalardan birkaçı onların girişı ile devreye girerken Kaan kapının kapanmasını bekleyemeyecek kadar arzu doluydu.

Ellerinden tuttuğu Ceylin'i kendine çekerek dudaklarına eğildi. Dudakları onunkileri ezercesine örterken Ceylin'in aralanan ağzından içeri kayan dili çoktan onunki ile dansa başlamıştı. Ellerini bırakıp kalçasından yakaladı ve sertçe kendi bedenine bastırdı. Şişen erkekliği Ceylin'in karnında bir yerlerde baskısını hissettirmişti. Ceylin onun dudağını hafifçe dişleyerek, kendine nefes almak için zaman yarattı.

Kaan aklına yeni gelmiş gibi kollarını gevşetip kapıyı iterek kapattıktan sonra tekrar Ceylin'e döndü ve dudaklarını kav-

radi. Bu kez kapanan kapı görevini farklı bir şekilde ifşa ediyordu. Ceylin'in sırtı kapıya yaslanmış, bedeni Kaan ile kapı arasında ezilirken, dudaklarında gezinen Kaan, ona hiç de yardımcı olmuyordu.

Ceylin onun gömleğinin düğmelerine uzanıp çözmeye başlamıştı ama Kaan o kadar sabırlı değildi. Ceylin'in göğüslerini örten düğmeleri tek tek çözmek yerine yakasını çekerek onları özgür bırakmayı tercih etmişti. Parkenin üzerine saçılan düğmeleri umursamadan öpüşmelerini sürdürürlerken, Ceylin de Kaan'ı taklit etti.

Ceylin'in aksine Kaan'ın açılan düğmeleri çıplak göğsünü ortaya çıkarmıştı. Göğsünün hemen üzerinde duran ve bir yıldızı andıran dövmede parmaklarını dolaştıran Ceylin, elinin altında kıpırdayan kaslara hayran olmadan edemedi.

Anlaşılan Kaan da aynı fikirdeydi ki eğilerek Ceylin'in sırtının üzerinden göğüs uçlarını dişledi. Ceylin inleyerek başını geriye yasladı. Bedeni kapıya ters orantı ile onun bedenine yaslanmıştı. Kaan önünde duran beyaz ten üzerinde imzasını bırakmak istermiş gibi dudakları ve dişleriyle yol alarak boynuna ilerliyordu. Elleri Ceylin'in bedeni üzerinde dolanırken beline inerek göbeğinin altındaki düğmeye uzandı.

İlk düğme açıldığında Ceylin'in göğsünü sıktı. İkinci düğme açıldığında boynuna bir ısırık bıraktı. Üçüncü düğme açıldığında Ceylin onu saçından yakaladı ve sertçe başını geri çekip bedenini dağlayacak olan dudakların üzerine kendi dudaklarını örttü.

Dudakları esir alınan Kaan, elini açılan pantolondan içeri kaydırıp ve küçük dantel kumaşı iterek Ceylin'in merkezine parmağıyla hafifçe dokundu. Ceylin bedeninin atomik parçalara ayrıldığını düşündü. O küçücük dokunuş o anda bir pelte gibi erimesine neden olmuştu. Bacakları tüm gücünü yitirmiş, omuriliği işlevini görmez olmuştu. Dişlerini kadınlığındaki parmağın hesabını sormak istermiş gibi Kaan'ın dudaklarına batırdı.

Kaan, hırsla öpüşüne karşılık verirken parmağını hapsolduğu pantolonun içinde hafifçe hareket ettiriyordu. Ceylin o an için pantolonu icat eden insanın katlinin vacip olduğuna karar vermişti. Bacaklarını ve kalçalarını saran kumaştan kurtulmak, bacaklarını onun beline dolamak istiyordu.

Yanan bedeninin arzularını dindirecek olan adam ise beline sarılmış kemerin altında olabildiğince gizlenmişti. Kaan'ın boştaki eli belindeki boşluktan kalçasına doğru kaydı ve iri parmakları ile yuvarlak kalçasını kavrayıp sıktı. Ceylin'in bedeni üçe bölünmüştü. Pantolonunun önünden içeri kaymış ve küçük hareketlerle onu okşayan parmakların verdiği dayanılmaz göz yaşartıcı his, kalçasını sıkan avucun sert dokunuşları ve dudaklarını ezercesine dağılayan dudaklar...

Hazla birlikte göz kapağının kenarında minik bir damla belirdi. Görüşü buğulanmıştı; el yordamıyla ona işkence eden adamın kemerini buldu ve deriyi metalden kurtarmak için çalışmalara başladı. Kaan'ın bedeninde dolanan parmakları ona hiç de müsaade etmezken o inatla kemeri kurtardı ve düğmeye uzandı. Pantolon çözüldüğü anda Ceylin, Kaan'ı itti ve bedenini onun dokunuşlarından kurtardı.

Üzerindeki siyah dantel iç çamaşırı, düğmeleri açılmış kot pantolonu, Kaan'ın hafif çıkmış sakalı sayesinde birçok yerden berelenmiş kırmızı yüzüyle ne kadar seksi olduğunun bilincine varamadan üzerindeki pantolondan sıyrıldı.

Kaan büyülenmiş gibi güzelliğini izlerken; onu taklit de ediyordu. Pantolonunu çıkardı ve altında iç çamaşırı ile kaldı. Aralarındaki mesafeyi hızla kapatırlarken bedenleri gibi dudakları da ağılıkla birbirlerini bulmuştu. Kalçasını zorlukla örten siyah dantel çamaşırdan uzanan bacakları, Kaan'ın beline dolanırken Kaan, onu hafifçe havaya kaldırdı. İri elleri ile ince belini tamamen kavramıştı.

Nihayetinde aynı seviyeye gelmiş dudakları çılgıncasına birbirlerininkinde kaybolurken Kaan, geri geri giderek yatak odasına ilerliyordu. Sırtı duvara çarptığında kapıyı ıskaladı-

ğini fark etti. Onun duruşu ile kendine gelmiş gibi görünen Ceylin, dudaklarını onunkilerden kopardı ve yanı başındaki kapıdan görünen beş kişilik yatağa dehşetle baktı. Hayır, beşten fazla kişiyi de rahatça alabilirdi o yatak.

Kaan'ı istiyordu ama onun yüzlerce kızla seviştiği bir yatakta değil. Gözleri dehşetle büyürken bacakları gevşemişti. Bir sorun olduğunu fark eden Kaan şaşkınca, "Ceylin?" diye sordu. Ceylin iri gözleri kocaman açılmış, ona döndü.

"Orda olmaz."

Kaan şaşırmıştı ancak çabuk toparlandı. Bu kadını şimdi istiyordu.

"Neden?"

Ceylin yere indi ve bakışlarını odada gezdirdi. Başını birkaç kez iki yana salladıktan sonra aradığını bulmuş gibi Kaan'ın elinden yakaladı ve yürümeye başladı. Kaan dehşet içinde balkona çıktıklarını fark etmişti. Kaşları çatılırken şaşkınca sordu.

"Burada mı?"

Ceylin hızlıca kendi sorusunu sordu:

"Burada kimseyle birlikte olmadın mı?"

Kaan başını iki yana sallarken:

"Hayır," dedi.

Ceylin tek kelime etmeden ona uzandı ve bir elini yakalayıp göğsünün üzerine koydu. Kaan itiraz etmeden ince kumaşın altındaki meme uçlarını iki parmağının arasına sıkıştırmıştı. Ceylin diğer elini de alıp beline götürdü ve aralarındaki mesafeyi tamamen kapadı.

"O zaman benimle burada sevişmelisin Kaan Yavuzalp."

Kaan onun davetkâr ses tonuna uyarak dudaklarına eğildi ve bir kez daha birbirlerini kana kana içmeye başladılar. Hafif bir rüzgâr, Ceylin'in çıplak bedenini okşuyordu. Tıpkı Kaan'ın elleri gibi... Omuzları üzerindeki askıları yavaşça indiren parmaklarının aksine doymak bilmeyen dudakları sertti. Tek bir hamlede kopçasını açıp göğüslerini özgür bırakmıştı ancak dudakları gibi elleri de durmadı. İç çamaşırına ilerledi ve bir

kez daha parmağını yumuşak kumaşın içine daldırdı. Ceylin zevkle inlerken tırnaklarını sırtına saplamıştı.

Parmakları daireler çizerek onun içinde ilerlerken Ceylin dayanamayıp başparmaklarını iç çamaşırından iki yana geçirdi ve danteli aşağı itti. İtaatkâr kumaş aşağı kayarken tüm bedeni çıırılçiplak kalmıştı. Kaan ondan uzaklaşarak ay ışığının oynadığı tenini ve kıvrımlarını izledi.

Gördükleri onu daha da iştahlandırmıştı. Elini çenesine götürdü ve dudaklarını hiç de nazik olmayan bir şekilde öpmeye başladı. Bir yandan da belinden kavrayarak onu havalandırmıştı. Ceylin hemen itaat ederek bacaklarını onun beline do-ladı. Kolları da boynuna sarılmıştı. Kaan bir eliyle onu belinden tutarken diğer eliyle çamaşırını itti. Geniş balkonda geri geri ilerleyerek sırtını balkon korkuluğuna dayadı. Çıplaklığını ya da görülebilecek olmayı umursamıyordu. O an tek umursadığı penisinin beş santim üzerinde duran ateş topuydu.

Kalçasını korkuluğa yerleştirdikten sonra Ceylin'i belinden kavrayarak istediği noktaya getirdi. Kalçası korkuluktan hafifçe havalandı ve az önce parmakları ile hazırlamış olduğu alandan içeri girdi. Dişlerini sıkıp onu kavrayan sıkılığın tadına vardı. Kalçasını biraz daha yukarı iterken Ceylin'i de hafifçe omuzlarından bastırmıştı. Dar alanda kendine yer bulan penisi, Ceylin'i tam olarak doldururken genç kadın da inlememek için dudaklarını ısırarak zorunda kalmıştı.

Kaan, alnını onunkine dayayıp birkaç saniye soluklandı ve birbirlerine uyum sağlamalarını bekledi. Ancak Ceylin o kadar sabırlı olamıyordu. Kalçasını hafifçe hareket ettirerek Kaan'a onu ne kadar arzuladığını bir kez daha belli etti. Kaan onun çağrısına uyarak içinde gidip gelmeye başlamıştı.

Ceylin parmaklarını Kaan'ın saçlarından içeri daldırarak, öpüşmeye kendi isteği doğrultusunda yön veriyorken, arada bir Kaan'ın dudaklarını da dişliyordu. Tenini okşayan rüzgâr harcadığı eforla terleyen bedenini titretiyor ama o yine de durmuyordu. Kaan'ın kucağında yükselip alçalırken zevkin bin

bir türlü süni tadacağını vadeden dudaklarını içmeyi sürdürüyordu.

Arada bir nefes almak için durduklarında kopan dudaklarını çok geçmeden birbirlerinin başka uzuvları dolduruyordu. Kaan onun göğüs uçlarını dudaklarıyla ezerken Ceylin boyunda dudaklarını gezdiriyor, kulak memesini dişliyordu. Kaan, Ceylin'in asla anlayamayacağı bir güçle o kucığında olduğu halde kalçasını dayadığı yerden çekerek tam anlamıyla ayağa kalktı. Dudakları onunkileri bulurken Ceylin tek kelime edememişti. Birkaç metre ötelerinde duran yuvarlak mermer masaya değen kalçaları ona, Kaan'ın niyetini anlatmaya yetmişti. Dudakları ayrıldı ve Kaan yavaşça onu masaya yatırdı.

Sırtına değen buz gibi taş Ceylin'de hemen doğrulma isteği doğursa da Kaan'ın onu serbest bırakmaya niyeti yoktu. Omzundan aşağı doğru parmağını hafifçe kaydırды. Ceylin titrerken bacaklarını iyice sıkarak, Kaan'ın içini tam anlamıyla doldurmasını sağlamıştı. Kaan sert bir darbeye onu sarsarken az önce parmağının değdiği noktalarda bu kez dilini gezdirmek üzere eğilmişti.

Darbeleri her seferinde şiddetini artırırken göğüs uçlarını diliyle eziyor, dudaklarıyla sıkıyor ve hafifçe dişliyordu. İlkinde işini bitirip ikincisine geçtiğinde Ceylin durması için yalvarmaya hazırды ancak tek yapabildiği saçları arasında parmaklarını gezdirip başını bedenine daha da bastırmak olmuştu. Kaan da sınırlarına doğru ilerlerken Ceylin'in göğüslerini rahat bıraktı. Her darbede sırtı masada ezilen Ceylin, patlama noktasına ulaştığında tırnaklarını Kaan'ın bileklerine geçirdi. Kaan ona eşlik ederken tenine batan tırnakların farkında bile değildi.

Mert, uzun zaman sonra ilk kez ofise adım atarken, son birkaç haftada hayatının ne kadar değiştiğini fark etti. Ofisten son

çıkışında Sude ile araları oldukça gerginken şimdi ofisteki saatlerini ipe çekeceğe benziyordu. Omzuna attığı çantayı indirirken gülümsüyordu. Onu karşılayan Pınar'a, "Günaydın," derken asistanı çoktan peşine takılmış onu takip ediyordu.

"Günaydın Mert Bey, haftasonunuz nasıl geçti?"

Mert masasına ulaşmış çantasını omzundan indirirken Pınar'a dönmüştü. O an elmacık kemiğinin üzerinde kararmaya yüz tutmuş lekeyi gören Pınar hafif bir çığlık eşliğinde, "Mert Bey yüzünüze ne oldu?" diye sordu.

Mert varlığını yeni hatırladığı noktaya parmak uçlarıyla hafifçe dokunurken mırıldandı:

"Çok önemli bir şey değil Pınar. İş kazası da diyebiliriz."

Pınar, Hope ile ilgili bir şey olduğunu hemen anladı fakat bir şey söylemedi.

"Sude Hanım geldi mi?"

Pınar tedirgin bir şekilde yanıtladı:

"Hayır, efendim henüz gelmedi."

Mert'in kaşları çatıldı.

"Sorun ne?"

"Efendim?"

"Neden tedirginsin? Bir şey mi oldu?"

Pınar hızla cevap verdi.

"Hayır efendim. Bir sorun yok. Sadece..."

Mert meraklandı:

"Sadece ne?"

"Sorunuz beni şaşırttı o kadar."

Mert, o anda gerçekten son haftaların onda ve hayatında birçok şeyi değiştirdiğinden emin oldu. Hafifçe gülümseyerek Pınar'ı rahatlattı.

"Sana Sude Hanım ile aramızda bir şeylerin olduğundan kısaca bahsetmiştim ya."

Pınar meraklansa da çok istekli görünmemeye çabaladı.

"Evet?"

"Sanırım o sorunları çözdük."

Pınar gülümsedi.

“İkinizin adına da çok sevindim efendim.”

Mert teşekkür ettikten sonra ekledi:

“Sude geldiğinde haber verirsen sevinirim.”

Gömleğinin dirseklerini her zamanki gibi sıvamış ve işine öylesine dalmıştı ki kahve içmek için fincana uzandığında fincanın boş olduğunu fark etti Mert. Eli Pınar’ı arayıp yenisini istemek için telefona gitmişken fikir değiştirdi. Biraz ayaklarını açsa iyi olacaktı. Hem Pınar, Sude’nin gelişini haber vermeyi unutmuş olmalıydı.

Klavyesinin üzerinde birkaç tuşa basarak bilgisayarını kilitledi ve masadan kalktı. Eline aldığı boş fincanla kapıya yürürken iyi bir karar verdiğini düşünüyordu. Kapıyı açıp çıktığı esnada Pınar’ın da yerinden kalktığını gördü. Mutfığa yönelteceği adımlarını ona doğru çevirdi. Pınar, patronunun yanına geldiğini görünce beklemişti.

“Sude Hanım gelmedi mi?”

“Efendim ben de tam yanınıza gelecektim. Sude Hanım gelmedi ve ona ulaşamıyorum.”

“Telefon açtın mı?”

“Elbette efendim. Mail attım, aradım, hatta evini bile aradım ancak hiçbir aramama yanıt alamadım.”

Mert bir saniye bile düşünmeden elindeki fincanı ona uzattı ve hızla dönerek Pınar’ı ardında bırakırken komutlarını sıraladı:

“Sude’nin adresini bana mail at. Evini ve cebini sürekli aramayı sürdür ve ayrıca Hope’un ortağı Hakan Tekin ile iletişime geç. Sude Hanım hakkında ne biliyor öğren.”

Pınar, onun peşine düşecekken vazgeçip masasına geri döndü ve bilgisayarının başına geçti. Mert de odasına geri dönmüş, bilgisayarını çantasına yerleştirdikten sonra telefo-

nunu da cebine atmıştı. Cebinde titreyen telefon Pınar'ın adresi yolladığını haber veren melodik sesi çıkardığı sırada Mert çoktan odasından çıkmış ve geniş adımlarla koridoru aşıyordu.

Ofisten çıkıp asansörü beklemek yerine merdivenlerden hızlıca inerken kafasında bin bir senaryo dönüyordu. İki gündür Sude ile görüşmemiştir. Ne olmuş olabilirdi ki? Bir yerini sakatlamışsa? Banyoda düşüp başını yaraladıysa? Hayır, hayır... Yani böyle olsaydı bir şekilde haberi olurdu. Olur muydu? Saçmaladığına karar verdiğinde çoktan binadan çıkmış ve arabasını park ettiği alana ulaşmıştı.

Aceleci bir şekilde park ücretini ödedikten sonra emniyet kemerini de takarak yola çıktı. Sonra nereye gideceğini bilmediğini fark ederek aracını sağa yanaştırıp telefonunu çıkardı. Pınar'ın yolladığı adres bilgilerini hızlıca okuduktan sonra tekrar arabayı vitesine taktı ve gaza dokundu. Telefonu elinden bırakmamıştı.

Sude'nin numarasını rehberde buldu ve "ara" yazan alana dokunup komutu verdi. Vitesi değiştirdikten sonra ekrana baktı. Ekranda "hat meşgul" yazıyordu. Mert, Pınar'a onu sürekli aramasını söylemişken telefonun nasıl olup da meşgul olmayacağını düşünebiliyordu? Şirket hatlarının numarasını çevirdi ve bekledi.

"Desen Mimarlık."

"Ben Mert, Pınar'ı aktarır mısınız?"

"Elbette efendim."

Birkaç saniye süren bekleme tonunun ardından Pınar'ın sesi duyuldu:

"Efendim Mert Bey?"

"Ulaşabildin mi?"

"Hayır efendim, hâlâ deniyorum."

"Hakan?"

"Hakan Bey en son cumartesi akşam görüştüklerini söyledi. Sanırım o da meraklandı."

Mert bir süre sessiz kaldı. Nihayetinde cevap verdiğinde sesi düşünceleri hakkında ipucu vermiyordu.

“Aramaya devam et ve bir gelişme olduğu takdirde bana haber ver.”

Mert aracını Sude’nin evinin bulunduğu sitenin otoparkına park ederken telefonu çaldı. Kantağı kapatmadan önce yanındaki koltuğa fırlattığı telefonu almıştı fakat arayanın Hakan olduğunu gördüğünde canı sıkıldı.

“Efendim.”

“Neredesin?”

“Sude’nin evine geldim.”

“Orda mı?”

Mert el frenini çekmiş ve kantağı kapatmıştı. Araçtan inerken yanıtladı:

“Henüz arabadan yeni indim.”

Hakan birkaç saniye sessiz kaldı.

“Yoldayım. Kapıyı açtırmak için görevliyi bulman gerekebilir.”

“Gelmene gerek yok. Ben buradayım, halledebilirim.”

Hakan hiç gecikmeden yanıtladı.

“Halledebileceğinden eminim Mert ama onu kendi gözlerimle görmeden rahat etmeyeceğim.”

Mert bloğun kapısına ulaşmış ve Sude’nin isminin yazdığı zile basmıştı.

“Pekâlâ...”

“Kapıda mısın? Şifre on dört sıfır sekiz.”

Mert şifreyi tuşlarken Hakan’ın nereden bildiğini sorgulamadı.

“Tamam, açtım.”

Hakan telefonu kapatmadan önce, “On dakikaya ordayım,” demişti.

Mert asansöre yürüdü ve Sude’nin katına çıkmak için metal kutuya girdiğinde gerekli tuşa bastı. Kapı kapanırken klasik bir müziğin tonları metal kutunun havasını elinden geldiğince

ısıtmaya çalışır gibiydi. Sabırsızca katları simgeleyen numaraların değişmesini izledi ve nihayetinde ineceği kata vardı.

Koridorda başını sağa çevirdiğinde Sude'nin kapısını simgeleyen daire numarasını bulmuştu. Hızla hedefine doğru yürüdü ve kapıya ulaştığında yandaki düğmeye dokunarak zili çaldı. Bekledi, bekledi, bekledi... Bir kez daha ama bu sefer daha uzun süreyle zile bastı.

Bir buçuk dakika boyunca ısrarla zile basmış ancak cevap alamamıştı. Mert iyice endişelenirken Hakan'ın söylediği aklına geldi ve görevliyi bulmak üzere geri döndü.

Mert yanında görevli ile birlikte geri döndükten hemen sonra diğer asansörün kapısı açılmış ve Hakan da onlara katılmıştı. Görevli anahtar destesi içinde Sude'nin daire numarası yazanı bulduktan sonra kapıyı açtı. O sırada iki erkek sadece bir baş selamı ile yetinmişlerdi.

İkisi art arda kapıdan içeri girdiklerinde onları mutfakla bir olan loş salon karşılamıştı. En ufak bir ışığın bile sızmasına izin vermeyen perdeler sıkı sıkıya örtülmüştü. İçerisi kapalı camların etkisiyle bunaltıcı derecede sıcaktı. Bu ilk izlenimlerin ardından Mert, Hakan'ın salondaki iki kapıdan birine yürümesi ile daha da derin detaylara yöneldi.

Kahvenin yumuşak tonlarında döşenmiş salon beyaz detaylarla hareketlendirilmişti. Salonun uygun bir köşesine yerleştirilmiş mutfak, kullanım amacının hakkını verdiğini belli ediyordu. Parkenin üzeri kanepenin önü dışında çıplaktı. Küçük ve yumuşak tüylere sahip halı bir sehpa ile sonlanıyordu. Sehpanın üzeri üç kumanda dışında boştu.

Hakan'ın kapıyı tıkırdatmasıyla bakışları Sude'nin yatak odasının kapısı olduğunu tahmin ettiği noktaya döndü. İçeriden ses gelmeyince Hakan temkinli bir şekilde kapıyı açtı. Kapı açılıp Sude'nin yatağı görüş alanına girdiğinde o kadar

temkinli ya da sabırlı olamamıştı. Kapıyı tamamen açarak hızla odaya girdi. Onun telaşını gören Mert de peşinden odaya koştu.

Neredeyse salon kadar büyük olan odanın ortasına yerleştirilmiş büyük ve bembeyaz çarşafı karmakarışık olmuş yatağın içindeydi Sude. Mert kapıya ulaştığında Hakan, çoktan yatağın yanına ulaşmış ve derin bir uykuda gibi görünen Sude'yi yüzüstü yattığı pozisyonundan çeviriyordu.

Mert onu ilk kez böyle görüyordu. Karmakarışık saçları, ter içinde kalmış teni ve bembeyaz yüzüyle öyle savunmasız görünüyordu ki Mert yutkunamadı. Hakan başını kaldırıp Mert'e baktı.

"Yanıyor."

Mert, birkaç saniye boş boş baktıktan sonra bir anda biri dürtmüş gibi arkasını dönüp odadan çıktı. Görevliye gidebileceğini söyledikten sonra adamın gidişini kontrol bile etmeden banyoya girdi. Lavabonun iki yanına yerleştirilmiş dolaplardan ilkinin açtı ve içinde aradığı dışında her şeyin bulunduğu küçük şişeleri gördü. Kapağı kapatıp diğerini açtı. Eline gelen ilk havluyu çekti ve lavabonun içine soktu. Çeşmeyi açarak iki eliyle havlunun tamamen ıslanmasını sağladıktan sonra iyice sıktı ve banyodan çıktı.

Görevlinin kapıyı kapatıp çıkmış olduğunu fark etmemişti. Tekrar Sude'nin yatak odasına döndü. Hakan, Sude'nin yatış pozisyonunu değiştirmişti. Sude'nin bembeyaz olmuş yüzü, tıpkı yüzü gibi bembeyaz olan tavana dönüktü. Mert yatağın yanına kadar yürüdü ve havluyu Hakan'a uzattı. Hakan, havluyu Sude'nin alnına yerleştirirken Mert bir şeyin eksikliğini fark etti. Eğer Pınar, Sude'yi arıyorsa neden telefon çalmıyordu.

Etrafına bakarken komedinin üzerinde pilleri çıkarılmış duran telsiz telefonu ve ışığı yanıp sönen cep telefonunu gördü. Sude onu da sessize almış olmalıydı. Mert o tarafa yürüdü ve telefonu eline aldı. Pınar'ın aradığını gördüğünde te-

reddütsüz yanıtladı.

“Pınar?”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Pınar, Mert ile konuş-
tuğunu algılamış gibiydi.

“Mert Bey?”

“Pınar, Sude’yi bulduk.”

Dönüp yatağın içinde yatan kıza bir kez daha baktıktan
sonra devam etti.

“O-O biraz rahatsız. Hakan ile ilgileniyoruz. Bir şeye ihti-
yacımız olursa ya da bir gelişme olursa haber veririm.”

“Peki efendim.”

“Teşekkürler Pınar.”

“Önemli değil. Mert Bey...”

“Evet Pınar?”

“İyi olacak mı?”

Mert, Sude’ye baktı.

“Olacak!”

Mert telefonu kapatırken Hakan:

“Doktor bir arkadaşım var. Onu aradım birazdan burada
olur,” dedi.

Mert telefonu bırakırken düşünceliydi. Kısaca, “İyi yapmış-
sın,” dedi.

Hakan devam etti:

“Kızlar da gelecek.”

Mert hızla başını kaldırdı ve Hakan’a baktı. Sesini olabildi-
ğince dengede tutmaya çalışıp, “Gerek yok. Ben...” demeye ça-
lıştı.

Hakan cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

“Mert şu ana kadar seninle Sude hakkında tartışmadım.
Sen bir arkadaş değil de çalışan olsaydın aramızdaki tüm bu
ilişki farklı olurdu.”

Başını iki yana sallayıp düzeltti.

“Aramızda bir ilişki olmasaydı seni ağzını burnunu dağıtıp
kapıya koyardım.”

Mert cevap veremedi devam etti:

“Ama o bunu istemez. O yüzden şimdiye kadar hep sustum. Şimdi bana ihtiyacı olduğu anda aramıza girme. Git... Sadece git! Biz bunca yıldır ona nasıl baktıysak şimdi de bakacağız.”

Mert hiçbir şey söylemedi. Başını önüne eğdi ve sustu. Hakan, onun itiraz etmesini beklemişti. Birkaç saniye sonra Mert odadan çıktı. Hakan, Sude'nin yastığını düzeltirken Mert'in kapıyı çektiğini duymaya hazırlamıştı kendini ama bir dakika bile geçmeden Mert geri döndü. Elinde tuttuğu bilgisayarı Sude'nin makyaj malzemelerinin bulunduğu masaya bıraktı ve bilgisayarı açtı. Hakan onun geri dönüşüyle yaşadığı şaşkınlıktan sıyrıldı ve Mert'in yanına yürüdü.

“Ne yapıyorsun?”

Mert cevap vermek yerine açılan bilgisayarda aradığı klasörü buldu. Listelenmiş dosyalar arasında aradığı tarihi buldu ve gerekli dosyayı çalıştırmak için komut verdi. Sude belki her şeyi bilgisayarına kaydetmiş olabilirdi. ama Mert her şeyi aklına ve kalbine kaydetmişti. Bastığı tarihli dosya hatasız açıldı ve Sude'nin hasta sesi duyuldu:

“Su!”

“Sanırım kötü bir an.”

“Evet o anlardan biri.”

“Kapatmamı ister misin?”

“Sorun değil Mert. Sadece üşüttüm. Ciğerlerim yerinden sökülecek gibi oluyor.”

“Ateşin var mı?”

“Bir daha hiç ısınamayacakmışım gibi hissediyorum.”

“Sıcak bir şeyler iç ve bir doktora görün.”

“Randevu aldım.”

“İlaçlarını düzenli almayı unutma.”

“Peki doktor bey.”

“Su... Sana bakacak biri var mı?”

“Merak etme Mert, ben iyi olacağım.”

Hakan kayıt devam ettiği sürece tek kelime etmeden dinlemişti. Kayıt bittiğindeyse Mert nihayetinde gecikmiş cevabı Hakan'a verdi:

"Hakan izin ver bu kez onun yanında olayım. Sadece izin ver..."

Başını öne eğdi ve Hakan'ın cevabını bekledi. Ancak Hakan konuşmak yerine odayı terk etti. Az önce Hakan'ın duyamadığı kapanan kapı sesini bu kez Mert duymuştu.

Doktor reçeteyi yazıp Mert'i onunla baş başa bırakmadan önce Sude'nin ağır bir enfeksiyon geçirdiğini söylemişti. Hakan zaten doktoru aradığında Sude'nin yılda bir kez bu tip enfeksiyonlara yakalandığından bahsettiğinden doktor hazırlıklı gelmiş ve Sude'nin koluna bir serum bağlayarak hastalıkla savaşıması için bir antibiyotik ve ağrı kesici yapmıştı. Mert'e yapması gerekenlerin talimatını da verdikten sonra gitmişti.

Mert, Sude kendine gelene kadar ne yapabileceğini düşündü. Doktorun dediğine göre en geç bir saate kadar uyanırdı. Mert her şey yerli yerinde görünen salona bir göz attı. Sude için bir şeyler pişirse iyi olurdu. En son ne zaman yemek yemişti kim bilir? Aklına Sude'nin ne sevdiğini bilmediği geldi. Buzdolabına giderken orada ipucu bulabileceğinden emindi. Parkenin üzerinde tıkırdayan ayakkabılarının sesini duyunca durdu. Aşağı baktı ve Hakan'ın, doktorun ve kendisinin evin her köşesinde ayakkabılarla dolaştığını hatırladı.

Sude'nin ne derece titiz olduğunu bilmiyordu. Evi ona tertipli görünse de zaten enfeksiyon ile savaşan birini dışarının tüm mikrobuna maruz bırakmışlardı. Hemen ayakkabılarını çıkardı ve Sude'yi kontrol etti. Sude henüz uyanmamıştı ancak ateşi düşmeye başlamıştı.

Mert o kendine gelmeden işe girişti. İlk önce her yeri gü-

zelce paspasladı, ardından mutfğa geçti. Buzdolabını açtı ve birkaç domates çıkardı. Ardından mutfak dolaplarını teker teker yoklamaya başladı. Erzakların bulunduğu dolabı bulduğunda aradıklarını sırasıyla çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Ardından dolaplardan birinde gördüğü tencerelerden bir tane çıkararak tezgâhın üstüne koydu.

Domatesleri itina ile yıkadıktan sonra çekmecelerden birinde bulduğu rende yardımı ile güzelce rendeledi ve tencereye koydu. Dolaptan tereyağı çıkararak tencerenin içine iki kaşık ilave etti. Tencereyi ocağın üzerine oturtuktan sonra yağın eriyerek domateslerle sote olmasını bekledi. Isıtıcıya su koyup kaynamasını beklerken tuz, karabiber, nane ve biraz da pul biberden oluşan baharatları domateslerin üzerine ilave etti. Domatesler kıvama geldiğinde ısıtıcıdaki su da kaynamıştı.

Tencereye yeterli miktarda suyu boşalttıktan sonra tel şehriyeleri de ilave etti ve çorbanın altını kıstı. Beş dakika içinde hazır olacak olan çorbayı ocakta bıraktıktan sonra Sude'yi kontrol etti. Sude düşen ateşine bağılı olarak terleyeme başlamıştı. Alnının üzerindeki boncuk boncuk ter damllarını sanki bunun kanıtıydı. Mert yumuşak bir havlu ile alnını kuruladı.

Sude kıpırdanmış ancak uyanmamıştı. Mert, onu yatağında bırakarak çorbanın yanına döndü. Ocağı kapattıktan sonra dolaplardan bulduğu bir kâsenin içine çorbayı özenle doldurdu. Çorbadan yükselen koku onun bile iştahını açmaya yetmişti. O anda alarm veren midesi saatin dört olduğunu ve öğle yemeğini pas geçtiğini hatırlatıyordu. Midesinin sesini kulak ardı ederek buzdolabından bir limon çıkardı ve dikkatlice kesti. Kâseyi, kesip küçük bir tabağı koyduğu limonu ve bir de kaşığı alarak tepsiye yerleştirdi ve yatak odasına yürüdü.

Yatağın başucuna geldi ve tepsiyi hâlâ uyuyan Sude'nin yanındaki komodine bıraktı. Sude'nin yanına oturdu ve yüzüne düşmüş bir tutam saç eliyle iterek hafifçe ona seslendi:

"Sude..."

Sude'den hiçbir cevap gelmemişti. O uyumayı sürdürürken Mert bir kez daha seslendi.

"Su..."

Sude uykusunda hafifçe kaşlarını çatmış ama gözlerini açmamıştı. Mert avucunu yanağına koydu ve nemli teninin ısını kontrol etti. Sude serin dokunuşun temasıyla gözlerini araladı. şaşkınca, "Mert?" diye sordu.

Mert hafifçe gülümsedi. Titrek de olsa Sude'nin sesini duğuna sevinmişti.

"Benim. Nasıl hissediyorsun?"

Sude gözlerinin kapatıp zorlukla yutkundu:

"Berbat..."

Mert elini hâlâ onun yanağından çekmemiş olduğunu hatırlamıştı. Elini yavaşça çekerken Sude doğrulmak istedi. Mert de hemen yastığı düzelterek ona yardımcı oldu. Sude yarı oturur pozisyona geldiğinde hemen tepsiyi kucağına aldı Mert.

"Bir şeyler yemeğe hazır mısınız?"

Sude yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Boğazımdan geçeceğini sanmıyorum."

Mert, tepsiyi kucağına yerleştirdikten sonra limondan bol miktarda çorbaya sıktı ve karıştırırken, "Hadi ama. Bunu yemelisin. Hem ben yaptım," dedi.

Sude kaşlarını çattı. Oturuşunu biraz daha düzeltirken başını iki yana sallayıp itiraz etti.

"Sen bir fırını bile çalıştırmayı beceremiyorsun. Onu yemeyi şiddetle reddediyorum."

Başına giren ağrı ile yüzünü buruşturdu. Mert, onun hatırlattığı anıyla gülümsedi; ama pes etmeyecekti.

"Tamam, önce ben yiyorum. Sonra da sen... Anlaştık mı?"

Sude daha yumuşak bir tonda cevap verdi:

"Mert canım istemiyor, hem yiyebileceğimi sanmıyorum."

Mert tepsiyi kucağından çekerek komodine bıraktı. Elini Sude'nin yanağına götürdü ve okşadı. Sude onun temasını daha çok hissedebilmek için yanağını eline yaslamıştı.

“Peki, ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey... Sadece burada dur, başka bir şey istemiyorum.”

Mert elini çekerken yanıtladı.s

“Anlaşma: Ben tüm gece yanından bir saniye ayrılmayacağım ve sana hizmet edeceğim. Sen de çorbanın tadına bakacaksın. Hepsi bu... Sadece ufak bir kaşık...”

Sude canını yakan bir gülümseme ile Mert’i yanıtladı.

“Tamam, sadece tadına bakacağım ve sonra beni zorlamayacaksın.”

Mert gülümseyip tepsiyi kucağına aldı tekrar.

“Pekâlâ, hazır mısın?”

“Hey hastayım, ölmedim. Ben yiyebilirim.”

Mert kahkaha attı:

“İlk kaşıktan sonra belki...”

Sude, onun ağzına doğru götürdüğü kaşığı homurdanarak karşılamıştı. Gözlerini kapatıp boğazını yakan sıvı ve baharatın onu rahatlatmasına izin verdi. İkinci kaşığı uzun süre beklediğini fark ettiğinde tek gözünü aralayıp kızgınca konuştu.

“Hey, devam etmeyi düşünmüyor musun?”

Miray, Kaan'ın ofisine girip Mert'in telefonda bahsettiği sipariş listesini eliyle koymuş gibi buldu. Mert, Kaan'ı arayıp gelemeyeceğini bildirdiğinde Kaan, hemen Miray ile iletişim kurmuştu. Miray sevgili kuzeninin daha ilk günden işi kırışına şaşırmıştı. Kurallara uymayı seven, düzenli ve tertipli biriydi Mert ama anlaşılan bu fıstık cidden onun aklını başından almıştı. Miray hiçbir yorum yapmadan Hope’a gelmişti.

Tam ofisten çıkacakken kulağına gelen sesle olduğu yerde durdu. Ofisin bir kenarına yaptırılan küçük banyodan su sesi geliyordu. Miray kimin duşta olabileceğini düşündü. Mert yoktu ve olsa da Kaan'ın duşunu kullanmazdı. Kaan da bira

aldıkları firmanın temsilcisi ile görüşmekteydi. Kaşları çatıldı. Çalışanlardan herhangi biri Kaan'ın banyosuna değil, ofisine bile giremezlerdi.

Merak kedi yedi ve Miray banyo kapısına doğru yürüdü. İçeriden gelen duş sesi devam ederken kapıyı hafifçe araladı ve buharlar yükselen banyoya girdi. Duşun kabini kapalıydı. Miray içeriyi göremiyordu. İçerideki kimse onu da net olarak göremiyordu. Yutkunup etrafına bakındı ve bingo.

Batu'nun daha önce üzerinde gördüğü koyu mavi tişörtü ve pantolonu oradaydı işte. Miray aklına gelen düşünce ile gülmek için kendini zor tuttu. Nihayetinde geçen gecenin intikamını alabilecekti. Batu soyunmak mı istiyordu? Miray için sakıncası yoktu. Parmaklarının ucunda yükselerek çamaşırlara yürüdü ve ikisini de yavaşça durdukları yerden kaldırdı. Neredeyse ses yapan kemeri son anda engelledikten sonra, yine parmaklarının ucunda kapıya doğru yürüdü. Kapıdan usulca çıktı ve dişlerini dudaklarına bastırarak kapıyı kolunun yardımıyla çekerek kapattı.

Başarmıştı. Adımlarını hızlandırarak elinde Batu'nun pantolonu, tişörtü ve buhardan nemlenmiş sipariş listesiyle kapıya yürüdü. Kapı kolunu tam çevirmişken bir el ensesinden menene gibi yakaladı.

Başını çevirip elin sahibine bakmıyorken bile biliyordu onun Batu olduğunu. Su sesinin ne zaman kesildiğini fark etmediği için kendine küfrederken Batu, "N'apıyorsun?" diye sordu.

Mir başını çeviremeden yanıt verdi:

"Hiçbir şey..."

Batu boştaki elini ona uzattı. Miray anlamış, ikiletmeden giysilerini ona uzatmıştı. Batu'nun parmakları bir an gevşemezken masumca sordu:

"Artık çıkabilir miyim?"

Batu cevap vermedi. Parmakları gevşedi ama genç kızı serbest bırakmadı. Miray başını çevirirse onu çıplak bulacağını-

dan korkarak kendi parmak uçlarına bakıyordu. Batu aniden onun ensesini bırakıp kucakladı. Miray'ın çırpınmalarına ve çığlıklarına yanıt olarak onu kanepeye kadar kucağında götürdü. Onu kucağından indirmeden kanepeye oturdu. Miray'ı çevirince beline sarılı havlunun örttüğü bacaklarının üzerinde yüz üstü dönmüştü genç kız. Batu, Miray'ın poposuna sert bir tokat indirdi.

"Bir daha kıyafetlerimi çalacak mısın?"

"Hey ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Batu bir tokat daha indirdi:

"Çalacak mısın?"

"Bıraksana be!"

Bir tokat daha...

"Çalacak mısın dedim?"

"Sapık mısın sen be? Bırak beni!"

Batu bir tokat daha indirirken elleri acımaya başlamıştı.

"Çalacak mısın?"

"İmdaaaat!"

Ceylin ilk kez Hope' a istemeye istemeye geliyordu. Kapıdan içeri girdiğinde onu görmeyince rahat etti. Kimseye anlatmadığı sırrı yüzünden bu günlerde Hope'dan uzak durması gerekiyordu ama Ela yapmıştı işte yapacağını. Ceylin ne kadar gitmek istemediğini söylese de dinletememişti Ela'ya. Baş belası ufaklık istediğini alana kadar onu rahat bırakmamıştı. Nihayetinde hiçbir mazeret yeterli kalmazken Ceylin, Hope'da bulmuştu kendini.

"Hakan, Sude geliyor mu?"

Hakan elini kaldırıp çalışanlardan birine işaret etti. Ceylin'in yüzüne bakmadan soruyu geçiştirdi.

"İşi varmış."

Ceylin için aldığı yetersiz bir cevaptı.

“Ne işi varmış? Neden ısrar etmedin? Ben de arayayım mı acaba? Yoksa Ela mı arasın?”

“Uzatma Ceylin! İş varmış dedik.”

Hakan’ın asabi cevabı Ceylin’i şaşırtmıştı:

“Hayırdır Hakan antropozun eşiğinde gördüm seni?”

Hakan uzun bir kahkaha attı. Eğer ikizini tanımasa düşündüğünü sanacaktı Ceylin ancak Hakan cevap verdiğinde bel-den aşağı vurmaktan çekinmedi.

“İkizim, yumurtalarımın sayısı ile bu kadar yakından ilgilenmen şaşırtıcı. Evde mi kaldın yoksa yumurta sayında bir düşüş mü yaşadın?”

“Sana verecek bir cevabım var; ama verirsem aramızdaki ilişkinin gideceği yer korkunç olurdu. Mert nerede?”

Hakan tam anlamıyla sinirlenmişti. Hıncını Mert’ten çıkarıramamıştı. Sude’nin yanında olmak istiyor ama olamıyordu, Mert önünde engeldi. Şimdi de Ceylin’ in saçmalamaları arasında Mert’in adı geçince patladı.

“Ben Mert’in bekçisi gibi mi duruyordum oradan? Girişteki görevliyle mi karıştırdın beni? Yoksa vestiyerdeki ablayla mı? GİRENİN ÇIKANIN HESABINI MI TUTAYIM?”

Ceylin gözlerini kıstı. Yanlarında oturan Ela, hiç sesini çıkarmadan atışmayı izlemiş ve atışmanın gittiği yönden hiç memnun olmamıştı. Araya girmeye korktuğundan sesini de çıkarmamıştı. Ela, Hakan’a cevap vermeye hazırlanan Ceylin’e uzanıp, kolunu hafifçe sıktı. Ceylin, onun temasıyla hızla başını o tarafa çevirmişti:

“Sude’yi arayabilirim.”

Ceylin başını iki yana salladı. Hakan çok gergindi ve bu onun için normal değildi. Mert’in nerede olduğunu bilen bir kişi kalıyordu geriye. Lanet olsun! Ceylin onunla karşılaşmak istemiyorken buraya gelmek zorunda kalmıştı. Onunla muhatap olmak istemiyorken de konuşmak zorundaydı. Sorumluluk bilincine küfrederken ayaklandı.

Başını Hope’un içinde gezdirirken onu gördü. Kaan Yavu-

zalp, iki gece önce onunla muhteşem bir sevişme yaşamamış gibi barda oturmuş, bir kızla konuşuyordu. Ceylin sinirlendi ama en çok kendine. Çünkü burada suçlanması gereken bir tek kişi vardı, o da kendisiydi. Ne demeye kalkıp onun konyuna girmişti?

Özel olmak istemişti; evet, özel olmuştu da. Kaan'ın balkondaki ilki olmuştu, sonu olmayacağı aşikârdı üstelik. Ceylin kendini dizginlemeye çalışarak Kaan'a yürüdü. Adımları sanki giyotine yürüyen Marie Antoinette'inki gibiydi. Ağır, işkence dolu... Kendi kendine kızdı genç kadın. "Olayı dramatize etme. Sen Ceylin Tekin'sin Hakan Tekin'in ikizi. Her gün yatağından ikizin gibi onlarca kişiyi geçirmiyor olabilirsin ama onun gibi davranmayı biliyorsun." Başu bu düşüncelerle dikleşti ve Kaan'ın yanına kadar durmadı.

Kaan onun düşüncelerini okuyabiliyordu, bir gülümsemeyle dağılan diğerkızlarınkini okuyabildiği gibi. Gamzesi yanağında belirirken kızın göğsü havalanmıştı. Kaan onun iç geçirdiğini anlayabiliyordu. Ağzına bir fıstık götürdü ve kızın dudaklarına sabitlenmiş bakışların farkında değilmiş gibi sordu:

"Çıkışta ne yapıyorsun?"

Kız tam cevap verecekken susmuştu. Kaan, onun ağzının balık gibi açılıp kapanmasına neredeyse gülecekti. Ne kadar güzel olursa olsunlar aptal oluyorlardı işte. Bir şekilde cazibesine, parasına, ününe ya da kalitesine kapılıp gidiyorlardı. İstisnasız... Kaan yanında birinin varlığını hissedince başını çevirdi.

Kahretsin. Ceylin! Şimdi olay çıkaracaktı. Başına ilk kez gelmeyecekti; ama ortağının kardeşi oluşu işleri biraz çirkinleştirebilirdi. Kahretsin! Oysaki Kaan'a kendisi söylememiş miydi onu tanıdığını. Zor kızı oynayıp onu parmağında çevi-

receğini de zannetmişti ama sonuçta yine olan olmuştu ve Kaan elde edilemeyecek hiçbir kadın olmadığı tezine bir kanıt daha eklemişti. Şimdi ne değişmişti? İşler çirkinleşecekti.

“Mert nerede?”

Kaan’ın kaşları çatıldı. Mert? Konu Mert miydi? Hadi canım! Kesin kendisini kıskandırmaya çalışacaktı. O yüzden Mert’i soruyordu.

“Hakan söylemedi mi?”

“Neyi?”

Ceylin’in soruları o kadar sertti ki, adeta Kaan’a tokat atıyordu. Rahatsız oldu Kaan bu tavrından. Oturuşunu dikleştirdi ve karşısındaki kıza bir bakış attı. Sanki onu azarlayan bir öğretmen vardı karşısında. Tedirgince cevap verdi:

“Şey, Mert gelmeyecek. İzin aldı.”

Ceylin ne duruşunu değiştirdi, ne tavrını yumuşattı ne de Kaan’ın beklediği olayı çıkardı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Kaan, Ceylin’in arkasına baktı. Hakan, Ela ile konuşuyordu ve anlaşılan sıkındı. Neler oluyordu yahu?

“Sude’ye bakmaya gitti.”

Ceylin cevap vermedi. Genç kadının bakışları irileşti ve hışımla Kaan’ın yanından ayrıldı. Tek kelime etmemişti giderken. Ne kızı sormuş, ne ona bağırmış, ne de bir daha görüşüp görüşmeyecekleri konusunda imada bulunmuştu. Kaan, merakla Ceylin’in ardından baktı. Ceylin, Hakan’ın yanına yürümüş ve masaya oturmak yerine iki elini masanın üzerine dayayıp öne eğilmişti. Kaan ne dediğini bilmiyordu ama Hakan’ın canına okuduğuna yemin edebilirdi.

Sude çorbanın yarısını içmiş, Mert’in desteğiyle lavaboya gitmişti. Mert ona işi bittiğinde seslenmesini ısrarla tembihledikten sonra yatak odasına koşmuştu. Açtığı dolaplar arasında

sonunda nevrresimlerin bulunduğu yeri bulabilmişti. O çarşafı değıştirene kadar Sude banyodan çıkmıştı. Mert'in ısrarına rağmen ona seslenmemişti ama Mert kapanan kapı sesini duyduğunda yarısı geçirilmiş yastık kılıfını yatağın üzerine atarak Sude'nin yanına koşmuştu. Ona seslenmediğı için küçük bir azar çektikten sonra kolundan tutarak yatak odasına geri getirmişti. Sude üzerini değıştirmekte ısrar edince, Mert dışarı çıkmak zorunda kalmıştı.

Üzerindeki askılı badi ve incecik pijama altını bir yenisi ile değıştiren Sude saçlarını da bir tokayla toplayarak atkuyruğu yapmıştı. Mert'e seslendiğinde yatağa uzanmış ve örtüyü üzerine çekmişti.

Mert, onun ateşinin yeniden yükselmek üzere olduğundan şüphe ederek doktorun bıraktığı ilaçlardan bir tanesini daha vermişti. Sude yanından ayrılmaması için ısrar edince yanına uzanmıştı. Tekrar Dubai'deki gibi aynı yataktaydılar. Sude üzerindeki örtünün üzerinden iyice ona sokulmuştu. Böylece uyuyakaldılar.

Mert, onu neyin uyandırdığını bilmiyordu ama yatak odasına çoktan karanlık çökmüş, geldiğinde araladığı perdelerden sokak aydınlatmalarının ışığı vuruyordu. Boynu yana, Sude'nin başına düşmüştü. İkisinin başları birbirine dayanarak uyumuşlardı anlaşılan. Mert ağrımaya başlayan boynunu düzeltirken Sude'nin rahatını bozmamaya çalışarak bedenini oynatmamaya çabalıyordu.

O anda onu neyin uyandırdığını fark etti. Sıcak... Çok sıcaktı ve bu sıcaklık Sude'nin onunkine iyice dayanmış bedeninden geliyordu. Alev alev yanıyordu Sude. Mert bu kez onu uyandırmaktan değıl uyandıramamaktan korkarak yanında hafifçe doğruldu ve birkaç kez adını seslendi. Ne Sude'ye ne de Su'ya tepki veriyordu Sude.

Sude'nin bedeni iyice ısınmıştı, Mert hemen yataktan kalktı. Ateşinin biraz olsun azalması umuduyla üzerini açtı. Sude kendinde değildi ama üzerinin açılmasına tepki vererek yatağın içinde iyice büzölmüştü. Mert hızla çıktı ve ilk geldiğinde yaptığı gibi dolaptan bir havlu çıkararak soğuk su ile iyice ıslattı.

Yatak odasına döndüğünde Sude'yi az öncekinden farklı bir pozisyonda bulmuştu. Genç kadın ana rahmindeki bir fetus gibi iyice dizlerini kendine çekmişti. Mert'in yüreğini dağlayan ise onun bu yatışı değildi aslında. Sude ağlıyordu. Hafifçe hıçkırıyor ve arada sarf ettiği birkaç kelimenin ardından iç çekiyordu. Mert elindeki havluyu bırakarak, Sude'nin yanında yatağa dizini dayadı. Bedenini kendine çekerek ona sıkı sıkı sarılırken Sude ağlamayı ve hıçkırmayı sürdürüyordu. Gözleri kapalı, alnı Mert'in dudaklarına dayalıydı. Mert alnına bastırıldığı dudaklarını uzun süre çekmeden onu sakinleştirmeye çalıştı. Fısıldadı, öptü... Sude'nin hıçkırıkları azalıyordu ancak titremesi artmıştı. Mert ateşinin düşmeyeceğini o anda anlamıştı.

Sude'yi tamamen kucağına çekti ve yataktan destek alarak onu kaldırdı. Banyoya doğru yürürken titreyen Sude'yi tutmak giderek zorlaşmaya başlamıştı. Mert banyodan içeri girdi ve Sude'yi kucağından bırakmadan cam kapıyı açarak duş kabınınin içine girdi.

Sude'yi yere bıraktı ve bedenini bedenine yasladı. Bataryayı soğuk suya ayarladıktan sonra açtı ve tam tepelerinden aşağı *buz gibi suyun dökölmesini bekledi. Sude, soğuk suyun etkisi* ile derin bir nefes alarak kendine gelirken Mert'in kolları arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Mert ise onu sıkı sıkı kendine bastırmış, kaçmasına engel olmak için de kollarını bedenine sarmıştı.

Gömleği ve pantolonu Sude'nin kıyafetleri gibi sıırılsıklam olmuştu. Sude çırpınmayı bırakmıştı, tir tir titreyen bedeni Mert'in kolları arasında ısınacak bir yer arıyordu. Mert onun

kendine gelmesiyle rahatladığını hissetti. Bir an bilincinin asla açılmayacağını düşünmüştü. Sude'nin ayakları yere daha sağlam basmaya başlamıştı. Mert kollarını gevşetti ve tepelerinden akan buz gibi suyu umursamadan Sude'nin yüzünü avuçları arasına aldı.

"Korktum," dedi titreyen bir sesle. Sude ise çeneleri birbirine vururken zorlukla yanıtladı Mert'i:

"Üşüyorum."

Mert, onu kendine çekerek bedenini bedenine yasladı. Çenesinden akan sular Sude'nin başından aşağı iniyor, bedenine yayılıyordu. Kollarının arasında bir kuş misali çırpınan beden, onu ölesiye korkutuyordu. Mert onu kaybetmekten korkuyordu. Sude'nin olmadığı bir hayatta boşu boşuna heba ettiği günlerin bir daha yaşanma ihtimali derinden yaralıyordu artık onu. Aralarını biraz açarak Sude'nin çenesini kavradı. Dudaklarını dudaklarına yaslariken aralarından akan su artık onlarla bir bütün olmuştu. Mert, Sude'nin dudaklarını kana kana içti. Sude, Mert'le ısındı.

Ceylin anahtarı yuvasına oturtuktan sonra kilitte döndürdü. Hakan ise şu anda orada olmamaları gerektiği konusunda söylev vermeye devam ediyordu. Ceylin patladı:

"Hem suçlusun hem de güçlü, bir de kalkıp bana burada olmamam gerektiğini söylüyorsun."

Kapıyı itti ve içeri ilk adımını attı. Salon karanlıktı ancak yatak odasından ışık sızıyordu.

"Adam açık açık yalnız kalmak istediğini söyledi. Ne yapaydım. Size Mert, Sude ile ilgileniyor size gerek yok mu deseydim? Ki dedim de ne oldu?"

"Burnunun ortasına bir tane çakıp biz ona bakarız deseydin."

Ceylin yatak odasının boş olduğunu görünce kaşları çatıldı:

“Neredeler ki?”

Ela banyodan gelen su sesini duyunca o tarafa yöneldi. Ceylin ile Hakan hâlâ tartışıyorlardı. Ela, onların ikiz olduklarını ilk duyduğunda ne kadar şaşırdığını hatırladı. Hakan ne diyordu: “Beşiktaş formasındaki siyah ve beyaz gibiyiz.” Ne kadar haklıydı. İkizlerin atışmalarını umursamadan zaten aralık olan kapıyı itti Ela.

Şimdi su sesi daha yoğun bir şekilde ulaşıyordu kulaklarına. Hemen ardından Mert’i gördü, sırtı ona dönüktü. Duşun içindeydi, giyinikti ve su açıktı. Mert ıslaktı... Mert neden giyinik duş alıyordu? Ela neden Mert’in sapık fantezilerini izliyordu, o da ayrı bir soruydu. Peki, Sude neredeydi? Ela içeriye doğru bir adım attı ve Sude de görüş alanına girdi. Mert ile suyun altında öpüşüyorlardı.

Yani Mert, onu boğuyor gibi görünmediğine göre... Ela attığı adımı geri aldı. Banyodan çıkarken beyni takır takır işliyordu. Mert, Sude ile banyoda... Ela’nın gözleri kocaman oldu. Banyodan kendini dışarı zor attı. Ceylin ve Hakan da ona doğru geliyorlardı. Ceylin, Ela’nın yüzünün renginin attığını fark etti ve endişeyle sordu:

“Neyin var? Ne oldu?”

“Teyze... Teyze olmak her zaman hayallerimde vardı.”

“Ne?”

“Ama ben buna hazır değilim ki?”

“Neye hazır değilsin?”

“Daha beşik seçmem, tırnaklarının nasıl kesileceğini öğrenmem... Hi, kız olur mu acaba? Saçlarını örebilir miyim?”

Ela’nın bir solukta sıraladığı cümle parçacıklarından hiçbir şey çıkaramayan Ceylin, arkadaşını transtan söküp çıkarmak istermiş gibi patladı:

“Ne çocuğu be? Kimin çocuğu? Banyo’da çocuk mu var? Kim koydu onu oraya? Hakan sen mi getirdin? Allah cezanı versin Hakan kimden peydahladın o çocuğu?”

Hakan, tüm bu söylevlere hiçbir cevap vermeden aklında

ölçüp biçti. Kendisi bile şaşırmişti. Çocuk kimden olabilirdi? Son anda aklına gelen düşünce ile kendini topladı. Burası Sude'nin eviydi ve Sude, Mert ile yalnızdı.

"Manyak mısın sen?"

Ceylin'i itip banyonun kapısından içeri daldı. Duşa kabinin ortasında şaşkınca ona bakan ve dışarıdaki gürültünün sebebini anlayamamış Sude ve Mert'i duşun altında kıyafetleriyle bulmuştu. Hemen ardından başını içeri uzatan Ceylin durumun aslında hiç de Ela'nın anlattığı gibi olmadığını gördüğünde başını banyodan dışarı uzatıp, "Hatırlat da bir ara sana çocuk nasıl yapılır anlatayım," dedi.

Hakan onun söylediğinin ardından ters bir bakış atıp banyodan çıkmıştı. Ceylin onlara birer havlu uzatırken söylendi:

"Bir dahaki sefere ılık suyu aç."

Hakan'ın ısrarları sonucu, Sude'yi Mert ile bırakmaya razı olan Ela ve Ceylin defalarca bir şey olursa aramasını tembih ettikten sonra, onları yalnız bırakmışlardı. Sude üzerini değiştirmiş, Mert de Hakan'ın olduğunu tahmin ettiği bir eşofman altı ve tişört giymek zorunda kalmıştı. Kıyafetleri ıslandığına göre zaten başka bir seçeneği yoktu.

Sude giyindikten sonra Mert, onun saçlarını iyice kurula-mış ve yumuşak hareketlerle taramıştı. Sude kendini o kadar mutlu hissediyordu ki bunları hangi kelime ile ifade edebileceğinden emin değildi. Birlikte salondaki kanepeye oturup Mert'in Sude için hazırladığı çorbadan içmişler ve Sude, Mert'in kucığında uzanırken televizyon izlemişlerdi. Sude esnemeye başladığında Mert, onu kucığına almış ve yatağa taşımıştı. Üzerini örttükten sonra telefonunu yanına bırakırken Sude, "Yanımda yatamaz mısın?" diye sormuştu.

Mert yanağını hafifçe okşadıktan sonra cevap vermişti: "Seni rahatsız etmek istemiyorum."

Sude dudaklarını büzdü:

“Ama ya gece ateşim çıkarsa?”

Mert bakışlarını odada dolaştırdı ve Sude’nin telefonunu buldu.

“Salonda olacağım, bir şey olursa beni ara. Hemen geleceğim. Merak etme seni sık sık kontrol ederim.”

Mert, genç kadına eğildi ve dudaklarına minik bir öpücük bıraktı. Yatak odasından çıkmadan önce Sude’nin yastığının altına telefonu bırakmıştı. Genç adam mutfağı topladı ve kanepeye yürüdü. Üzerindeki minik yastıkları alarak sehpanın üzerine bıraktı. Çarşafını serdikten sonra yastığını yerleştirdi ve kanepeye uzandı. Gözlerini tavana dikti, içinde büyüyen boşluk tarif edilemezdi. Kendini eksik hissediyordu. Bir şey unutmuştu...

Telefonu eline aldı. Sude’nin numarasını buldu ve aramaya bastı. İki çalışta açılan telefonda Sude’nin sesini duydu:

“Su...”

“Sadece seni sevdiğimi söylemek için aramıştım.”

“Ben de seni...”

Anahtarlığı kâsenin üzerine atarken arkasında çekingen bir tavırla davet bekleyen kıza döndü ve kısaca içeri buyur etti Kaan.

“Girsene.”

Kız içeri adımını atarken, birinci sınıf bir mimarın elinden çıktığı her halinden belli olan odada bakışlarını gezdirdi. Kaan ceketini çıkarırken gözü cam kapının açıldığı balkona kaydı. Kıza geri dönerken, “Ne içersin?” diye sordu.

Adı neydi hatırlayamadı. Sorusunun arkasından kısaca “Tatlım,” diye ekledi. Hangi akla hizmet kızın viski isteyeceğini düşündüyse, aptallık etmişti. Kız, kalitesini belli eden bir tavırla bira istediğinde yüzünü buruşturmamak için kendini

zor tuttu. Tamam, biraya karşı değildi ama her şeyin bir zamanı vardı değil mi?

Ceylin, içeri girdiğinde elindeki çantasını kapının girişine fırlattı. Ayakkabılarının içinden çıktı ve onları da olduğu yerde bıraktı. Mutsuz adımları yatak odasına doğru giderken üzerindeki ceketi çıkarıp yere atmıştı. Ev arkadaşı istememesinin yegâne sebebi dağınıklığı değildi. Sinirlerini boşaltacak, aktaracak bir eylemi olmadığından eşyaları etrafına saçıyordu. İç çamaşırları ile kalana kadar soyundu genç kadın.

Üzerine giyecek bir şeyler bulmak için dolabın karşısına geçtiğinde aynada yansıyan görüntüsüne takıldı gözleri. Hiçbir zaman narin bir kadın olmamıştı. Asla otuz yedi numara ince topuklu bir ayakkabı giyip salına salına dolanamayacaktı. O kırkın üzerinde ayakkabı numarasıyla, küçük olmalarını dilediği dolgun göğüsleriyle bir metrenin üzerinde bacak boyuyla çoğu erkeğe tepeden bakan bir kadındı. Tüm bu ayrıntılar birleştiğinde mükemmeli oluşturmuyor olabilirdi ancak kim ne derse desin Ceylin güzel bir kadındı.

Sanki tüm öfkesini çıkarmak istiyormuş gibi dolap kapağını hızla çekti. Ayna onun bedeni yerine duvarda bir noktayı gösterirken; üzerine giyecek bir elbise çıkardı. Siyah V yakalı elbise hemen kalçalarında bitiyordu. Göğüslerinin bir kısmını ortada bırakan bu penye elbiseyi Sude'den zorla almıştı. İlk gördüğü anda âşık olduğu elbiseyi vermek istemeyen Sude'ye duygu sömürüsü yapmıştı. Arkadaşı nihayetinde elbiseyi ona vermişti.

Aklında bu detayların hiçbiri olmayan Ceylin, elbiseyi başından aşağı geçirdi ve kumaş bedenini sararken rahatlığından hoşnut salona döndü. Yalnız akşamını tamamlayacak bir film açacak, önüne bir dolu cips çekecek ve Kaan'ın dünya üzerindeki varlığını unutana kadar içecekti. Buzdolabına gitti, biraya

uzanacak olan eli, saklama kabını görünce durdu.

Madem bugün kendi kendine izin günü ilan etmişti, o zaman istediğini yer, istediğini içerdi. Buzdolabında o an için ne varsa tek tek çıkarmaya başladı. Gecenin bir yarısı olması umurunda değildi. Buzdolabından çıkarttığı temizlenmiş ve kurutulmuş yeşillikleri aldı. Mutfak masasının üzerine yeşillik kutusunu bıraktıktan sonra yeteri kadar ekmek kopardı ve arasına roka, maydanoz doldurdu. Yeşilliklerin üzerine limonu sıktıktan sonra ekmeğin kenarından taşan rokaları eliyle itip iştahla sulanan ağzını şenlendirmek için ekmekten iri bir ısırık aldı. Zevkle gözlerini yumdu ve tadın damağını şenlendirmesine müsaade etti. Buzdolabına tekrar yürürken ikinci ısırığını almıştı bile.

Kaan'ın bakışları, altında kıvranan kadından balkona kaydı. Yarı aralık kapıdan içeri süzülen hafif bir esinti vardı. Esinti sanki Kaan'a olması gerektiği yerin balkon olduğunu anlatmaya çalışıyor gibi yanına kadar ulaşıyor, tenini okşuyor ve dikkatini dağıtıyordu.

Esintiyi aklından çıkarmaya çalışarak dudaklarını kanepenin üzerine yatırdığı kadının göğüslerine bastırdı. Dili dairesel hareketlerle göğüs ucu üzerinde dolaşıyorken esintinin onun bedeninde yarattığı etkiyi kadının bedeninde yaratıyordu. Lanet olası balkon!

Kaan sinirle ayağa kalktı ve çıplaklığına aldırmadan balkon kapısına yürüdü. Cam kapının göz önüne serdiği masaya öfkeli bir bakış atarak kapıyı kapattı. Perdeyi de sertçe çektikten sonra derin bir soluk alıp, ne olduğunu anlamamış, cırılçıplak yatan ve sevişmenin orta yerinde hiçbir şey söylemeden kanepede bıraktığı kıza döndü.

"Giyin!"

Mert yarı aralık olan yatak odası kapısından içeri başını uzattı. Sude oldukça rahatsız bir uykuda gibi görünüyordu. Parmak uçlarında yatağa doğru yürüdü. Sude'nin alnı boncuk boncuk ter içinde kalmıştı ve bedeni tir tir titriyordu. Mert onu uyandırdı, ateşini düşürmek için ıslak bezle kompres yaptı. Üstündeki kıyafetler terden sırlıklam olmuştu. Tir tir titreyen Sude'nin bilinci tam olarak açık değildi. Mert onu yalnız bırakıp riske atamazdı. Dolaptan yeni kıyafet çıkardı ve Sude'nin yanına geri döndü.

"Müsaade eder misin?"

Elindeki çamaşırları ona doğru uzatmıştı. Sude ateşten kızmış gözleri, şişmiş dudakları ile ona donuk bakışlarla bakıyordu. Mert yutkundu. Dizini yavaşça yatağa dayadı ve Sude'ye uzandı. Elleri titriyordu. İlk kez bir kadını soymuyordu, ilk kez bir kadınla bu duruma düşmeyecekti ama söz konusu Sude olduğunda, Mert tüm ezberinin bozulduğunun farkındaydı. Tekrar yutkundu ve bir elini Sude'nin sırtına uza-tıp bluzunun altına soktu.

Onu hafifçe kaldırırken diğer eliyle üzerindeki bluzu çekti-tirdi. Beli ve göbeği çektiştirdiği yerden yukarı sıyrılmıştı. Elini Sude'nin sırtından çekti genç adam, böyle yapamayacaktı. Gözlerini sıkıca yumdu ve dudaklarını sımsıkı birbirine bas-tırdı. Üç kadar saydı ve gözlerini açtı. Sude'nin bluzunu iki yanından çektiştirdi ve elinden geldiğince nazik bir şekilde, onu sarsmadan üzerinden çıkartmayı başardı.

Sutyeni ile kalan Sude'nin bedeninin üst kısmını görmez-den gelerek pijamasını bluzuna oranla çok daha hızlı bir bi-çimde sıyırdı. İşin zor kısmını bitirdiğini düşünüyordu; ama yanılmıştı. Geri çekilip döndüğünde iç çamaşırlarıyla ve ola-ğanca güzelliğiyle savunmasız bir durumda yatan Sude'yle karşı karşıya kaldı.

Tenine mümkün olduğu kadar az dokunarak, onu müm-

k n olduğu kadar az k p rdatarak kıyafetlerinin yerine yenisini giydirdi. Mert hayatında hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Aln  ter içinde kalmıştı. Gergin sırt  bir ok gibiydi ve beli ağrımıştı. Sude'nin temiz kıyafetlerle yatakta yatıyor oluşuyla derin bir nefes verdi.

Yatağın yanında olduğu yere çöktü ve sırtını komodine, başını Sude'nin yatağın kenarında duran elinin yanına yasladı. Gözlerini yumdu. Onu böyle savunmasız yatarken görmek ne kadar da zordu. Gözlerini açtı ve parmağının ucuna parmağını usulca dokundurdu. Okşar gibi... Ah Sude... Gözlerini yeniden yumdu ve boğazını tıkayan yumruyu yuttu.

Kaan giden kadının ardından giyinmeye bile gerek görmemiş, çıplaklığından hiç çekinmeden balkon kapısını net görecek şekilde oturmuştu. Elindeki viski bardağını dudağına dayarken zihninde bu gece ona ne olduğunu sorguluyordu.

Ceylin rokal  ekmeğini bitirdikten sonra masanın üzerinde duranlar  beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. Ona daha sert bir şeyler lazımd . Masadan kalkıp buzdolabına yürüdü. Dolabın raflarında bakışlarını gezdirirken gözüne çarpan patlıcan ezmesi ile yanağında bir gamze belirdi. Bir kadın işte tam olarak böyle mutlu edilirdi.

Kaan biten içkisini tazelemek için kanepeden kalkmıştı. Bakışları sanki orda oturan birini takip ediyormuş gibi arada bir balkona kay yordu. Kadehine normalin iki kat  viski koyduktan sonra içine iki buz attı. Bardağ  dudağına dayayıp ilk yu-

dumu aldığında gözleri hâlâ balkondaydı. Viski boğazını yakarak midesine doğru yol alırken Kaan, "Hah!" dedi.

Ceylin buzluktan çıkardığı dondurma kâsesini kucağında sabitlerken diğer eliyle de dolap bölümünden aldığı gofreti ağzına götürmüştü. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı paketi parçalamaya çalışırken mutfaktan salona yürüdü. Dondurma kesinlikle bir filmle yenmeliydi, mutfaktaki karoları sayarak değil.

İçkisinin son yudumunu bitiren Kaan, yere hâlâ sağlam basan adımlarla balkona yürüdü. Daha önce sinirle kapattığı perdeyi yavaşça açtı. Balkon kapısının pervazlarını ve işçiliğini bir süre izledikten sonra sürgülü kapıyı kenara kaydırmak için kola uzandı. Ona itaat eden kapı yolunu bulurken Kaan balkona adım atmıştı bile.

Ceylin ağzından çıkardığı gofreti kaşık gibi kullanarak kuttudan bir parça dondurma alıp ağzına götürdü. Gözlerini kısa bir an yumduktan sonra önündeki sehpanın üzerinde duran kumandalara uzandı. Her bir kumandanın gerekli tuşuna bastıktan sonra, gofret kaşığına yeniden uzanmıştı. Ağzına götürdüğü dondurmanın sütüne karışan gofretin çikolatası damağının içinde inanılmaz bir tat bırakırken gözlerini yumdu. Bir kadın işte böyle orgazm edilirdi.

Kaan masanın karşında durdu ve inceledi. Sıradan bir masaydı iki yıldır bu balkonda duruyor ve sıradan işini yapıyordu. Kaan onu zaten çok nadir kullanırdı ve emsalleri ile aynı işi görürdü. O zaman bu lanet olasıca masa neden aklımdan çıkmıyordu?

“Söyle bakalım, daha önce hiç yemek masası olmak dışında bir işlevde kullanılan akraban oldu mu?”

Bir süre durdu ve soğuk mermerin ona verdiği cevabı dinliyormuş gibi sessiz kaldı.

“Hadi ama, ben onlarca kez seviştim. Ofiste de sevişmiştim. Yani senin o masalardan ne farkın olabilir ki?”

Masa sessizliğini koruyunca, Kaan sinirlendiğini hissetti:

“Seni gidi daha neyden yapılacağına karar verememiş mobilya parçası seni! Sen hiçbir şeysin tamam mı?”

Elini hızla masanın üzerine vurdu, anlaşılan canını epey yakmaya niyetliydi.

Ceylin dondurmasını bitirmiş sıra biralara gelmişti. İkinci birasını açarken izlediği filmin kahramanı kıza söz veriyordu:

“Ne olursa olsun seni bulacağım.”

Ceylin burnunu çekerken itiraz etti:

“Adi yalancı!”

Kaan, çatık kaşlarını masadan çekmeden işaret parmağını masaya salladı. Sanki sana soracağım der gibiydi. Hızla salona döndü ve cep telefonunu aramaya başladı. Nihayetinde aradığını, soyunurken heyecanla fırlattığı çamaşırlarının arasında bulmuştu. Telefonu alarak masanın yanına döndü ve masaya diktiği bakışlarını ayırmadan rehberinden aradığı ismi seçti. Demek ki bu masada bir kez daha sevişmesi gerekecekti.

Ceylin titreyen telefonun aniden çıkardığı ses ile yerinden sıçradı. Gecenin bir vaktinde onu kimin aradığını çözebilmek için koltuk minderleri ile giriştiği savaştan galip çıkarak telefonu eline aldı. Arayanın ismini gördüğünde suratı düştü. Telefonu kulağına dayayıp, “Evet,” dediği anda Ela’nın cıvıldaayan sesi gereksizce kulaklarından içeri doldu:

“Ceylin, ben âşık oldum...”

Ceylin, onun hangi dizide gördüğü karaktere âşık olduğunu zihninde sorgularken Ela mükemmel erkeğin tanımını yapmakla meşguldü.

Sude yattığı yerde sola doğru dönerken bir yoksunluk hissi ile dolduğunu hissetti. Uykudan uyanan beyni kaşlarına çatılması gerektiği sinyalini göndermiş gibi kapalı gözkapaklarının üzerindeki kaşları çatılmıştı. Ne unutmuştu? Bir şey yapması gerekiyordu ama ne? Sude odayı aydınlatmaya başlayan güneş ışıklarının dürtmesi ile göz kapaklarını araladı. Evinde, yatağında yatıyordu ama bir şey unutmuştu. Neydi acaba?

Başını yastığından hafifçe kaldırarak doğrulmak istedi fakat başına saplanan ağrı yüzünden hemen geri yaslamıştı. O anda eksiğin ne olduğunu anımsadı. Mert gece onun evinde kalmış onunla ilgilenmişti. Aklına gelen düşünceyle gülümsedi. Mert, onu aramıştı ve onu sevdiğini söylemişti. Peki, şimdi neredeydi? Sude’nin kaşları çatıldı. Başının ağrısını umursamadan hafifçe doğrulmaya çalıştı ve o anda yanında yerde, başını yatağa dayamış uyuyan Mert’i gördü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Sude başının ağrısına rağmen gülümsedi.

“Mert...”

Mert, aniden iğne batırılmış gibi sıçramıştı. Az önce yü-

zünde oluşmuş tüm yorgun çizgiler bir anda kaybolup gitmişti. Yeşil gözlerindeki yorgunluk belirtileri hızla yok olmuştu.

“Uyandın mı? Nasılsın? Bir şey ister misin?”

Sorularının cevabını beklemeden bir diğerine geçiyordu genç adam. Ayaklandı ve dizlerini üzerinde Sude’ye uzandı. Elini alnına dayayarak; ateşini ölçmeye çalışıyordu. Sude dudaklarını büzüştürdü.

“Biliyor musun Mert, çok kötü bir hastabakıcısın.”

Mert dizlerinin üzerinden kalkarken yataktan destek almıştı.

“Bir yerin mi ağrıyor? Bir şey mi istiyorsun?”

Sude hafifçe omzunu silkti.

“Daha ateş nasıl ölçülür onu bilmiyorsun sen.”

Mert tamamen ayağa kalkmıştı artık. Ağrıyan belini hızlıca esnettikten sonra cevap verdi:

“Haklısın. Ben hemen dereceyi getireyim.”

“Hey, dur!”

Mert attığı üç adımı durdurarak Sude’ye döndü:

“Gel şapşal, sana öğreteceğim.”

Mert’in kaşları çatıldı ama Sude’nin ona uzanan eline doğru hareketlendi. Sude parmaklarını açıp kapatarak onun daha da yakınına gelmesini isteyince dediğini yaptı ve dizinin üzerinde yatağa çöktü. Sude onu yakasından kavrayıp kendine çekerken Mert itiraz etmemişti.

“Şimdi beyefendi bana iyice yaklaşın. Sonra dudaklarınızı *alnıma bastırın*. Nasıl? *Ateşim yüksek mi? Elinin ısı derecesi* farklı olabilir. Sıcak ya da soğuk... Ama dudakların hep aynı sıcaklıkta kalır. Tabii benim gibi hasta değilsen.”

Sude konuşurken Mert dudaklarını alnından çekmemişti.

“Şimdi de yanağıma bakmalısın. Belki orası daha sıcaktır.”

Mert dudaklarının baskısının hafifçe arttırdıktan sonra geri çekildi. Bu kez dudaklarını Sude’nin yanağına bastırmıştı ama alnında olduğu kadar çok oyalanmadı. Sude gözlerini kapatıp

onun kokusunu içine çekti.

“Mert bence dudaklarıma da bakmalısın. Yani ben sanki onların nem oranında biraz...”

Sude hızla konuşurken Mert dudaklarını onunkilere bastırdı. Sude’nin aralanan dudakları bahsettiği neme kavuşurken kolları Mert’in boynuna dolandı ve onu kendine çekti.

Kaan, elinde tuttuğu kahve fincanı ile gülümsüyordu. Nihayet mutlu ve huzurlu yaşantısına geri dönebilecekti. Masanın hakkından gelmişti. Şimdi ona bakarak kahvesini yudumlamak dünyanın en büyük hazzı olsa gerekti.

Her ne kadar akşam çağırdığı kız ona istediğini verememiş de olsa, kızıdan alamadığı zevki masayı parçalarına ayırırken almış olmak paha biçilemezdi. Yanağına oturmuş gamzesiyle masanın kırılan parçalarını taşıyan kapıcıya gülümsedikten sonra yüklü bir bahşiş uzattı. Heyhat, bundan böyle istediği gibi sevişebilirdi!

Sessizliğin hâkim olduğu küçük antre kilitte dönen anahtar sesi ile sükunetini kaybederken evin diğer kısımları hâlâ sabahın varlığından habersizdi. Elinde tuttuğu bavulu antreye bırakan kadın, anahtarı kapının üzerinden çıkarttıktan sonra *içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Salonun havasızlığı açık havadan gelen kadını rahatsız etmişti.*

Hiçbir şeyi ellemeden pencereye yürüyüp perdeyi açtı ve odaya günışığı doldu. Yüzündeki çizgiler keyifle yumuşarken pencere kolunu kaldırdı ve güneşin ardından temiz havayı da içeriye aldı. Kanepenin üzerindeki çarşafı katlayarak yastığın üzerine koydu ve ikisini de alarak yatak odasına yürüdü.

Zaten yarı aralık duran kapıyı ittiğinde gözler önüne seri-

len manzara onu oldukça şaşırtmıştı. Yastık elinden düşerken şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. Sonra yaptığını fark ederek elini ağzına götürdü ama yatakta birbirine sarılarak uyuyan Sude ve Mert bu çığlıkla uykularından uyanmışlardı.

Mert, gözlerini aralayıp kolları arasında uyuyan Sude'ye bakmış ve hafifçe gülümsemişti. Sonradan onu uyandıran sesi hatırlayarak başını odanın ucundaki kapıya çevirmişti. Aynı esnada Sude de uyanmış, bu tanıdık sesin sahibinin uykusunda mı yoksa odada mı olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Mert kollarını Sude'den hızla çekerken yatakta oturur pozisyona geçmişti. Sude de neler olduğunu anlamaya çalışarak, "Anne?" dedi.

"Sude?"

"Anne burada ne işin var?"

"Sen, bana burada ne işim olduğunu soracağına bu adamın yatağında ne işi olduğunu söyler misin?"

"Anne!"

"Ne var Sude?"

Sude ile annesi atışırken Mert yataktan kalkmıştı bile. Ne yapacağını bilemiyordu, ömrü boyunca ilk kez bu duruma düşmüştü. Ne demeliydi? Konuşmalı, açıklamaya çalışmalı mıydı?

"Efend..."

Sude ile annesi senkronize bir şekilde ona dönüp bağırdı:

"Sen karışma!"

Mert, ağzını açtıysa da hemen geri kapadı. Annesi Sude'ye geri dönmüştü:

"Sude salona gidiyorum, beş dakika içerisinde üstüne başına çeki düzen verip yanıma geliyosun."

Mert'e dönüp parmağını salladı:

"Sen de!"

Mert ne diyeceğini bilemese de Sude'nin annesinin dışarı çıkmasını beklemişti. Annesi çıkar çıkmaz Sude'ye döndü.

"Şimdi ne olacak?"

Sude bıkkın bir tavırla toparlandı:

“Seni korkutmasına izin verme.”

Mert anlamadı.

“Efendim?”

“Bak şimdi çok sert davranacak ve seni korkutacak ama o aslında öyle biri değil. Şu an sadece şaşkın... Hayatımda biri olduğunu bilmiyordu.”

Mert bir kaşını havaya kaldırdı. Sude başını yavaşça yana yatırdı ve ekledi:

“Teknik olarak ben de bilmiyorum.”

Mert aralarındaki yatağı aşarak Sude’nin yanına yürüdü. Elini yanağına uzattı ve hafifçe okşadı.

“Bilmiyor musun?”

Sude dokunuşuyla bacaklarının onu taşımadığını hissetti. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

“Biz neyiz Mert?”

Mert gülümsedi:

“İki âşık? Sevgili? Birbirini deli gibi seven bir çift? Ne istersen de Sude, ben seni ilk günden beri seviyorum ve geç de olsa senin de beni sevdiğini anlayabiliyorum. Bence bu bizi bir çift yapar.”

“Seni seviyorum...”

Mert gülümsedi ve ona doğru eğildi. Dudakları birbirine değmeden önce gözlerini yumup cevap verdi:

“Ben de...”

Sude’nin dudakları onu istekle karşılarken büyü annesinin sesiyle bir anda bozuldu:

“SUDE!”

Sude ve Mert, yatak odasının kapısından çıkarken annesi bir kenara oturmak bir yana ellerini göğsünün özerinde kavuşturmuş onları bekliyordu. Mert, Sude’nin söylediğinin ak-

sine annesinin hiç de korkutmaya çalışmadığını, aksine gayet korkutucu görüldüğünü düşünmeden edemedi.

Sude, Mert'in elini tutmuş önden giderken Mert, oldukça komik görüldüğünden emindi ancak Sude annesini ondan iyi tanıdığına göre nasıl davranılacağını da ondan iyi biliyordu.

"Anne az önceki karmaşada vakit bulamadık. Sizi adam gibi tanıştırmama müsaade et."

Annesi bir kaşını kaldırıp beklerken Sude annesine, "Anne..." dedi. Sonra Mert'e dönüp gülümseyerek devam etti: "Seni erkek arkadaşım Mert ile tanıştırmak istiyorum."

Annesine döndü ve gözlerindeki ışıltı görmesine izin verdikten sonra Mert'e, "Annem Suna Taşpınar..." dedi.

Annesi hiçbir şey söylemeden Mert'i baştan aşağı süzerken Mert başını hafifçe öne eğerek, "Memnun oldum efendim," dedi.

Mert o anda başka bir adam olmayı diledi. Mesela Kaan olsaydı onun çekingen duruşunun aksine öne çıkarak Suna Hanım'ın elini tutar ve dudaklarına götürürdü. En etkileyici ses tonunu takınarak onun Sude'den çok daha güzel olduğunu mırıldanırdı. Tüm bunların aksine Mert, Suna Hanım'ın gözlerine baktığında kadının Kaan gibi birini çiğ çiğ yiyeceğini gördü. En iyisi kendin olmak diye karar verdiğinde Suna Hanım nihayet, "Kızımın yatağından çıkmasaydın ben de memnun olabilirdim Mert!" dedi.

"Anne!"

Mert, Sude'nin elini bırakarak cesaretini topladı ve ilk kez *böyle bir duruma düştüğünü unutmaya çalışarak verebileceği* en makul cevabı vermeye çalıştı.

"Efendim düşüncelerinizde sonuna kadar haklısınız. Bize kızmakta da öyle... Ama inanın aramızda bir şey geçmedi. Sizi temin ederim ki Sude hasta olduğu için buradayım ve bu eve ilk gelişim."

"Burada olmanı anlayabilirim ama birlikte uyuyor olmanızı anlayamam."

Sude dayamayıp annesine çıkıştı:

“Anne! Neden böyle davranıyorsun?”

Suna Hanım, kızının sorusuna yanıt veremedi kapı çaldı. Sude, Mert’i olduğu yerde bırakmış kapıya ilerlerken neyin geldiğinin gayet farkındaydı. Kapıya kalan son adımları açtıktan sonra, kim olduğunu sormadan kola asılıp kapıyı açtı.

İki eli valizlerle dolu olan ve orta yaşı aşmış adam soluk soluğa kapıda belirdiğinde şaşırarak tek kişi Mert olmuştu. Sude, az önceki gergin ortamı unutmuş gibi adamın elindeki valizleri görmezden gelerek boynuna sarıldı.

“Hoş geldin baba!”

Mert o an için yerin yarılmasını ve bin kat aşağıya düşebilmeyi diledi. Sude’nin kolları arasından sıyrılan adam ise Mert’in varlığından habersiz homurdanıyordu.

“Suna şunlardan birini eline alsan ölecektin sanki!”

Suna Hanım, bir kaşını kaldırarak omzunu silktikten sonra Mert’e kısa bir bakış attı. Genç adam derin bir soluk almamak için kendini zor tutmuştu. Nihayetinde babasının görüş alanına girdiğinde duruşunu dikleştirip adamın onu fark etmesiyle birlikte vereceği tepkiyi bekledi. Adam kaşlarını hafifçe çatıp Mert’i çıkarmaya çalışırken, Suna Hanım merakını giderdi:

“Demir, seni Sude’nin ofisten arkadaşı Mert Dağhan ile tanıştırayım. Sude’yi merak edip gelmiş.” Mert’e dönerek devam etti:

“Merdivenlerde karşılaştık.”

Mert elindeki valizlerden kurtulan adama, elini uzatırken şaşkındı. Ama en çok neye şaşırması gerektiğine karar veremedi. Annesinin soyadını ve Sude’nin iş arkadaşı olduğunu nerden bildiğine mi yoksa babasına yalan söyleyerek merdivenlerde karşılaştığını söyleyip olası bir tantananın önüne geçtiğine mi?

Mert hangisinin daha ağır bastığına karar vermemişken bir şeyi idrak etti: Sude’nin annesi çok zorlu bir düşman da ola-

bilirdi, mükemmel bir yandaş da. Mert ikisi arasında ikinci seçeneğin geçerli olmasını diledi.

Demir Bey'in ısrarına rağmen Mert kahvaltıya kalmayı reddetmiş, sadece bir kahve içmekle yetinmişti. Demir Bey oldukça şen bir adamdı. Anlaşılan Suna Hanım da öyleydi ancak bunu Mert'e yansıtmaktan kaçınıyordu. Mert orada kaldığı dakikalar boyunca ailenin birbirine olan düşkünlüğünü ilk elden izleme fırsatı bulmuştu.

Nihayetinde müsaade isteyip ayaklandığında Demir Bey, bir akşam yemeğe gelmesini istemişti. Mert ağzının içinde belirsiz bir cevap gevelerken, Suna Hanım onun gerginliğinden oldukça hoşnut görünüyordu. Sude ise tükenen son enerjisiyle onu yolcu etmeye çıkmıştı.

"Her şey için teşekkür ederim efendim. Tekrar geçmiş olsun Sude. En kısa zamanda iyi olmanı dilerim."

Annesi alaycı bir gülüşle Mert'i süzerken Sude kısaca teşekkür etti:

"Teşekkürler Mert. Daha sonra görüşürüz."

Sude, anne ve babasının arkasında olduğunu umursamadan dudaklarını hafifçe oynatarak sessiz bir "Ara beni" mesajı gönderdi. Mert ne cevap vereceğini şaşırmış, hızla arkasını dönmüştü. Sude, onun ardından kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde anne ve babasını birbirlerine sarılmış onu izlerken bulmuştu. Yüzlerindeki ifadeyi görünce dayanamadan isyan etti.

"Baba!"

Babası annesini kollarından kurtulurken kahkaha atıyordu.

"Ne var Sude? Kıvrandığını görmek hoştu."

Sude öfkeyle ayağını yere vurdu.

"Neden böyle yapıyorsun?"

Annesine işaret edip devam etti:

“Tamam, onu anlıyorum, bu annemin hayattaki en büyük eğlencesi ama sen genelde anneme ayak uydurmazdın. Madem anladın neden açık olmadın?”

Babası, kahkahalarına bir yenisini eklerken Sude yüksek sesle ofladı.

“Zaten zor bir adam! Bir de üzerine sizin gibilerle uğraşmak zorunda! Allah’ım, neden akli başında bir ailenin çocuğu olmadım ki?”

Suna Hanım ona sarılarak kendine çekerken, “Çünkü öyle bir ailenin kızı olsaydın, onları delirtirdin Sude...” dedi.

Mert adımlarını hızlandırıp Hope’un kapısına kadar geldi. Kapısı her zaman açık olan mekân ona git demek istemiş gibi kapalıydı. Genç adam anahtar destesinin içinden daha önce kullanmaya hiç ihtiyaç duymadığı anahtarları çıkarıp kilidi açtı.

İçeri girdiği anda ötmeye başlaması gereken alarm devreye girmediğinde kaşları çatıldı. Alarmın kurulu olması gerekiyordu, değil mi? Sigortaların bulunduğu yere yürüyerek yanındaki elektrik düğmelerinden bir kaçına basarak mekânı ışığa kavuşturdu.

Her zaman yaptığıının aksine bara yürümek yerine Kaan’ın ofisine doğru yürüdü. Alarm kurulu olmadığına göre içeride birileri olmalıydı. Büronun kapısının açtığında burnuna alkol kokusu gelmişti. Tamam, bir bardaydı ama nihayetinde ofisin değil dışarının alkol kokması gerekmez miydi?

Karanlık mekânı aydınlatan titrek ışığın izinde odanın içine doğru yürüdü. Geniş masanın karşısına yerleştirilmiş iki kişilik kanepeye ulaştığında rahatsız derinin üzerine uzanmış, nerdeyse kanepenin iki katı boyuyla tıpkı kanepede gibi rahatsız bir uykuda olan Kaan’ı buldu.

Genç adam, geniş omuzlarını zorlukla sığdırdığı kanepede

kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Yerde duran viski şişesine eşlik eden bir bardak yoktu ve şişenin kapağı açıktı. Bu odadaki keskin alkol kokusunun açıklamasıydı anlaşılan.

Mert, Kaan'ı hafifçe omzundan sarsarken sesi de bu çabaya dâhil oldu:

"Kaan! Kalk hadi... Kaan, hadi Kalk!"

Kaan kalkmak bir kenara, homurdanarak yattığı yerde dönmek istedi ama kendi cüssesinin ancak yarısı bile etmeyen kanepede dengesini kaybetmişti. Az evvel sıkı sıkı yumduğu gözleri düşüyor oluşunun verdiği hisle hızla açılırken elleri tutunacak yer bulmak için uzanmıştı. O esnada Mert'in onu bileğinden yakalayan eli düşüşünü durdurdu. Az önce uyku mahmurluğu içindeki bedeni cin gibi uyanmıştı.

Mert'in elinden destek alarak kanepede doğrulup oturur pozisyona geçmişti. Bir elini saçlarının arasından geçirirken alkol kokan bir soluk verdi.

"Ne oldu?"

Mert hafifçe güldükten sonra onun sorusuna kendi sorularıyla yanıt verdi.

"Asıl sana ne oldu? Neden buradasın? Sen hiç burada uyu-mazdın ki? Neden içtin?"

Mert'in oturması için yana kayan Kaan, onun yerine yerleşmesini beklerken viski şişesine bakıyordu. Derin bir iç çek-tikten sonra arkadaşının tüm sorularını teker teker yanıtlama-yaya başladı.

"Bana ne mi oldu? Sarhoş oldum... Buradayım çünkü evime gidemiyorum. Evime gidemiyorum çünkü hayatımın en büyük hatasını yaptım. İçtim, çünkü ortağımın kardeşiyle yattım ve şimdi onu aklımdan çıkaramıyorum."

Mert, onun her cevabıyla birlikte daha da şaşırmış, kaşları öyle bir çatılmıştı ki birkaç saniye içinde başına ağrı saplan-masına neden olmuştu. Kaan itiraflarını sıraladıktan sonra ağzı açık onu bekleyen viski şişesine uzandı ve şişenin ağız

kısmını avucunun içiyle sildikten sonra dudaklarına dayayıp yakıcı sıvıdan bir yudum aldı.

“Kaan?”

Kaan bakışlarını önündeki sabit bir noktadan çekmeden, “Ne var Mert?” dedi.

“Sude ile yakınlaşmama bile kızan bir adamın, ortağının kardeşiyle birlikte olmaya cesaret ettiğine inanamıyorum.”

Kaan başını sola yatırıp şişeyi dudağına dayadı. Tekrar yudumlamadan önce, “Merak etme, ben de inanamıyorum,” dedi.

Mert başını iki yana sallayarak arkadaşını anlamaya çalışıyordu. Dakikalarca süren sessizliğin ardından Mert, onu yargılamadan sordu:

“Şimdi ne olacak?”

Kaan sanki fitilini ateşleyen bu soruymuş gibi ayağa fırladı ve elindeki şişeyi fırlatıp tuzla buz olmasını izledi. Kırılan camın çıkardığı sesle birlikte Mert’in kayıtsız duruşu bozulup yüzünü buruşturmuştu. Kaan ayakta, Mert’in tam karşısında durarak kollarını iki yana açtı ve, “Beni hadım etti!” dedi.

Elini göğsüne dayayıp Mert’e sordu:

“Düşünebiliyor musun? Beni, Kaan Yavuzalp’i hadım etti!”

Mert, ne tepki vereceğini şaşırılmış dinliyordu. Aslında biraz da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kaan’ı hiçbir zaman bu durumda göreceğini düşünmemişti. Tamam, arkadaşının bu hali hoşuna gitmiyordu ama yine de komik olduğu bir gerçektir.

“Hiçbir kadınla yatamıyorum!”

Mert’in üzerindeki bakışlarını çekerek kanepenin önünde bir o tarafa bir bu tarafa volta atmaya başladı. O anda Mert’ten çok kendiyle konuşuyordu.

“Önce balkonun suçu sandım; ama değildi. Masayı atomlarına ayırdım! İşe yaramadı... Otel odası tuttum! Burada denedim!”

Mert’e döndü ve bakışlarını arkadaşının gözlerine sabitle-

yerek konuşmasını sonlandırdı:

“Kahretsin Mert, dokunduğum her kadında aklıma o geliyor! Bana yardım et! Onu aklımdan atmama yardım et!”

Sude, kanepede kurulmuş, dizlerine kadar örtülü battaniyesinin üzerinde kucağına kavuşturduğu elini uzatarak annesinin servis ettiği kahve fincanını aldı. Mis gibi kahve kokusunun içine daha yakından çekmek için kendini hazırladı ancak fincanın, burnunun dibine yaklaştırdığında aldığı koku kahveye ait değildi.

Şaşkınca fincanın içine bakarken bir taraftan da açık renkli şeffaf sıvının ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Kaşlarını çatarak annesine “Anne fincanımdaki nedir?” diye sordu.

Suna Hanım diğer fincanları sahiplerine ulaştırırken hızla saymaya başladı:

“Zencefil, tarçın, limon, bal, biraz da mandalina suyu...”

Sude fincanı alması için babasına uzatırken kanepedeki oturuşunu değiştirmek için ayaklarını yukarı çekerek, topladı.

“Beni öldürmek istediğini doğrudan söylemen yeterli olurdu anne.”

Annesi nihayetinde otururken yanıtladı:

“O zaman ne zevki kalır ki Sude?”

Ceylin ve Ela kıkırdarken Sude, yanında oturan Ceylin’i ayağıyla dürttü.

“Ne gülüyorsun?”

Ceylin bacağına kenara çekerken yanıtladı:

“Sinirlenince çok güzel oluyorsun.”

Sude homurdanarak elindeki zehri onun kahvesiyle değiştirmek hakkında bir şeyler mırıldanırken; Ela merakla, “Suna Teyze, ne kadar buradasınız?” diye sordu.

Suna Hanım, Ela’ya bakarak, “Sude iyileşene kadar canım,” dedi.

Sude, yüzünü buruşturarak Ela'ya yanıt verdi:

"Tabii beni öldürene kadar da olabilir."

Annesi kahkaha atarken; Demir Bey, Hakan'a dönüp, "Haber verdiğin için teşekkürler Hakan' cığım. Yoksa hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı," dedi.

Sude şaşkınca gözlerini iri iri açarak Hakan'a döndü.

"Annemlere sen mi haber verdin Hakan?"

Hakan pişkin bir sırtısla, "Evet bebeğim," dedi.

"İyi halt ettin! Şurada hastalıktan ölsem daha iyiydi. Sırf Mert ile yalnız kalmayayım diye yaptın, değil mi? Yoksa ölsem umurunda olmaz!"

"Evet! Ee yani, seni o zibidi ile yalnız mı bıraksaydım? Annenlerin gelmesi iyi oldu."

Sude dişlerini sıktı, sıktı, en nihayetinde hışımla ayağa kalkarken söylendi:

"Senden nefret ediyorum Hakan! Hiç istenmeyen bir ağa-beyden farkın yok! Ceylin sana nasıl katlanıyor şaşıyorum!"

Onların da salonda bırakıp odasına ilerlerken Hakan keyifli, anne ve babası gülümsüyor, Ela ve Ceylin de şaşkınca arkasından bakıyordu. Suna Hanım, "Kızlar merak etmeyin, sadece iyileşiyor. Yoksa bizi gördüğüne o da sevindi. Tabii erkek arkadaşı ile ayrılmak zorunda olması da var," dedi.

Ela ve Ceylin dönüp birbirlerine şaşkın bir bakış attıktan sonra ikisi de aynı anda koltuktan iğne batırılmış gibi ayağa fırladılar. Hiçbir açıklama yapmadan Sude'nin odasına dalmışlardı. Genç kadın kapının açılmasıyla birlikte o tarafa döndü ama Ceylin efsanevi sorularını sıralamaya başlamıştı bile:

"Annen erkek arkadaş dedi, Mert'ten mi bahsediyordu? Bu nasıl oldu? Ne ara karar verdiniz? Konuyu kim açtı? Sana çıkma mı teklif etti, eğer öyleyse çok çocukça."

"Nefes al Ceylin!"

Sude, derin nefes alarak gözlerini hafifçe yumarak Ceylin'e örnek oluyordu. Ela yanına kadar gelmişti Sude'nin elinden

tutup çekti ve, "ÇATLATMA BENİ KADIN!" dedi.

Sude şaşkınca gözlerini açarken, Ela'ya baktı. Gerçekten merak ediyor olmalıydılar. Hafifçe gülerek açıkladı.

"Tamam bayanlar, bunu kendi yöntemlerimle halledelim lütfen ama önce bir saniye..."

Onlar geldiğinde yarım bıraktığı işi tamamlayarak yatağının üzerindeki örtüyü düzeltti ve bir köşesine ilistikten sonra yatağı pat patladı. İki genç kadın da sanki bu komutu bekliyormuş gibi yatağın iki ucunda yerlerini alarak gözlerini Sude'ye dikip açıklamasını beklediler.

"Biliyorsunuz, Dubai her şeyin yoluna girmesi için ilk adımdı. Aramızda bir şeyler değişti ve bu çok..."

Gerekli kelimeyi bulamamış gibi soluğunu tuttu. Nihayetinde yeniden başlamadan önce bırakmıştı.

"Ortada bir teklif yoktu. Her şey çok hızlı gelişti zaten."

Ceylin kaşlarını çatıp asabi bir şekilde sordu:

"Hasta mısın kadın?"

Sude kıkırdayarak cevap verdi:

"Evet!"

Ceylin başını sola yatırıp dudaklarını büzüştürdü:

"Ha-ha-ha! Neyi kastettiğimi biliyorsun. Adamla neredeyse altı aydır birliktesiniz -ilişki anlamında değil- Ondan öncesinde de bir altı aylık birbirinizi tanıma aşamanız oldu -her en kadar telefonda olsa da- şimdi her şey çok ani mi diyorsun? Eğer adamla yatsaydın, hamile kalmış, çocuğu doğurmuş hatta bu yıl kreşe vermiştin. O YÜZDEN BANA ANI DEME!"

Sude kıkırdadı:

"Ne diyeyim?"

Ceylin sakinleşmişti. Başını tekrar sola yatırırken alt dudakğını hafifçe öne uzattı.

"Gerekliydi de."

Sude kahkaha atarken Ela yastığı fırlattı:

"Dinliyorum."

“Pekâlâ, hasta olmam bizi daha da yakınlaştırdı. Bilmiyorum. Mert... Allah’ım... Yani onun nasıl bir âşık olabileceğini tahmin ediyordum ancak bu kadarı... En güzel hayallerimin bile ötesinde.”

İki kadın da ilgiyle dinlerken biri buruktu lakin bunu dışarı yansıtmadan arkadaşını dinledi.

“Çok ilgili, üzerime titriyor ama sınırlarını da biliyor. Hatırlayamadığım onlarca şey var tabii. Ateşim vardı ama uyandığım anlarda onu yanımda bulmak...”

Durgunlaştı ve başını önüne eğdi. Parmaklarıyla oynarken, “Biliyor musunuz? İlk kez sabah uyandığımda her an yanımda olması gereken adamın o olduğunu hissettim,” dedi.

Durdu. Derin iç çekişleri duymazdan geldi ya da duymadı. Devam ederken onlardan çok kendine anlatıyor gibiydi.

“Uyandığımda bana gülümseyerek bakan yüzünü her sabah görmek istiyorum. Benimle ilgilenen, beni seven...”

Başını kaldırdı ve kızlara bakarken, “Beni sevdiğini söyledi...” dedi.

Ela nefesini tutmuştu. Ceylin ise ne cevap vereceğini bilemeden susmuştu. Belki de ilk kez, hayatında ilk kez soracak sorusu yoktu; çünkü Sude tüm açık yürekliliğiyle anlatıyordu.

“Tamam, daha önce de söyledi biliyorum ama bu kez farklıydı. Çünkü ben de ona cevap verdim.”

Ela soluk almayı unuttu. Sude pencereden dışarıya çevirdiği bakışlarının ardından devam etti:

“Onu sevdiğimi söyledim. Ve seviyorum da.”

Arkadaşlarına dönerek gülümsedi:

“Bayanlar, ben âşık olmakla kalmadım, onu cidden seviyorum. Ben birini seviyorum! Bu, o kadar tuhaf ki...”

Sude sustuğu anda Ceylin araya girdi:

“Sus kadın, bu konuşma tuhaflaşmaya başladı. Tamam, üç yüz yıl sonra ilk kez birini sevdin ama onu benden çok seversen seni öldürürüm.”

Sude kahkaha atarken Ela, “Gözümün önüne gelen sahne-

ler hiç de iç açıcı değil bayanlar. Siz bir çift olmak için yaratılmışsınız,” dedi.

İkisi aynı anda Ela’ya dönerek bağırdı:

“Ela, kapa çenen!”

“Uyandırdım mı?”

Sude hafifçe gülümseyerek telefonu yanağına biraz daha bastırdı. Böyle yapınca sanki onu daha çok hissedecekti. Arkadaşları gideli çok olmuştu. Anne ve babasıyla yedikleri yemeğin ardından çalan telefonunu duyunca rahat bir soluk almak, ihtiyaç duyduğu soluğa kavuşmak için odasına geçerek telefonu yanıtlamıştı. Mert’in derinden gelen sesi kulağına öyle yumuşak geliyordu ki... Sude tüm cinsel dürtülerinin ayaklandığını hissetti. Mert’in yanında olmasını ve onu öpmesini istedi. Adam tek bir kelimeyle cinsel dürtülerini uyandırmayı başarmıştı. Evet, Sude tamamen uyanıktı.

“Uyumuyordum. Nasılsın?”

Karşı tarafta uzun bir nefes alma süreci yaşandı:

“Meraklı, özlem dolu, aşk dolu...”

Sude kıkırdadı:

“Şair olmalıymışsın... Sana daha önce edebi yanının çok güçlü olduğunu söylemiştim, değil mi?”

Mert yıllar öncesinde kalan anıyı hatırladığında hafifçe gülümsedi:

“Pekâlâ, o halde sana normal çiftler gibi bir cevap vereyim. İyiyim fıstık, sen nasılsın?”

Sude kıkırdadı:

“Ben fıstık değilim... Hım, belki Antep...”

Aklına gelen görüntü ile gözleri büyüdü. Onu soymasını ima etmiş olamazdı, değil mi? Sude elini alnına götürüp ateşini kontrol etti. Yok, o iyileşmiyordu anlaşılan. Hızlıca konuyu değiştirdi:

“Merak ettiğin nedir? Yani beni özlediğini ve âşık olduğun kişinin ben olduğumu biliyorum ama neyi merak ettiğini bilmiyorum.”

Sude, Mert’in karşısında olmasını ve tüm bu söylediklerini dinlerken gözlerinin içine bakabilmeyi diledi.

“Mesela senin beni ne kadar sevdiğini merak ediyor olabilirim. Akşam ne yediğini merak ediyor olabilirim. Nasıl hissettiğini merak ediyor olabilirim. Annenin ne zaman gideceğini merak ediyor olabilirim.”

Sude’nin tüm duyguları ayaklanmıştı ancak sonuncusunu duyduğunda kahkaha atmaktan alamadı kendini.

“Ondan nefret ettin, değil mi?”

“Etmedim... Korkutucu bir kadın...”

“Sakin ol, iyi bir kadın ve anlaşılan amacına ulaşmış bir kadın.”

Sude, onun derin bir soluk aldığını duydu.

“Bilemiyorum Sude. Sanki liseli âşıklar gibi, telefonda flört ediyoruz.”

“Belki de yaşamamız gereken budur ha?”

Birkaç saniye sessizliğin ardından Mert konuştu.

“Biliyor musun? Biz her şeyi sıralamasını birbirine karıştırarak yaptık. Yani, sen ve ben, biz, biz hiç...”

Derin bir nefes aldı ve tamamlamadığı cümleyi noktalamadı.

“Sude benimle yemeğe gelir misin?”

Sude mutluluktan ölmek deyimini dibine kadar yaşadığını hissetti:

“Elbette...”

Mert kısaca, “Peki, tamam, seni alırım,” dedi.

Sude şaşkınca, “Hey ne zaman? Yani ben henüz iyi değilim,” diye sordu.

Mert telefonun öbür ucunda unutkanlığına homurdandı:

“Kendini iyi hissettiğin anda...”

Sude kaşlarını çatı:

"Hope ne olacak?"

Mert anlamamıştı... Hope'un gidecekleri yemekle ne alakası vardı ki?

"Hope mu?"

"Yani orada çalışıyorsun ya, belki müsait olmayabilirsin diye dedim."

Mert hafifçe güldü:

"Kaan bana maaş vermediğine göre, gelmediğim günleri sorgulayamaz."

Sude gülümsedi.

"Peki."

"Peki."

"Kapatalım o halde."

"Kapatalım."

Mert karşı tarafta derin bir soluk aldı. Tam konuşacakken Sude onu durdurdu:

"Mert..."

"Efendim."

"Seni seviyorum."

İçeriye dolduran kalabalık, o günün cuma olduğunu hatırlatmak istermiş gibi ısrarcı ve gereksiz yere keyif doluydu. haftasonunun gelişini bir bayram edasıyla kutlamak isteyen müdavimler, Hope'un namını duyup merak edenler, gelip geçenler... Kapıda sürekli bir hareketlilik, gidenlerin yerini aratmayacak olan gelenleri içeri davet eden görevliler...

Batu sahne şovunu yapıyor, Miray ile Mert barın arkasında müşterilerin isteklerini hazırlamaya çalışıyorlardı. Kaan barda oturmuş, içkisinden bir yudum alarak boğazını yakmasını bekledi. Boğazı yanmadığında kaşlarını çattı. Elindeki bardağı hafifçe öne uzatıp içindekini görmeye çalıştı.

Ne yani viski artık boğazını yakmıyor muydu? Bir deneme

daha yapmak için bardağı ağzına götürdü ve irice bir yudum aldı. Yutmadan önce viskiyi dili, dişleri ve damağı arasında uzunca dolandırdı ve tadına iyice vardı. Evet, bu katıksız sek viskiydi. İçindeki buz henüz eriyip içkiye bile karışmamıştı. Ağzındakini yutup bekledi, yine olmamıştı. Elindeki bardağı tezgâha bırakırken kendi kendine söylendi:

“Harika, sanırım alkolik oluyorum!”

Yanında oturan ve dakikalardır ilgisini çekmeye çalışan kadının yeni farkına vararak hafifçe gülümsedi. Başını tekrar önüne eğdiğinde o gece bara oturduğundan beri belki de yirminci kez yaptığını fark etmeden kapıya dönüp gelenlere baktı. Sıradan müşterilerin girişlerini birkaç saniye izledikten sonra onları neden sıradan bulduğunu anlamaya çalışmadan, başını önüne çevirdi ve kadehinde kalan son yudumu bitirmek için bardağı ağzına götürdü.

O sırada Batu ve ekibi mola vermişti. Bunu fark eden Miray, hemen setin başına geçerek bir parça başlatmıştı. Elton John’un yumuşak sesi Hope’u doldurmuştu. Kaan o zamana kadar hiç düşünmemişti... Eğer daha önceden düşünmüş olsaydı belki o da Elton gibi düşünebilirdi. O zaman da üzgün olmamak için çabalarlı.

Cidden de bu dünyadaki en zor kelime ‘üzgünüm’ olabiliirdi. Kaan üzgün olmak istemiyordu. Yanında dikkatini çekmek için çabalayan kadını yatağa götürmek istiyordu, onunla sabaha kadar seviştikten sonra bir daha yüzünü görmemek istiyordu. Ne de olsa dikkatini çeken akılları ya da tipleri değildi. Onun tek ilgilendiği göğüslerinin avucunun içini dolduruyor olmasıydı. Bacakları da beline tam oturdu mu... Daha ne isterdi ki?

Şimdiye kadar, diye müdahale etti iç sesi. Şimdiye kadar bunları istiyordu, peki ya şimdi ne istiyordu? Kaan âşık olabilecek adam değildi ki. Neden kahrolasınca kadını bir an olsun aklından çıkaramıyordu? Günlerdir ortalarda görünmüyordu da... Hakan’a soramazdı, Mert zaten Sude’yi göremiyordu.

Öğrendiğine göre Sude'nin anne ve babası gelmişti.

Bir kez daha kapıyı kontrol etti ve aradığını göremeyince bardağı tezgâhın ilerisine sürdü. Miray bardağı tutacakken seslendi:

“Yeniler misin?”

Miray'ın cevap vermesine ve bardağı yakalamasına fırsat kalmadan, Mert'in eli araya girmiş ve bardağı ondan önce almıştı. Bardak, tezgâhın arkasında kaybolurken genç adam, Kaan'a doğru yürüdü. Kaan şimdiden sıkıldığını hissetti. Mert, ona içmemesini söyleyecekti çünkü. Fakat Mert içmemesini söylemek yerine bardağı doldurarak ona uzatmıştı. Kaan tam elini uzatıp alacakken Mert bardağı geri çekti ve öne doğru eğilip, “Bu son kadeh,” dedi.

Kaan istifini bozmadan bardağı dudaklarına dayadı. İçki boğazını yine yakmadan aşağı doğru kayarken bir kez daha arkasını dönüp baktı. İçgüdüleri onu tekrar yanıltmış, görmek istediği kişi değil de başka kadınlar için uyarmıştı. Bilinçaltı onu dürttü. Hayır efendim, içgüdüleri gayet iyi çalışıyor ve mekâna giren güzel kadınları olması gerektiği gibi ona haber veriyordu.

Dakikalar ilerleyip saatlere dönüşürken Mert'in söylediğinin aksine Kaan, bardakların birini boşaltıp diğerine geçiyordu. Sık sık arkasını kontrol ediyor ve etrafındakilerden soyutlanmış tek bir kişiyi bekliyordu. İç iğini kemiriyordu. Merak onu deli edecekti. Yaşadıklarının ve deneyimlerinin aksine Ceylin bir türlü ona adım atmamıştı. Bu nasıl olabilirdi ki?

Saat gece yarısını bulmak üzereydi ve Kaan, Hope'un onu boğduğunu hissetmeye başlamıştı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Temiz havaya ve onu düşünce çukurundan bir türlü çıkarmayan bardan dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Ayağını yere basarak ayaklandı. Mert'in ona bir şeyler söylediğini fark edince, eliyle ona bir işaret yapıp iyi olduğunu anlatmaya çalıştı.

İki ayağının üzerine bastığında kendi kendine dürüst oldu ve Mert'e söylediğinin aksine hiç de iyi olmadığına karar verdi. Dönen başının yönlendiremediğini anladığı adımları birbirini sarsakça takip ederken midesinin bulanmasına engel olmasını umarak karşıya baktı ve onu gördü.

Kaan onun ne zaman geldiğini bilmiyordu, ne zaman piste yürüdüğünü de. Hangi arada saçlarını ve kalçalarını müziğin ritmine uydurarak savurmaya başlamıştı? Kaan, bunu da bilemedi ama az öncekine oranla daha emin bastığını fark etmediği adımlarını dans pistine yönlendirdi.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Yedi.

Nihayetinde ona dokunacak mesafeye gelmişti. Elini öne uzattı ve omzundan tutarak hırsıyla kendine çevirdi. Dönüşünün hızıyla savrulan saçları bir an olsun görüşünü engellemişti ama nihayetinde yüzleri karşı karşıya geldiğinde, Kaan hızla elini geri çekti. Yüzün sahibi kesinlikle Ceylin değildi.

Tanımadığı yüzün sahibi ona sertçe çıkışırken birden bire dibinde biten adamın, onu tıpkı kızı tuttuğu gibi omzundan tutup kendine çevirdiğini fark etti. Gözünün önünde, burnunun ortasına doğru yönelen bir yumruk belirmişti. Kaan'ın alkolün etkisi ile yitirdiği reflekslerinden beklenildiği gibi tepki gelmezken birden bire burnunun ucuna kadar gelen yumruğun hızı kesildi ve ortadan kayboldu. Kaan kıza bir kez daha baktı. O anda kızın Ceylin olmadığından başka, çalışanlarından birinin araya girerek yüzüne inmek üzere olan yumruğu engellediğini idrak etmişti. Umursamadı, tıpkı ortalarda görünmeyen kadının onu umursamadığı gibi...

Sude telefonunu çantasına yerleştirdikten sonra pencereye giderek perdeyi hafifçe araladı. Birkaç saniye geçmemiştir ki koyu renk bir araç usulca park etti. Genç kadın, gülümseyerek çantasını az önce bıraktığı yerden alarak kapıya yürüdü. Son anda aklına gelmiş gibi çantasını tekrar açtı ve içinden çıkarttığı minik şişeyi havaya doğru püskürttü.

Havaya dağılan parfüm taneciklerini öne doğru attığı bir adımla karşılamıştı. Saçlarından bedenine eşit şekilde dağılan parfümün tatlımsı kokusunu içine çektikten sonra şişeyi yeniden çantasına atıp kapıdan çıktı.

Anahtarı kilide oturtup iki kez çevirdikten sonra ince topuklarının bileklerini olağanca güzelliğiyle ortaya çıkarttığı zarif ayakkabıların sesini koridora yayarak merdivenlere yöneldi. Birkaç katlık mesafeyi sanki ayağındakiler spor ayakkabıymış gibi rahat ve hızlı adımlarla aştıktan sonra apartmandan çıkabilmişti.

Genç kadının yolculuğu süresince arabadan çıkmış onu bekleyen Mert, yüzünde beliren gülümsemeyle ona doğru bir iki adım atarak genç kadını karşıladı. Sude, onu sarmalayan kollar karşısında başını Mert'in göğsüne gömerek karşılık vermişti. Sevgilisinin tıraş losyonunu özlemle içine çekerken genç adam dudaklarını onun saçlarına bastırdı ve tıpkı Sude gibi özlem dolu bir nefes aldı. İstemedi de olsa kollarını gevşetirken Sude de başını kaldırıp gülümseyerek ona baktı.

"Nihayet."

Mert'in kaşları hafifçe çatıldı.

"Nihayet?"

Sude'nin gülümsemesi yüzünde iyice yayıldı ve, "Nihayet yıllar önce bana verdiğin sözünü tutacaksın," dedi.

Mert, onun ne demek istediğini anladığında gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. Az önce gevşeyen kolları bir kez daha bedenini sararken onayladı.

“Haklısın. Nihayetinde birlikte bir yemeğe çıkıyoruz. Dubai’de yediğimiz yemekleri saymazsan tabii.”

Her kelimesinde Sude’ye biraz daha eğilmiş, konuşması sona erdiğinde, dudakları arasında sadece bir nefeslik mesafe kalmıştı. Sude, konuşmanın bitimiyle birlikte; Mert’in dudakları onunkini bulmadan sahte bir öfkeyle kendini geri çekti.

“Onlar gerçek bir yemek değildi bayım. Bu beni davet ettiğin ilk yemek!”

Sude, onun yanından ayrılarak arabanın öteki ucuna yürürken Mert kendi çevresinde dönerek öpücüğünü alamamış olmanın burukluğunu yaşıyordu. Sude’nin annesi gitmiş olabilirdi fakat Mert onun lanetinin hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Sanki hâlâ evdeydi ve pencereden ona bakıyordu. Mert ürperdi ve çatılmış kaşlarıyla pencereye döndü. Sude kesinlikle yanılıyordu; annesi oldukça korkutucu bir kadındı.

Sude aracın içine binerken Mert de elini kapıya attı ve Suna Hanım’la ne yapacağını daha sonra düşünmeye karar verdi. Önünde uzun bir gece vardı. Tadını çıkaracağı ya da endişeleneceği uzun bir gece... Araca binmeden önce hafifçe yutkundu. Koltuğa oturduğunda ise yüzündeki endişe silinmişti. Sude yerine çoktan yerleşmişti. Mert aracı çalıştırmak için elini kontağa attı ama çalıştırmak yerine dönüp Sude’ye gülümsedi.

Genç kadın, onun gözlerinden taşan mutluluğun sebebini bilmiyordu ancak az önce ondan kaçarak verdiği cezadan pişman olmuştu. Elini Mert’in koluna atıp kontaktaki elini kendine doğru çekti ve titreyen bir sesle konuştu:

“Arabayı çalıştırmadan önce beni öpecek misin? Yoksa geceyi burada mı noktalayalım?”

Mert şaşkınca, “Noktalamak mı?” diye sordu.

“Beni öpmen için eve dönüyor olmamız mı gerekiyor?”

Mert, onun istekle kıvrılmış dudaklarına kısa bir bakış attıktan sonra derin bir iç çekerek yanıtladı:

“Kesinlikle hayır!”

Ona doğru iyice eğilerek çenesini hafifçe kavradı ve dudakları onunkini yavaşça örttü.

Araba Lacivert Restoran'ın önüne geldiğinde, Sude şaşırmadan edemedi. Mert'in ona söz verdiği doğrudu ancak onunla yemeğe çıkmayı istediği ve düşündüğü zamanlarda bu mekân kesinlikle aklının ucundan bile geçmemişti.

Şıklığın, zarafetin ve boğazın eşsiz manzarasının bir arada bulunduğu eski bir yalının ev sahipliği yaptığı restoran, İstanbul'un iki yakasını birbirine bağlayan köprülerden birinin ayakları dibinde yer alıyordu. Gecenin eşsiz manzarası mekânın adı gibi lacivert denizin üzerinde ışıltılıydı.

Onları karşılamak için gelen görevlilerden biri aracın anahtarlarını Mert'in elinden alırken, bir diğeri de Sude'yi saygıyla içeri davet etmişti. Tek kelimeyle enfes bir gece geçirecekleri daha şimdiden belli olurken Sude, aklından geçenleri dışarı yansıtmaya karar verdi.

"Mert, burası muhteşem bir yer."

Mert, ona sarılarak hafifçe kendine doğru çekti. Yumuşak bir müziğin dışarı taşıdığı restorandan içeri girerlerken, cevap verdi:

"Daha önce gelmemiş miydin?"

Sude başını iki yana sallarken, resepsiyon görevlisi gülümseyerek onlara hoş geldiniz diyordu. Mert karşısındaki güler yüzlü genç adama adını söyledikten sonra çok da beklemelelerine gerek kalmadan görevli isimlerini listede bulmuş ve başını hafifçe sola yatırıp rezervasyonlarının bulunduğunu belli etmişti. O sırada Sude, sorusunu yanıtladı:

"Doğruyu söylemek gerekirse varlığından bile haberim yoktu."

Mert, gözlerine yansıyan bir gülümsemeyle cevap verdi:

"Beğenmene sevindim canım."

Masalarına ulaştıklarında manzara karşısında Sude'nin dili tutulmuştu. Boğaz'a bakan yalının hemen üzerinde yükselen köprü iki kıtayı birbirine bağlıyormuş gibi değil de sanki Anadolu'dan Avrupa'ya bir merdiven misali yükseliyordu. Manzarayı anlatmak için kelimeler yetersizdi aslında, masal kitaplarına konu olabilecek kadar enfes bir görüntüydü.

Sanki bir ressamın bir kalemde çizdiği keskin hatlara sahip mükemmel bir tablonun önüne yerleştirilmiş izlenimi verilen bir masaya oturmuşlar ve Akdeniz mutfağının leziz tatlarını sunan menüden istedikleri seğimleri yapmışlardı. Nihayetinde yalnız kaldıklarında Sude, heyecanla konuştu:

"Mert, burası harika bir yer, nereden aklına geldi?"

Mert hafifçe gülümseyerek elini masanın üzerinden uzatarak Sude'nin elini tuttu:

"Beğeneceğini düşünmüştüm."

Sude aralarında duran masaya hayıflanarak gözlerini hafifçe yumup beğenisini bir kez daha belli etti. O sırada minik çantasında çalan telefonu dikkatlerini dağıttı. Sude elini Mert'inkinden çekerek ısrarla çalıp mekânın büyüsunü bozan telefona ulaşmaya çalıştı.

Nihayetinde eline aldığı telefonda arayanın Ceylin olduğunu görünce ekrandaki şeridi her zamankinin aksi yönde çekerek hattı meşgüle aldı. Sonrasında telefonunun sesini kısmayı ihmal etmemişti. Cihazı masanın üzerine bakarken Mert'e, "Pardon, burada olduğumu unutmuş olmalı," dedi.

Mert, kaşlarını hafifçe kaldırarak yanıtlamıştı genç kadını ama sözlü cevap veremedi. Telefon bu kez de masanın üzerinde titremeye başladı. Sude'nin kaşları çatılmıştı. Önemli bir konu olmalıydı yoksa Ceylin neden yemekte olduğunu bile bile arasındı ki? Sonra aklına geldi, Mert ile uzun zamandır birlikte olmaları Ceylin için yeterliydi. Onları istediği anda rahatsız edebilecek kadar samimi olduklarını düşünüyordu kesin.

"Özür dilerim, açsam iyi olacak sanırım."

Mert arkasına yaslanırken sessizdi. Sude telefonu kulağına götürmeden evvel açmak için gerekli olan komutu verdi. Daha o konuşmadan Ceylin lafı ağzına tıkamıştı:

“Sude?”

“Efendim Ceylin?” dedikten sonra Mert’e mahcup bir gülümseme gönderdi.

“Hata yaptığımı biliyorum ama hâlâ aklımdan çıkmıyor. Sence başka biri ile görüşsem mi? Yani bunu bir faydası olur mu?”

Sude arkadaşının söylediklerini dinlerken istemeden de olsa gerilmişti.

“Ceylin bunu sonra konuşabilir miyiz? Şu an dışarıdayım ve-”

“Aaaa sen Mert ile yemeğe çıkmıştın, değil mi? Çok pardon! Kapatıyorum sonra konuşuruz olur mu?”

“Elbette.”

Sude telefonu kapattıktan sonra bir kez daha Mert’e, “Özür dilerim. Ceylin... Bilirsin...” dedi.

“Önemli değil...”

O sırada yanlarına yanaşan iki garson ve bir şeften oluşan kalabalık bir grup konuyu kapatmalarını sağlamıştı. Servis tabakları bir bir yerlerini alırken Mert, sandalyesinde dikleşmiş, Sude de şaraplarının servis edilmesini bekliyordu.

Nihayetinde yalnız kaldıklarında Mert ve Sude sohbet ederek yemeklerini yemeye başlamışlardı. Konu bir şekilde Sude’nin annesine geldiğinde, Mert derin bir iç çekince Sude dayanamadı.

“Seni bu kadar korkutmasına izin vermemelisin. Yani ciddi aslında çok eğlenceli bir kadındır. Hakan’a bile sorabilirsin.”

Mert gözlerini devirdi.

“Hakan’ı sevdiği için beni sevmeme ihtimali nedir?”

“Ah! Bak, hayır Mert, seni sevmemesi gibi bir şey söz konusu değil. O sadece, seni korkutmak istedi, hepsi o.”

“Neden? Yani herkesi korkutur mu?”

Sude birkaç saniye düşündü.

“Aslında hayır. Seni onaylamak istiyor sanırım.”

“Sanırım?”

Sude, cevap verecekken Mert’in ceketinin içinde bir yerlerde telefonu çalmaya başladı. Mert’in kaşları çatılmıştı. Sude arkasına yaslanıp beklemeye başladı. Mert telefonu çıkartıp ekranına göz attı.

“Kaan. Önemli olmalı”

Sude eliyle rahat olmasını işaret ederken, “Sorun değil, bakabilirsin,” dedi.

Mert telefonu kulağına dayayıp “Efendim?” diye sordu.

“Dostum sana bir sorum var.”

Mert ilgiyle bir kaşı havaya kaldırdı:

“Neymiş o?”

“Kadınlarla aranın çok iyi olmadığını biliyorum, yani kadınlarla arası çok iyi olan biri olarak kendime bu soruyu sormuyorum. Ne de olsa objektif olamam. Hakan ise söz konusu olamaz.”

Mert gözlerini devirdi:

“Konu Ceylin mi?”

Sude kaşlarını çatı. Ceylin?

“Bir kadın, bir erkekle birlikte olduktan sonra neden ortada görünmez? Görev tanımında etrafımda olup göz süzerek dikkatimi çekmeye çalışması yazmıyor mu?”

Mert gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Şu anda bunu cevaplayabilecek durumda değilim, daha sonra konuşsak?”

“Müsait değilsin sanırım. Tamam, ben sana geri dönerim.”

Mert’in cevap vermesine müsaade etmeden hattı kapattı. Sude, “Ceylin?” diye sordu.

Mert başını aşağı yukarı salladı.

Mert kolundaki saati kontrol etti, neredeyse dokuza geliyordu. Sahnede yerini alan solist ile gözleri buluştuğunda kadın hafifçe gülümsemişti. Mert karşılık vermek yerine başını önüne eğdi. Hazır mıydı? Kendini hazır hissetmiyordu oysaki... Çok mu erken davranıyordu? Tamam, neredeyse dört yıllık bir geçmişleri vardı ancak bu soruyu sormak için bir saat daha beklemesi daha mı uygun olacaktı?

Ya hep ya hiç... 'Hiç kısmına hiç girme' diye hatırlattı bilinçaltı. Sude yanı başında duran manzaraya izlerken sahnedeki soliste döndü ve başıyla hafifçe işaret etti. Kadın anladığını belirtircesine gözlerini yummuş ve elindeki mikrofona hafifçe üç vuruş yapmıştı. Mert bunun kendi aralarında bir sinyal olup olmadığını düşündü.

Tam o sırada Sude'nin telefonu titremeye başladı. Mert telaşla soliste döndü ve elini hafifçe iki yana sallayarak komutunu iptal etti. Mert, Sude'ye döndüğünde kadının arkadaşlarına yeni bir komut yolladığını görmemişti.

Sude telefonu eline aldığı anda yine Ceylin'in aradığını görmüştü. Yemekte olduğunu biliyordu. Neden tekrar arıyordu ki? Sakin olmaya çalıştı ve dişlerini gevşeterek telefona cevap verdi:

"Ef-"

"Sude yemekte olduğunu biliyorum kısa keseceğim. Sence bir kadın ilk buluşmada yatağa girmezse ama ikincisinde de dayanamazsa hatta ikincisi normal şartlarda buluşma bile sayılmazsa, üçüncü buluşmayı alamayacağını bilmesine rağmen ikinci buluşmada yatağa girerse üçüncü buluşmayı alma şansı nedir?"

"Ceylin bunu tekrar etmeni istemiyorum, soruyu bir kez daha sorabileceğinden emin değilim. Ayrıca cevap verebilecek durumda hiç değilim."

"Pardon. Rahatsız ettim, değil mi? Tamam sonra konuşuruz."

Sude telefonu kapatmış, Mert yeniden cesaretini toplamış ve ikinci kez bakışları solisti aramıştı. Solist onun işaretini alır almaz arkadaşlarına döndü. Mert derin bir nefes aldı ve onun sırasını haber verecek olan notaların başlaması için şarkının sona ermesini beklemeye başladı. Ancak bu kez de onun telefonu çalmaya başlayınca bakışları son nakarata girmiş olan solisti buldu.

Mert bu kez telefona cevap verirken sesi sertti:

“Efendim Kaan?”

“Dostum böyle telefonda zırt pırt zor oluyor aslında ama sana bir şey daha soracağım. Sence Hakan durumu biliyor mudur? Yani teknik olarak eğer biliyor olsaydı dişlerimi elime verirdi diye düşünüyorum ama bir taraftan da ortaklığımız söz konusu olunca rezalet çıkarmazdı diyorum. Sen ne dersin?”

Mert cevap vermek yerine sinirini yansıtan çene kaslarıyla uyumlu bir şekilde telefonu yüzüne kapattı.

Sude şarabını yudumlamak için elini öne uzatırken, sohbetlerini ve yemeklerini birkaç kez bölen arkadaşları ile tüm bağlarını koparma kararı veriyordu. Romantik gecelerini sabote etmişlerdi. Genç kadın kadehi dudağına dayayıp bir yudum aldığı sırada Mert’in bakışlarının başka bir yere odaklandığını göz ucuyla gördü.

Bardağı aşağı indirirken onun parmaklarının masanın kenarında kıpırdandığını seçebilmişti. Kime ne işaret ediyordu öyle? Garsona bir şey mi sipariş edecekti? Tam Mert’in baktığı noktaya dönecekken telefonu çaldı. Sude neden onu halen açık tuttuğunu bilemese de Mert’in dikkatini de üzerine çeken ci-haza ve dolayısıyla Ceylin’e biraz daha sinir oldu.

“Umarım bu son olur.”

“Tamam, kızmakta sonuna kadar haklısın biliyorum. Ama kafamı kurcalayan bir şey var.”

“Ceylin bu soruları daha sonra yanıtlasak? Erkek arkadaşım ile yemek yemeğe çalışıyorum!”

“Sanki ilk kez yiyorsunuz Süde! Alt tarafı bir yemek! Niye bu kadar abartıyorsun ki? Bir kez olsun bencil olma da yanımnda ol!”

Sude telefonu hızla kapattıktan sonra denize atmamak için kendini son anda engellemiştir.

Mert bir kez daha saati kontrol etti, saat onu yirmi geçiyordu. Vakit ilerlemişti ve bir an önce bu işi bitirmesi gerekiyordu. Bakışları solisti buldu ve bu kez eliyle işaret etmek yerine başını hafifçe sola yatırdı. Solist bu kez başıyla anladığını belirten bir işaret yapmıştı. Arkasına dönüp orkestradaki arkadaşlarına bir şeyler fısıldarken Mert, Süde’ye döndü. Süde pür dikkat onu izliyordu. Sol kaşı hafifçe yukarı havalanmış, sakince sordu:

“Ne yapıyorsun?”

Mert tam cevap verecekken telefonu çaldı. Süde elindeki çatalı masaya bırakıp arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldı ve sıkılı dışlarının arasından soluğunu bıraktı.

“Efendim.”

“Mert, anladığım kadarıyla müsait değilsin. Ben ne zaman müsait olursun diye soracaktım. Seni ne zaman arayayım?”

Mert’in bakışları Süde’yi buldu. Sonrasında soliste kaydı. Onun telefonla görüştüğünü gören ekip iptal etmesine gerek kalmadan rutinlerine geri dönmüşlerdi. Mert bakışlarını yeniden Süde’ye çevirdi ve Kaan’a, “Dostum aslında ben de senden bir şey isteyecektim,” dedi.

Sude üzerinde ceketinin olmasına rağmen üşüdüğünü hissetti. İstanbul'un serin havasına kesinlikle alışamadığını bir kez daha kabul etmek zorunda kalmıştı. Göğsünde kavuşturduğu kolları ısınmasına yardımcı olmazken nihayet beklediği kişiyi gördü. Ceylin taksiden inmiş, parasını ödüyordu. Sude o tarafa doğru yürüyerek biraz ısınmayı umdu. Ceylin işini bitirdiğinde onu fark etmişti.

"Mesajını aldım acil bir şey mi var?"

"Konuşmak istiyordun ya..."

"Evet..."

"Tamam işte onun için çağırdım."

Kaan aracını park ederken; Mert, onu restoranın kapısında karşılamıştı. İki arkadaş karşı karşıya gelip tokalaştıktan sonra Kaan, "Bir sorun yok değil mi?" diye sordu.

Mert başını iki yana salladıktan sonra, "Konuşmak istemiş-tin ya," dedi.

Kaan restoranın kapısına gelmişken Sude'yi fark etti.

"Pardon, ben Sude ile birlikte olduğunu bilmiyordum."

Mert cevap vermedi. Aralarındaki mesafe kapanmak üzereyken Sude'nin yanında onlara arkası dönük duran Ceylin o tarafa dönmüştü. İkisi şaşkınca birbirlerine bakarken Sude ve Mert yanyana geldiler. Sude, "Konuşmak istiyordunuz," dedi. Mert de devam ettirdi:

"Birbirinizle konuşmanız iyi olur dedik."

Sude laf sokmadan edemedi:

"Evet, romantik gecemizi ve masamızı size bırakıyoruz. Ne halt ederseniz edin ve sakın bizi aramayın!"

Mert ve Sude onlardan cevap beklemeden restorandan ayrılırlarken Kaan ve Ceylin karşı karşıya kalmışlardı. Birkaç dakika boyunca hiç seslerini çıkarmamışlar, nihayetinde birbirlerinin varlığını görmezden gelemeyeceklerine karar vermişlerdi. Ne hareket ediyorlar ne de konuşuyorlardı ama en azından artık birbirlerine bakıyorlardı.

Kaan, Ceylin'in oldukça sade, restoranın konseptine kesinlikle uymayan bir görüntü sergilemesine rağmen çok güzel göründüğünü düşünmüştü. Evden apar topar geldiği her halinden belliydi. Dar paça bir kot ve üzerinde sanki yolda gelirken bir kurt adamın saldırısına uğramış gibi görünmesini sağlayan, pençe izine benzer yırtıkları olan bir badisi vardı.

Her zaman beline kadar salık tuttuğu siyah saçları, bu kez bir atkuyruğu ile başının üzerinde toplanmıştı. Kaan ondaki bu sadeliğin, her zamanki içten gülümsemelerinin, cana yakınlığının, dürüstlüğünün ve şu an aklına gelmeyen onlarca ayrıntının hoşuna gittiğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tek kelime etmeden ona bakıyordu. Nihayetinde Kaan, "Konuşalım mı?" diye sordu.

Ceylin'in iç sesi 'Naz yap! Kendini ağırdan sat, teslim olma! GÜLÜMSEME!' diye telkin ederken o, Kaan'ın yanaklarında beliren gamzelerinin etkisinde kısaca cevap verdi:

"Olur..." 'Geri zekâlı aptal sürtük!' İç sesinin ona sarf ettiklerini umursamadan restorana yönelen Kaan'ı takip etti. Kaan'ın şef ile yaptığı kısa görüşme neticesinde normalde rezervasyonsuz bahçeye bile giremeyecekleri Lacivert Restoran onları kabul etmiş hatta oturabilecekleri en güzel masayı tahsis etmişti. Sude ve Mert'in masasını...

Masaya yerleştiklerinde Kaan, başlarında bekleyen garsondan kurtulmak için Ceylin'e, "Ne istersin?" diye sordu.

Ceylin kısa ve net cevap verdi:

"Konuşmak!"

Kaan garsona dönüp, "Şimdilik bize Corvus Cruturk geti-

rebilirsiniz,” dediğinde garson, “Efendim yanında bir şey...” diye soracak oldu.

Garson cümlesini tamamlayamadan Kaan nezaket kisvesi altında lafını böldü:

“Bir şeyler getirin, fark etmez.”

Garson yanlarından uzaklaşırken Kaan, tüm ciddiyetini takınarak konuya girdi:

“Ortalarda görünmüyorsun. Sebebi ben miyim?”

Ceylin gözlerini onunkine sabitleyip cesurca yanıt verdi:

“Yoğunum.”

Kaan bir kaşını kaldırdıktan sonra bir kez daha sordu:

“Düşünemeyecek kadar mı?”

Ceylin cevap vermek yerine dudağını ısırıldı. Kaan doğru noktaya parmak bastığını anlamıştı, arkasına yaslanıp gülümsedi. Ceylin skoru ona kaptırmaktan rahatsızdı. Hafifçe öne eğilip ellerini masanın üzerine dayadı.

“Etrafında olmadığımı fark ettiğine göre beni görmeyi bekliyordun, öyle mi?”

Kaan bir kaşını kaldırdı. Cevap vermeyişi kabullenmek demekti, biliyordu. O da kabullendi...

“Sen de beni merak etmiş olmalısın.”

Ceylin, tespiti yerinde bulduğundan başını aşağı yukarı salladı. Sorduğu ilk soruya cevap olarak, “Anlaşılan birimiz iki kişilik düşünmüş” dedi.

Kaan, Ceylin’in aldığı hazzın farkındaydı. Yüzüne yayılan sırtıtmaya engel olmaya çalışmadan, “Eylem adamıyım, bilirsin,” dedi.

“Pekâlâ, dürüst olalım. Benden sonra kaç kadınla yattın?”

Kaan’ın gülümsemesi bir anda sona erdi. Ancak geçiş oldukça yumuşak olduğundan şok olduğu söylenemezdi.

“Ne kadar dürüst olmalıyız?”

Ceylin onu yumuşak karnından yakaladığını fark etmişti. Keyifle arkasına yaslandı.

“Tamamen.”

O sırada yanlarına yanaşan garson, Kaan'ı kısa süre de olsa cevap vermekten kurtarmıştı ancak Ceylin sabırla bekledi. Önerilerine konulanların içeriğine bile bakmadan, gözlerini bir an olsun ondan kaçırmadan servisin tamamlanmasını bekledi. Nihayetinde yalnız kaldıklarında kollarını kurt pençelerinin üzerinde kavuşturdu. Kaan şarabından iri bir yudum aldıktan sonra usulca geciken cevabını verdi:

"Hiç."

Ceylin onun söylediğine inanamamıştı.

"Hiç mi?"

"Hiç..."

"Peki neden?"

Kaan hafifçe öne eğildi:

"Bak nedeni önemli mi? Sen de beni düşünmüşsün işte, tamam mı? Bence şimdi ne yapacağımızı konuşmalıyız."

"Nasıl, ne yapacağımızı?"

"Ceylin ben seninle yatmak istiyorum."

Ceylin bu açık sözlü itiraf karşısında oldukça şaşırmıştı. Tamam, bu iyi bir haberdir ama Kaan'ın sadece onunla yatmak istiyor olması o kadar da iyi bir haber değildi. Ne diyeceğini bilemediği dakikalar boyunca düşündü. Nihayetinde cevap verecekken Kaan onu durdurdu:

"Ben seninle yatmak istiyorum. Seninle film izlemek, gülmek, yemeğe çıkmak, yüzmek istiyorum. Bana gülümsemeni istiyorum. Etrafımda olmanı istiyorum."

Nihayetinde sustuğunda Ceylin şaşkınca sordu:

"Sen benim sevgilim olmak mı istiyorsun?"

Kaan durdu. Sevgili olmak böyle mi oluyordu?

"Tabii ki hayır! Hakan beni öldürür!"

Ceylin birden ayağa fırlayınca Kaan da şaşkınca kalkmıştı. Ceylin, "Çişim geldi!" dedi.

Mert'in aracı, Sude'nin evinin karşısına park ettiğinde site-deki tek ses de kesilmişti. Sude kucagında kavuşturduğu el-lerine bakıyor ve Mert'in onu öpüp öpmeyeceğini merak ediyordu. Mert ise, bakışlarını ona çevirmiş, profilinden de her yerden olduğu gibi muhteşem görünen genç kadını izliyordu.

O anda her zamanki kendinden emin kadın gitmiş, yerine ilk buluşmasından dönen bir genç kız gelmiş gibiydi. Mert hafifçe gülümsedi. Bir an olgun bir kadinken, bir an delidolu olu-yordu. Bazen de bir anda sessizleşip masumlaşıyordu. Yanın-da oturan bu masum güzelliği öpmek istedi. Ona doğru eği-leceği sırada Sude birden döndü ve, "Mert yukarı gelmek ister misin?" diye sordu.

Mert, birkaç saniye boyunca ona baktı. Sude ise tadını çı-karamadıkları gecenin, burada böyle noktalanmasını kesin-likle istemiyordu. Defalarca bölünen konuşmaları ve yemek, onsuz geçen günlerin ardından hiç de yeterli gelmemişti. Mert'i yanında istiyordu. Mert'i istiyordu. Mert cevap verme-den önce elini uzatıp yanağını okşadı.

"Elbette."

Sude bir an yaşadığı rahatlamanın ardından, elini kapıya attı ve açıp dışarı çıktı. Mert ise, birkaç saniye daha aracın içinde kaldıktan sonra derin bir nefes alarak Sude'yi takip etti. İkisi birlikte Sude'nin dairesine kadar ilerlerken, konuşmamış-lardı. Genç kadın kapıyı açıp içeri girdikten sonra girişi aydın-latan düğmeye dokundu. Mert ise çekingen adımlarla, sanki ilk kez geliyormuş gibi etrafını inceleyerek içeri girdi.

Sude kapıyı kapattıktan sonra Mert'e döndü:

"Ne içmek istersin? Kahve ya da başka bir şey?"

Mert, ona doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi ka-pattı. Beline sardığı kollarıyla onu kendi bedenine doğru bas-tırdıktan sonra, başını eğerek alnını onunkine dayayıp, "Tek istediğim sensin," diye fısıldadı.

Sesindeki yumuşak ton ve arzu Sude'nin bedenini tepeden tırnağa titremesine neden olmuştu. Zorlukla yutkunurken el-

lerini kaldırdı ve Mert'in kollarının üzerine dayadı. Nefes almak onu zorluyordu. Dudakları kurumuş, çatlamıştı. Dilini hafifçe üzerinde gezdirerek nemlenmesini sağladı ancak bu yeterli gelmemişti. Titrek bir sesle, "Mert..." dedi.

Genç adam ise, cevap vermek yerine dudaklarına doğru eğilip, az önce ihtiyacı olan nemi ona sundu. Dudakları onun- kiler üzerinde yumuşakça dolanırken, elleri elbisesinin üzerinde sırtını okşuyordu. Her dokunuş, her temas sanki yılların özlemine, ihtiyacını ve tutkusunu yansıtmak istermiş gibi duygu yüklüydü. Birbirlerinin içinde kaybolan dudaklar, yıllar öncesinden kalma sözleri aktarıyordu bir diğerininkine. Öpüşmeleri dizginledikleri tüm o ihtiyaca ve tutkuya rağmen yumuşak, tadını çıkara çıkara dakikalarca devam etmişti.

Nihayetinde Sude, dizlerinin onu taşımadığına karar verdiğinde Mert'in kolundan destek aldı. Mert dudaklarını çekerek başını alnına dayadı ve nefes alış verişlerinin düzelmesini bekledi. Sude'nin göğüsleri hızla inip kalkarken, Mert'in bedenine değiyordu ve bu kesinlikle nefesini düzenlemesine engeldi.

Dudaklarını alnına bastırdı ve derin bir öpüşün ardından ellerini saçlarına götürdü. Minik dokunuşlarla saçlarını okşarken, Sude başını omzuna yaslamış gözlerini yumarak anın tadına varıyordu. Genç adam, elini çektiğinde, Sude başını kaldırıp soran gözlerini ona yöneltmişti. Mert hafifçe gülümsedikten sonra dudaklarına minik bir öpücük bıraktı ve onu kucakladı.

Sude refleks olarak kollarını boynuna dolamıştı Mert'in. İkisi gözlerini birbirlerine dikmiş, adeta bakışlarıyla konuşurken, Mert daha önce de girdiğı yatak odasına yönlendirdi adımlarını. Bakışları kitlenmiş iki beden, konuşmaya ihtiyaç duymadan, sevgi taşan soluklarını dudaklarından diğerininkine aktardı.

Mert'in adımları, Sude'nin yatağına geldiğinde durmak zorunda kalmıştı. Kucağındaki kadından dudaklarını istemeye-

rek ayırdı ve onu ayakları üzerine bıraktı. İkisi karşılıklı durmuş, birbirilerinin bakışlarında kaybolurken, Mert elini uzatıp Sude'nin yanağını okşadı. Titreyen dudaklarda parmaklarını hafifçe gezdirdi ve yine elini çekmeden dudaklarını kendinin-kiyle örttü.

Birbirlerinin dudaklarında yitip giderlerken, daha önce tatmadıkları haz, yaşamadıkları kadar tutku doluydular. Mert, sanki bir çiçeği koklarmış gibi nazik, Sude ise daha önce yemediği bir meyvenin tadına varıyormuş gibi zevk doluydu.

Mert geri çekilip, ellerini Sude'nin saçlarına götürdü. Parmak uçları genç kadını başını çevreleyen yumuşak haleda doluyor ve kuaförün titizlikle yerleştirdiği minik tokaları birer birer açıyordu. Dikkatli, sakın, yumuşak... Her hareketi sevgi doluydu. Sude mutluluktan öleceğini düşünmeye başladığı sırada, saçı onu hapseden son bağdan da kurtuldu. Mert başını kendine çekerek az önce elleriyle serbest bıraktığı çağlayana bir öpücük kondurdu.

Sude ellerini göğsü üzerine dayadı ve omuzlarına doğru kaydırıldı. Ceket, omuzlarından aşağı kaymıştı ancak dirseklerinde takılı kaldı. Mert, Sude'nin saçlarındaki ellerini çekerek kollarını serbest bıraktı. Az önce Sude'nin ittiği ceket, kollarından kayarak yere düşmüştü. Sude'nin elleri, omuzlarından yakasına kaydı ve gömleğinin düğmelerini birer birer çözmeye başladı. Üçüncü düğmeye geldiği sırada Mert, onun ellerini yakaladı ve dudaklarına götürdü. Her bir parmağını teker teker dudaklarına dokundurdu. Az önce düğmelerini çözen parmaklar, şimdi kabiliyetini yitirmiş, dudaklarında titriyordu.

Mert, parmaklarını öptükten sonra, usulca aşağı bıraktı. Yavaşça arkasını döndürdü ve saçlarını sol omzunun üzerine topladı. Elbisesinin açıkta bıraktığı bölgeye eğilerek dudaklarını sürttü. Sude, boynundan aşağıya yayılan elektriklenmeyle titredi.

Mert ne zaman bu kadar etkileyici bir erkek olmuştu? Sude,

kaybettiği zamana üzüldü. Mert'in dudakları, boynundan omuzlarına kısa bir tur attıktan sonra, parmakları elbisesinin fermuarını bulmuştu. Ağır bir şekilde açılan fermuar, genç kadının sırtını ortaya çıkarırken, Mert nefes almayı unuttu. Her zaman biliyordu. Ama hep inkâr etmişti. Kusursuzdu.

Mert'in elleri, genç kadının omuzlarının iki yanında duruyor ancak ona dokumuyordu. Sude omuzlarını hafifçe silkip, elbisenin bedeninden aşağı kaymasını sağladı. İç çamaşırlarını geride bırakarak, ayakkabılarının yanına düşen elbiseden kurtulmak için, yana doğru bir adım attı. Diğer ayağını da kurtarmadan önce omzu Mert'in sıcak eline değmişti. Ona doğru döndü ve iç çamaşırlarının zorlukla sakladığı detayları görmesini sağladı.

Mert'in bakışları, genç kadının boynuyla omzu arasında bir yere kilitlenmişti. Sanki bakışlarını indirse... Sude, aralarındaki mesafeyi kapatacak bir adım attı ve bedenini ona dayayıp başını gömleğinin açıkta kalan kısmına yasladı. Mert ona sarılmak için ellerini kaldırmıştı. Gözlerini yumdu ve derin bir iç çekti. Elleri onun çıplak tenine değerken kararsızdı. Sude, başını çevirip dudaklarını gömleğin kapatmadığı bölgeye sürünce Mert parmaklarının baskısını arttırdı.

Sude'nin elleri beline dolanmış, pantolonuna hapsolmuş gömleği kurtarıyordu. Mert onu belinden yakalayıp havaya kaldırıncı, Sude'nin çabası yarım kalmıştı. Gömleğin yarı yarıya çıkmış olmasını umursamadan, Sude'yi yatağın üzerine bıraktı. Gömleğinin kalan düğmelerini açıp çıkarması, pantolonundan, ayakkabılarından ve çorabından kurtulması bir dakikayı bile bulmamıştı.

Sude'nin yanına uzanmak yerine, yatağın ucuna gitti ve dizini yumuşak yüzeye yasladı. Bileğinden tutarak bir ayağını havaya kaldırdı ve bacağının iç kısmına dudaklarını bastırdı. Sude yatağın üzerindeki örtüyü avuçlarken Mert, dudaklarını çekmiş, bileğini saran tokayı çözmeye başlamıştı. Sude'nin ayağı kurtulduğunda, diğerine geçti. Aynı şekilde ikinci aya-

ğini da kurtardı ancak bu kez bileğini bırakmak yerine, dizine kadar minik öpücükler bırakarak ilerledi.

Dizinden sonra daha da yukarı geldi ve göbeğinin üzerine minik bir öpücük bıraktı. Sude, onu hissetmek için kendine çekmeseydi, sutyeninin zorlukla kapattığı göğüslerinde oyalanacaktı ancak dudakları kendini açlıkla bekleyen genç kadınınkini buldu.

Dudakları, boynundan omuzlarına, oradan göğüslerine doğru inerken yeni çıkmaya başlayan sakalları, genç kadının hassas teninde iz ve haz bırakıyordu. Göğüslerini örten tülle dantel karışımına geldiğinde, başını geri çekti ve bir ressamın eserini izlermiş gibi önünde uzanan manzaranın tadını çıkardı.

Mert'in, genç kadının iki göğsünün arasına uzanan parmakları, tek bir seferde kopçayı açmıştı. İkisi de özgürlüğüne kavuşarak farklı yönlere giderken, Mert eğilerek pembe uçlardan birini dudaklarının arasına aldı. Dili, Sude'nin göğüsleri üzerinde oyunlar oynarken, genç kadın parmaklarını saçlarının içine geçirmiş, başına yön veriyordu. Mert'in dudakları ikincisine geçtiğinde, Sude altında zevkle inledi.

Saçlarına asılarak onu yukarı doğru çekti. Dudakları bir kez daha buluşurken Sude, elini genç adamın kalçasına atmış ve baksırının içine geçirmişti. Mert'in tüm sertliğini hissedebiliyordu. Aralarındaki gereksiz kumaş parçalarını da... Mert onun isteğini anlayarak geri çekildi.

Parmaklarını Sude'nin iç çamaşırının iki tarafına geçirdikten sonra, usulca aşağı doğru çekti. Sude ona yardımcı olmak için kalçasını kaldırmıştı. Birkaç saniye sonra Mert de altındaki son parçadan kurtuldu ve Sude'nin üzerine uzandı. Genç kadın çoktan bacaklarını aralamış ve onun için hazır olduğunu belli etmişti. Mert, gözlerini onunkine sabitledikten sonra, kalçasını hareket ettirerek Sude'nin içine girdi.

Sude, ılık, ıslak ve sımsıkı onu sarmalarken Mert, hareket

etmedi. Alnını Sude'ninkine dayadı ve tenlerinin uyuşmasını bekledi. Sonra başını geri çekip, Sude'nin gözlerinin içine baktı:

"Evlen benimle!"

Sude şaşkınca başını sola doğru eğdi, kaşları çatılmıştı. Mert üzerinde ağır bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. İsteğini tekrar etti:

"Sude, benimle evlenir misin?"

Sude nefes almayı unuttu. Mert'in sorduğu soru mu nefesini kesmişti, yoksa aldığı hazdan mı bilemiyordu ancak gözleri Mert'inkine sabitlenmiş, dili lâl olmuş, cevap veremiyordu. Mert ağır hareketlerle kalçasını hareket ettirirken tekrar sordu:

"Seninle yaşlanmak istiyorum, hayatını benimle paylaşır mısın?"

Sude'nin gözünden bir damla yaş süzülüp yanaklarına doğru yol alırken; Mert dudaklarıyla damlayı kuruladı:

"Sahibim, her şeyim, karım olur musun?"

Sude başını hafifçe aşağı yukarı salladı. İlk kez kelimeleri yoktu Sude'nin. İlk kez, sözlere dönecek bir cevabı yoktu. İçinden binlerce evet geçiyordu ancak bunların hiçbirisi dilinden dökülmüyordu. Mert, sevgiyle dudaklarını, yanaklarından süzülen yaşlara bastırdı ve her birini tek tek kuruladı.

Genç adam kalçalarını hızlandırırken, Sude tırnaklarını sırtına batırmıştı. Genç kadın kalçasını havalandırarak onu karşılariken ikisi aynı anda, yılların özlemini sona erdirmişti. Sude, Mert'in kollarında dinlenirken, az önce yaşadıklarının, bir rüyadan ibaret olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Birkaç dakika boyunca, birbirlerinin kollarında, tek kelime etmeden, soluklarını düzene sokmaya çalışarak yattılar. Sude, hayal görmediğinden emin olmak istedi ve omzu üzerinde yan dönüp, Mert'e baktı. Gerçek gibi görünüyordu. Elini uzatıp yüzünü okşadı. Gerçekti işte! Parmaklarını kalın ve deli olduğu alt dudağın üzerinde gezdirdi usulca. Sonra başını

uzatıp dudaklarını onunkilere bastırıldı.

Mert, onun dudaklarını istekle kavrarken, Sude kendini geri çekti ve Mert'i hafifçe itti. Mert şaşkınca, "Hey?" diye sorduğunda Sude yatağın üzerinde diz çökerek ona dönmüştü. Kolunu kendi önüne uzattı ve bir cimcik attı. Parmaklarını burkmasıyla birlikte canı yanmıştı. Mert şaşkınca sordu:

"Neyin var Sude?"

Sude, ona bakarken başını eğmişti. Sesinin çıkmayacağından emin olsa da konuştu:

"Rüya mı görüyorum diyordum."

Mert bir kahkaha atınca, Sude hafifçe koluna vurdu. Genç adam, onu kolundan yakalayarak altına aldı ve dudaklarına derin bir öpücük bıraktı. Dakikalar önce tatmin olmuş bedenleri, sanki aylardır aç kalmış gibi uyarılmıştı. Mert öpüşmeyi çok fazla uzatmadan yataktan kalktı ve baksırını giydi. Sude, yatağın örtüsünü çekiştirerek bedenine sararken, Mert gömleğini de aceleyle girmiş, ortadan bir iki düğmeyi iliklemişti. Sude şaşkınca sordu:

"Ne yapıyorsun?"

Mert cevap vermek yerine onun yanına yürüdü ve elinden tutarak yataktan inmesine yardımcı oldu. Sude bedenine sarıldığı örtüyü tek eliyle tutarken, Mert elini bırakmamıştı. Yere eğilip diz çöktü ve ceketine uzandı. Sude, şaşkınca ceketinin içinde bir şey aramasını izliyordu. Mert, nihayet tek eliyle yaptığı aramayı sonlandırdı ve hâlâ dizlerinin üzerinde durarak Sude'ye döndü:

"Aslında bu işi böyle yapmayı planlamamıştım."

Yatak odasını ve üzerlerini işaret edip devam etti:

"En azından çok daha fazla giyinik olacaktık." Sude'nin elini bıraktı. Genç kadın, göğsünün üzerinde tuttuğu elinin müsaade ettiği ölçüde aşağı bakarken, Mert'in küçük bir kutu kavradığını gördü. Gözlerine inanamadı. Bir anlık dürtüyle edildiğini düşündüğü teklif aslında önceden planlanmıştı.

"Sude... Beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın?"

Sude uzattığı kutuda duran yüzüğe ancak birkaç saniye bakabilmişti. İkinci kez gözyaşlarına boğulmuştu. Bu kez sağanak şeklinde gelen yaşları gören Mert, ayağa kalkarak onun yüzünü avuçları arasına aldı ve şaşkınca sordu:

“Neyin var Sude? Mutlu olmadın mı?”

Sude gürültülü bir şekilde burnunu çekerken zorlukla mırıldandı:

“Bu hayatımın en mutlu günü şapşal...”

Mert yüzüğü bırakıp onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. O sırada Sude’nin fısıldadığını duydu:

“Evet, Mert... Seni dünyanın en mutlu erkeği yaparım...”

“Sude, derhal kıcını o yataktan kaldır.”

Sude, masanın üzerine servis tabaklarını bırakırken hafifçe gülümsedi. Arkadaşının onu azarlayan sesine olabildiğince mahmur bir yanıt verdi.

“Yatağım ve kıcım şu an muhteşem bir ikili olmalarına rağmen sen onların huzurunu kaçıırıyorsun.”

Ceylin’in nefes nefese sesi telefondan kulağına dolarken; Sude, masanın üzerine koymak üzere fırından çıkardığı mis kokulu börekleri eline almıştı.

“Beş dakika sonra kapındayım, unutma anahtarım var.”

Sude replik geliştirme konusunda oldukça ketum olan arkadaşına cevap vermeden telefonu kapadı. Az sonra kapıdan içeri gireceğinin farkındaydı. Isıtıcının yanına yürüdü ve düğmesine bastı. Suyun ısınmasını beklerken fincana yeterli ölçüde kahve koydu. Kaynayan suyu fincana ilave ettikten sonra onu da yanına alarak kapiya yürüdü.

Fincanı iki eliyle tutuyordu ancak kapıyı açmak için harekette bulunmadı. Dışarıdan gelen ayak sesleri kapının arkasında durduktan sonra şıkırdayan anahtar sesleri duyuldu.

Kilidin yuvada dönerken çıkardığı tıktırtiların ardından kapı ona doğru hareket etmeye başlamıştı. Sude elindeki fincanı öne doğru uzattı.

Ceylin başını kaldırdığında karşısında bir fincan kahve ile duran Sude'yi görmüş, burnunun dibindeki kahvenin kokusunu içine çekmiş ve evi saran börek kokularıyla iştahının kabardığını hissetmişti. Tamam, Sude mutfakla uğraşmayı ve onlara yemek yapmayı severdi ancak şu anda yatakta olması gerekmiyor muydu? Hem yanlış hatırlamıyorsa Ceylin iki gece evvel onun randevusunu istemedenden de olsa sabote etmişti, değil mi?

"Sen kimsin ve Sude'ye ne yaptın?"

Ceylin, mutfak masasının kenarına oturmuş kahvesini yudumlamaya başlamıştı ki kapı çaldı. Sude keyifle mırıldandı.

"Ben bakarım."

Ceylin arkadaşı mutfaktan çıkarken kaşlarını çatmıştı. Ama önünden yükselen böreklerin kokusunu duyduğunda Sude'nin keyfini unuttu ve eline aldığı çatalı böreğe batırdı. Sude'nin Hakan'ı karşılariken çıkardığı seslerin eşliğinde börekten ilk ısırığını aldı ve keyifle mırıldandı. Sürtük işini iyi biliyordu.

Hakan içeri girdiğinde böreğinin son lokmasını ağzına götüren Ceylin'in saçlarını karıştırdı. Ceylin asabi bir şekilde "Hey," derken genç adam az önce karıştırarak bozduğu saçlara bir öpücük kondurmakla meşguldü. Hakan, "Rahatsız mı oldun ufaklık?" dedi.

Ceylin kahvesinden iri bir yudum almadan önce söylendi.

"Sadece birkaç saniye!"

Hakan, masaya oturdu ve servis tabağından bir tane börek kaptı. Isırmadan önce:

"O birkaç saniye var ya..." dedi.

Sude eline patlatıp böreği alırken Ceylin:

"Eee var. Ne olmuş?" diye sordu.

"O birkaç saniye sayesinde kanunen de senden büyüğüm."

Ceylin, Sude'nin Hakan'dan alıp tabağa koyduğu böreği aldı ve ısırmadan önce, "İngiliz kraliyet ailesinden olmadığı-mıza göre sorun yok," dedi.

Hakan cevap veremeden kapı çaldı. Sude, Ela'ya kapıyı aç-maya gidecekken böreği henüz ısıramamış olan Ceylin'in elinden aldı ve tabağa koydu. Sude mutfaktan çıkar çıkmaz Hakan ve Ceylin tabaktan birer börek alıp ısırmışlardı. Ela'nın cıvıl cıvıl sesi mutfağa kadar ulaşırken, iki kardeş karşı karşıya oturmuş, aynada karşısındaki yansımaya bakıyormuş gibi, iki-zinin onunla aynı anda, aynı hareketleri yapmasını izleyerek börekleri yediler.

Sude kahvesinden keyif verici bir yudum daha alırken ar-kasına yaslanmış, yılların hiç değiştiremediği tabloya bakıyor olmanın tadına varıyordu. Ela sanki işitme engellilerin dol-durduğu bir sınıftaymış gibi anlatımına el hareketleri katarak, onu getiren şoför ile yaşadığı macerayı detaylandırırken Hakan, çatalını önündeki tabağa seri bir şekilde götürüp, hızla ağzına yönlendiriyordu. Ceylin ise çiğnemedi yutuyormuş gibi görünen ikizinin aksine, ağzına aldığı her bir lokmayı sin-dirip tüm dikkatini Ela'ya yöneltmişti.

"En sonunda adama dikiz aynasından öyle bir baktım ki kapıya gelene kadar bir daha tek bir kelime edemedi!"

Ela cümlesini bitirirken, Sude artık konuşması gerektiğine karar vermişti ki Hakan şaşırtıcı bir şekilde sözü ondan kapa-rak, "Eee Sude... Neden buradayız?" diye sordu.

Onun sorusuyla birlikte dakikalardır ilgi odağı değil de se-yirci konumunda onları dinleyen, izleyen ve tartan genç ka-dına yönelmişti bakışlar. Sude, bu atağın onu hazırlıksız yakaladığını kabul etmek yerine fincanını masaya bırakarak sordu.

"Bu nasıl soru Hakan? Kahvaltı yapıyoruz işte."

Hakan kaşlarını havalandırdıktan sonra dilini dişleri ve dudığı arasında şaklattı.

“Söylemek istediğin bir şey var bebeğim,” dedikten sonra yanındaki diğer iki kişiye hitap ederek sordu:

“Bunu fark eden bir tek ben değilim, değil mi?”

Ceylin dudasını büzerek bilmediğini ifade ederken, Ela da hiçbir fikri olmadığını belli etmek için, “Aa!” dedi. Hakan çok önemli bir sırra vakıfmış gibi keyifle çatalını elinden bıraktı ve arkasına yaslandı. Bu anın tadını sonsuza kadar çıkaracağı benziyordu; fakat dayanamayıp “Bebeğim... Şu sofraya ne demek biliyor musun?” diye sordu.

Üç kadın birden can kulağıyla dinlerken, üçü de başını olumsuz anlamda iki yana sallamıştı. Hakan’ın dudakları keyifle kıvrıldı.

“Benim kızacağım,” dedi ve konuşmasına es vererek Ceylin’i gösterdi; “Onun kıskançlıktan kuduracağı,” dedi ve son olarak yanında oturan Ela’nın yanağından makas alarak ekledi: “Bunun da zıp zıp zıplayacağı bir haberin var.”

Sude, onun bu yerinde teorisine şaşırıırken, Ela yanağından makas alan Hakan’ın eline bir tokat indirmişti. Ceylin ise ne kaçırdım der gibi masaya bakıyordu. Sude on ikiden vuran adamı sınıadı:

“Bunu da nerden çıkarıyorsun?”

Hakan kaşlarını kaldırıp açıklamaya geçmeden önce sahne hazırlıklarını yapan bir sihirbaz kadar keyifliydi. Parmağıyla çaydanlığı gösterdi.

“Sen çay içmezsin, diğerlerinin ne kadar içeceği de pek umurunda olmaz ama bu kez evde bulduğun en büyük çaydanlığı kullanmışsın. Bu da demek oluyor ki söylediklerinin ardından uzun bir konuşma olacak ve bunun için Ela’yı çaysız bırakmaman gerekiyor.”

Ceylin kaşlarını çatarken Ela, şaşkınca Sude’ye bakmıştı. Sude ise dudasını yana bükerek takdirini belli etti ama Hakan

durmadı. Ceylin'in tabağına koyduğu börekleri göstererek devam etti:

"Onun en sevdiği börekleri yapmışsın. Dukan diyeti bile yapsa onlara hayır diyemeyeceğini biliyorsun. Tabii yemeğe ne kadar bağlı olduğunu da... Böylece börekleri yiyecekti ve sonrasında o haz denizinde yüzerken sen bombayı patlatacaktın."

Ceylin doğruyu mu söylediğini anlamak istermiş gibi Sude'ye döndü. Sanki hemen açıklamasını bekliyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Sude bitirip bitirmediğini soracakken Hakan devam etti.

"Eminim, Deniz ortalarda olsaydı masada bir tabak yumurtalı patates de olurdu; ancak o ailesinin içine bu kadar dalmışken rahatsız etmeyeceğini biliyorum. Bana gelirse eğer..."

Üç kadın da onun son tespitini nefeslerini tutmuş beklerken Hakan masanın tamamını gösterip, "Sevdiğim her şey var burada! Ya mide fesadından ölmemi istiyorsun ya da söylediklerini fark etmeyecek kadar yemekle meşgul olmamı!" dedi.

"Ne ara çıkarımbilimci olduğun konusuna daha sonra döneceğim. Sude, aynı rahmi paylaştığımız anlarda bile bu adamla, bu kadar aynı fikirde olmamıştım. Neler oluyor?"

Sude tüm planlarının böyle ortaya dökülmüş olmasından rahatsız olmuştu. Omzunu hafifçe silkip kıvırmaya çalıştı.

"Yumurtalı patates aklıma bile gelmemişti!"

Ela dayanamayıp meraklı tacını Ceylin'den almak istermiş gibi patladı.

"Ben şuracıkta ölmeden ne olduğunu açıklar mısın artık?"

Sude derin bir soluk verdi ve omuzlarını silkti:

"Sinirlenmek, kıskançlık yapmak ve zıplamak yok ama!"

Üçü aynı anda bağırdı:

"SUDE!"

“Tamam, kahretsin! Mert bana evlenme teklif etti! EVLE-NİYORUZ!”

Sude’nin tüm çabalarına rağmen olan olmuş; Ela masadan fırlayıp zıplamaya başlamış, Ceylin, Sude’nin ona sormadan evlilik teklifini nasıl kabul ettiğini sorgularken; Hakan, Mert’i öldürmeye yeminler ediyordu.

Ceylin anın doğru olup olmadığından emin değildi henüz. Sude her şeyi yeni açıklamışken onun Hakan’a Kaan’dan bahsetmesi aptallıktı. Bir yandan isyankâr iç sesi ona Hakan’ın hiçbir halta karışamayacağını söylerken, ona inat diğer yanda riske girmemesi gerektiği konusunda telkin eden mantığı vardı.

Ceylin mantığının sesini umursamamayı seçti ve o anda keyifli bir sohbetin içinde olan Sude ve Ela’nın yanından kalkıp mutfağa yürüdü. Fincanları çıkarıp kahve hazırlamaya başladı. Cümleye nasıl başlayacağını, ne diyeceğini tartmaya o kadar dalmıştı ki Hakan’ın yanına geldiğini fark etmedi.

“Söyle ölecek miyim?”

Ceylin ufak çaplı bir panik yaşarken yerinden sıçradı. Neredeyse fincanı dolduran kahvenin elindeki son kaşığı etrafa saçılmıştı.

“Manyak mısın be? Ödümü kopardın!”

“Neye daldın bu kadar? Kavanozun yarısı fincanda ve sen azimle devam ediyorsun.”

Ceylin önüne baktığında Hakan’ın ne demek istediğini anlamıştı. Şu an pek iyiye benzemiyordu anlaşılan.

“Henüz hepimiz yaşayacağız Hakan,” diyerek onun az önce sorduğu sorunun yanıtını verdi.

Sude'nin evinde yaşanan karmaşadan habersiz olan Mert hayatına bir düzen vermesi gerektiğinin farkında, Kaan ile konuşmaya karar vermişti. Hope, birkaç hafta sonra İzmir'de verecekleri mini konser için pazar gününün sakinliğini fırsat bilen Batu'yla ekibi, Mert'in isteğiyle erken gelmiş Kaan ile Miray ve birkaç çalışan dışında bomboştı.

Mert ile Miray tezgâhın arkasındayken Kaan, moladaki Batu ile konuşarak onlara doğru yürüyordu. Nihayetinde ikisi birer taburenin üzerine oturduğunda Mert, onlara hazırladığı kahveleri uzattı. Kaan, İzmir konseri için aklındaki birkaç fikri söylerken Mert sabırsızdı. Bu konularda acemi olduğundan konuya nasıl gireceğini de bilmiyordu. En iyisinin damdan düşer gibi söylemek olduğuna karar vererek bombayı patlattı.

"Sude'yle evleniyoruz."

İki kelimelik yalın gerçek tezgâhın üzerine tüm ağırlığıyla çökerken, Kaan'ın lafı ağzında kalmıştı. Batu şaşkın ama memnun bir şekilde Mert'e bakarken Kaan'ın yüzünden salt inanmazlık okunuyordu. Genç adam, kelimelerin anlamlarını idrak etmeye çalışır gibiydi. Kaan'a göre evlilik sadece resmi bir kurumdu. Bar açmak için ruhsat alınan belediye gibi... Ara sıra insanın bir nedenden ötürü işinin düşmesi dışında gereksiz bir kurum ve oluşumdu. Kaan'ın işi o kuruma şimdiye kadar hiç düşmemişti, düşmeyeceğine de emindi. O an için kendisine göre en mantıklı olan soruyu sordu.

"Neden?"

Mert'in haberindense Kaan'ın sorduğu soruyu tuhaf bulan Batu hayretle, "Ne demek neden?" dedi.

Kaan anlamak istermiş, hatta buna muhtaçmış gibi baktı.

"Onu sevdiğini biliyorum, o da seni seviyor. Birbirinizle birlikte mi yaşamak istiyorsunuz. Yaşayın! Neden bunu bir memur onaylıyor?"

Batu anlayışlı bir tavırla Kaan'ın sırtını pat patladı ve Mert'e, "Onu takma Mert, tebrik ederim dostum," dedi.

Batu cümlesini tamamladığında o ana kadar sesi çıkmayan

Miray, kuzeninin sırtına büyük bir tokat geçirip, "Beline kuvvet kuzen!" dedi.

Mert, onu kendine çekip sarılırken Kaan kahkaha atmış, Batu da yüzünü buruşturmuştu. Konuşma Mert'in yerini kimin alacağı konusuna kayarken, Mert tezgâhın diğer tarafına geçmiş ve arkadaşını evliliğine hazırlamak için onunla birlikte ofise doğru yürümeye başlamışlardı. Kahvesinden son yudumu alan Batu da kalkacakken Miray, onu durdurdu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Batu, bıkkın bir şekilde ona dönerken, Miray oldukça sakin. Genç adamın rahatsız bakışlarına aldırmadan usulca sorusunu sordu:

"Bende seni rahatsız eden şey nedir?"

Batu bu beklenmedik soru karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Kaşları hafifçe çatılırken inkâr etmeye hazırlanıyordu. Fakat karşısında duran ve tüm içtenliğiyle onun cevabını bekleyen genç kadın, son anda fikrini değiştirmesine neden oldu.

"Şu an görüldüğünden çok farklı davranman olabilir mi?"

Miray şaşırdı. Şu an nasıl görünüyordu acaba? İstemsiz bir şekilde başını aşağı eğip giysilerine baktı. Altındaki dar paça mavi kotun üzerine giydiği beyaz gömleğiyle gayet sade bir görünümü vardı. Gömleğin kollarını dirseğine kadar kıvrımış, yakasında birkaç düğmesini açık bırakmıştı. Gayet normaldi işte.

"Nesi var görünüşümün?"

Batu elini aşağı doğru savurdu ve oturduğu yerden kalkarken, "Unut gitsin," dedi.

Onun taburesinden indiğini gören Miray, aniden hareketlendi ve tezgâhın öbür ucuna yürüyüp altından geçti. Batu daha ikinci adımını atamadan Miray önüne dikilmişti.

"Lafı başlattın sonunu da getir. Yoksa..."

Batu sinirlendi:

"Yoksa NE? Ne yaparsın MİR? Günümü gösterir misin? Hadi ama bir kız gibi görünmüyor ve davranmıyorsun. Bunun

için beni suçlayamazsın, değil mi?"

Miray, yüzünü basan ateşin boynundan aşağı ve kollarına yayıldığını hissedebilecek kadar kızmıştı. Demek oradan bakıldığında bir kız gibi görünmüyordu öyle mi? Onun cevap vermeyeceğini düşünen Batu yanından geçip gidecekken; Miray onu kolundan tutup durdurdu. Batu ne istediğini sormak için ona dönerken genç kadın parmak uçlarında yükselerek Batu'yu yakasından kendine hızla çekti.

Dudaklarını onunkine dayarken olacaklardan korkarmış gibi gözlerini yummuştu. Reddedilmenin aksine Batu'nun dudakları açıldı ve dili onunkinden içeri kaydı. Miray'ın beklediği tepki bu değildi ama çabucak toparlanıp ağzının içinde dans eden dile karşılık verdi. Batu'nun elleri Miray'ın kollarını bulup omuzlarının hemen altından kavrayarak onu kendine iyice yanaştırmıştı. Miray dudaklarını da tıpkı bedeni gibi ezen adamın boynuna doladığı kollarını fark ettiğinde birden akli başına geldi.

Gözleri hızla açıldı ve Batu'nun boynundaki kolları gevşedi. Onun bir anlık boşluğundan faydalanarak, kendini dudaklarından kurtardı ve iki adım geri çekildi. İkisi karşılık durmuş, göğüsleri ihtiyaçla aşağı yukarı kalkarken Miray, arkasına dönüp kaçmamak için kendini zorladı ve amacını açığa çıkran sözler dudaklarından döküldü:

"Bir öpüşümle yanıp tutuşan bedenin, erkek olduğumu düşünüyorsa, eşcinselin tekisin bayım!"

"Selam Hakan. Nasılsın?"

Karşı tarafta birkaç saniye boyunca uzanan sessizlik, telefonun kulağından uzaklaştırıp aramanın devam edip etmediğini kontrol etmesine neden olmuştu ancak çok daha fazla beklemesine gerek kalmadan derin bir nefes sesi duyuldu.

"Ölüyor muyum?"

Ceylin kaşlarını çatı.

“Ne alaka?”

“‘Selam Hakan’ ve ardından gelen ‘nasılsın’... Ceylin sen en son bana nasıl olduğumu sorduğunda-bir dakika biz ikiziz sen bana nasıl olduğumu hiç sormuyorsun ki!”

“Ölebilirsin HAKAN TEKİN!”

Ceylin hışımla telefonu kapattı. Kaan’ın ikiz kardeşinin ortağı olması ona nasıl bir cezaydı ki? Başkası olsa Hakan’ın karşısına dikilir ‘Sana ne?’ kalıbını da içeren bir cümle ile Kaan ile ilişkisini açıklardı. Telefon kapandığında Ceylin tam olarak bunları düşünüyordu.

Mert asansörden çıkarken oldukça keyifliydi. Farkında olmadan çaldığı ısıklık koridor boyunca onu takip ederken omzundaki çantayı düzeltti. Sabahın erken saatleri olduğundan koridor boştu. Tıpkı ofisin de olması gerektiği gibi. Ancak Mert cam kapıya yaklaştıkça içeriden gelen bir kadın sesi duyulmuştu. Mert’in adımları yavaşlarken sesin sahibi, “İyi de o senin sorumluluğunda değil ki Hakan! Koskoca kadın niha-yetinde...” dedi.

Mert’in ismi duyduğunda donup kalmıştı. Hakan? Aynı Hakan olamazdı değil mi? Hem bu konuşan da Pınar’dı galiba. Mert, omzuna asılı olan çantayı düzeltirken, karşı tarafı dinleyen Pınar’ın cevap vermesini bekliyordu. Çok beklemesine gerek kalmadan Pınar’ın sesi bir kademe daha artarak duyuldu:

“Ama saçmalıyorsun. Gören de adam arkadaşını hamile bırakıp kaçtı sanacak! Evleniyorlar işte, daha ne?”

Mert, telefondakinin Hakan olduğundan neredeyse emin olmuştu. Hakan ile Pınar’ın arasında ne olabileceğinin onun işi olmadığına karar vererek hareketlendi ve kapıya kalan bir-

kaş adımı aştı. Kapıdan geçerken Pınar onun girişini fark etmemiş Hakan'a cevap veriyordu.

"Sakın bir daha patronuma laf..."

Mert başıyla hafifçe selam verirken konuşmayı duymamış gibi yapmayı tercih etmişti.

Hakan, çatalını salama batırıp ağzına götürürken Sude, Ceylin'e bakarak yemeğinin tadına varan ikizini işaret etti. Ceylin kaşlarını çatarak gözlerini devirirken Sude, bir kez daha başını salladı. Ceylin itiraz etmek için ağzını sessizce kapattı Hakan ise çatalı kaldırıp önüne savurdu.

"Neden kaş göz yapıyorsunuz?"

Sude ve Ceylin kabahat işlerken yakalanmış iki küçük kız gibi hızla birbirlerine baktılar. Ardından ikisi Hakan'a döndü ve aynı anda konuştular:

"Yapmıyoruz!"

"Ceylin bir şey söyleyecek!"

Ceylin öfke dolu tüm bakışlarını Sude'ye çevirirken Hakan, elindeki çatalı masaya bırakıp arkasına yaslandı.

"Bu aralar bunu ne kadar çok yaşıyorum! Seni dinliyorum."

Ceylin sessizliğini korurken Sude, dirseğiyle onu dürttü. Genç kadından hâlâ tek kelime çıkmamıştı. Gözlerini sabit bir noktaya dikmiş, anın sadece gelip geçmesini bekliyordu. Nihayetinde dudakları aralandı ve Hakan'ın duymayı beklemediği kelimeler döküldü.

"Kaan'la ben birlikteyiz."

Hakan anlamamış gibi sordu.

"Nasıl birliktesiniz? Burada mı? Kaan neden burada olsun?"

Hakan'ın sorusuyla Ceylin kendine geldi ve başını iki yana sallayarak, "Burada değil. Birlikte anlamında, beraber değil.

Yani beraber ama..." derken Sude onun lafını böldü.

"Sevgili anlamında."

Hakan, şaşkınca Ceylin'e baktı, sanki ondan bir onay gelmesini bekliyor gibiydi. Ceylin onaylamak yerine delici bakışlarını Sude'ye yönlendirdi. Ceylin'den yanıt alamayan Hakan, Sude'ye baktı. Sude tam konuşacakken Hakan susması için bir işaret yaptı ve Ceylin'e sordu.

"Ne kadardır?"

Ceylin aniden kafasını kaldırıp Hakan'a baktı. İkizi hâlâ masada oturuyordu. Masa dağılmamıştı ve ne hikmetse bağırılmıyordu. Beklediği tepkiler bunlar değildi. Şaşkın ama temkinli bir cevap verdi.

"Çok uzun bir süre değil. Hatta birkaç hafta bile değil."

Hakan istifini bozmadı. Hatta sinirlendiğinde çenesinde atan o kas bile sabitti. Ceylin gözlerini kıstı ve ikizinin tepkisini bekledi. Nihayetinde Hakan, "Bunu en son ben mi öğrendim?" diye sordu.

Ceylin tekledi. Hakan'dan bu kadar 'insani' tepkiler beklemiyordu. Bu da neydi böyle? Neredeyse kekeleyerek cevapladı.

"Elbette hayır... Bilmeyen bir sürü insan var... Değil mi Sude? Misal şey... Şey bilmiyor."

Ceylin kendini zorlarken Sude'ye de işaret ediyor, gözlerini olabildiğine açmış ondan da yardım bekliyordu. Başını aşağı yukarı sallayıp ismi bulmaya çalışırken Hakan, "Tamam Ceylin. Uğraşma," dedi.

Ceylin hızla ikizinin gönlünü almaya çalıştı. Nedense Hakan'ın bu kadar sakin karşılaması suçluluk duymasına sebep oluyordu.

"Üzgünüm Hakan; ama bu kadar olgun karşılayacağını düşünememiştim."

Hakan sesini yükseltmeden sakince cevap verdi.

"Adam ortağım Ceylin! Ne yapmamı bekliyordun? Ortağımı yumruklamamı mı?"

Kaan barda otururken keyifle ağzına attığı çerezleri çiğniyordu. Yanında ona gülümseyen genç kadın önemsizdi o an için. Birkaç hafta önce olsa onu yatağa götürmek için hamle yapabilirdi; ancak onun bu aralar yatağını -derin bir iç çekti- ve hayatını süsleyen Ceylin'i vardı ve şaşırtıcı bir şekilde ona yeterli geliyordu. Tabii bir de Ceylin'den aldığı telefon vardı.

Konuşmaları en ince detayına kadar aktarmıştı Kaan'a. Hakan olması gerekenden çok daha ılımlı davranmıştı bu konuda. Normal zamanlarda olsa Kaan gelip onu yumruklamasını beklerdi fakat saatler geçmişti ve Hakan kızların yanında idi. Düğün dernek planları yapılıyordu. Kaan oldukça keyifliydi. Tabii biri omzuna yavaşça vurana kadar...

Genç adam, bar taburesinin üzerinde ağırca arkasını dönerken bir yüz görmeye hazırlamıştı kendini; ama tek görebildiği gözünün üzerine inmekte olan bir yumruk oldu. Kaan, hazırlıksız olduğundan ayrıca yumruğun şiddetinden tabureden aşağı kayarken ortalık birden karışmıştı. O, yerde kendini toplarken ayakucunda duran kişi öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Kaan şişmeye başlamış göz kapağının ardında Hakan'ın yüzünü seçtiğinde arkadaşı, "Tebrik ederim ORTAK!" dedi.

Hope, o gece her zamanki hazırlıkların dışında bir telaşa ev sahipliği yapıyordu. Görevliler oradan oraya ilerlerken her şey tek bir kişinin beğenisi için düzenleniyor, ayarlanıyordu. Bu düzenlemelerin başında bulunan uzun boylu kadın, arkadaşının en sevdiği şampanyanın yeterince soğutulduğundan emin olmak için kadehi dudaklarına götürmeden önce, yanına gelen iki adamı baştan aşağı süzmüştü.

Bakışları tepeden aşağı süren ilk turu bitirdikten sonra,

ikinci kez detayları daha da inceleyerek yukarı çıkmaya başladı. Göğüs kafeslerinin üzerindeki kabartılar onu memnun etmişti ancak omuzlarına ulaştığında dudaklarına tatmin olmuş bir gülümseme oturdu. Kalçasını bar taburesinden kaydırıp uzun bacakları üzerinde ayağa dikildi.

“Hope’a hoş geldiniz,” dedikten sonra elini uzattı.

Ceylin’in gözünde, Kellen Lutz’a rakip olabilecek kapasitede görünen adam uzattığı eli kabul edip sıkarken onun karşılmasını yanıtlamıştı.

“Ceylin Hanım sanırım.”

Ceylin, diğer adama da elini uzatırken kendi kendine artık başı bağılı sayılabileceği konusunda telkinler veriyordu. Ancak isyankâr iç sesi itiraz etti; neticede bekârlığa veda eden sadece Sude değildi. Hafifçe gülümsedikten sonra Kaan’ın ofisini işaret ederek beylerin peşine düşmesini beklemeden o yöne doğru yürümeye başladı. Kendinden oldukça emin bir tavırla arkasından geldiklerine emin olduğu iki dansçıya, “Bu gece arkadaşımın partisi için burada toplanacağız. Hope’un sahipleri ile yakın akrabalık ilişkileri içerisinde olmam da beni sizlerin ev sahibesi yapıyor,” dedi

Ofisin kapısını açıp içeri girdikten sonra geçmeleri için hafifçe kenara çekilip gülümsedi.

“Bu gece buradaki tüm kızları mutlu edeceğinizi umuyorum.”

Çakma Lutz hafifçe gülümseyerek, az önce tokalaştığı ele uzandı ve iki avcu arasında sıkıştırdıktan sonra gözlerini genç kadınınkilere dikip, “Bundan emin olabilirsiniz Hanımefendi,” diyerek genç kadının elini dudaklarına hafifçe bastırdı. Ceylin’in beyni tüm işlevlerini yitirip bacaklarının titremesine engel olamazken genç kadın derin bir iç çekip, “Göreceğiz,” diye fısıldadı.

Dünyaca ünlü Ritz Otel'i'nin otuz dört katlı İstanbul binasının neredeyse iki yüz kırk metre kareyi bulan kral dairesi o geceki misafirlerini ağırlamak için tüm hazırlıklarını tamamlamış, ev sahipliği görevini üstlenen uzun boylu adamın partinin onur konuğu olan damat adayına çevreyi gezdirmesine tanık oluyordu. Mevsim nedeniyle işlevini gerçekleştiremeyen şöminenin önünde duran genç adam, arkadaşına çıktı:

“Kaan biraz abartmadın mı? Bütün bunlar da ne böyle. Ben partiyi kabul ederken kendi aramızda bir şeyler olacağını düşünmüştüm.”

Kaan hafifçe omzunu silkmekle yetinmişti. Ancak cevap vermekten geri kalmadı.

“Sude'nin kızlarla ellerinde kına tepsileri Yüksek Tepelere türküsünü söylediğini düşünmüyorsun herhâlde.”

Mert gözlerini devirdi. Elbette düşünmüyordu. Onlar Hope da toplanacaklar ve kendilerince eğleneceklerdi. En azından Mert abartmayacaklarını umuyordu, hepsi bu. Kaan'ın partisi ise anlaşılan dünyanın en ünlü otellerinden birinde, jakuziler, şampanyalar ve dansçı kızların da içinde bulunduğu ve Mert'in bir an önce sona ermesini dileyeceği bir etkinlik olacağı benziyordu.

Mert, tam Kaan'a abartmamaları ana konulu bir konuşma yapacakken süitin kapısı iki kez tıklatıldı. Kaan kapıya yönelen görevliyi durdurarak konuşunu karşılamak için kapıya ilerlerken Mert, bir iç çekerek başını iki yana sallamıştı. Yeni geleni görmek için başını o tarafa çevirdiği sırada Kaan da kapı koluna asılmış ve özel yapım kapıyı aralamıştı.

Koridorda, kapının hemen önünde Hakan koluna taktığı ve birbirinin en kaliteli fotokopi makinesinde ikinci nüshası çıkarılmış gibi görünen iki kadınla birlikte görüldüğü manzara gözler önüne serilmişti. Mert şaşkınca o tarafa doğru dönerken Kaan önce dönüp ona bakmış, ardından ortağına dönmüştü. Hakan, kollarındaki kadınlara gülümseyip ortağına yönelmişti.

“Kaan, seni bu geceki partnerlerimle tanıştırayım.” Solundaki kadına dönüp “Hale” dedikten sonra diğer koluna dönüp “Jale” demişti. Ancak iki yanından itiraz dolu sesler yükselince kadınların kollarından çıkarak sırayla onlara döndü ve “Selin ve Pelin?” Kızlar isimlerinin hatırlanmamasından dolayı bozulmuş gibiydiler Hakan bir an durdu ve işaret parmağını solunda duran kızın burnuna vurup: “Neden size Ece ve Gece demiyorum? Gece kadar güzel,” dedi ve sağındakine döndü: “Kraliçeler kadar asilsiniz.”

Mert başını iki yana salladı. Anlaşılan bu gece, onun istediği düzeyde gitmeyecekti. Başlarını belaya sokmayacaklarını umarak elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Sude ne yapıyordu acaba? Kızlar her ne yapıyorlarsa onlardan çok daha akli başında şeyler olduğuna emindi.

Ceylin, eline aldığı kadehi attığı bir nidanın ardından havaya kaldırırken kendininkine çarpan dört kadehin çıkarttığı ses eşlik etmişti ona. Sude ile Ela aralarına giren esmer kolun sahibinin kim olduğuna bakmak için aynı anda birbirlerine döndüklerinde belki de o gecenin en büyük sürpriziyle karşılaştılar. Deniz, yüzünde muzip bir ifadeyle, hatta buna muzip demek yetersiz kalırdı, yüzünde kahkahasını zorlukla zaptettiğini belli eden bir ifadeyle onlara bakıyordu. Bir anda dört kadın birden çığlık atarak birbirinin üzerine atladığında, çığlıkları neredeyse müziğin sesini bile bastırmışlardı.

Miray, bu kaos ortamından kendini kurtarmak için geri çekilirken, dört kadın birbirlerine aynı anda sarılıp zıplamaya başlamıştı. Genç kadın, tüm konuklar gibi şaşkın, arka plandaki müziğin bastıramadığı çığlıkların arasından kulaklarına ulaşan ‘sarışın, sürtük, kaltak’ kelimelerinin birer hakaret değil de sevgi sözcüğü olduğunu fark etti ve şaşkın bir gülümseme salıverdi.

Sarılmalar ve bağırışlar soluk alma ihtiyacıyla ara verdiğinde, Sude şaşkıncı beklenmeyen konuğuna çıktı:

“Seni beklemiyordum!” Yanında duran uzun boylu arkadaşına döndü ve ikinci çıkışı on a yaptı, “Ceylin bunu nasıl söylemezsin?”

Deniz, Sude’yi kendine çekti ve beline sarılırken basit açıklamayı yaptı:

“Söyleyemezdi, çünkü o da bilmiyordu.”

Ela, ani bir tespitle araya girdi:

“Peki sen nerden biliyordun? Yani bu geceyi ve olanları.”

Deniz’in cevap vermesine fırsat vermeyen Sude sözü aldı:

“Adi herif! Onunla her gün görüşüyordunuz, değil mi? Ve bize bir şey söylemedi!”

Deniz, hafifçe gülümsedikten sonra, Sude’nin gözlerinin içine baktı.

“Öyle de denebilir aslında. Mesela arkadaşınızın kim olduğunu da biliyorum.”

Deniz bilmiş bir ifade ile Miray’ı göstermişti. Miray tanımadığı bu kadının onu neden gerdiğini anlayamadığı birkaç saniyenin sonunda, ona hiçbir şey yapmamış olduğunu hatırlayarak omuzlarını dikleştirdi. Hafifçe kaşını kaldırıp, “Ama ben sizi tanımıyorum,” dedi.

Ceylin ve Ela hızla tanıştırma işine girişmişlerdi. Sude Deniz’e baktı. Deniz de ona bakmıştı. Hafifçe birbirine gülümseyen iki kadın konuşacakları onca şeyin beklemesi gerektiğinin farkındaydı. Kendilerini tekrar akmaya devam eden partinin hızına kaptırdılar.

Kral dairesi belki de var olduğundan beri asla ağırlamadığı kadar kalabalık bir konuk topluluğu, hiçbir zaman tüketilmemiş kadar içki, kalın duvarlarının ve kapısının saklayamadığı kadar yüksek sesle müzik, konuşanlar, gülüşenler kahkahalar,

en önemlisi de tüm otelin görmediği kadar dansçı kadını bir araya toplamıştı o gece.

Lüks dairenin çeşitli yerlerine dağılmış konuklar ellerinde şampanyalar, viskiler, tekilalar, çeşitli kokteyller olduğu halde eğlencenin tadını çıkarırlarken odanın ortasında sayılabilecek ve o gece için özellikle getirilmiş koltuğa oturmuş genç adamı, arada attıkları nidalar eşliğinde izliyorlardı.

Bahsi geçen koltukta oturan Mert, çevresinde aynı anda dans eden üç kadın nedeniyle mi yoksa sırayla eline tutuşturulan içkiler nedeniyle mi başının döndüğünden emin değildi. O anda olmak istediği yer ne bu koltuktan ne de bu daire. Sakin bir yerde, olmak istediği tek kadının yanında olmak istiyordu. Ancak bu partiyi düzenleyenler için suratına yerleştirmek zorunda olduğu sahte gülümsemeyi bir an olsun bozmadan orada oturmayı sürdürüyordu.

Kadınlardan biri ona doğru eğilip neredeyse göğüslerini burnuna dayayacakken, elini hafifçe öne doğru uzatıp yüzünü ve burnunu kollayıp başını yana çevirdi. Yüzündeki sahte gülümseme birkaç saniyeliğine kaybolmuş, altındaki ne kadar rahatsız olduğunu yansıtan memnuniyetsiz ifadeyi ortaya çıkarmıştı. Ancak bunu ne dans eden kadın, ne de diğerleri fark ediyordu. Kulağının neredeyse dibinde yükselen tezahüratlar da en az kadınlar kadar rahatsız ediciydi onun için.

Ancak Mert'in aksine, geceyi organize eden iki ortak, hallerinden oldukça memnundular. Kaan yaslandığı yerden izlerken, elinde tuttuğu viskiyi belirli aralıklarla dudagina dayıyor ve irice bir yudum alıyordu. Çok geçmeden elindeki kadeh boşaldığında yanında biten ve tabii ki bayan olan görevliden bir yenisini alıyordu.

Hakan ise ortağının aksine bu geceyi izleyerek geçirmek yerine ne kadar eylem adamı olduğunu kanıtlamak istermiş gibi yanında getirdiği ve adlarını bir türlü hatırlayamadığı ikizler çevresinde olmasına rağmen dansçılardan da nasibini almaya niyetliydi.

Birden bire müzik ağırlaşmış, kadınların  birden odanın merkezindeki koltuğa olabildiğine yanaşmıştı. Dairenin içindeki konuklar ve geri kalan dansçılar bir çember oluşturarak odanın merkezine doğru ağır adımlarla yürürken bir taraftan da müziğin ritmine uygun bir şekilde alkış tutuyorlardı. Birden bire Kaan, elini dudaklarına dayayıp müziğin sesini bastıran bir ıslık çaldı ve hemen ardından, "Mert! Mert! Mert!" diye bağırmaya başladı. Mert ise dansçıların üzerindeki dikkatin kendine odaklanmasından rahatsızdı. Hafifçe koltuğunda kıpırdandı ve çevresinde dönerken ona temas eden ellerden sakınmaya çalıştı.

Hakan ise onun bu rahatsızlığını umursamadan ikizlerden birinin kalçasına yasladığı bedenini müziğin ritmine uyarak hareket ettirerek ortağının başlattığı tezahrata eşlik etti:

"Mert, Mert, Mert."

İçinde bir yerlerde neden bu geceyi kameraya aldırmadığı sorusunun cevabını ararken, ilişki diyebileceği bir durumda olduğunu hatırladı ve ilişki kurumunun eğlence kavramına ne kadar zarar verdiğini anımsadı. Başını iki yana sallayarak dilini damağında şaklattıktan sonra beline sarıldığı genç kadını kendi bedenine biraz daha bastırdı.

Kaan ise tam karşısında durmuş ona yaklaşan bir dansçıya eşlik ediyordu. Hakan başını ona çevirdiğinde ortağının da dans etmekte olduğunu görüp gülümsedi. Mert'i hiçbir zaman anlamayacaktı. Yakışıklı bir herifti. Bebeğini başka türlü tavlayamazdı zaten. Ama bu yakışıklılığını kullanma konusunda oldukça beceriksizdi.

Ne Hakan'a, ne de Kaan'a benziyordu. Hakan, ortağına baktı. Kaan, onun kendisine baktığını görünce gülümseyerek kadeh kaldırdı ve önündeki dansçıya biraz daha sokuldu. Hakan da kadehini ona doğru kaldırmıştı. Ancak bir anda iki erkek de dondu. Kaan'ın önce kolu, ardından yüzü düştü ve dans ettiği kadından bir adım geri çekildi. İki ortak aynı anda hayatlarındaki bağın sadece iş olmadığını anımsamıştı. Ha-

kan'ın kaşları çatılırken hiçbir şeyden habersiz olan Mert de, sıkıntıdan ölmek üzereydi.

Erkeklerin aksine bayanlar neredeyse çakırkeyifliğin dibine vurmuş, Miray'ın önerileri doğrultusunda, kokteylden kokteyle geçiyorlardı. Ceylin, Margaritasını başına diktikten sonra, gözlerini sahneden bir saniye bile ayırmadan elini ağzına götürdü ve elinin tersiyle dudaklarının üzerindeki kokteyl kalıntılarını kuruladı.

Bakışlarını bir an olsun sahneden çekmemiştii. Dayanamayıp, "Kızlar, size Kellen Lutz'u rüyamda gördüğümü hiç söylemiş miydiniz?" diye sordu.

Gözlerini striptizciden çekip kızlara döndü ve kısık sesle, "Tabii ki rüyamda beş taş oynamıyorduk," dedikten sonra sahneye doğru bozuk adımlarla yürümeye başladı.

Sude, Deniz ve Ela birbirine dönüp şaşkın bir bakış attıktan sonra kahkahalarına engel olamamışlardı. Ceylin sahneye yaklaştı ve elini uzatıp onu çekmelerini bekledi. Yerden yaklaşık elli santim yüksekte duran platformdan uzanan dansçılardan biri onu yanlarına çekerken Ceylin keyifliydi. Yarı çıplak adamlardan gözüne kestirdiğinin yanına giderek çakırkeyifliğin de verdiği cesaretle kalçalarını adamın kasıklarına dayadı. Müziğin ritmiyle bir o yana bir bu yana salınırlarken tüm konuklar ama en çok da ev sahipleri tezahürat ve alkışlarla ona destek olmuşlardı.

Nihayetinde müzik değişirken çakma Lutz, Ceylin'i kendine çevirip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmuştu. Ceylin de attığı kahkahanın ardından kemerine bir yüzlük sıkıştırdıktan sonra görevlilerin yardımıyla platformdan indi.

Hakan ve Kaan, Mert'in dansçılarının yanında hâlâ sıkılan durmasından rahatsız olmuşlardı. İkili aralarında yaptıkları konuşmanın ardından, Mert'i bekâr geçireceği son günlerin tadını çıkarması konusunda biraz teşvik etmeleri gerektiğine karar vermişlerdi. Parti tüm hızıyla devam ederken Kaan, barın arkasına geçmiş, Hakan da Mert yanında olduğu halde taburelerden birine oturmuştu. Hakan üç adet şata tekilaları döktükten sonra Mert'e, "Bekârlığa veda etmenin bir raconu vardır. Bu gece sen de tüm işleri kitabına göre yapmalısın," dedi.

Önündeki şatlardan birini Mert'e ittikten sonra Kaan gamzesini göz önüne sererek gülümsedi.

"Hadi bir oyun oynayalım."

Mert, kadehi alıp onlara doğru uzattı. Hakan'ın şerefe konuşması yapacağını düşünürken genç adam, usulca mırıldandı.

"Ben asla bir kütüphaneci ile yatmadım."

Mert şaşkınca Hakan'a baktı. Kadehi dudaklarına götürecerken Kaan elini uzattı ve onu engelledi.

"Yaptın mı?"

Mert şaşkınca, "Ne? Neden soruyorsun?" diye sordu.

Kaan, başını hızla sola yatırdı ve aynı anda kaşlarını havalandırdı. Bardağı ağzına götürüp fondip yaptı. İçki boğazını yakıp aşağı inerken yüzünü buruşturmuştu. Nihayetinde, "Ben asla sabah sekizde kalkmadım," dedi.

Hakan küçük bir kahkaha atıp elini tezgâhın üzerine vurduktan sonra kadehini başına götürdü ve bir solukta içini boşalttı. Kaan, Mert'e elindeki bardağı işaret etti. Mert içmesi gerektiğini anlamıştı. Ve oyunun nasıl oynandığını da... Bardağı hızla dudaklarına dayadı ve alkolün kayarak aşağı inmesini bekledi. İçkiyi bitirdiğinde aklında hiçbir şey yoktu ancak sıranın ona geldiğinin farkındaydı. Sırasını savmak için rastgele bir şey söyledi.

"Ben asla Paris'e gitmedim."

Hakan ve Kaan gözlerini devirip aynı anda kadehlerini dudaklarına dayayıp içkilerini bitirdikten sonra Kaan, "Sakın balayında oraya gideceğinizi söyleme!" dedi.

Hakan, Kaan'ın omzuna vurdu.

"Merak etme. Sude'nin son tercihi olacaktır."

İkinci tura henüz geçmişlerdi ki onların, "Ben Asla" oynadığını gören konuklar yanlarına gelip oyuna katıldılar. Mert'in tedirginliği ikinci fondibin ardından azalır gibi olmuştu.

"Sana inanmıyorum!"

Ceylin, Sude'ye döndü ve başıyla Deniz'i işaret edip, "Sude, söyle ona," dedi.

Sude gözlerini devirdi. Ancak yine de Ceylin'i doğruladı.

"Doğru söylüyor."

Deniz şaşkınca Ela'ya döndü. Aralarında içkiyle arası en az olan oydu ve çoktan sarhoş olmuş gibiydi. Ancak yine de zihni Deniz'in ne istediğini anlayabilecek kadar açıktı. Ellerini iki yanında kaldırıp, "Bana bakma. Benim yaşım bunlar için yetersizmiş!" dedi.

Sude yeniden gözlerini devirdi.

"Antik Yunan'da yaşıyor olsaydık seni Vesta Bakireleri'ne teslim ederdim."

Ela gözlerinde öldürücü bakışlarla ona bakarken Sude Deniz'e döndü ve "Tamam, gözlerimle görmedim," dedikten sonra durdu. Kısa bir an düşündükten sonra düzeltti: "Zaten görmeyi de istemezdim."

Ceylin ağzındaki içkiyi yutmaya çalışırken itiraz dolu bir mırıldanma salmıştı. Ancak Sude, ona aldırmadan devam etti.

"Ama balkonda veya değil. Adamı kafeslemiş görünüyor. Yani Hakan bile biliyor. Ne diyebilirim ki?"

Deniz kaşlarını çatıp birkaç saniye düşündükten sonra, "Şu

an duyduklarımın etkisiyle kusmak istiyorum!” dedi.

Ceylin’se onun sözlerine karşılık vermeden duramamıştı.

“O duyduklarından değil de içtiğin tekilalardan olmasın?”

Sude, birkaç saniye boyunca kahkahasını ağzında zorlukla zapt ettikten sonra dayanamamış olacak ki ağzındaki içkinin bir kısmıyla birlikte kahkahasını da salıverdi. Onun bu haline diğer ikisi de katılırken, Ela kendi dünyasından sıyrıldı ve ayağa kalktı. Elini üç kadın uzatıp kararlı bir şekilde konuştu.

“Bir gün... Bir gün biriyle yatıp geleceğim! Sonra da siz sür-tüklere anlatacağım!” Ceylin’e baktı “En ince detayına kadar!” Sude’ye döndü ve devam etti “O zaman beni hangi tapınağa yazdırırsın göreceğiz!” Durdu. Başı dönmüştü, gözlerini yum-du ve yutkundu.

“Ama önce kusmam lazım!”

Mert kaçınıcı kadehi içtiğini bilmiyordu. Artık zaten kaldırdığı kadehlerde sorunun cevabının doğru ya da yanlış olması önemli değildi onun için. Sadece doldurulan bardağı boşaltı-yordu hepsi o.

Çevrelerine dolmuş kadınlardan biri kadehi öne uzatmış ve sırasını kullanıyordu.

“Ben asla bir mimarla öpüşmedim,” dedi.

Çevresinde bir uğultu koparken, Mert kadının söyledikleri arasında ‘sadece’, ‘asla’, ‘mimar’ ve ‘öpüşmek’ kelimelerini seçebilmişti. Birileri sırtına vururken çevresi bir anda açıldı ve konuştuğunu düşündüğü kadınla yüz yüze geldi. Kadehini ona kaldırdı ve içmeden önce:

“Denemek ister misin?” dedi.

Kadının ne cevap verdiğini duymamıştı. Ne yaptığını da fark etmemişti. Dudaklarına dayanan kadehten akan alkol be-denine yayılırken uyuşukluğunu biraz daha arttırmıştı hepsi bu. Kadehi boğazından aşağı boşalttıktan sonra bardağı bı-

raktı ve önünde öpülmeyi bekleyen kadını kendine çekti.

Dudakları beceriksizce genç kadıninkinin üzerine kapandığında çevresindeki uğultu kulaklarındakiyle birleşmişti. Yabancı olduğu dudaklar kendininkinin üzerinde dolanırken hiç tanımadığı bir dil ve alkol dolu bir nefes ağzından içeri akmıştı.

Pantolonu ona ihanet edip hafifçe kabarmıştı ama midesi aynı fikirde değilmiş gibi kalktı. Omuzuna yakın bir yerden tutmuş olduğu kolu sıkarak bedenine yaslanmaya çalışan kadını hafifçe itti ve dudaklarını onunkinden kurtardı. Tam o sırada kendisine çevrilmiş son model telefonun farkında değildi.

Gökyüzünü karanlığa boğan gece doğuda şafağına kavuşmak üzereyken Hope'un o geceki konuklarının birçoğu dağılmıştı. Partinin sahipleri mekânın en beğendikleri köşesine oturmuş, biz bize ikilemesinin anlamını tam olarak canlandırıyorlardı. Bar çalışanlarının dışında kalan konuklar sadece ev sahibeleriydi.

Bayanlar eğlencelerini bir locaya taşımış, Ela da bu locanın uyumak için ne kadar uygun bir seçim olduğunu test etmek istiyormuş gibi bedenini en uygun pozisyona getirip sızmıştı. Diğer üç kadın ayrı geçirdikleri zamanın acısını çıkarmak istermiş gibi her şeyden konuşmuşlardı. Konuşmalar saçmalamaya dönüştüğünde Sude, bardağını arkadaşlarına doğru uzattı ve gecenin anlam ve önemine tıpa tıp uyan sözleriyle kadeh kaldırdı.

“Bekârlığınızın şerefine bayanlar.”

İki genç kadın ah diyerek kadehlerini kaldırmıştı. Ceylin, “Bir daha asla yalnız uyumayacak oluşuna!” dedi.

Kızlar kıkırdadı. Ceylin, Ela'yı sarsarak uyandırmaya çalışıyordu. Genç kadın karmakarışık olmuş saçlarıyla başını yat-

tığı yerden kaldırdı ve mahsun mahsun onlara baktı. Deniz, ona gülümsedikten sonra o da kadehini uzattı.

“Sonunda birine evet demiş olmana!”

Ela, onların kadeh kaldırdığını idrak ettiğinde hepsine kısacık birer bakış attıktan sonra boşluğa, “Yay!” dedi.

Üç genç kadın onun uyku mahmurluğuyla mırıldandığı bu sevinç nidasına kahkahalarla gülerken Ceylin’in telefonu çaldı. Genç kadın sanki ağır bir yükün altına girecekmiş gibi isteksizce elini telefona uzattı ve ekran kilidini açtı. Karışında beliren bildirim ona bir mesajı olduğunu haber veriyordu. Sol kaşı havalanırken telefonu eline aldı ve oynat tuşuna bastı. Ekranında görünen sarışın adamın gözleri parlıyordu.

“Merhaba kızlar,” dediğinde Sude ve Deniz de dikkat kesilmişti. Arka plandan gelen gürültüyle onların partisinin devam ettiğini haber veren sesleri umursamayan Hakan devam etti:

“Bunu kaçırmanızı kesinlikle istemezdim,” dedi ve kamerayı kendinden başka bir yere odaklandı. Birden ekranda öpüşen bir çift belirmişti. Ceylin başını hafifçe sola yatırarak ekrandakileri izlerken Sude yorgun bir sesle sordu.

“Neler oluyor?”

Ceylin’in kaşları hafifçe çatılırken Sude’nin geriden gelen sesiyle kendine geldi ve gözleri bir anda kocaman oldu. Ekrandaki çift birbirinden ayrılırken daha doğrusu Mert başını geri çekerken hızla görüntüyü sonlandırdı.

“Yok bir şey.”

Sude’nin birden tüm enerjisi yerine gelmiş gibiydi. Oturduğu yerde dikleşti ve, “Ceylin neler oluyor?” diye sordu.

Ceylin beceriksizce gülümsemeye çalışırken yardım isteyen gözlerini Deniz’e dikmişti.

“Bir şey yok dedim ya!”

Sude inanmamıştı. Elini uzatıp hiç yapmadığı bir şeyi yaparak telefonu elinden çekerken, “Ver şunu!” demişti.

Ceylin yerinden fırlayarak telefonu almaya çalıştığı sırada

Sude locanın hemen çıkışında oturmanın verdiği avantajı kullanarak ayağa kalktı ve oynat tuşuna basarak görüntüyü tekrar oynattı.

Ceylin, Ela'nın yanından kalkıp masanın arasından sıyrılana kadar genç kadın çoktan Hakan'ın görüntüsünü geçmiş nişanlısının biriyle öpüşürken çekilen görüntüsüne gelmişti. Sude olduğu yerde durup inanamayan gözlerle ekrandaki Mert'e bakarken Ceylin, yanına gelmişti bile. Deniz de mesajın içeriğini görmek istediğine karar vermiş olmalı ki Sude'nin elindeki telefonu yavaşça almıştı. On beş saniyeyi ancak bulan videoyu oynatmayı bitirdiğinde hâlâ tek kelime etmemiş, hatta bir tepki bile göstermemiş Sude'ye baktı.

"Sude ben..."

Sude sessizliğini bozdu ve sertçe, "Onu öldüreceğim," dedi.

Ceylin ikizini öldürme planları yaparken; Sude'yi sakınlaştırmeye çalıştı.

"Sude bir hafta sonra düğününüz var. Sakin olmalısın ortada yanlış..."

Deniz sertçe söze girdi. Asla arabozan taraf olmak istemezdi ancak her şey bu kadar netken, Ceylin'in tozpembe bir gözlüğün ardından olaylara bakmasına katlanamazdı.

"Bu gece başkasıyla öpüşen bir adamla bir hafta sonra hayatını sonsuza kadar birleştirmesini mi istiyorsun Ceylin! Bekle ne olduğunu anlayalım. Eğer öyleyse ortada düşünülmesi gereken bir şey vardır!"

Sude söylenenlere karşılık sadece iki kelimelik cevabını tekrar etmişti.

"Onu öldüreceğim."

Başını kaldırıp Ceylin'e baktı. Sıkılı dişlerinin arasından adeta tısladı.

"O adi herifi öldüreceğim ve sen de beni affedeceksin!"

Ceylin şaşırmıştı:

"Ben mi?"

“Evet sen! Ana rahminden beri ilk kez seni yalnız bırakacağım!”

Ceylin onun sözlerinin anlamını tartmaya çalışırken Deniz çoktan anlamış ve tutamadığı kahkahası dudaklarının arasından fırlamıştı.

Boğaza bakan otelin lüks süitinde o gecenin misafiri olarak kalan genç kadın, beyaz çarşafların içinde derin bir uykuda uyurken ne açılan kapıyı, ne içeri giren üç kadının gürültüsünü ne de güneşin onu uyandırmak için perdelerin arasından sızarak içeri girmeye çalıştığını fark etmişti.

Odaya giren üç kadından biri girişteki oturma alanına yerleştirilmiş masaya çarptığında, üzerindeki vazoyu devirmişti. Genç kadın telaş içinde vazoyu kaldırdığında örtünün üzerine dökülen su büyükçe bir leke bırakarak yayılıyordu. Ceylin sakarlıkta rekorlar kitabına girebilecek biri olan Ela’ya alçak sesle çıkıştı.

“Yavaş olsana, Sude’yi uyandıracaksın!”

Yaptığı sakarlık yüzünden utançla kızarmış olan Ela, arkadaşının onu suçlamasıyla sinirlendi ve o da fısıltıyla tersledi.

“Amacımızın bu olduğunu sanıyordum. Uyanmazsa düğününü kaçırarak!”

İki kadının olağanca sessizliğine inat esmer kadın normal konuşma tonunda onların sorununa çözüm getirdi.

“Boşuna debelenmeyin bayanlar. Dün akşam Sude’ye ellerimle uyku ilacı içirdim. Hem de beş tane.”

Arkadaşının yanına yürüdü ve üzerindeki çarşafı hızla çekti. Sude sanki hiçbir şey olmamış gibi uyuyuşunu sürdürürken Deniz, aklına gelen fikirle heyecanlandı ve elindeki çarşafı bırakarak topuklarının üzerinde hızla geldiklerinde yanlarında getirdikleri çantaların yanına koştu.

Ceylin’in “Ne yapıyorsun?” sorusuna cevap olarak makyaj

çantasını çıkardı ve içinden aldığı ruju havaya kaldırdı.

“Sadece minik bir eğlence...”

Ela’nın gözleri hızla büyüdü.

“Deniz aklını mı kaçırdın? Sude seni öldürür?”

Deniz aynı hızda yatağa geri koşarken kızlar onun ne yapacağını merak edip takip etmişlerdi. Deniz, “Bugün düğün günü! Bana zarar verirse düğününe gölge düşer. Sadece çenesine düşeceğim hepsi bu,” dedi.

Ceylin kıkırdadı.

“Evet, yüz yıl kadar!”

Deniz, Sude’nin üzerindeki askılı badiyi sıyırıp açtı ve sırtını ortaya çıkardı. Zaten iç çamaşırı giymemiş olması işini kolaylaştırmıştı. Sırtına eğildi ve yazmaya başladı.

“Bütün, yakışıklı, kaslı erkekleri size bırakıyorum.”

Ela kahkahalara boğulurken zorlukla, “Yüz yıl mı demiştin? Bence sonsuza kadar,” dedi.

Elleri pantolonun cebinde, beklediği pencerenin önünde boş gözlerle İstanbul Boğazı’nı dolduran Marmara’yı seyreden genç adam, dakikalardır orada olduğunun farkında değildi. Gerginliğini üzerinden atabilmek için sabah erken saatlerde uyanmış ve duş aldıktan sonra yürüyüşe çıkmıştı.

Bir tarafı delice Sude’yi arayıp onu görmek isterken diğer tarafı genç kadını rahat bırakmasını söylüyordu. Bugün hayatlarını sonsuza -en azından Mert öyle umuyordu- dek birleştireceklerdi. Heyecanını yatıştırdıktan sonra odasına dönmüş ve tekrar duş almıştı. Sanki tüm yürüyüş boşa gitmiş ve Mert yine Sude ile görüşme isteğiyle dolup taşmıştı. Camın önünde bulunduğu dakikalar boyunca işte bu hislerle mücadele etmişti. Kapı çaldığında ailesinin geldiğini düşünerek derin bir iç çekti ve onları karşılamak üzere kapıya yürüdü. Kapıyı açtığında karşısında duran kişi annesi de değildi aile-

sinin başka bir bireyi de. O şaşkınca Suna Hanım'a bakarken orta yaşın üzerinde kadın:

"Beni selamlamayı düşünmüyor musun?" diye sordu.

Mert hızla elini kapıdan çekti ve kayınvalidesini içeri davet ederken, "Özür dilerim," dedi. "Sizi beklemiyordum."

Suna Hanım, hafifçe gülümsedikten sonra, "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedi.

Mert iyice şaşırılmıştı. Onu içeriye davet ettikten sonra oturma alanına yerleştirilmiş rahat koltuklardan birine oturmasını bekledi. Tedirgindi. Suna Hanımla birkaç kez daha görüşmüşler ama o her görüşmelerinde tedirgin olmuştu. Onun yanında ister istemez bir savunma duvarı yükseltiyordu. Demir Beyle hiçbir zaman böyle hissetmemişti. Hafifçe boğazını temizledikten sonra, "Dinliyorum efendim," dedi.

"Her zamanki gibi bu hikâye de bir zamanlar bir genç kadın varmış ile başlıyor."

Mert ne olduğunu anlayamamıştı ama bölmedi.

"Bu kadının ben olduğunu tahmin edeceğini umuyorum."

Mert hafifçe gülümsedi. Bazen, çok az bir zaman dilimi için, Suna Hanım ona komik yüzünü gösteriyordu. Ancak bu çok nadir oluyordu.

"En büyük hayali bir çocuk sahibi olmaktı ve bir gün bebek beklediğini öğrendi."

Bu noktadan sonra Mert, Suna Hanım'ın, Sude'den bahsedeceğini anlamıştı. Sözüünü hiç kesmeden onu dinlemeyi sürdürdü.

"Allah'a dua ettim. 'Allah'ım, küçük bir kız olsun lütfen.' Dualarım kabul oldu. Minik bir kızım olmuştu. Onu kucağıma aldığımda da dua ettim; 'Allah'ım iyi bir insan olsun.' Sevgi dolu, iyi bir insan oldu. Sonra biraz abarttığımı fark ettim ve 'Allah'ım onu biraz da benim gibi yap dedim.'"

Mert bu kez açıkça gülmüştü. Suna Hanım'la ilk kez bu kadar yakın hissediyordu kendini.

"Ve yaptı da. İnatçı, gururlu ve hırslı biri oldu. Duygusal

ve dikkafalıdır. Sonra dedim ki 'Allah'ım onu biraz da kendin gibi yap.' Her ne kadar göstermese de sevgi dolu biri oldu. Tıpkı onun gibi."

Suna Hanım nefes almak için durduğunda, Mert başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Nihayetinde Suna Hanım, belki de ilk kez Mert'i gerçekten görüyormuş gibi ona baktı ve hafifçe gülümseyerek sözlerini sürdürdü.

"Ve son olarak 'Allah'ım onu mutlu et' dedim."

Gülümsemesi yüzünde yayıldı. "Seninle tanıştı."

Mert bakışlarını kayınvalidesinin yüzünden kaçırdı ve halının üzerindeki desen çok önemliymiş gibi ona baktı. Suna Hanım susuyordu. Mert de başını kaldırdı ve yeniden ona baktı.

"Yüzündeki o gülümsemeyi seninle tanışana kadar hiç görmemiştim. Bunun için çok müteşekkirim."

Mert, ne yapması gerektiği konusunda oldukça şaşkıındı. Dudaklarının arasından "Ben" kelimesi çıktı ancak devamını getiremedi. Suna Hanım gözlerini hafifçe yumup başını aşağı yukarı salladıktan sonra konuşmasını sürdürdü.

"Bugün sana hayatımdaki en önemli şeyi teslim edeceğim. Bunu yapmadan önce senden bir şey isteyeceğim. Ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Anlattığım onca şey ne olduğunu anlamam içindi. Allah ve ben çok çalıştık. Lütfen bunu batırma."

Hakan kapının önünde beklerken her on saniyede bir gevşek bir yumruk yaptığı elini ahşap yüzeye vurup içeri sesleniyordu.

"Hayatım boyunca idrak edemeyeceğim bir şey bu! Alt tarafı bir elbise, saç ve makyaj! Bir saattir kapının önündeyim! Artık açın da gireyim!"

Aniden kapı açıldı ve Ela başını uzattı.

“O elbise değil, gelinlik! Tamam mı?”

Kapı aynı anda geri kapanmıştı. Hakan, derin bir iç çekip az önce yumruğunu vurduğu yere başını vurmamak için sessizce ona kadar saymaya başladı. Ancak üçe gelmişti ki içeriden Suna Hanım’ın sesi geldi.

“Centilmen bir erkek ol ve Mert’e, Sude’nin on dakika sonra aşağıda olacağını haber ver.”

Hakan, içinde kopan fırtınaları aksettirmek yerine basit bir tamam dedikten sonra kapının önünden ayrılarak Mert’in süitinin bulunduğu kanada doğru yürümüştü. Osmanlı’dan kalma bir konak olan mekân, lüks bir otel olarak restore edilmiş ve son günlerde sıkça düğünlere ev sahipliği yapıyordu. Hakan, Mert’in yanına vardığında restorasyonda onların parmağının olup olmadığını merak etmişti. Ancak sormadı. Suna Hanım’ın notunu ilettikten sonra, Mert’in cevabını beklemeden yanından ayrıldı ve az önce beklediği kapıya geri döndü.

Sol omzunu duvara yasladıktan sonra bıkkın bir şekilde kapıyı çaldı. Çok beklemesine gerek kalmadan bekleyişi sona erdi. Herhangi bir engel ya da bariyer olmadan ardına kadar açılan kapı onu şaşırtmıştı.

Nihayetinde içeri girebilecekti. Omzunu yasladığı yerden çekti ve içeri girdi.

Odanın ortasında bekleyen dört gençkadın ve bir orta yaşlı kadın, beyazlar içindeki Sude’nin etrafında onun tepkisini beklerken Hakan’ın gözleri odadaki hemcinsini buldu. Çatılan kaşlarının altındaki gözleri adama öldürücü bakışlar atarken, elindeki tarağı görerek sakinleşti. Bakışları tekrar Sude’yi bulduğunda istemsiz bir şekilde bağırdı.

“Yahu bu gecelik! Siz gelinlik dememiş miydiniz?”

Otelin özenle döşenmiş koridorlarında yürüyen dört kişi arasında en dikkat çekenini Sude’ydi. Klasik çizginin biraz dı-

şına çıkan kırık beyaz gelinliğin Fransız gipüründen yapılan beden kısmı, göğüslerini, belini ve kalçalarını sıkıca kavırıyor kalçalarının hemen bitiminde ise yerini tüle bırakıyordu. Tül kısım özgür bir şekilde topuklarından aşağı kabararak iniyordu. Gipür kısmın üzerinde kumaşın desenine uygun olarak yerleştirilmiş özel taşlar ve boncuklar bulunuyordu. Ancak Sude'yi o koridorda özel kılan gelinliği değildi. Gelinliğin üzerine giydiği ve ona neredeyse üç beden büyük gelen erkek ceketiydi.

Gelinliğin göğüs dekoltesini gören Hakan, Sude'yi fotoğraf çekimlerine götürmeyi reddetmişti. Yarı çıplak bir şekilde koridorda dolaşmasına kesinlikle izin vermezdi.

Koridor boyunca yürürlerken tek kelime etmedi. Kızlarının içinde Sude'nin dışında hazırlıklarını tamamlayan tek kişi olan Ela, onu ne kadar konuşturmaya çalışsa da yanıt alamamıştı. En sonunda o da pes etmiş, lobiye, oradan da bahçeyi sessizlik içinde geçmişlerdi.

Nihayetinde Mert'in ve çekimi yapacak olan ekibin yanına geldiklerinde Mert'in gözleri Sude'ninkini buldu. Tek kelime etmeden ona yürüyen kadına bakıyordu. Hayallerinin ötesinde, asla kurmaya cesaret edemediği ya da rüyalarında görmeyi bile düşünemediği bir anı yaşıyordu o an genç adam. Sude'nin attığı her adım sanki saniyenin kat be kat altındaymış gibiydi. Zaman durmuş, dünya dönmeyi kesmişti. Mert nefes almayı unutmuş, içinde tuttuğu hava onu neredeyse boğacakken ihtiyaçla derin bir soluk almak zorunda kalmıştı. Nefesini öyle uzun tutmuştu ki, sanki alacağı her nefesin o anı bozmasından korkuyordu. Ancak anı bozan Hakan oldu.

“Ne kadar gereksiz bir şey bu! Cep telefonumdan iki selfi çekebilirdiniz!”

Sude ve Ela aynı anda, “HAKAN!” diyerek çıkıştılar.

Hakan ise elini uzatıp fotoğrafçıyla tokalaşmakla meşguldü.

“Sen onları dert etme Bora. Damat Mert Paşa ile tanışmışsın. Bu da gelinliğini evde unutan Sude.”

Mert, o anda Hakan’ın söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. Sude’yi yanına çekti ve dudakları alnını bulurken usulca fısıldadı.

“Efsanevi görünüyorsun.”

Ela, Hakan’ı dirseğiyle dürttü ve başıyla Sude’yi işaret etti.

“Sude kızardı mı yoksa ben mi hayal görüyorum?”

Sude, Ela’nın ne dediğini duymuştu. Ona doğru döndü ve çıkıştı.

“Hayır, sadece çok sıcak!”

Sude’nin üzerindeki ceketi fark eden Mert, önündeki düğmeyi açmak için başını eğdi. O sırada Hakan:

“Yerinde olsam bunu yapmazdım,” demişti.

Ceket açılıp Sude’nin göğüs dekoltesi ortaya çıktığında, Mert hızla ceketi kapadı. Gözleri irileşmiş bir şekilde Hakan’a döndü.

“Biz bir şey biliyoruz da yapıyoruz.”

Sude, ceketin ucunu Mert’in elinden kurtarıırken ikisine de çıkıştı.

“Saçmalamayın! Mert gelinliği daha önce görmüştün zaten!”

Mert gelinliği elbette görmüştü ancak tamamlanmış halini değil! O asla Sude’nin kıyafetlerine karışmayı düşünmezdi ama bu yaka! Ortada yaka denebilecek bir şey yoktu aslında!

Sude bir kez daha çıkıştı.

“Davetliler gelmeden çekimleri tamamlamak istiyorum!” Mert’e döndü “Bu ceket çıkıyor!” Sonra ceketi çıkarırken fotoğrafçıya döndü “Sen de çekimlere başlıyorsun!”

Bora, Hakan’ın arkadaşı olduğundan daha önce her şey konuşulmuş ve aşağı yukarı kararlaştırılmıştı. Sude üzerindeki ceketten kurtulduktan sonra Ela’nın duvağını düzeltmesini beklerken Bora’nın yardımcısı da kendini kontrol etmesi için bir ayna vermişti. O sırada Hakan, “Bora, benim olmadığım

tek bir kareyi bile çekmiyorsun,” dedi.

Sude hızla ona döndü.

“Saçmalama Hakan!”

Çekimler bittikten sonra, Sude ve Mert odalarına geri dönmüşlerdi. Mert, annesi ve babasının yanında gergin bir bekle-yişin içindeyken Dina, o kadar çok konuşuyor ve soru soruyordu ki Mert gülümsemekten başka bir şey yapamıyordu. Kız kardeşi, Sude ile iyi anlaşmıştı ve Dina her dakika Sude’nin ne kadar mükemmel, ne kadar güzel, ne kadar harika bir kadın olduğu konusunda konuşmaktan bıkmıyordu. Mert, kız kardeşinin, sevdiği kadını örnek alıyor oluşundan hoşnuttu olmasına ancak Dina biraz abartıyordu. Her şeyde olduğu gibi...

“Dina,” diye uyardı annesi.

Handan Hanım, kızına nasıl davranmaması gerektiği konusunda bir söyleve başlarken; Murat Bey de oğlu Mert’in omzuna vurarak onu bayanların yanından çekip çıkardı.

İkisi birlikte pencerelerden birine ilerlerken yaşlı adam oğluna önemli bir konuşma yapmaya hazırlanıyordu.

“Bir aile kurmanın en önemli kuralı anahtarı kadına teslim etmektir.”

Mert, babasının ne demek istediğini anlamak ister gibi yüzüne baktı. Babası hafifçe sırtına vurduktan sonra devam etti.

“Kalbinin anahtarı, yuvanın anahtarı, kasanın anahtarı... Her birini güzelce anahtarlığına oturttukten sonra her şeyi olabilecek en güzel şekilde idare eder kadın.”

Mert hafifçe gülümsedi.

Genç kadın hazırlıkları kontrol etmek için aşağı indiğinde

nikâh memurunun da gelmiş olduğunu gördü. Tüm konuklar denizin hemen dibindeki bahçeye yerleştirilmiş ve bembeyaz örtülerle donatılmış masalarda yerlerini almış, merasimin başlamasını bekliyordu.

Deniz arkasını döndüğü sırada birkaç adım ötesinde duran adamı gördü ve şaşkınlıkla beceriksiz bir gülümseme salıverdi. Bu sahneyi defalarca düşünmüştü. Defalarca hayal etmişti. Nasıl olmalıydı, ne demeliydi. İlk o mu konuşmalıydı yoksa konuşmasına izin mi vermeliydi. Her düşündüğünde zihninde bir senaryo oluşmuş ve farklı sözcükler farklı cümleler doğurup apayrı bir sohbet yaratmış, neticede birbirinden bağımsız olasılıklar ortaya çıkmıştı. Ve Deniz bunlardan hangisinin gerçekleşmesini istediğinden emin değildi. Gözlerini yummak ve derin bir nefes almak istiyordu. Ancak ikisini de yapmadı. Aralanan dudaklarından belli belirsiz bir, "Merhaba," döküldü.

Genç adam, o kadar uzun süre tepkisiz kaldı ki Deniz onu görmediği süre zarfında diline bir şey olduğunu düşünmeden edemedi. Sonra bir anda aklı başına geldi. Eğer Batu'nun diline bir şey olsaydı bu gece orkestraya solistlik yapamazdı.

"Hey."

Deniz, nihayetinde ondan bir cevap almaktan mutluydu. Ama ondan çok şey beklemesi haksızlık olurdu. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini de. İlk kez kendini beceriksiz hissetti. Yardım dilercesine etrafına baktı. Onun için bir kaçış yolu görünmüyordu.

"Ben..."

"David'in oğlu..."

Deniz şaşkınca sözünü kesen adama baktı.

"Efendim?"

"Davis... David'in oğlu demek. Babam bir İngiliz... Duff ise," derken durdu ve derin bir nefes aldı "Keltçe karanlık demek."

Sustu ve bekledi. Ancak Deniz tek kelime etmemişti.

“Bunu öğrenmen için uzun bir süre daha geçmesini istemedim.”

“Batu, ben...”

Batu, başını iki yana sallayınca susmak zorunda kalmıştı ancak bu Deniz’in doğasına aykırıydı ve cümlesini tamamladı.

“Özür dilerim. Hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmamın mazereti olamaz. Bunun özü de olmaz.”

Batu sakince mırıldandığında Deniz, içinin titrediğini hissetti.

“Sana defalarca mesaj attım. Hepsi de geri döndü.”

Genç kadın başını aşağı eğdi.

“Numaram değişti.”

Batu başını aşağı yukarı sallarken bir şey söylememişti. Deniz hafifçe gülümsedi ve “Hoşça kal,” dedi. Batu’nun yanından geçip gideceği sırada genç adam tek kelimelik bir soru sordu.

“Neden?”

Deniz’in attığı iki adımın ardından ayağı neredeyse havada asılı kalmıştı. Gözlerini yumdu ve yutkundü. En başta almak istediği o derin nefesi aldıktan sonra arkasını dönüp, “Çünkü böyle olması gerekiyordu,” dedi.

Denizden esen hafif meltem masaların örtülerini hafifçe titreştirirken gecenin özenle seçilmiş konukları ev sahiplerini bekliyorlardı. Birbirini tanıyan ve tanımayan seçkin davetlilerin yarattığı mırıltı büyük bahçeyi dolduruyor, denizin kenarına kurulmuş kameriyeye dek ulaşıyordu.

Kameriyenin merkezine konuşmuş masanın yüksek arkalı beyaz koltukları henüz konuklarını ağırlamıyordu. Konukların kız tarafını oluşturan kısmı kameriyenin sol tarafında kalan masalara yerleşmişlerdi. Mert’in ailesi ve tanıdıkları da sağ tarafta bekliyorlardı. Masa gruplarının en ucu gelin ve da-

madın ailelerine ve yakınlarına ayrılmıştı. Kameriyenin hemen dibindeki bu masalarda telaş ve heyecan doruktaydı.

Özel ışıklandırmaların aydınlattığı bahçeye öznele yerleştirilmiş bembeyaz zambaklar etrafa mis kokularını yayıyordu. Gece için hazırlanan bir diğer adam ise aklını karıştıran kadını ve üzerindeki elbiseyi unutmaya çalışıyordu. Siyah straplez elbisesi ince belini sararak kalçalarından aşağı iniyor -Batu düşüncelerine bir an ket vurdu- elbisenin kalanının kalçaların hemen bitiminde bittiğini unutmaya çalıştı. Onu ilgilendirmeyen bir şeydi ne de olsa. Gitarının akordunu ayarlamaya odaklanmaktan oldukça uzaktı o anda. Bu farkındalıkla elindeki aleti yerine bıraktı ve içecek bir şeyler almak için ayağa kalktı.

Ve o gece için ikinci şoku yaşadı. Herhalde bu gece tüm kadınlar siyah giyme kararı almıştı. Şaşkınca daha önce varlıklarını bile fark etmediği göğüslere baktı. Bu kadar açıkta olmak zorundalar mıydı?

Göğüslerini saran çapraz bandın boynunun arkasında kavuştuğu bir elbise giyen Miray, o gecenin cüretkâr kadınlarından biriydi. Göğüs bandının dışında karnının üst kısmını da sadece kurdelelerin tuttuğu şifon bir kumaş sarıyor belinden aşağı dökümlü bir şekilde iniyordu. Dizlerinin hemen üzerinde biten elbisenin kalça kısmının dar ya da boyunun çok kısa olmayışı Batu'nun rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Ancak yine de içinde yükselen öfkeye engel olamadı. Bir şey ya da birini aradığı her halinden belli olan genç kadının yanına gitti ve daha önce fark etmediği detayların hesabını sordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Miray şaşkınca, "Dina'yı arıyorum, ne oldu?" dedi.

Batu çileden çıkacaktı. Gözlerini açıkta bıraktığı teninden koparamıyordu ve bunun tek sorumlusu da oydu.

"Bana bir şeyleri ispat etmeye çalışıyorsun!"

Miray tüm dikkatini ona vererek cevap verdi.

"Ne saçmalıyorsun! İşim var, Dina'yı bulmam lazım."

O sırada, sağ taraftaki masaların en başında bulunan

Dina'yı fark etti ve onu görmesi için el salladı.

Batu yarım metre ötede dalgalanan göğüsleri görünce bir küfür saldı. Parmakları sertçe genç kadının kolunu kavrarken onu adeta çekiştirerek içeri sürükledi.

Miray, itiraz ederken etraflarındakiler de onlara bakıyordu ancak Batu'nun öfkesini gören kimse müdahale etmeye cesaret edemedi.

Miray da rezalet çıkmaması için çok fazla tepki göstermemişti. Nihayetinde sakın bir yere geldiklerinde Batu, kolunu bıraktı ve tüm öfkesini kusarcasına çıkıştı.

"Sırf kadına benzemediğini söylediğim için buraya böyle geldin, değil mi?"

Miray bu suçlamanın altında kalmadı.

"Kendini ne sandığını bilmiyorum Batu ama şunu kaz kafana sok! Beni Hope dışında gördün mü? Nasıl biri olduğumu biliyor musun? Ne giydiğimi, nasıl hareket ettiğimi?"

Batu ona cevap veremezken Miray sözlerini sürdürdü.

"Güzel! Şimdi bırak da Dina'yı bulayım. Nikâh başlamak üzere!"

Batu'nun cevap vermesini beklemeden tüm hazırlıklarını tamamlamış olan gelin ve damadın yanına gitmek için oradan ayrıldı.

Yarı İngiliz, yarı Türk kökenli adam, şaşkınca genç kadının arkasından bakarken olayı uzaktan izleyen esmer kadın geldiği yoldan geri dönerek derin bir nefes almıştı.

"Bu gece burada hep birlikte Sude ve Mert'in evliliğe adım atmalarına şahitlik etmek için toplandık."

Duvağın altından yüzü belli belirsiz seçilmekte olan Sude hafifçe gülümseyerek nikâh memuruna bakmıştı. Memur, onun hakkında gerekli bilgileri şahitlerin huzurunda sıralarken genç kadın, hayatının değişmek üzere olduğunu farkın-

daydı. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Korkması gerekiyordu ama korkmadı. Birazdan atacağı bu büyük adımla birlikte her zaman kaçtığı en büyük kâbusu mutluluğa dönüşecekti.

Memurun söyleyecekleri ve soruları nihayetinde bitmişti. Memur, o meşhur soruyu sorarak mikrofonu Sude'ye uzatmıştı. Sude ona uzanan mikrofona cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Yanındaki Mert'in sırtının gerginlikle dikleştiğini fark etmiş ama yine de tepki göstermemişti. Ortalıkta çıt çıkmıyor, herkes onun vereceği cevabı bekliyordu. Sude ise gülüşünü zorlukla bastırdıktan sonra yüksek sesle "Hayır," dedi.

Herkes şokla ona bakarken genç kadın uzatılan mikrofonu eline aldı.

"Hey, ben burada ömür boyu bağlılık sözü vermek üzereyim, tamam mı? Bunu bana devletin görevlendirdiği bir memurun sormasını istemiyorum. Cevaplanacak sorularım var. Eğer şahitlik edecekseniz buna da edin!"

Misafirler şaşkın birer mırıltı salmıştı ama Sude'yi tanıyanlar kahkahalarına engel olamamışlardı. Sude, bu gülüşlerini umursamadan Mert'e doğru döndü. Genç adam sadece şaşkıındı. Bunu konuklar gibi o da beklemiyordu.

"Bana ne zaman âşık oldun?"

Mert şaşkınca ona bakmayı sürdürürken Sude mikrofonu ona uzattı. Kararlı tutumu ve elinin en ufak bir titreme bile göstermemesi karşısında Mert, gözlerini yumdu ve yutkundu. Her zaman zor bir kadın olmuştu. İstedikini almadan ondan 'Evet' alamayacağının gayet farkındaydı.

O sırada konukların mırıltıları yükselmişti bile. Düğünün iptal mi edileceği merak konusuydu anlaşılan. Derin bir nefes alıp cesaretini topladı ve ince duvağın ardından gözlerini görmeye çalıştı.

"Bir kez seni aradığımda... Ağlıyordun. Bana izlediğin

filimde kızın sevgilisinin onu karnında bebeğiyle terk ettiğini söyledi.”

Aralarındaki duvak görünmüyordu o an Mert’in gözüne. Sanki doğrudan Sude’nin gözlerine bakıyordu. Yıllar önce söyleyemedikleri dilinden döküldü.

“Aslında gerçek bile olmayan biri için, gerçek bile olmayan bir konu yüzünden gözyaşı döken kadına âşık oldum. Hiç yüzünü görmediğim bir kadına âşık oldum, yüz yüze geldiğimde ise ona taptım.”

Sude, Mert’in devam etmesine müsaade etmeden mikrofonu çekti ve dudaklarına dayarken memura döndü.

“EVET!”

Konuklar bir kahkaha patlatırken memur da gülümseyerek nikâha devam etmeden önce, “Bir an beni bile korkuttunuz,” dedi. Mikrofon Mert’e uzatıldığında genç adam, hiç ikiletmeden evet demişti. Konuklar alkış tutturmuştu ancak memurun sesi fazla uzamasına mani oldu. Mert’in şahidi Kaan yanı başında oturuyordu.

“Siz Kaan Yavuzalp şahitlik ediyor musunuz?”

Kaan ona uzatılan mikrofona cevap verdi.

“Evet.”

Sıra Sude’nin şahidi Hakan’a gelmişti.

“Siz Hakan Tekin şahitlik ediyor musunuz?”

“Ha-”

Hakan cevabını tamamlayamadan Sude, onun tepkisine önceden hazırlıklı olduğundan ayağına tekme patlatmıştı. Bunun üzerine Hakan derin bir iç çekip gözlerini devirdi ve bıkkın bir şekilde mikrofona eğilip, “Evet!” dedi.

O sırada Ceylin yanındaki kızlara eğilerek mırıldandı.

“Sude, Hakan’ın uyuzluk yapacağını bile bile neden onu şahit olarak seçti ki?”

Deniz kaşlarını havaya kaldırdı ve Mert, Sude’nin duvağını kaldırırken mırıltıyla cevap verdi.

“Eğer Hakan’ı seçmeseydi nikâh yerine üç kadının yağlı

güreşini izliyor olacaktık da ondan.”

Ela, Deniz’in cevabına kahkaha atarken Ceylin, onun söylediklerini kafasında tartmış ve doğruyu söylediğine kanaat getirmişti. Eğer Hakan şahit olmasaydı kendisinden başkasının şahit olmasına izin vermezdi.

“Ama hayır dedin!”

Sude omzunu silkti.

“Evet, hayır dedim. Ama bu seni ilgilendirmez.”

Hakan ise hâlâ itiraz ediyordu.

“Sen hayır dediğinde o kadar heveslendim ki. Tamam, işte bu! Şimdi onu dövebilirim, diye düşündüm.

Sude ellerini iki yana açtı ve masadan kalktı.

“Yanlışı düşünmüşsün!”

Hakan sıkıntıyla masaya çökerken Sude onu dansa kaldıran kocasını takip etmişti.

Gece, gelin ve damat için sona ermişti. Âdet olduğu üzere onlar da çiçek fırlatmak için yerlerini almışlardı. Bir grup genç kızın yanında; Dila, Miray ve Ela yerlerini almış, onlardan birinin kucağına düşecek buketi beklemeye başlamışlardı. Sude onlara dönüp bir kez baktıktan sonra neşeyle bağırdı.

“Yakalayın!”

Kızlar, aynı anda ellerini uzatıp çiçeğin onlara gelmesini beklerlerken Sude’nin sola meyil vererek attığı buket o yana yönelmişti. Buketi bekleyen kızların aksine giderken, Hakan, Kaan, Ceylin ve Deniz bir sohbetin ortasındaydılar. Ceylin ve Deniz’in buket âdetine inanmamaları kuyrukta değil de sohbette oluşlarının yegâne sebebiydi.

Buket dönerek onlara doğru gelirken Ceylin üzerlerine

gelen nesneyi fark edip elini uzattı. Tamamen refleksel bir hareketti, kısacık saniyeler boyunca gelenin ne olduğunu düşünmemiştir bile. Kaan şaşkınca onun öne uzanan ellerine bakıyordu. Daha sonra o bakışı tanımlayanlar, üzerine gelmekte olan bir trene bakan zavallı bir koyunun bakışları olduğunu söyleyeceklerdi. Hakan ise bir anda geri çekilip buketin menzilinden kaçmıştı. Sadece saniyeler içinde gelişen bu olayın neticesinde Sude'nin buketi, Ceylin'in elleriyle buluştu. Ceylin, yakaladığı buketten bakışlarını çekip etrafına yöneltmişti. Ne olduğunu kavramaya çalışıyordu sanki. Yeniden buketi dönen bakışları birkaç saniye boyunca şaşkınca üzerinde oyalandıktan sonra yaptığı hareketin anlamını kavradı ve avuçlarını açıp demeti serbest bıraktı. Gece için özenle seçilmiş canlı çiçeklerden oluşan beyaz demet yere doğru ilerlerken o, buketten uzaklaşmak için geriye sıçramıştı.

Ancak beklenen olmadı. Çiçekler henüz yere değmeden ilâhi bir müdahale gibi orada biten ve buket hakkındaki düşüncelerini açıkça sergileyecek olan Hakan, olaya müdahale etti. Attığı tekmeyle onu sonsuza kadar kendinden, ikizinden, ve özellikle de ortağından uzaklaştırdı.

“Öpmeye doyamayacağım bir kadınla karşılaşmadım.”

Su, tez konusu olarak bir telekız olmayı seçti; tanımadığı erkeklerle 6 ay boyunca telefonla konuştu, onların dertlerini dinledi, yol gösterdi, fantezileriyle onları mutlu etti.

Konuştuğu erkeklerin kimisi kendine çok güvenliydi. Ama içlerinden birisi (Mert), hiç konuşmuyor sadece Su’nun sesini dinliyordu... Birkaç konuşmadan sonra; Mert utangaçlığını yavaş yavaş üstünden atmaya başladı, kendinden bahsediyordu; Su ise kuralları gereği kendisi ve hayatı hakkında hiçbir ipucu vermiyor; tıpkı bir telekız gibi davranıyordu...

Gün geçtikçe Mert, hiç görmediği bu genç kadına tutkuyla bağlandı. Onu görmek, ellerini tutmak, teninde ellerini dolaştırmak, kokusunu hissetmek istiyordu... Ama Su, sadece bir oyunun içindeydi; bu gerçek değildi... Mert’in son sözü ise şuydu:

SADECE SENİ SEVDİĞİMİ SÖYLEMEK İÇİN ARAMIŞTIM...

O günden sonra, Su’ya artık ulaşamaz oldu...

Peki ya kader onlara bir şans daha verse, bu kez sesleri değil; gözleri buluşsa, birlerini tanırlar mıydı?

“Aynı gökyüzünü paylaşmadığımızı biliyorsun değil mi?”

“Sana kendi gökyüzümü göstermeyi isterdim.”

₺22,50

www.altinbilekyayinlari.com

altın bilek yayınları

aksiyon • romantik

9 786055 831721

facebook.com/altinbilekyayinlari

twitter.com/altinbilekyayin